Jonathan Tropper

premium

Aici ne despartim

BESTSELLER INTERNATIONAL

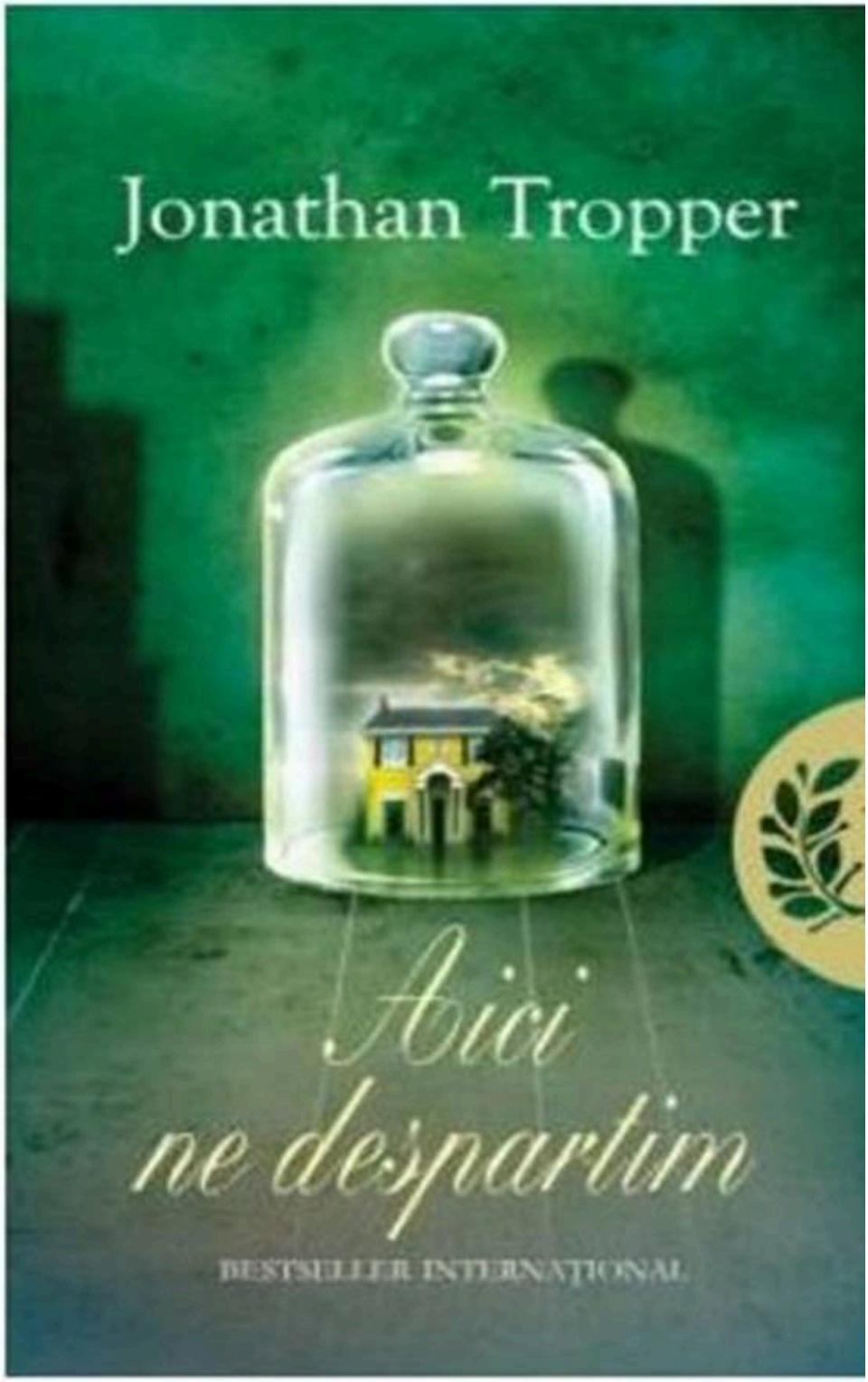
Jonathan Tropper
Aici
ne despartim
BESTSELLER INTERNATIONAL

Jonathan Tropper

Aici ne despărţim

Traducere din limba engleză Cornelia Marinescu

Editura Litera
2012
This is Where I Leave You
Jonathan Tropper

Pentru mama şi tata

Capitolul 1

— Tata a murit, zice Wendy nonşalant, de parcă asta se întâmplă în fiecare zi.

Uneori devine supărător felul ăsta al ei de a fi, mereu imperturbabilă, chiar şi atunci când se confruntă cu o tragedie.

— A murit acum două ore, adaugă ea.

— Mama cum se descurcă?

— Nu ştii cum e mama? Ne întreba cât să-i dea bacşiş medicului legist.

Deşi enervat, mă văd obligat să zâmbesc, pus în faţa incapacităţii patentate a familiei mele de a-şi exprima emoţiile atunci când se confruntă cu evenimente cruciale. Nu există pe lume vreun prilej în care să fie nevoie de sinceritate şi pe care familia Foxman să nu-l bagatelizeze rapid ori să nu-l denatureze cu ajutorul ironiei şi al eschivei rafinate genetic de-a lungul generaţiilor, amândouă marcă înregistrată Foxman. Trecem zilele de naştere, sărbătorile, nunţile şi bolile, luând peste picior, făcând remarci usturătoare şi insultând. Acum tata e mort, şi Wendy face pe deşteapta. Aşa-i trebuie bătrânului, că doar el a fost, într-un fel, deschizătorul de drum, vârful de lance în lupta pentru reprimarea emoţiilor.

— Şi o să fie şi mai bine, zice.

— Mai bine? Iisuse, Wendy, tu te auzi ce spui?

— Ok, nu mi-a ieşit cum ar fi trebuit.

— Zici tu?

— Ne-a cerut să ţinem *shiva[1*.

— Cine a cerut?

— Da' noi de cine vorbim? Tata! Tata a vrut să ţinem shiva.

— Tata e mort.

Wendy scoate un suspin prin care dă de înţeles că efortul de a străpunge desişul obtuzităţii mele este absolut extenuant.

— Da, se pare că ăsta e momentul optim pentru shiva.

— Da' tata e ateu.

— Tata a fost ateu.

— Şi vrei să spui că înainte să moară l-a descoperit pe Dumnezeu?

— Nu, vreau să spun că a murit şi că ar trebui să conjugi verbul la trecut.

Dacă vi se pare cumva că dialogăm ca o pereche de cretini fără inimă, asta e pentru că aşa am fost crescuţi. Dar, ca să fim pe deplin corecţi, suntem deja în doliu de ceva vreme,

cu mici întreruperi. Mai precis, de acum un an şi jumătate, de când tata a fost diagnosticat prima oară. Se tot plângea de dureri de stomac, dar înlătura cu un fluturat din mână rugăminţile mamei de a se duce la doctor. A ales, în schimb, să sporească maldărul de medicamente pe care le lua de ani de zile împotriva acidităţii la stomac. Le ronţăia ca pe mentosane şi peste tot pe unde umbla lăsa în urma lui, pe jos, mici ghemotoace de ambalaj din staniol, aşa încât în casă covoarele străluceau precum asfaltul ud. Apoi a început să aibă scaune cu sânge.

— Taică-tău nu se simte prea bine, mi-a spus mama la telefon, minimalizând situaţia.

— Fac rahatul cu sânge, s-a lamentat el de undeva din spatele ei.

În cei cincisprezece ani de când plecasem de acasă, tata nu venise niciodată la telefon. Întotdeauna mama răspundea, şi tata se auzea în fundal, de unde lansa câte un comentariu când îi pica bine. Aşa erau şi în realitate. Mama era mereu solistă, în centrul atenţiei. Să fii căsătorit cu ea nu însemna decât că te-ai alăturat corului.

Examenul tomografic pe care l-a făcut a arătat cum tumorile îi înmugureau ca florile, în deşertul negru ca tăciunele al mucoasei duodenale. La folclorul legat de stoicismul legendar al tatei trebuie adăugat şi faptul că, un an de zile, şi-a tratat cancerul de stomac în metastază cu *Tums*[*2*. Au urmat previzibilele intervenţii chirurgicale, radiaţiile şi pe urmă — din categoria „în ultimă instanţă“ – turele de chimioterapie, menite să micşoreze tumorile, dar care, în schimb, îl micşoraseră pe el. Umerii lui, odinioară laţi, fuseseră reduşi la nişte cioate scheletice care dispăruseră sub pielea lăbărţată. A urmat atrofierea muşchilor şi a tendoanelor şi apoi tata a alunecat încet şi trist în etapa în care nu mai putea decât să controleze durerea insuportabilă şi care a culminat cu intrarea într-o comă din care ştiam cu toţii că nu va mai ieşi. Şi de ce ar mai fi făcut-o? De ce să se fi trezit iar, ca să sufere mizeriile oribile ale unui cancer la stomac în fază terminală? A avut nevoie de patru luni ca să moară, cu trei mai mult decât pronosticaseră medicii oncologi. „Tatăl vostru e un luptător“, ne spuneau când ne duceam să-l vedem. Era o tâmpenie, pentru că tata era deja de mult timp învins definitiv. Dacă mai era cât de puţin conştient, trebuie să fi fost plin de draci că îi lua atât de mult timp să facă un lucru aşa de simplu, adică să moară. Tata nu credea în Dumnezeu, în schimb a fost toată viaţa un membru activ al Bisericii Fă-Ce-Poţi-Şi-Nu-Mai-Lungi-Pelteaua.

Aşadar, moartea lui nu era, în sine, atât un eveniment, cât un trist detaliu final.

— Înmormântarea e mâine-dimineaţă, mă anunţă Wendy. Eu iau avionul din seara asta, cu copiii. Barry e la o întâlnire de afaceri în San Francisco.

Barry, bărbatul lui Wendy, este director de portofoliu la o companie de investiţii de risc. Din câte îmi dau eu seama, primeşte o poală de bani doar ca să călătorească în avioane particulare de-a lungul şi de-a latul ţării şi să piardă partidele de golf pe care le joacă alături de tipi şi mai bogaţi care ar putea să aibă nevoie de banii companiei lui. Cu câţiva ani în urmă, a fost transferat la sucursala din Los Angeles. Chestia mi s-a părut complet aiurea, de vreme ce el este oricum mereu pe drumuri, iar lui Wendy fără îndoială i-ar fi convenit mai tare să locuiască în continuare pe Coasta de Est, unde gleznele ei elefantine şi toanele postsarcină n-ar reprezenta un pericol prea mare. Pe de altă parte, compensaţiile pe care le primeşte pentru acest inconvenient nu sunt de lepădat.

— Vrei să-i aduci şi pe copii?

— Crede-mă, aş fi preferat să n-o fac. Numai că e prea mult să-i las şapte zile în grija bonei.

Pe cei doi băieţi îi cheamă Ryan şi Cole. Sunt doi puşti de şase, respectiv trei ani, blondini şi bucălaţi ca nişte heruvimi, cărora încă nu li s-a întâmplat să intre într-o încăpere pe care să nu reuşească s-o aducă la ruină în fix două minute. Şi, desigur, mai e Serena, bebeluşul de şapte luni.

— Şapte zile?

— Atât durează shiva.

— Doar n-o să ţinem chestia asta, nu?

— E ceea ce şi-a dorit pe patul de moarte, zice Wendy, şi în clipa aceea îmi dau seama că, de undeva din străfundurile vocii ei, se aude parcă o durere nedisimulată.

— Paul e şi el de acord?

— Paul e cel de la care am aflat.

— Ce ţi-a spus?

— A zis că tata vrea ca noi să ţinem shiva.

Paul e fratele meu, mai mare decât mine cu numai un an şi patru luni. Mama mi-a tot repetat că eu nu am fost o greşeală şi că ea a vrut cu tot dinadinsul să rămână din nou însărcinată, la doar şapte luni după ce îl născuse pe Paul. Dar nu m-am lăsat niciodată păcălit de-a binelea, mai ales după ce o dată tata, afumat de la rachiul de piersică băut la masa de vineri seara, a recunoscut sobru şi melancolic că pe vremea aia se credea că nu poţi rămâne însărcinată când alăptezi. În ce ne priveşte pe mine şi pe Paul, ne înţelegem perfect câtă vreme nu petrecem nici o clipă împreună.

— A luat cineva legătura cu Phillip? întreb eu.

— I-am lăsat mesaje la toate ultimele numere pe care i le ştiam. În varianta, puţin probabilă, că le va asculta şi că nu e la închisoare sau complet drogat, ori mort prin vreun şanţ, avem toate motivele să credem că există o mică şansă să apară.

Phillip e fratele nostru cel mai mic, născut la nouă ani după mine. Logica procreativă a părinţilor mei nu e tocmai uşor de înţeles. Wendy, Paul şi eu suntem făcuţi într-un interval de patru ani, şi apoi Phillip, la aproape o decadă distanţă, plesnit ca un soi de coda stângace. El e Paul McCartney-ul familiei noastre – e cel mai făţos dintre noi, întotdeauna priveşte în altă direcţie decât toţi ceilalţi în poze şi, din când în când, se zvoneşte că ar fi dat ortul popii. Când era bebeluş, a fost când răsfăţat, când ignorat, ceea ce ar putea reprezenta un factor semnificativ faptul că a devenit un adult făcut totalmente varză. În momentul de faţă locuieşte în Manhattan, unde, dacă vrei să găseşti un drog pe care Phillip să nu-l fi încercat deja sau un fotomodel căruia să nu i-o fi tras încă, trebuie să te trezeşti cu noaptea-n cap. Are obiceiul să dispară din peisaj luni în şir, pentru ca apoi să-ţi răsară la uşă neanunţat, drept la cină, în timpul căreia, în treacăt, s-ar putea să pomenească – sau nu – că a fost la mititica sau în Tibet, sau că tocmai s-a despărţit de vreo actriţă cunoscută. Eu nu l-am mai văzut de peste un an.

— Sper să ajungă, zic. Altfel o să fie foarte necăjit.

— Dacă tot vorbim de frăţiori făcuţi varză, cum îţi mai merge tragedia ta greacă?

Când este deliberat lipsită de tact, Wendy poate să fie foarte nostimă, aproape fermecătoare; totuşi, dacă există vreo linie de demarcaţie între indiferenţă şi cruzime, soră-mea încă n-a observat-o. De obicei o suport destul de bine, dar în ultimele luni am fost cam hărtănit şi jupuit, iar sistemul meu defensiv e secătuit.

— Trebuie să închid, îi spun, încercând cu disperare să nu par în mijlocul unei căderi nervoase.

— Iisuse, Judd, nu voiam decât să-mi exprim îngrijorarea.

— Sunt convins că la asta te-ai gândit.

— Ei, haide, nu lua atitudinea asta pasiv-agresivă. Am destul parte de ea de la Barry.

— Ne vedem acasă.

— Bine, n-ai decât, răspunde Wendy, scârbită. La revedere.

Aştept să închidă ea prima.

— Mai eşti? întreabă, într-un final.

— Nu, îi răspund şi închid. Mi-o imaginez cum trânteşte telefonul, în timp ce înjurăturile îi zboară de pe buze ca dintr-o

mitralieră.

1 În credinţa iudaică, perioadă rituală de doliu care durează şapte zile, ţinută de cele şapte categorii de rude de gradul întâi (tată, mamă, fiu, fiică, frate, soră şi soţ / soţie) şi în care majoritatea activităţilor curente sunt întrerupte (n.tr.)

2 Marcă de medicamente care tratează aciditatea gastrică (n.tr.)

MIERCURI

Capitolul 2

Tocmai îmi aşez bagajele în maşină şi mă pregătesc pentru cele două ore de drum până la Elmsbrook, când soseşte Jen, la volanul SUV-ului ei de culoarea bezelei. Se dă repede jos, înainte s-o pot şterge. N-am văzut-o de ceva vreme, nu i-am răspuns la telefon şi nici n-am încetat vreo clipă să mă gândesc la ea. Şi iat-o acum, imaculată ca întotdeauna în costumul ei mulat pentru sală, cu părul de culoarea mierii – într-o nuanţă care costă o avere la coafor – şi cu colţurile gurii uşor ridicate ca pentru un surâs abia schiţat, de fetiţă. Cunosc toate felurile în care zâmbeşte Jen, ce înseamnă şi unde duc ele.

Problema este că, de fiecare dată când o văd, îmi amintesc instantaneu de prima dată când am văzut-o. Călărea prin campus o amărâtă de bicicletă roşie, picioarele ei lungi funcţionau ca nişte pompe, părul îi flutura pe spate şi chipul îi era îmbujorat tot de efort. Numai că ăsta e ultimul lucru la care ai vrea să te gândeşti atunci când te afli faţă în faţă cu viitoarea fostă soţie. Fostă soţie în devenire. Încă neoficial fostă soţie. Cărţile şi site-urile dedicate metodelor şi tehnicilor de autodezvoltare n-au reuşit încă să inventeze un nume potrivit pentru acele cupluri căsătorite care trăiesc în purgatoriul anterior momentului când tribunalul ratifică în mod oficial tragedia personală în care se scaldă. Ca de obicei, când o văd pe Jen mă cuprinde instantaneu mâhnirea, şi asta nu pentru că

a aflat, evident, că locuiesc cu chirie într-o mizerie de subsol, ci pentru că, de când m-am mutat de acasă, faptul că o văd mă face să mă simt de parcă aş fi fost surprins într-un moment intim şi stânjenitor – urmărind un film porno cu mâna în izmene sau fredonând o melodie disco în timp ce mă scobesc în nas la semaforul roşu.

— Bună, zice Jen.

— Bună, zic şi eu, aruncându-mi valiza în maşină.

Am fost căsătoriţi timp de nouă ani. Acum ne spunem „Bună“ şi încercăm să nu ne privim în ochi.

— Ţi-am tot lăsat mesaje pe telefon.

— Am fost cam ocupat.

— Sunt convinsă.

Inflexiunile ironice ale vocii ei mă copleşesc şi iscă în mine pornirea, devenită familiară, de a o săruta apăsat şi de a o strânge de gât până se învineţeşte, amândouă simultan. În contextul dat însă, nici una dintre variante nu reprezintă o opţiune, aşa că trebuie să mă mulţumesc să trântesc uşa portbagajului mult mai tare decât ar fi necesar.

— Judd, trebuie să discutăm.

— Nu e momentul cel mai potrivit.

Mi-o ia înainte, ajunge prima la portiera din stânga şi se lipeşte de ea. De acolo lansează spre mine cel mai desăvârşit zâmbet al ei, cel despre care i-am spus întotdeauna că mă face să mă îndrăgostesc de ea, iar şi iar. Doar că de data asta a calculat prost, pentru că în momentul ăsta nu face decât să-mi amintească tot ceea ce am pierdut.

— Nu avem motive să nu putem discuta prieteneşte, spune.

— Ţi-o tragi cu şeful meu. Mie mi se pare un motiv destul de serios.

Jen închide ochii, ca să-şi adune uriaşele rezerve de răbdare pe care le reclamă discuţia cu mine. Obişnuiam să-i sărut pleoapele în timp ce alunecam amândoi în somn, îi simţeam între buze fluturarea lejeră a genelor, ca nişte aripi de libelulă, în timp ce respiraţia ei uşoară îmi gâdila bărbia şi gâtul.

— Ai dreptate, îmi răspunde, încercând să imite pe cineva care se străduieşte să nu arate că e plictisit. Nu sunt perfectă. Eram nefericită şi am făcut un lucru de neiertat. Dar, oricât de mult m-ai urî pentru că ţi-am distrus viaţa, rolul de victimă nu te prinde cine ştie ce.

— Hei, mă descurc foarte bine.

— Mda, te descurci de minune!

Jen se uită insistent la casa de rahat unde stau acum, undeva sub nivelul străzii. Seamănă cu o casă desenată de un

copil: un triunghi aninat pe un pătrat, cu linii tremurate şi oblice reprezentând cărămizile, cu o singură fereastră şi o uşă. E flancată de alte case, la fel de decrepite. Nu seamănă defel cu mica şi cocheta casă în stil colonial pe care am cumpărat-o cu economiile mele de-o viaţă, în care Jen locuieşte şi acum, fără nici o chirie, şi unde şi-o trage cu un alt bărbat, în patul care a fost odată al meu.

Proprietarii mei se numesc Lee, sunt un cuplu de chinezi între două vârste, impenetrabili, care trăiesc într-o stare de tăcere perpetuă. Eu nu i-am auzit niciodată vorbind. El practică acupunctura în living; ea mătură aleea de trei ori pe zi, cu o mătură din paie făcută manual, care seamănă cu o recuzită de teatru. Mă trezesc şi adorm în fâşâitul frenetic al mustăţilor măturii pe pavaj. Dincolo de asta, cei doi nu par să existe şi nu de puţine ori m-am întrebat de ce s-au mai obosit să emigreze. Sunt sigur că şi în China există destui nervi întinşi la maximum şi destul praf.

— N-ai venit la întâlnirea cu mediatorul, spune Jen.

— Nu-mi place de el. Nu e imparţial.

— Ba sigur că e imparţial.

— E părtinitor cu sânii tăi.

— Haide, pentru numele lui Dumnezeu, e pur şi simplu ridicol.

— Da, bineînţeles, gusturile nu se discută.

Şi tot aşa. Aş putea să relatez şi restul conversaţiei, dar e fix acelaşi lucru, doi oameni a căror dragoste a devenit toxică şi care îşi aruncă unul altuia bombe pline de regrete.

— Nu pot să discut cu tine când eşti aşa, zice ea într-un final şi se îndepărtează de maşină, cu respiraţia tăiată.

— Aşa sunt mereu. Ăsta mi-e felul.

„Tata a murit!“ aş vrea să-i strig. Dar n-am s-o fac, pentru că ea s-ar pune pe plâns şi, dacă o să plângă, probabil că o să plâng şi eu, şi atunci o să descopere o cale pe unde să se strecoare în cetatea mea. Şi n-am de gând să-i permit să facă o breşă cu calul ei troian al compătimirii. Mă duc acasă să-l înmormântez pe tata şi să mă întâlnesc cu familia mea, şi ea ar fi trebuit să fie cu mine. Numai că ea nu mai este a mea. Omul se căsătoreşte ca să aibă un aliat împotriva familiei, dar eu mă îndrept acum spre tranşee de unul singur.

Jen clatină trist din cap şi îi văd buza de jos cum tremură, văd lacrima care i se adună în colţul ochiului. Nu mai pot s-o ating, s-o sărut, s-o iubesc sau, aşa cum s-a dovedit, nu mai pot să port cu ea o conversaţie care să nu degenereze, după primele trei minute, în furioase reproşuri reciproce. Dar pot încă să o întristez şi, deocamdată, va trebui să mă mulţumesc cu atât. E drept că ar fi mult mai uşor dacă n-ar insista să fie

aşa de afurisit de frumoasă, dacă n-ar avea un corp aşa de lucrat la sală, părul aşa de mieros la culoare şi ochii aşa de mari şi dacă n-ar părea aşa de vulnerabilă. Pentru că, până şi acum, după tot ce mi-a făcut, ceva în privirea ei mă face să vreau s-o protejez cu orice preţ, chiar dacă ştiu că eu sunt cel care ar avea nevoie de protecţie. Ar fi mult mai uşor dacă ea n-ar fi Jen. Dar este, şi acolo unde odinioară exista iubirea cea mai pură acum nu a mai rămas decât o groapă plină de veninul furiei şi al resentimentelor şi un fel nou de dragoste, întunecată şi strâmbă, care doare mai rău decât tot restul la un loc.

— Judd.

— Trebuie să plec, îi spun şi deschid portiera.

— Sunt însărcinată.

N-am fost niciodată împuşcat, dar presupun că aşa trebuie să te simţi în fracţiunea aceea de secundă când eşti suspendat în neant, exact înainte ca durerea să ajungă din urmă glonţul. Jen a mai fost o dată însărcinată. Când a aflat, a plâns şi m-a sărutat, şi am dansat în baie amândoi ca nişte idioţi. Dar copilul nostru a murit înainte de a se naşte, sugrumat cu cordonul ombilical, cu doar trei săptămâni înainte de termen.

— Felicitări, zic, sunt sigur că Wade o să fie un tată minunat.

— Ştiu că nu e uşor pentru tine, dar m-am gândit că ar trebui să o afli de la mine.

— Ei, acum am aflat.

Mă urc în maşină. Jen se aşază în faţa ei, aşa că nu pot demara.

— Te rog, spune ceva.

— Ok. Să te ia dracu', Jen! Să te ia dracu' de tot! Sper ca plodul lui Wade să aibă mai mult noroc acolo, în pântece, decât a avut al meu. Acum pot să plec?

— Judd, spune Jen, cu o voce şoptită şi şovăitoare, nu poţi să mă urăşti chiar în halul ăsta, nu-i aşa?!

— Ba da, pot, îi spun şi mă uit fix la ea, cu toată sinceritatea de care sunt acum în stare.

Poate că durerea complicată provocată de moartea tatei a început în sfârşit să-mi întindă nervii sau poate că e doar din pricina felului în care Jen se dă înapoi, ca izbită de un pumn, însă, oricare ar fi cauza, durerea intensă pe care o zăresc preţ de o clipă, înainte să apuce să-şi ferească privirea, fulgerând în iazurile adânci ale ochilor ei este aproape suficientă ca să mă facă să o iubesc din nou.

Capitolul 3

Căsătoria mea s-a terminat aşa cum se întâmplă de regulă cu chestiile astea: cu participarea paramedicilor şi a unui tort alb.

Mariajele se destramă. Fiecare are motive, dar nimeni nu ştie prea bine de ce. Noi ne-am căsătorit de tineri. Poate că asta a fost greşeala noastră. În statul New York, vârsta la care te poţi căsători legal e mai mică decât cea la care ai voie să bei tequila. Ştiam că o căsătorie poate să nu fie tocmai uşoară în acelaşi fel în care ştiam că există copii care mor de foame în Africa – era un adevăr tragic, dar aflat la mii de ani lumină depărtare de realitate. Nouă nu putea să ni se întâmple, noi aveam să fim complet altfel, aveam să păstrăm flacăra veşnic arzând; prieteni adevăraţi, pe viaţă, care şi-o trăgeau până-şi pierdeau minţile, în fiecare noapte. Noi urma să evităm capcanele automulţumirii, să rămânem tineri la suflet şi la trup, să ne păstrăm săruturile lungi şi burţile plate, să ne ţinem de mână când ne plimbăm, să purtăm lungi conversaţii şoptite în miezul nopţii, să ne sărutăm prin sălile de cinematograf şi să ne oferim unul altuia sex oral până ce practica aceasta ar fi devenit nerecomandabilă din pricina restricţiilor impuse de artrita bătrâneţii.

— O să mă mai iubeşti când o să fiu bătrână? obişnuia Jen să mă întrebe, de obicei când stăteam întinşi în patul ei din căminul studenţesc, moţăind, pe salteaua uzată, în izul gros al partidei de sex pe care numai ce-o terminaserăm. Ea stătea pe burtă, eu, pe-o parte, şi-mi plimbam leneş degetul peste mica scobitură făcută de şira spinării ei acolo unde întâlnea curba senzaţionalului ei posterior. Pe vremea când îi făceam curte, eram prost de mândru de fundul lui Jen. Îi deschideam uşile şi o lăsam pe ea să treacă prima doar ca să-l pot privi cum zburdă dinaintea mea prins în jeanşii lui Jen, săltat şi tare ca piatra, perfect proporţionat. „Ăsta e un cur lângă care merită să îmbătrâneşti“, îmi ziceam în sinea mea. Îl consideram o realizare personală şi aş fi vrut chiar să-l pot lua cu mine acasă, să-l prezint părinţilor.

— Când o să mi se lase sânii şi o să-mi cadă dinţii, şi o să ajung uscată şi creaţă ca o prună? întreba Jen.

— Sigur că o să te iubesc.

— Şi n-o să mă dai pe una mai tânără?

— Sigur că o să te dau. Dar o să mă simt foarte rău.

Şi râdeam cu poftă la gândul unei astfel de imposibilităţi.

Dragostea ne făcea tovarăşi întru narcisism. Vorbeam neîncetat despre cât eram de apropiaţi, cât de perfectă era legătura care ne unea, ca şi cum am fi fost primii oameni din lume care reuşiseră vreodată o potrivire aşa de perfectă. O vreme am fost un astfel de cuplu, nişte nesimţiţi revoltători şi insensibili, ocupaţi să se privească unul pe altul în ochi, în timp ce restul lumii se străduia din răsputeri să se distreze. Când mă gândesc acum la cât de idioţi eram, cât de îndârjit de ignoranţi în privinţa realităţilor care ne aşteptau, aş vrea să mă întorc în timp la puştiul acela sfrijit şi sigur pe mădularul lui, cu inima gonflată şi cu o erecţie perpetuă, şi să-i dau pumni în gură până-i cad toţi dinţii.

Aş vrea să-i povestesc cum vor cădea în rutină el şi iubirea vieţii lui, cum partidele de sex, deşi vor continua să fie foarte bune, vor deveni totuşi ceva atât de obişnuit încât li se va întâmpla să le amâne în favoarea unei emisiuni de televiziune sau a unei gustări târzii de seară. Cum, la un moment dat, vor înceta să-şi mai înăbuşe strategic vânturile şi să închidă uşa la baie când urinează; cum el va deveni din ce în ce mai jenat de faptul că le istoriseşte prietenilor lor comuni întâmplări hazlii de faţă cu ea, pentru că ea le-a auzit deja pe toate; cum ea nu va mai râde la bancurile lui aşa cum râd ceilalţi; cum ea va ajunge să petreacă din ce în ce mai mult timp vorbind seara la telefon cu prietenele. Cum se vor certa ca nişte chiori pentru toate prostiile: rola de hârtie igienică neschimbată, castronul cu fulgi de ovăz uitat în chiuvetă până la pietrificare, gestionarea carnetului de cecuri. Cum se va ivi un tacit sistem de punctaj, în care fiecare dintre părţi va ţine scorul conform unui set complicat de reguli proprii. Aş vrea să mă pot înfiinţa dinaintea rahatului ăluia mic, îngâmfat şi mulţumit de sine, ca *Spiritul Crăciunului Trecut*[3], ca să-l sperii şi să-i zburătăcesc impulsurile matrimoniale. „Las-o moartă cu căsătoria, mai bine apucă-te de tequila“, aş urla, apoi l-aş lua pe sus, să-l aduc în viitor, ca să văd ce faţă ar face...

... când va intra în dormitorul propriu şi o va găsi pe Jen în pat cu un alt bărbat.

Până la acel moment ar fi trebuit, probabil, să am deja nişte bănuieli. Adulterul, ca orice altă fărădelege, generează dovezi ca pe un fel de subprodus inevitabil, aşa cum plantele elimină oxigen, şi omul, mă scuzaţi, rahat. Aşadar, existase, fără îndoială, vreo duzină de moduri în care aş fi putut să-mi dau seama ce se petrece şi care m-ar fi scutit de trauma mărturiei la prima mână. Indiciile probabil că mi se îngrămădeau deja în cale, ca emailurile necitite, la doar un clic distanţă de a-şi dezvălui conţinutul. Un număr necunoscut pe

factura mobilului ei, un apel telefonic încheiat în pripă când eu intram în cameră, o chitanţă ciudată pentru care n-am primit nici o explicaţie, semnul abia vizibil al unei muşcături pe curba gâtului ei, despre care nu-mi aminteam să i-o fi făcut, libidoul ei vizibil secătuit. În zilele care au urmat am reluat în minte ultimul nostru an şi ceva de căsătorie, ca şi cum aş fi vizionat după un jaf înregistrările camerelor de securitate, întrebându-mă cum dracu' am putut fi aşa de orb, cum de a fost nevoie să dau, practic, peste ei ca să înţeleg ce se întâmplă. Şi chiar şi atunci, în timp ce mă uitam la ei cum se încolăcesc şi gem pe patul meu, tot mi-a trebuit un timp să mă dumiresc.

Realitatea este că, indiferent cât de mult ţi-ar plăcea să faci sex, e ceva şocant şi tulburător în a fi martor la împreunarea altora. Natura a depus eforturi extraordinare pentru a formula copulaţia în aşa fel încât să-ţi fie imposibil să vezi cât de cât ca lumea actul sexual la care participi. Pentru că, dacă stai şi analizezi bine, sexul e o treabă destul de murdară, de brutală şi adesea grotescă atunci când o vizionezi: firele de păr; pieile încreţite şi roase; orificiile căscate; organele expuse, lucioase, şi violenţa acuplării în sine, primitivă şi elementară, amintindu-ne că nu suntem altceva decât nişte animale nătânge, care ne agăţăm cu disperare de locul nostru în lanţul trofic, mâncând, dormind şi regulându-ne cât mai mult cu putinţă, înainte ca un altceva mai mare să vină şi să ne înfulece.

Aşa că, atunci când, ajuns acasă mai devreme în ziua în care împlinea treizeci şi trei de ani, am găsit-o întinsă în pat, cu mâinile şi picioarele răşchirate, în vreme ce fundul lăbărţat şi cărnos al unui tip se mişca suspendat deasupra ei, încordându-se şi relaxându-se în ritmul universal al actului procreaţiei, cu mâinile strivite sub fundul ei, ridicând-o la fiecare nouă penetrare, cu degetele ei lăsând pe spatele lui mici urme albe – mi-a luat ceva timp să procesez ce vedeam.

Încă nu conştientizasem că femeia din pat este Jen. Tot ce ştiam era că acela era patul meu şi că singurul bărbat care avea dreptul să facă sex acolo eram eu. M-am gândit, pentru o clipă, şi la varianta că nimerisem în casa altcuiva, deşi părea destul de greu de crezut, iar privirea aruncată către fotografia lui Jen de pe noptiera mea, tânără şi radioasă, în rochia de nuntă, mi-a confirmat că eram în locul potrivit. Faptul acesta chiar mi-a adus oarecare alinare, pentru că a comite o astfel de eroare, a intra în casa unui vecin şi a urca în dormitorul omului fără să-ţi dai seama de greşeală ar însemna că o tomografie cerebrală nu ţi-ar arăta nimic bun. Iar dacă aş fi dat buzna peste vecinii mei regulându-se precum câinii în mijlocul zilei, mi-e teamă că nici cele mai sincere scuze nu ar fi fost acceptate. Şi nu cred că

aş mai fi fost apoi în stare să-i privesc în ochi, darămite să-i rog să ne preia corespondenţa când suntem plecaţi în vacanţă. De altfel, vecinii noştri, familia Bowen, aveau aproape şaptezeci de ani, şi domnul Bowen, care avusese deja două infarcte, avea un regim alimentar ce-l ducea rapid spre al treilea. Chiar dacă ar mai fi fost activ sexual, lucru pe care îl puneam serios la îndoială, dată fiind circumferinţa burdihanului său ca o piftie, efectul unei asemenea imixtiuni inoportune l-ar fi dus irevocabil la un stop cardiac. Aşadar, ţinând cont de toate elementele, era totuşi un lucru bun că mă aflam în propria casă.

Doar că, aşa stând lucrurile, se năşteau o serie de scenarii tulburătoare, cel mai evident dintre ele fiind acela că femeia care se zbuciuma pe pat înmuiată în propria-i sudoare, femeia care îşi îndesa, ca pe o săgeată de darts, indexul cu manichiură french în ochiul maro al anusului amantului, era Jen, nevasta mea.

Ceea ce, desigur, ştiusem din clipa în care păşisem în încăpere. Numai că propriul meu creier mă proteja de şocul realităţii, furnizându-mi gânduri întâmplătoare pe care să le procesez, numai ca să-mi distragă atenţia – vorbesc serios! –, în timp ce, în culise, subconştientul se chinuia să pună faptele cap la cap şi să pregătească o strategie de limitare a daunelor. Deci, în loc să-mi spun imediat „Jen şi-o trage cu altul, căsătoria mea s-a terminat“ sau ceva de genul ăsta, următorul meu gând a fost „Mie nu-mi vâră niciodată degetul în fund când facem sex“. Nu că mi-aş fi dorit câtuşi de puţin s-o facă, mai ales acum, după ce văzusem la prima mână – ca să zic aşa – pe unde îi umblase degetul. Din când în când făceam şi noi, Jen şi cu mine, chestii amuzante şi nu prea ortodoxe – poziţii, diverse recuzite, deserturi cu frişcă et caetera –, dar eu intru fără discuţie în categoria acelor bărbaţi care pur şi simplu nu simt dorinţa de a-şi aduce în combinaţie şi gaura curului. Asta nu înseamnă că i-aş judeca pe cei care o simt.

Cu excepţia tipului tras în ţeapă până la a doua articulaţie a arătătorului nevestei mele, la numai un deget distanţă de mijlociul pe care ea i-l arătase, săptămâna trecută, şoferului care ne tăiase calea pe bandă, la două degete de inelul cu diamante pe care i-l cumpărasem la aniversarea de cinci ani a căsniciei. Îl judecam pe tip foarte aspru, de fapt, într-atât încât mi-a luat o secundă în plus să-mi dau seama că, de fapt, era Wade Boulanger, o populară vedetă de radio care, pe lângă faptul că şi-o trăgea cu nevastă-mea şi părea să savureze porţioara de excitaţie anală administrată din când în când, era şi şeful meu.

Wade este gazda unui popular matineu difuzat de staţia de radio WIRX şi intitulat Sus cu bărbăţia! Cu Wade Boulanger. Discută despre sex, maşini, sport şi bani. Dar în primul rând despre sex. Se consultă în direct cu staruri porno, stripperi şi prostituate. Preia apelurile telefonice ale unor bărbaţi şi femei care îi dau detalii concrete despre viaţa lor sexuală. Trage vânturi în direct, pe care întâi le anunţă şi cărora apoi le dă note. Le spune celor care sună pentru că sunt lipsiţi de dragoste sau privaţi de sex să „salte bărbăţia". Există tricouri, căni de cafea şi abţibilduri de lipit pe maşină cu această expresie. Profesional, e o mare jigodie, iar drepturile de difuzare a emisiunii au fost vândute pe douăsprezece pieţe. Clienţii de publicitate stau la coadă ca oile.

Nu încerc să-i critic emisiunea. Am fost producătorul lui. Îi contactam şi îi planificam invitaţii, îi supravegheam pe stagiarii care selectau apelurile şi pe maniacii IT care îi gestionau site-ul web. Mă întâlneam cu şefii, ca să discut formatul şi finanţarea. Eram omul de legătură cu juriştii, cu resursele umane şi cu cei de la publicitate. Comandam mâncarea la prânz şi bipuiam în emisiune înjurăturile şi cuvintele obscene.

Tocmai terminasem facultatea şi lucram ca asistent la WRAD, o mică staţie locală de radio, când cariera lui Wade începuse să ia avânt şi, dintr-un motiv sau altul, tipul m-a plăcut. Când producătorul lui a fost concediat, din cauza unei dispute cu cei de la Comisia Federală pentru Comunicaţii, Wade m-a angajat pe mine. După emisiune, mergeam să luăm prânzul, petrecând prin restaurante după-amiezi întregi, pe banii firmei, bând dirty martini şi născocind idei pentru emisiune. Îmi spunea că eu sunt pentru el vocea raţiunii, îmi aprecia părerile şi, când s-a mutat de la staţia locală afiliată la WIRX, m-a luat cu el. Iar când emisiunea a ajuns să fie retransmisă şi pe alte posturi, iar staţia mi-a sistat contractul, tipul a ameninţat că-şi dă demisia.

Wade e înalt şi robust, brunet, are păr sârmos, o gropiţă despicată care-i face bărbia să semene cu două buci minuscule, şi dinţii de un alb care nu se găseşte în natură. La patruzeci de ani, Wade pomeneşte încă de prietenii lui din frăţia de la colegiu ca şi cum ar mai avea vreo relevanţă, comentează cu glas tare încă sânii tipelor pe lângă care trece şi îi numeşte încă ţâţe. Ăsta-i e felul. Nu e greu să ţi-l închipui în tinereţea lui de student, rostogolind pe gât berile, una după alta, în aplauzele mulţimii, umilindu-i pe novici şi strecurând, la paranghelii, sedative în paharele roşii din plastic ale boboacelor frumoase.

Nu există cu adevărat nimic pe lumea asta care să te pregătească pentru experienţa de a-ţi vedea nevasta cum face

sex cu altul. E unul dintre acele evenimente suprarealiste pe care ţi le-ai imaginat, la un moment dat, fără limpezimea realităţii, precum moartea sau câştigul la loterie. Când e vorba de a şti cum să reacţionezi, eşti pe teritoriu virgin. Aşa că, în absenţa oricărei reacţii, am rămas acolo încremenit, uitându-mă la faţa lui Jen în timp ce Wade continua să pompeze la ea, ca pistonul unui motor mare şi păros. Ea îşi arcuise capul pe spate, cu bărbia îndreptată spre Dumnezeu, şi gâfâia din greu, cu gura deschisă şi ochii strâns închişi de plăcere. Am încercat să-mi amintesc dacă arătase vreodată aşa de intens dedicată, atât de minunat de perversă când făceam noi doi sex. Dar era greu de spus, niciodată n-o privisem dintr-o asemenea perspectivă. De altfel, trecuse cine mai ştie cât de când nu mai făcusem sex în timpul zilei, iar noaptea e mai greu să distingi nuanţele de expresie de pe faţa partenerului. Apoi Jen a scos un geamăt lung şi incontrolabil, la început pe o notă joasă, pentru ca apoi, dintr-odată, să sară câteva octave şi să se transforme într-un schelălăit de căţel rănit. Eram absolut sigur că n-o mai auzisem niciodată scoţând un asemenea sunet. Şi în acelaşi timp mâinile i-au alunecat pe spatele lui Wade, l-au apucat de fund şi l-au tras şi mai adânc în ea.

M-am trezit că mă gândesc la scula lui Wade Boulanger.

Mai precis, era mai mare ca a mea? Mai groasă? Mai vârtoasă? Era oare uşor încovoiată, cum sunt unele, ajungând astfel la zone dinăuntrul ei unde a mea nu ajunsese niciodată, la fragmente de ţesut moale rămase neatinse şi care o făceau acum să ţipe astfel? Era Wade un amant mai bun? Studiase oare tehnicile tantrice? Sigur, se culcase cu destule prostituate şi vedete porno ca să fi primit o educaţie cât se poate de aplicată. De acolo de unde stăteam, era limpede că Wade ştia ce face, dar, ca să fim cinstiţi, pe mine nu mă văzusem niciodată cum fac sex. Eu şi Jen nu ne filmaserăm niciodată în timpul acţiunii, aşa cum fac unele cupluri, lucru pe care acum îl regretam întru câtva. Poate că ar fi fost util să revedem uneori casetele. După toate probabilităţile, şi eu arătam la fel de convingător ca Wade. Însă acel schelălăit... timp de peste zece ani făcusem sex cu Jen, în toate felurile posibile, şi niciodată nu scosese un astfel de sunet. Mi-aş fi amintit, cu siguranţă.

Mi-am dat seama că mă gândeam deja cum aveam să-i povestesc mai târziu lui Jen – Jen a mea – despre întâmplarea asta, cum o să-i descriu această nebunie diseară, când o să ajung acasă. Dar eu eram deja acasă. Iar Jen a mea nu mai exista, se evaporase chiar sub ochii mei. Iar această nouă Jen care schelălăia, asuda şi făcea sondaje anale nu avea nevoie să-

i povestesc eu. Probabil că ar fi avut să-mi povestească ea mie câte ceva.

Simţeam în stomac nişte înţepături microscopice, ca nişte ace, primul indiciu al chinului care se pregătea acolo, în cămările cele mai întunecate ale măruntaielor mele frământate. Era încă în formare, dar îi simţeam deja fierbinţeala intensă urcându-mi spre piept, ca o rază laser de mare intensitate, şi ştiam că, de îndată ce lumea avea să înceapă iar a se învârti, se va transforma într-un fulger alb şi fierbinte, care mă va transforma în cenuşă.

Cei doi continuau să şi-o tragă – bag-o, scoate-o, sus, jos, gemete şi schelălăieli, de parcă voiau să doboare un record. Şi, dincolo de toate acestea, sunetele pe care nu le bagi în seamă, plesnetele şi plescăiturile, fâşâielile, sunetele supte ca nişte vânturi, întreaga suită de sonorităţi mecanice ale copulaţiei, şi aerul impregnat de mirosul înţepător al sexului. Iar eu continuam să stau acolo, lăsând lucrurile să curgă şi tremurând ca o frunză în vânt. Apoi Wade a ridicat piciorul stâng al lui Jen, l-a trecut peste capul lui, i l-a aşezat peste cel drept şi a întors-o pe-o parte fără să rateze nici o lovitură. Manevra respectivă, o cascadorie în arta futaiului, nu era uşor de realizat fără să fie nevoie să-ţi retragi puţin scula din dispozitiv, dar uşurinţa cu care Wade a făcut-o şi felul în care Jen s-a sucit şi s-a rostogolit exact când trebuia, dovedeau limpede că mai bătuseră calea asta şi cu alte ocazii. Acela a fost momentul când mi-a trecut prin minte să mă întreb de când dura povestea asta – de o lună, de şase luni? În câte poziţii ajunseseră oare să exceleze? Cât din mariajul meu nu era altceva decât o minciună? Jen se regula cu Wade Boulanger pe o parte, în patul meu, pe pilota Ralph Lauren pe care o cumpărase de la *Nordstrom[4*

când ne mutaserăm în casă. Viaţa mea, aşa cum fusese ea până atunci, se sfârşise.

Probabil că acesta este momentul cel mai potrivit ca să fac precizarea că ţineam în mâini un tort uriaş.

Plecasem de la slujbă mai devreme ca să iau tortul, ciocolată cu cremă albă şi căpşune, aşa cum îi plăcea ei cel mai mult. De ziua ei, Jen se învoia întotdeauna de la serviciu. Plănuiserăm să luăm cina în oraş, mai târziu, dar eu venisem acasă mai devreme, ca să-i fac o surpriză cu tortul. Pe aleea casei desfăcusem cutia şi pusesem treizeci şi trei de lumânări, plus încă una pentru noroc. În hol mă oprisem şi le aprinsesem cu un aprinzător electric din acelea lungi, pentru cuptor, pe care-l cumpărasem special pentru asta. O auzisem că era la etaj, aşa că aruncasem cutia şi o luasem în sus, călcând pe

trepte încet şi egal, pe rădăcina degetelor, ca un hoţ. La fiecare treaptă mă opream, cu grijă să nu se stingă lumânările. Acum erau deja aproape jumătate arse şi micile guguloaie de ceară roşie topită stropiseră albul imaculat al glazurii ca sângele picurat pe zăpadă. Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat aşa cum plănuisem, Jen ar fi suflat în lumânări deja. Apoi ar fi întins cu degetul în glazură şi şi-ar fi lins-o de pe arătător, m-ar fi sărutat cu buzele pline de cremă şi am fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Nu luasem însă în calcul eventualitatea unei astfel de întâmplări, şi acum tortul meu era compromis.

Mai târziu, ştiam bine, aveau să se işte o droaie de întrebări dureroase, care n-aveau să rezolve nimic. Cum de-a putut să facă aşa ceva? Când începuse totul? De ce? Se iubeau sau îi interesa doar frisonul pe care ţi-l dă sexul ilicit? Pe care dintre răspunsuri l-aş fi preferat?

De fapt, nu voiam să ştiu răspunsul la nici una dintre întrebări. Când ai fost martorul împreunării ilicite a nevestei, ai mai multe şanse să ajungi la un fel de rezolvare cu ajutorul unui Magnum ţintit de aproape decât cu acela al vreunei metode ştiinţifice. Dar oricum ştiam că am să pun toate acele întrebări, pentru că asta face omul. Fusesem vârât cu sila într-un film şi nu puteam decât să respect scenariul. Însă chiar atunci, exact în acel moment, ca într-o revelaţie, mi-am dat seama care era întrebarea cea mai importantă – singura – pe care trebuia s-o pun şi la care ştiam absolut sigur că eram pregătit să aflu răspunsul. Iat-o, în formularea ei cea mai simplă: Oare cât de adânc în fundul lui Wade Boulanger puteam îndesa un tort de ciocolată cu căpşune, cremă albă şi treizeci şi trei de lumânări, plus încă una pentru noroc?

Al naibii de adânc, după cum s-a dovedit.

După aceea s-au întâmplat foarte multe chestii, rapid şi simultan.

Primul lucru a fost că Wade a început să ţipe. Şi asta nu pentru că, brusc, găozul i s-a umplut de tort de ciocolată cu căpşune şi cremă, deşi ăsta ar fi fost un motiv suficient. Wade s-a pus pe ţipat – aveam să aflu mai târziu, de la un paramedic indiscret – pentru că, înainte de a-şi vârî scula în nevastă-mea, îşi dăduse cu un lubrifiant, o cremă menită să stimuleze performanţele sexuale, căreia i se făcea reclamă chiar în emisiunea lui şi despre care Wade nu ştia că era foarte inflamabilă, iar acum, graţie celor treizeci şi trei de lumânări, plus una pentru noroc, testiculele îi luaseră foc. Pe eticheta produsului nu exista nici o avertizare în acest sens, probabil pentru că, în practica generală, majoritatea bărbaţilor îşi feresc părţile intime de orice flacără. Wade a început să ţipe şi a zburat, efectiv, de deasupra lui Jen şi din ea, şi s-a rostogolit în

pat, pe spate, cu mâinile căuş peste scrotul în flăcări. Colac peste pupăză, când a luat foc era aproape gata să ejaculeze, iar acum, chiar în timp ce se chircea de durere, spârcâia peste tot în jur mici şuviţe de spermă răscoaptă.

În timp ce Wade ţipa şi ardea, şi se deşerta orgasmic şi fierbinte în propriile-i mâini, Jen urla şi ea, rostogolindu-se rapid în direcţia opusă. Întâi a ţipat pentru că Wade ieşise din ea cu forţă şi-i trăsese una peste nas cu fruntea, aşa de tare, că îi dăduseră lacrimile. Pe urmă, prin prisma caleidoscopică a lacrimilor, m-a văzut cum stăteam la capul patului cu mâinile pline de mâzga maro-roşcată a cremei de tort şi a scos un ţipăt de surpriză şi de ruşine, transformat apoi în durere atunci când s-a rostogolit din pat şi a căzut grămadă pe podea, în vreme ce călcâiul răsucit al mocasinului de patru sute de dolari al lui Wade i s-a înfipt adânc în coapsă.

Şi eu am ţipat, căci ceea ce simţeam în acele momente era cu mult mai rău decât nişte boaşe în flăcări sau un nas spart – Jen avea să afle mai târziu că asta păţise. Camera aceea, acum distrusă, era dormitorul meu; patul acela, mânjit cu tort şi cu fluide umane, fusese patul meu; iar femeia aceea, femeia aceea goală, ghemuită de spaimă, chircită pe podea, fusese soţia mea. Acum, într-o clipită, le pierdusem pe toate.

Apoi toată lumea a încetat să mai ţipe şi a urmat unul dintre acele momente de linişte mormântală, când stai pur şi simplu încremenit şi simţi sub tălpi cum planeta se învârte până ce ameţeşti. Mirosul de sex şi de scrot ars umplea aerul, ca o scurgere de gaz metan, şi mă jur pe ce vreţi că, dacă ar fi aprins cineva un chibrit, săream cu toţii în aer.

— Judd, m-a strigat Jen de pe podea.

Încă gemând de durere, cu ochii plini de groaza pagubei cumplite pe care ar fi putut-o suferi testiculele lui, Wade s-a rostogolit greoi jos din pat şi s-a năpustit în baie, trântind uşa după el. Când sunt complet dezbrăcaţi, bărbaţii n-ar trebui să alerge. De dincolo de uşa băii s-a auzit sunetul apei curgând, punctat de înjurăturile lui guturale.

M-am uitat la Jen. Stătea pe jos, goală, cu spatele sprijinit de noptiera ei, cu genunchii lipiţi de sânii aplatizaţi, şi plângea în pumni. Am simţit nevoia să mă aşez în genunchi şi să o îmbrăţişez, aşa cum aş fi făcut în orice altă împrejurare. Ba chiar am simţit cum mă mişcam uşor spre ea, dar m-am oprit. Nu trecuse mai mult de un minut de când păşisem pe uşa dormitorului şi creierul meu încă nu se adaptase acestei lumi schimbate brusc, în care nu o mai consolam pe Jen pentru că o uram. Eram o masă ameţitoare de reflexe depăşite şi de impulsuri violente şi habar nu aveam ce mama dracului ar fi trebuit să fac. Nevoia de a o lua la fugă era copleşitoare, dar

să-i las pe cei doi acolo, în casa mea, ar fi semănat prea tare cu o capitulare necondiţionată. Simţeam nevoia să ripostez violent, să mă ascund, să scap de acolo, să plâng, să-mi înfig degetele în găvanele ochilor lui Wade, să-i strivesc globii oculari, s-o îmbrăţişez pe Jen, s-o sugrum pe Jen, să mă omor, să mă duc să mă culc şi să mă trezesc iar la douăzeci de ani, toate în aceeaşi clipită. O totală cădere nervoasă nu era deloc improbabilă.

Şocată, Jen a ridicat spre mine ochii înroşiţi de plâns. Din nas îi curgea până la bărbie, şi mai jos, pe piept, sânge amestecat cu mucozităţi. Îmi părea chiar rău pentru ea şi mă uram pentru că simţeam asta.

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva, m-am auzit spunând.

— Îmi pare foarte rău, zise, tremurând în propriile-i braţe.

— Îmbracă-te şi scoate-l afară din casa mea.

Cam asta a fost conversaţia noastră. Nouă ani de căsnicie destrămaţi într-o clipă şi fără prea multe de spus. Am ieşit din dormitor şi am trântit uşa atât de tare încât am dislocat ceva din peretele de rigips, pentru că s-a auzit cum cade înăuntru. Am rămas un moment în hol, zdruncinat şi pustiit, am expirat – nici nu-mi dădusem seama că îmi ţinusem răsuflarea – şi am coborât la parter, ca să fac ţăndări porţelanurile moştenite de Jen de la bunica ei. Asta făceam când au sosit poliţia şi paramedicii.

— Acum ce-o să se întâmple? a întrebat Jen.

Stăteam în bucătărie şi încercam să înjghebăm o conversaţie printre rămăşiţele abundente ale veselei de porţelan făcute zob.

— Taci din gură!

— Ştiu că deocamdată asta n-o să însemne nimic pentru tine, dar vreau să-ţi spun că îmi pare rău, mai rău decât am să fiu vreodată în stare să-ţi explic.

— Nu mai vorbi.

Conversaţia nu ne prea reuşea.

— Nu există scuză pentru ce-am făcut. Eram nefericită de prea multă vreme, ştii, mă simţeam cumva pierdută şi...

— Vrei, te rog, să taci dracului din gură?! am strigat la ea.

Jen a tresărit, ca şi cum s-ar fi temut să nu o lovesc. Nasul i umflase deja destul de mult şi începea să capete o dezagreabilă nuanţă purpurie acolo unde Wade o lovise mai devreme cu fruntea. Când vestea problemelor pe care le aveam se va fi răspândit printre vecini, faţa ei plină de vânătăi avea să devină subiectul nesfârşitelor speculaţii, schimbate în şoaptă la o cafea cu lapte degresat, ale soţiilor casnice din cartier.

Am închis ochii, mi-am masat tâmplele şi i-am zis:

— O să te întreb câteva lucruri şi vreau să-mi răspunzi în cât mai puţine cuvinte posibil. Mă înţelegi?

A încuviinţat din cap.

— De cât timp ţi-o tragi cu Wade?

— Judd...

— Răspunde-mi la întrebare!

— De un an şi ceva.

După evenimentele din ultima jumătate de oră, te-ai fi aşteptat să mă fi imunizat la şocuri. Un an şi ceva nu însemna o simplă aventură, o indiscreţie întâmplătoare de ordin sexual. Însemna o relaţie, însemna că Jen şi Wade sărbătoriseră deja un an. La prima noastră aniversare, ne duseserăm în Newport, la un motel. Jen purta un neglijeu de culoarea levănţicii, iar eu îi citisem poezia aia idioată care o făcuse să plângă atât de tare încât mai târziu îi simţisem încă pe obraz sarea lacrimilor. Cum îşi serbaseră Wade şi Jen prima lor aniversare? Şi, dacă tot am ajuns aici, de unde începuseră să numere? De la primul flirt? Primul sărut? Primul futai? Prima dată când unul dintre ei zisese „Te iubesc“? Jen este nu doar romantică, ci şi foarte meticuloasă, aşa că nu încăpea îndoială că ştia exact data fiecăruia dintre aceste evenimente.

De mai bine de un an, Jen profita de fiecare ocazie ca să dea fuga şi să şi-o pună cu Wade Boulanger, şeful meu superatletic, masculul alfa. Pentru mine era ceva de neconceput, ca şi dacă aş fi aflat că Jen era o ucigaşă în serie – ceea ce, de fapt, ar fi fost o variantă de preferat. Atunci aş fi participat la proces, aş fi dat sobru din cap la pronunţarea verdictului de vinovăţie, mi-aş fi relatat povestea în revista People şi pe urmă mi-aş fi văzut de treaba mea. Cel puţin aş fi ştiut unde aveam să dorm în noaptea următoare.

— De un an şi ceva, am repetat. Înseamnă că îţi ies destul de bine minciunile, nu?

— Am învăţat, da.

M-am uitat la ea insistent, dar mi-a susţinut privirea, aproape cu insolenţă.

— Îl iubeşti?

Şi-a întors ochii în altă parte.

La asta nu mă aşteptam şi m-a durut.

Jen a scos un oftat lung, dramatic, de autocompătimire, în timp ce eu calculam care ar fi fost consecinţele dacă i-aş fi deschis beregata cu un ciob de porţelan.

— Noi am început să avem probleme cu mult înainte să apară Wade, a zis.

— Nu se comparau cu cele pe care le avem acum.

Poate că Jen a mai zis ceva după aceea, dar eu încetasem s-o mai ascult. N-am mai auzit decât scrâşnetul cioburilor de

porţelan fin sub picioarele mele în timp ce traversam bucătăria, vaietul balamalei de la uşa din faţă când am deschis-o şi şuierul brusc al aerului expirat, când organismul meu şi-a amintit să respire din nou.

Acum ce naiba o să se întâmple?

Paralizat de indecizie, am rămas în maşină, pe alee, cu mâinile atât de strâns încleştate pe volan, încât degetele mi s-au albit. Nu există nimic mai trist decât să stai în maşină şi să nu ai absolut nicăieri unde să te duci. Poate doar să stai în maşină pe aleea casei care, brusc, nu mai este căminul tău. Pentru că, în general, chiar şi atunci când nu ai unde să te duci, poţi cel puţin să te duci acasă. Jen nu doar mă înşelase, ci mă transformase într-un om fără adăpost. O furie roşie ca focul îmi colora teama, tot aşa cum sângele colorează apa, şi mă făcea să tremur. Aş fi vrut să o sugrum pe Jen, să simt cum laringele i se frânge sub degetele mele. Aş fi vrut să-l înjunghii pe Wade cu unul dintre acele pumnale curbate pe care triburile primitive le folosesc pentru eviscerarea oamenilor – străpungându-i sternul şi apoi, pe sub platoşa pieptului, să-i perforez organele vitale – şi să mă uit cum din gură îi gâlgâie sângele negru, îngroşat cu bucăţi de ţesut. Voiam să comit un suicid dramatic, să mă lansez cu maşina printr-un parapet în fluviul Hudson, s-o las pe Jen paralizată de un sentiment al vinovăţiei care s-o bântuie tot restul vieţii, aşa cum ştiam că imaginea lui Wade călărind-o avea să mă bântuie pe mine toată viaţa. Probabil însă că ea n-ar fi făcut decât să apeleze din nou la psihoterapie, poate chiar la acelaşi psihiatru pe care îl abandonase pentru că tipul îşi făcuse un obicei din a o îmbrăţişa strâns după fiecare întâlnire, un freudian care-şi pipăia pe furate pacientele. El ar fi reuşit cumva s-o convingă că ea era victima în toată povestea asta, că era datoare faţă de sine să fie din nou fericită, şi atunci moartea mea ar fi fost în van. Tot ce puteam spera mai mult era să-l înşele pe Wade şi să se culce cu psihiatrul ei veşnic excitat, deşi mă întrebam dacă tot înşelat se cheamă şi atunci când îţi înşeli amantul ilicit? Eram novice în toate chestiile astea şi nu cunoşteam regulile.

Prin oglinda retrovizoare vedeam faţada casei, pervazul ferestrei de la dormitor, linia unde fundaţia din piatră face loc cărămizilor egal aşezate. Întreaga mea viaţă, totalul existenţei mele era cuprins în spatele acelui perete şi mi se părea că ar fi trebuit să cobor din maşină, să intru pe uşă şi să-l reclam, pur şi simplu. Uşa ar fi opus rezistenţă; întotdeauna se înţepenea în timpul sezonului cald şi trebuia să o laşi în jos şi să te împingi cu umărul în lemnul masiv de arin în timp ce apăsai pe clanţă. Aveam cheile la îndemână, zăngăneau lovindu-se de butucul

volanului pe care nu aveam nici cea mai mică idee încotro să-l îndrept.

Ce mama rahatului mă-sii o să se întâmple acum?

M-am uitat la ceas, un Rolex Cosmograph Daytona din aur alb pe care Jen mi-l cumpărase când împlinisem treizeci de ani. Mă înţelesesem bine cu ceasul Citizen pe care îl avusesem înainte, îmi era dor de el, de fapt, de când ea îmi oferise scula asta făţoasă şi masivă. Pentru Jen, astfel de lucruri erau importante. Se dedicase vieţii în suburbii aşa cum o actriţă se străduieşte să intre în pielea personajului pentru noul ei rol şi fusese întotdeauna hotărâtă să arătăm amândoi corespunzător.

— Am fi putut pleca într-o supervacanţă cu banii pe ceasul ăsta, protestasem eu.

— Putem pleca într-o supervacanţă oricum, a spus Jen. Vacanţele vin şi trec. Un ceas ca acesta este ceva ce laşi moştenire.

Eram prea tânăr ca să las moşteniri. Cuvântul îmi evoca imaginile unor bătrânei căzuţi la pat, cu unghiile de la picioare îngălbenite şi calcifiate şi cu încheieturi scheletice, care se topeau încet în încăperi mucegăite mirosind a iod şi a descompunere.

— Face cât cinci rate de ipotecă, am zis.

— E un dar, mi-a replicat Jen, devenind deodată înţepată, aşa cum i se întâmpla uneori.

— Un dar pe care tot eu l-am plătit.

Eram însurat de suficient timp ca să ştiu că o astfel de remarcă era nepotrivită, lipsită de delicateţe şi nici pe departe constructivă, dar am făcut-o totuşi. Uneori mai făceam chestii din astea. Nici măcar nu ştiu să spun de ce. Te însori şi pe urmă remarci cum se formează anumite tipare. Jen, de exemplu, era genetic incapabilă să emită vreun fel de scuze verbale. Eu spuneam uneori lucruri de tot rahatul, pe care, de fapt, nu le credeam. Teoretic ne acceptam – nouă înşine şi reciproc – aceste mici slăbiciuni, cu excepţia momentelor când ieşeau la suprafaţă în timp real şi când trebuia să ne luptăm cu imboldul de a ne pocni cu sălbăticie unul pe altul.

— Deci, banii noştri sunt, de fapt, banii tăi? a întrebat Jen cu ochii deodată luminaţi de bucuria indignării, transferându-ne pe nesimţite într-o cu totul altă controversă. Era un talent al ei pe care şi-l perfecţionase cu timpul, aidoma unui boxer care loveşte şi îşi schimbă pe dată poziţia, înainte de a-l ajunge contralovitura. Certurile cu ea mă făceau infailibil să ameţesc.

Până la urmă am păstrat ceasul. De fapt, nici nu încăpuse vreodată vreo îndoială. Vechiul meu Citizen a fost mutat în micul compartiment pe care îl aveam în sertarul cu şosete şi unde se mai găseau un set vechi de chei de la fostul nostru

apartament, câteva telefoane mobile depăşite, cardul meu de student, câteva stele *shuriken[5* japoneze din perioada ninja prin care trecusem în primii ani de liceu, mingea ratată pe care o prinsesem de la *Lee Mazzilli[6* pe când eram doar un puşti şi o mână de alte obiecte rămase de pe urma unor versiuni ale mele de mult apuse şi îngropate.

Acum Rolexul arăta ora trei după-amiază. Aveam nevoie de un timp de gândire, ca să analizez situaţia şi să-mi dau seama cum să acţionez în continuare. Am butonat tastele telefonului mobil şi am trecut în revistă lista de contacte, deşi ştiam deja că nu voi suna pe nimeni. Poate că eu şi Jen aveam să rezolvăm problema asta, şi atunci n-am fi vrut să se uite cineva ciudat la noi. Ştiam că s-a comis un rău irevocabil, că pierdusem inocenţa, că încrederea îmi fusese făcută fărâme, şi totuşi mă aflam în faţa unei dileme vechi de când lumea: dacă o nevastă şi-o pune cu şeful, dar nu află nimeni despre asta, s-a întâmplat într-adevăr? Nu aveam pe cine să sun, nici un prieten care să n-o fi cunoscut şi pe Jen. M-am gândit s-o sun pe mama, dar tatăl meu era în comă şi săraca avea destule pe cap. Viaţa mea era în cădere liberă şi nu aveam pe nimeni la care să apelez. Un sentiment glacial al dezolării se cuibărise undeva în josul gâtlejului meu şi, dintr-odată, nu m-am mai simţit înfuriat sau devastat de durere, ci îngrozit de imensa singurătate pulsând, care abia acum începea să mă strângă pe dinăuntru, ca o menghină.

Am condus maşina prin micul cartier de birouri al oraşului Kingston, am trecut de gară şi am ajuns la pasajul suprateran I-87. Am oprit pe dreapta şi o vreme m-am uitat la maşinile de pe autostradă, la şoferii de tiruri şi la navetiştii plecaţi devreme, trecând în viteză pe lângă mine ca s-o ia înaintea aglomeraţiei din orele de vârf ale după-amiezii, care avea să gâtuie curând direcţia spre nord. M-am gândit să intru şi eu pe autostradă, s-o iau spre nord şi să nu mă opresc decât pentru benzină şi gogoşi până ce ajung în Maine. Aş găsi un orăşel la malul oceanului, aş închiria o căsuţă şi aş lua viaţa de la capăt. Iernile ar fi aspre, dar mi-aş schimba automobilul Lexus pe o camionetă zdravănă, cu lanţuri la roţi. Mi-aş lua o slujbă, poate ceva care să presupună muncă manuală, aş bea la cârciuma locală, aş adopta un labrador cu un singur ochi şi m-aş împrieteni cu pescarii. Ei m-ar tachina din cauza originii mele, poate chiar m-ar porecli „newyorkezul“. Cu timpul, aş căpăta un uşor accent estic. Ar exista acolo şi o femeie, venită şi ea de cine ştie unde, fugind şi ea de un trecut nefericit. Ar fi drăguţă şi vulnerabilă şi ne-am simţi imediat unul pe altul, ne-am iubi cu pasiune, aşa cum numai doi oameni adânc răniţi o pot face. Nimic altceva nu ar mai conta. Toată lumea din oraş

ar participa la căsătorie, oficiată în foişorul de pe pajiştea din piaţa centrală. Am primi felicitările pe peronul de la intrarea în localul oraşului, sub copertina întinsă chiar deasupra panoului cu meniul zilei.

Apoi însă, realitatea şi-a reafirmat existenţa. N-aveau să existe nici o căsuţă în Maine, nici un labrador chior, nici o femeie drăguţă, cu ochi negri, care să mă facă iar să trăiesc din plin. O clipă am stat şi am jelit după toate astea. Pe urmă am întors maşina, încă tremurând – nu mă oprisem din tremurat de când plecasem de acasă –, şi m-am îndreptat înapoi, spre oraş, spunându-mi că autostrada o să fie acolo şi mâine, dar, deocamdată, trebuia să găsesc ceva puţin mai aproape de casă.

Cât despre săptămânile care au urmat, nu prea sunt multe de care să fiu mândru. În subsolul umed închiriat de la soţii Lee am intrat în hibernare, am prins rădăcini pe canapeaua prăbuşită pe care anunţul o numise „divan“. Camera mirosea a mucegai şi a detergent de rufe şi, când era linişte, auzeam zumzăitul stingher al becului în fasungul fără abajur. Mă uitam la televizor aproape nonstop. Făceam duş foarte rar şi mi-am lăsat barba să crească. Mă masturbam fără bucurie. Mi-am aranjat barba într-o ţăcălie şi m-am îngrăşat şase kilograme. I-am scris lui Jen emailuri lungi şi umilitoare, diatribe pline de furie şi texte imploratoare – pe care le tastam vehement pe tastele telefonului BlackBerry până ce buricele degetelor îmi luau foc –, înjurând, stigmatizând, implorând, cerşind şi, într-un final, ştergând totul. Noaptea stăteam întins, cu ochii zgâiţi în tavan, în timp ce ţevăria veche a casei se zgâlţâia şi zdrăngănea violent dincolo de pereţii subţiri din rigips, şi mi-i imaginam pe Jen şi pe Wade călărindu-se ca nişte adevărate vedete porno, în ritmul ţevilor care se ciocneau. Bang! Bang! Bang! Apoi venea orgasmul, în zgomotul apei rostogolindu-se prin pereţi de fiecare dată când se trăgea apa la toaletă, adică la fiecare aproximativ cincisprezece minute. Doamne, mi se părea că ăştia doi urinează fără oprire. Noaptea întreagă, la intervale regulate, îi auzeam deasupra mea – doamna Lee lipa-lipa, iute, domnul Lee târşâindu-şi papucii, trântitul greoi al capacului de plastic al toaletei şi pe urmă sunetul apei trase, asemenea zgomotului unei cascade înspumate, în spatele pereţilor de ghips, coşcoviţi, ai subsolului. La treizeci şi patru de ani nu mai aveam casă, stăteam treaz în crucea nopţii, întins pe o canapea numai cocoloaşe, dintr-un subsol închiriat, şi-mi ascultam proprietarii pişându-se şi răhăţindu-se, în vreme ce, în capul meu, fosta mea nevastă şi fostul meu şef se regulau în poziţia şaizeci şi nouă. Fundul prăpastiei se ridica să mă întâmpine.

3 Aluzie la una dintre apariţiile fantomatice din Colindă de Crăciun de Charles Dickens (n.tr.)

4 Lanţ de magazine din SUA, din categoria superioară, care oferă o gamă largă de bunuri de folosinţă îndelungată (n.tr.)

5 Lame ascuţite, ţinute în mână şi folosite ca nişte arme invizibile (n.tr.)

6 Lee Louis Mazzilli (n. 1955), fost jucător de baseball în Liga mare americană (n.tr.)

Capitolul 4

ora 12.15

Groparul seamănă cu Moş Crăciun şi sunt sută la sută convins că ştie asta. Înalt, bine făcut şi cu o barbă lungă şi albă, n- are cum să nu-şi dea seama de efectul pe care îl produce faptul că poartă o geacă roşu cu alb şi de cât de nepotrivită e toată costumaţia asta în Cimitirul Muntele Sion. Când îţi petreci fiecare zi îngropând cadavre, presupun că eşti nevoit să te distrezi cum poţi. În dimineaţa asta însă, când îl înmormântăm pe tata, pe o ploaie diluviană, Moşul e foarte preocupat de sarcinile lui, chiar dacă ridicola lui haină de ploaie îl face să-ţi sară în ochi, ca o pată de sânge pe fundalul cerului de culoarea dinţilor cariaţi. Pe noi, cei care purtăm sicriul, ne dirijează cu calm, ca să-l aşezăm peste rama dispozitivului hidraulic fixat deasupra gropii. Paul şi cu mine suntem cei din faţă, Barry, bărbatul lui Wendy, este la mijloc, paralel cu locul gol unde ar fi trebuit să fie Phillip, dacă ar fi venit. Unchiul Mickey şi fiul lui Julius, abia coborâţi din avionul de Miami, sunt ultimii purtători ai coşciugului. Pe Mickey nu l-am mai văzut de secole – el şi tata se certaseră din cauza unor bani pe care tata i-i împrumutase –, iar Julius este aproape un străin pentru noi. Bronzaţi, cu inutilii lor ochelari de soare de formă, cu părul lins, pieptănat spre spate, şi cu inelele cu diamant, absolut identice, pe care le poartă pe degetul mic, unchiul acesta şi vărul nostru seamănă cu doi gangsteri.

— Mai la dreapta, zice Moşul. Acum, cu toţii împreună. Să nu-l lase nimeni jos, deocamdată. Dumneavoastră din spate veniţi mai încoace cu vreo zece centimetri... aşa. Acum, la semnalul meu, o să-l coborâm. Domnii de la picioare, dumneavoastră îi daţi drumul primii, da' aveţi grijă să nu vă prindeţi degetele...

Regizorii filmează adeseori înmormântări pe ploaie. În costumele lor închise la culoare, participanţii stau sub uriaşe umbrele negre, din acelea pe care, în viaţa reală, nu le ai niciodată la îndemână, şi ploaia cade simbolic peste tot în jurul lor, pe iarbă, pe pietrele funerare şi pe capotele maşinilor, creând atmosferă. Ce nu-ţi arată filmul este cum cracii pantalonilor, tapetaţi cu tocătură de iarbă proaspăt cosită, ţi se lipesc uzi de fluierele picioarelor, cum, chiar şi sub umbrelă, ploaia tot reuşeşte să-ţi găsească scăfârlia, alunecându-ţi pe cap şi prelingându-ţi-se pe după guler, ca un limax umed, aşa

încât, în loc să meditezi la defunct, ajungi să urmăreşti în minte picăturile de ploaie care îţi alunecă în jos pe spinare. Filmele nu arată nici cum, aidoma nisipurilor mişcătoare, pământul nămolit şi mustind de apă înghite pantofii eleganţi ai purtătorilor de sicriu, cum apa care se infiltrează în lemnul de brad al coşciugului eliberează mirosul de moarte şi de descompunere, cum movila uriaşă de pământ care ar trebui să umple groapa devine un morman de noroi fleşcăit care stropeşte în toate părţile de fiecare dată când lopata se înfige în el şi aterizează pe sicriu cu un pleoscăit sonor. Ca atare, în loc să participe la o ceremonie de adio lentă şi demnă, toată lumea nu vrea altceva decât să bage odată mortul în groapă şi să ajungă naibii mai repede în maşini.

Noi, purtătorii de sicriu, muraţi şi plini de noroi, facem un pas înapoi şi ne contopim cu mulţimea, destul de numeroasă, adunată la marginea mormântului, acolo unde o prelată nu prea eficientă, a fost întinsă ca să ne protejeze de ploaie. Prieteni, vecini şi parteneri de afaceri, toţi se iau la întrecere care să ajungă sub copertină. Cei mai puţin norocoşi sunt siliţi să rămână mai spre margini, acolo unde băltoacele adunate pe acoperiş se revarsă peste margini în pârâiaşe care te fac ciuciulete. Paul stă plângând lângă nevastă-sa şi Alice se sprijină de el, ca să-l încălzească. Barry a găsit-o pe Wendy, care îi dă înapoi BlackBerry-ul, şi nu poate rezista tentaţiei de a-şi verifica mesajele înainte să-l vâre în tocul de la curea, ca pe un pistol. Eu mă aşez lângă mama, ai cărei ochi înroşiţi lucesc stins de la valiumul din care azi a decis să ia o pastilă întreagă. Părul, cărunt la rădăcină şi castaniu în rest, îi e strâns într-un coc. Poartă un costum negru mulat şi, ca de obicei, un decolteu prea adânc peste sânii siliconaţi. Înălţimea tocurilor cui, ca şi diametrul implanturilor ei mamare, nu se potrivesc nici vârstei ei, nici ocaziei. Mă ţine strâns de mână, dar evită să mă privească drept în ochi, iar eu simt absenţa lui Jen ca pe o rană supurândă.

— Nu-i nimic dacă plângi, zice mama în şoaptă.

— Ştiu.

— Poţi să şi râzi. Nu există o reacţie emoţională corectă.

— Mersi, mamă.

Evident, mama e psihiatru. Dar asta nu e tot. Acum douăzeci şi cinci de ani a scris o carte, cu titlul Din fragedă pruncie – ghidul unei mame pentru o creştere înţeleaptă a copilului. Cartea a reprezentat un fenomen la nivel naţional şi mama a devenit un fel de expert în creşterea copilului. În mod previzibil, eu şi ceilalţi copii ai ei am ajuns o varză completă.

Aţi văzut probabil Din fragedă pruncie, groasă cât un almanah, cu marginile roşu cu alb şi imaginea unui bebeluş

care se metamorfozează în adolescent pe copertă. Cartea parcurge toate etapele, de la alăptatul la sân şi pregătirea pentru oliţă, până la pubertate (de la defecare la masturbare, cum ziceam noi), oferind sfaturi, pe acelaşi ton franc, matern şi şocant în mod gratuit pe care mama ne vorbea adeseori şi nouă. Pe spatele cărţii e o fotografie de vulpiţă sexy a mamei, aşezată pe canapeaua din livingul nostru. Există ediţii aniversare de zece, cincisprezece şi douăzeci de ani, iar anul care vine vor scoate una de douăzeci şi cinci de ani, adusă la zi. Mama va face un turneu de autografe prin douăzeci de oraşe şi va participa la toate talk-show-urile importante. S-a vorbit şi despre o apariţie în emisiunea lui Oprah şi de posibilitatea unui face-lift înainte de turneul de promovare.

— Azi ne luăm adio de la Morton Foxman, soţ şi tată iubit, frate drag şi prieten de suflet.

Cel care vorbeşte e *Boner[7* Grodner. În copilăria noastră a fost cel mai bun prieten al lui Paul. Acum i se spune rabinul Charles Grodner, de la Templul lui Israel. Dar pentru noi, cei împreună cu care a crescut, pe care îi chema să stea cu el pe locurile din spate ale autobuzului şcolii, de unde prezida şedinţe private de vizionare a unor fotografii porno şutite din vasta colecţie a tatălui său, numele lui va fi întotdeauna Boner. Când nu fuma iarbă împreună cu Paul, încercând să descifreze mesajele ascunse din cântecele trupei Led Zeppelin, ne ţinea interminabile prelegeri pro şi contra diferitelor tipuri de acte sexuale.

— Lui Mort nu i-au plăcut niciodată ritualurile..., continuă Boner.

— Ia te uită, îmi spune Wendy, trăgându-mi un cot în coaste.

Îi urmez privirile peste cimitir până la drumul de acces, unde un Porsche negru tocmai a oprit, frânând zgomotos. O clipă nu-l recunosc pe tipul cu pantaloni de costum boţiţi şi geacă de motociclist din piele care aleargă peste iarba udă de parcă e la finişul unui maraton şi încearcă să-şi lege nodul la cravată. Apoi îmi dau seama cine e din felul neruşinat în care fuge spre noi, fără pic de grijă faţă de aparenţe. Şi, pe deasupra, mai poartă şi mocasini.

— Phillip, zice mama încet şi-i face semn lui Boner să se oprească.

Phillip a renunţat să-şi mai înnoade cravata, pe care o lasă să-i atârne desfăcută pe după gât. Vine în fugă spre noi peste pajiştea udă şi, pe ultima sută de metri, se dă ca pe gheţuş, aşa cum făcea şi pe pajiştea uşor înclinată din faţa casei noastre, atunci când ploua. Se opreşte drept în faţa mamei.

— Mamă! exclamă şi se repede s-o cuprindă cu braţele ude.

— Ai venit, îi spune mama, din cale-afară de fericită.

— Sigur c-am venit, răspunde.

Apoi se dă un pas înapoi şi se uită la mine.

— Judd, zice.

— Bună, Phillip.

Mă apucă de braţ şi mă trage spre el, într-o îmbrăţişare plină de dramatism. Phillip, fratele meu cel mic, cel care se căţăra în patul meu, mirosind a şampon de levănţică, îşi lipea obrazul rotofei şi neted de al meu şi mă trăgea uşor de părul de pe braţ în timp ce-i spuneam poveşti. Îi plăcea să ghicească morala fabulelor lui Esop. Acum miroase a ţigări şi a apă de gură şi, de când l-am văzut ultima dată, a pus pe el vreo cinci kilograme, cel mai mult la faţă. Mă încearcă acelaşi sentiment familiar, de pierdere şi de regret, care pare să însoţească întotdeauna rarele noastre întâlniri. Aş da orice ca Phillip să aibă iar cinci ani, să fie iar vesel şi nevătămat.

Întinde braţul pe lângă mine ca să dea mâna cu Paul, care îi răspunde repede, nesigur, încercând să grăbească lucrurile şi să reia ceremonia de unde se oprise. Phillip sărută obrazul lui Wendy.

— Te-ai îngrăşat, şopteşte ea.

— Ai îmbătrânit, răspunde Phillip într-o notă actoricească destul de tare ca să-l audă toată lumea.

În spatele lui, Boner îşi drege glasul. Phillip se întoarce şi-şi netezeşte geaca.

— Iartă-mă, Boner. Te rog, continuă.

Wendy îi trage una peste ceafă şi Phillip se corectează repede:

— Charlie! Scuze. Rabin Grodner.

Chicotele, însă, se risipesc deja prin mulţime, iar privirea lui Boner devine, pentru o clipă, asasină.

— Înainte de a-l ruga pe Paul, fiul cel mai mare al lui Mort, să ne vorbească despre tatăl său, aş vrea să vă citesc un scurt psalm...

— N-ar fi trebuit să-i spun aşa, îmi şopteşte Phillip, cu ochii holbaţi. La naiba!

— E o greşeală firească.

— Am fost lipsit de respect.

Sunt tentat să-i subliniez faptul că şi a apărea la înmormântarea tatălui tău cu jumătate de oră întârziere ar putea fi interpretat drept un gest lipsit de respect, dar ar fi inutil. Phillip a fost întotdeauna impermeabil la sfaturi şi la critică.

— Tăceţi din gură! ne şuşuie Paul.

Phillip îmi face cu ochiul.

Iată-ne, toţi cei trei bărbaţi ai familiei Foxman, toţi turnaţi în aceeaşi matriţă, dar trecuţi prin procese diferite de prelucrare şi de finisare. Avem toţi trei părul negru şi cârlionţat al tatei, bărbia cu gropiţă, dar nu am putea fi luaţi drept gemeni. Paul seamănă cu mine, dar e mai masiv, mai lat în umeri şi mai agresiv; un fel de eu îndopat cu steroizi. Şi Phillip seamănă cu mine, dar e mai slab şi mult mai chipeş, trăsăturile lui sunt mai graţioase, surâsul larg şi seducător în mod natural.

Îndată ce Boner termină de citit psalmul, Paul face un pas în faţă, ca să rostească ceea ce ar fi trebuit să fie un necrolog, dar care se dovedeşte a fi un fel de discurs de acceptare a premiului „Cel mai devotat fiu". Îi mulţumeşte tatei pentru că l-a învăţat cum să administreze o afacere; îi mulţumeşte soţiei lui pentru că, atunci când tata s-a îmbolnăvit, şi-a luat concediu fără plată de la cabinetul ei de stomatologie, ca să-l ajute la magazine; îi mulţumeşte mamei pentru că a avut grijă de tata şi apoi povesteşte pe larg despre ce a însemnat să lucreze cu tata, să conducă Echipamente Sportive Foxman, cel mai important lanţ de magazine de articole sportive din Hudson Valley. Nu pomeneşte nimic despre vreunul dintre fraţi sau despre sora lui, toţi uzi până la piele, înţepeniţi de frig şi visând la o orchestră care să cânte şi să-l scoată de pe scenă.

Când, în sfârşit, încheie, pare surprins că nimeni nu-l aplaudă. Moş Crăciun trage de o manetă de pe cadrul hidraulic şi sicriul tatei coboară încet în groapă. Odată ce ajunge la fund, Boner iese în faţă şi îi întinde solemn lui Paul o lopată cu coadă lungă.

— Se obişnuieşte, zice, ca rudele apropiate să arunce câte o lopată de pământ peste sicriu, împlinind astfel datoria de a-l îngropa pe cel drag. Înţelepţii neamului nostru spun că îngroparea cuiva reprezintă cea mai adevărată manifestare de bunătate şi de respect, pentru că mortul nu va putea să-ţi mulţumească pentru asta.

Afirmaţia e oarecum ilară, căci tata nu era tocmai înclinat să-şi exprime recunoştinţa faţă de copiii lui când era în viaţă. Noi ori greşeam, ori eram invizibili. Era tăcut şi sever într-un fel care te făcea să crezi să ar trebui să aibă un accent est-european. Avea ochii albastru-deschis şi braţe neobişnuit de groase, iar când îşi strângea mâna în pumn aveai impresia că ar putea străpunge orice cu el. Îşi tundea singur peluza, îşi spăla maşina tot singur şi îşi vopsea el însuşi casa. Făcea toate astea eficient, cu migală şi într-un fel care, fără cuvinte, îi critica pe cei care plăteau pe alţii să le facă asemenea treburi. Arareori râdea la o glumă, dădea doar din cap că a înţeles, de parcă asta era cam tot ce aşteptase de la ea. Desigur, tata era mai mult

decât atât, dar nimic altceva nu-mi vine acum în minte. La un moment dat îi pierzi din vedere pe părinţi în ceea ce sunt cu adevărat; nu mai vezi decât o grămadă de istorii trecute şi de probleme nerezolvate.

Paul înfige lopata în morman şi azvârle în groapă o bucată de pământ noroit. Îmi pasează lopata, fac şi eu la fel şi, când pământul atinge sicriul, simt cum în mine începe să se zguduie ceva. Închid ochii, ca să-mi ascund umezeala fierbinte a lacrimilor, şi îl văd pe tata întins pe un şezlong în curtea noastră din spate. Ţine în mână capătul furtunului şi începe să tragă în ţintele mişcătoare care suntem noi, copiii lui, imitând din buze zgomotul unei mitraliere, în timp ce noi, puştii, alergăm de la o bază la alta. Când eram copii îi plăcuse de noi. Când am mai crescut nu a mai ştiut cum să ne înţeleagă. Copilăria pare atât de permanentă, de parcă ar fi ea lumea întreagă, dar într-o bună zi se termină şi te trezeşti aruncând pământ umed pe sicriul tatălui tău, uluit de cât de efemer este totul. E rândul meu să-i dau lopata lui Wendy, care ia cam o linguriţă de pământ umed şi, când aruncă, reuşeşte să rateze complet deschizătura gropii. Phillip, genetic incapabil de moderaţie, ridică o grămadă de lut caraghios de mare, care se dovedeşte a avea şi o piatră în ea. Pleaşca loveşte sicriul ca un proiectil de praştie, făcându-ne pe toţi să tresărim, şi tăcerea plumburie e sfâşiată de vaietul prelung al lui Phillip care cade în genunchi şi începe să plângă.

— Tatăăăă! strigă el.

Noi, ceilalţi, stăm în tăcere, oripilaţi, şi îl privim cum se dezlănţuie, probabil chiar invidioşi.

7 Joc de cuvinte intraductibil – boner în argoul limbii engleze înseamnă „excitat“ (n.tr.)

Capitolul 5

ora 13.55

Ne reîntâlnim cu toţii la Knob's End, fundătura unde se află casa părinţilor mei. În stil colonial, mare şi albă, casa tronează chiar în centru, acolo unde asfaltul se arcuieşte într-un cerc numai bun pentru hocheiul de stradă şi mersul pe bicicletă. West Covington este una dintre străzile principale care traversează Elmsbrook, unduieşte pe lângă malluri şi clădiri de birouri, pentru ca, în final, să o cotească spre zona rezidenţială unde, la ultimul sens giratoriu, devine Knob's End. Când cineva explică unde se află vreo clădire de pe West Covington, foloseşte casa noastră drept reper negativ; dacă vedeţi o casă mare, albă, aţi mers prea departe. Exact aşa gândesc şi eu în timp ce intru pe aleea din faţă.

Tata era obsedat de întreţinerea casei. Era un tip îndemânatic şi mereu vopsea, repara, curăţa rigolele, schimba ţevăria sau spăla terasa cu un jet de apă. Era electrician de meserie, dar renunţase la ea ca să se apuce de afaceri şi ducea dorul lucrului cu mâinile. Nu-şi putea închipui un weekend fără perspectiva muncii manuale. Acum însă, vopseaua e crăpată şi se coşcoveşte de pe tocurile ferestrelor, chiar sub marginea acoperişului se întinde o pată urâtă, maro, de ploaie, pavelele de piatră de pe aleea din faţă se clatină ca nişte dinţi care stau să cadă şi spalierele pentru trandafirii agăţători se apleacă, îndepărtându-se de zidul casei, de parcă ar încerca să scape de ea. Pajiştea nu a fost udată destul şi acum are petice de iarbă pârjolită, dar cei doi arbuşti de corn, gemeni, în care obişnuiam să ne cocoţăm, dau pe dinafară de flori, iar frunzele ca nişte evantaie sângerii formează un umbrar deasupra aleii. Măcinată de moartea lentă a tatei, mama a uitat să renunţe la serviciile de întreţinere, aşa că în piscina din spate sclipeşte o apă albastră, dar iarba a început să răsară printre pietrele pavajului care o înconjoară. Casa arată asemenea unei femei pe care o găseşti atrăgătoare de la distanţă. Dar, cu cât te apropii, cu atât te întrebi mai tare ce a fost în capul tău.

Linda Callen, vecina noastră şi prietena cea mai bună a mamei, ne deschide uşa şi ne îmbrăţişează pe fiecare când păşim înăuntru. E o femeie cu trunchiul în formă de pară, zâmbeşte cu uşurinţă şi are un vag aer de rozătoare, dar nu într-un sens repugnant, ci mai degrabă ca un fel de înţeleaptă mamă-şoricuţă dintr-un desen animat Disney, genul acela care poartă ochelari micuţi, stă într-un minibalansoar şi e interpretată de *Judi Dench[8* sau de *Hellen Mirren[9*. Un soi

de mică regină şoricioaică, câştigătoare de Oscar. Linda ne ştie de când ne-am născut şi ne consideră copiii ei. În spate e fiul ei, Horry, care îşi priveşte vârful pantofilor când ne ia hainele.

— Bună, Judd, îmi zice.

— Bună, Horry.

Devine ţeapăn când îl bat pe spate.

— Condoleanţe pentru Mort, zice.

— Mulţam.

Când Horry era mic, Ted, tatăl lui, s-a îmbătat o dată şi, nu se ştie cum, a reuşit să se înece în mini-piscina gonflabilă a lui Horry, în timp ce Linda era la cumpărături. Când Linda a ajuns acasă, l-a găsit pe Horry tremurând în mijlocul piscinei, plângând isteric peste tatăl mort, parţial scufundat. După aceea au rămas numai ei doi. Locuiau puţin mai sus pe stradă şi, foarte des, chiar la noi. Cu un an mai mare decât Paul şi cu unul mai mic decât Wendy, Horry se integrase perfect în familia noastră.

În timpul liceului s-a îndrăgostit de Wendy, aşa cum, mai devreme sau mai târziu, au păţit toţi ceilalţi băieţi din Elmsbrook. Numai că Horry se afla într-o poziţie privilegiată, aşa că, timp de un an, am tot dat peste ei sărutându-se prin cotloanele camerelor, pe întuneric. Apoi, în anul doi de facultate, Horry s-a încăierat cu unii într-un bar – cunoaştem puţine detalii – şi rezultatul a fost că un tip i-a tras una în cap cu o bâtă de baseball retezată. Acum, Horry are treizeci şi şase de ani, locuieşte tot cu mama lui, nu poate conduce o maşină şi nici nu se poate concentra asupra vreunui lucru mai mult de câteva secunde. Uneori are mici crize, devine complet rigid şi nu mai poate articula. Tata îl lua în fiecare zi cu maşina şi-l ducea cu el la magazin, unde Horry îi dădea o mână de ajutor în depozit şi lua de la toţi comenzile pentru gustarea de prânz. Acum, probabil va lucra pentru Paul.

Când îl vede pe Horry, Wendy se aruncă de gâtul lui, fără să-şi mai scoată trenciul, iar el lasă jos toate hainele pe care le strânsese şi o îmbrăţişează.

— Bună, floarea-soarelui.

— Horry, îi şopteşte şi ea la ureche.

Cămaşa lui e acum împroşcată cu stropi de ploaie de pe trenciul ei. O sărută pe creştetul ud şi, când se desprinde din braţele lui, Wendy are ochii înroşiţi.

— Nu plânge, zice Horry.

— Nu plâng, răspunde ea şi izbucneşte în lacrimi.

ora 14.07

Serena, bebeluşa lui Wendy, ţipă ca înjunghiată. În timp ce luăm prânzul, o auzim cu toţii, stereo şi amplificat, graţie dispozitivului de înaltă tehnologie destinat monitorizării bebeluşilor pe care Wendy l-a lăsat pe masa din holul de la intrare. Numai că Wendy nu pare să aibă vreo intenţie de a urca la etaj, s-o liniştească.

— O lăsăm să plângă, ne anunţă ea, ca şi cum ar fi vorba despre vreun soi de organizaţie la care au aderat.

Dacă tot vor s-o lase să plângă, nu mai văd sensul monitorului, dar asta este una dintre acele întrebări pe care am învăţat să nu le pun, pentru că nu primesc drept răspuns decât privirile dispreţuitoare pe care toţi părinţii le rezervă celor care nu au copii, ca să-ţi reamintească faptul că nu eşti un om împlinit.

Ţipetele bebeluşului nici nu sunt cel mai mare rău. Ryan, puştiul de şase ani al lui Wendy, a descoperit pianul din living, care nu a mai fost acordat de secole, şi acum loveşte clapele cu amândoi pumnii, într-o cacofonie zguduitoare. Barry a hotărât că acum e momentul să răspundă unor telefoane de afaceri şi se plimbă în sus şi-n jos în spaţiul dintre living şi sufragerie, discutând cu voce tare detaliile de fineţe ale unui contract care, nu încape dubiu, îi va spori averea şi aşa grotesc de mare. Pentru că foloseşte un hands-free seamănă cu un nebun care îşi declamă sieşi.

— Japonezii n-or să accepte niciodată, zice, scuturând din cap. Noi suntem gata să batem palma, dar preţul hârtiei este inacceptabil.

Problema celor care lucrează în domeniul financiar este că îşi consideră slujba infinit mai importantă decât orice sau oricine şi, ca atare, sunt perfect îndreptăţiţi să le spună celorlalţi să se care de acolo pentru că ei au o teleconferinţă cu Dubai. E vorba de miliarde de dolari, aşa că ziua de naştere a unui copil sau moartea tatălui nevestei pur şi simplu nu sunt pe lista de priorităţi. Barry lipseşte aproape întotdeauna şi, atunci când nu lipseşte, vorbeşte la telefon sau îşi verifică BlackBerry-ul, încruntând din sprâncene, cu aerul cuiva care are de a face cu un rahat aşa de important, încât al tău, oricare ar fi, se micşorează exponenţial. Şi dacă s-ar afla lângă preşedintele Statelor Unite în timpul unui atac nuclear, Barry tot şi-ar verifica telefonul, cu expresia lui standard, care vrea să spună „Crezi că tu ai probleme?“ Din câte văd eu, nu se poartă prea frumos cu Wendy, abia dacă îşi dă seama de prezenţa ei şi o lasă mereu să se ocupe de partea cea mai grea cu copiii. Cu toate acestea, Wendy a moştenit de la mama nevoia genetic-imperativă de a păstra aparenţele. Totul este minunat. Punct.

— Ryan, încetează! şuieră Barry în direcţia pianului, acoperindu-şi casca telefonului cu mâna.

Nu face asta pentru că puştiul e enervant, pentru că lumea îndoliată ar putea avea nevoie de puţină linişte şi pace, ci pentru că „tati vorbeşte la telefon“. Ryan se opreşte o clipă, pare să cântărească sincer ceea ce i-a cerut taică-său, dar, nereuşind să vadă latura pozitivă, reia sonata pentru doi pumni.

— Wendy! strigă atunci Barry, şi cuvântul i se rostogoleşte de pe limbă, repede şi smiorcăit, ca şi cum n-ar fi numele ei, ci mai degrabă un tic, care trebuie ignorat politicos atunci când e lume de faţă, ceea ce Wendy şi face.

Linda ne serveşte un prânz compus din somon la tavă şi cartofi piure. Dă târcoale în jurul mesei şi încarcă în farfurii extraporţii vârfuite ori de câte ori zăreşte albul dezgolit al porţelanului, ferindu-se de Barry, care continuă să se plimbe de colo-colo prin sufragerie şi să înjure cu glas tare în casca telefonului. Alice îi dă o mână de ajutor Lindei, pentru că Alice este rudă prin alianţă şi, tehnic vorbind, nu face parte dintre îndoliaţi. Barry nu dă o mână de ajutor pentru că, tehnic vorbind, este un nesimţit.

Alice şi Paul încearcă de ceva vreme să facă un copil, fără prea mare succes. Alice ia medicamente pentru fertilitate, care o fac să crească în greutate, şi hormoni care o fac să plângă pentru că este aşa de grasă. Cel puţin aşa susţine Wendy, care mi-a mai spus şi că, atunci când crede că e în perioada de ovulaţie, Alice rămâne toată ziua în pat şi-l cheamă pe Paul acasă în pauza de prânz. „Îţi închipui, comentase Wendy, bietul Paul trebuie să şi-o scoale de două ori pe zi pentru...?“

Acum Alice se uită fix la Ryan, care e tot la pian, şi se strâmbă. Scoate un zâmbet forţat care spune „Nu mă deranjează absolut deloc să admir drăgălăşenia copilului altcuiva, chiar dacă eu nu pot, se pare, să cresc unul făcut de mine.“ Îi aruncă lui Paul o privire plină de înţeles, pe care el nu o observă, concentrat cum este să înfulece piure de cartofi şi să evite privirile directe ale fraţilor sau surorii lui.

Se pare că Ryan şi-a găsit un alt obiect de torturat şi pianul redevine tăcut, fix în acelaşi moment cu monitorul bebeluşului. Liniştea coborâtă brusc pare stânjenitoare, ca şi cum toţi ne-am fi ascuns până acum în spatele zgomotului.

Bitches ain't shit but hos and trix![10] Cântecul ţâşneşte de pe partea cealaltă a mesei, melodia rap se aude puternic, şi Phillip îşi vâră repede mâna în buzunarul de la piept al cămăşii şi îşi scoate telefonul mobil de mare fiţă.

— Am tot vrut să-mi schimb melodia asta, zice şi deschide clapeta. Hei... Cum? Nu, e super! La ţanc!

Închide apoi telefonul şi ne priveşte pe toţi patru cu subînţeles.

— A venit, zice, ca şi cum toţi o aşteptam, ca şi cum am fi avut măcar idee despre ce vorbeşte.

Apoi traversează sufrageria din doi paşi şi iese în goană pe uşa principală. Noi ne repezim în bucătărie şi ne zgâim pe furiş pe fereastra ce dă în stradă, acolo unde o tipă tocmai a coborât de pe bancheta din spate a unei limuzine. Misterioasa femeie nu are nici un tatuaj la vedere, nici sâni vizibil siliconaţi, nici pantofi „ia-mă şi fute-mă“ şi nici un „cur bulbucat“ – cum numeşte Phillip, în general, genul de posterior care îi place – luptându-se să iasă dintr-o fustiţă scurtă pe sub care nu există nici un fel de lenjerie. Chiar şi de la distanţă este limpede că femeia aceasta, îmbrăcată într-un costum cu pantalon, bine croit, cu părul blond prins într-un coc gen Grace Kelly, foarte îngrijit, este genul care poartă lenjerie. Lenjerie scumpă, aş zice eu, poate chiar lenjerie sexy, de la Victoria's Secret sau La Perla. Este evident atrăgătoare, dar e stilată şi cizelată, ca nichelul bine lustruit. Cu alte cuvinte, este exact genul de femeie de la care nu te-ai aştepta să aibă de-a face cu Phillip. Sofisticată, rafinată şi, din câte observ, sensibil mai în vârstă decât el.

— Cine e tipa? întreabă mama.

— O fi avocata lui, îşi dă Wendy cu presupusul.

— Phillip are avocată? întreabă acum Alice.

— Numai când dă de belea.

— A dat de belea?

— Posibil.

Phillip a ajuns în fine la ea. Nu-şi dau mâna şi nici nu se sărută pudic pe obraz, ci se reped unul la celălalt, atacându-se, cu guri hulpave şi limbi haotice.

— Hm, cred că nu e avocata lui, zice Alice, poate puţin geloasă.

Cu Alice nu se ştie niciodată. Pe Wendy nu o place. Nici după vreunul dintre noi, ceilalţi, nu e absolut înnebunită. Provine dintr-o familie decentă, unde fraţii şi cumnaţii se sărută când se întâlnesc şi când îşi iau la revedere, îşi ştiu unii altora zilele de naştere şi aniversările şi îşi sună părinţii ca să-i întrebe ce mai fac, şi unde fiecare convorbire telefonică se încheie cu un „vă iubesc“ rostit cu sinceritate şi fără scremete. Pentru ea, noi, Foxmanii, reprezentăm o specie sălbatică, nişte brute de pe altă planetă, care nu ne exprimăm niciodată dragostea şi ne uităm fără pic de ruşine pe geamul bucătăriei cum fratele nostru mai mic pipăie fundul unei necunoscute.

— O să-ţi trimit procentele, zice Barry din spatele nostru. Le-am răsturnat deja de două ori.

După ce au schimbat suficientă salivă, cel puţin pentru moment, Phillip şi misterioasa lui musafiră o iau pe alee, iar noi fugim de la fereastră, Wendy având, ca de obicei, ultimul cuvânt:

— Ar fi exact stilul lui Phillip, să şi-o tragă cu propria avocată.

ora 14.30

— Ea e Tracy, ne anunţă Phillip mândru, aşezat în capul mesei. E logodnica mea.

Suntem din nou împreună, după ce ne-am bulucit să ne aşezăm iar în jurul mesei atunci când el încetase să-i mai vâre limba-n gură şi să o pipăie şi o condusese pe aleea pavată cu dale. Probabil că nu toţi avem fălcile căzute în farfurii, dar cu siguranţă asta este senzaţia care ne încearcă. De aproape, tipa are în mod cert cu cincisprezece ani mai mult decât el, dacă nu mai bine, vreo patruzeci şi cinci, foarte bine ţinuţi.

— Viitoare logodnică, rectifică Tracy afectuos, într-un fel care sugerează o îndelungă obişnuinţă de a-l corecta pe Phillip. Femeile cu care se combină Phillip de obicei nu sunt tocmai genul care să-l corecteze. Sunt stripteuze, chelneriţe, coafeze, domnişoare de onoare ale mireselor care în timpul petrecerii îşi saltă pentru el rochiile cu crinolină prin parcări, şi – cu o memorabilă ocazie – chiar o mireasă. „Nu m-am putut abţine. S-a întâmplat pur şi simplu“, îmi mărturisise el printre buzele umflate şi zdrenţuite, întins pe patul de spital unde aterizase până la urmă, după ce cavalerii de onoare dăduseră de el. „S-a întâmplat pur şi simplu“ era explicaţia standard a lui Phillip pentru aproape orice, epitaful perfect pentru un om care părea să fie veşnic spectator al propriei vieţi.

— Bună tuturor, zice Tracy, sigură pe ea şi încrezătoare. Îmi pare rău că ne cunoaştem în împrejurări aşa de triste.

Nu chicoteşte şi nici nu clefăie chewing-gum. Phillip o ia pe după umeri, rânjind ca şi cum tocmai a făcut o glumă foarte bună. O bună bucată de timp nimeni nu scoate nici un sunet, aşa că Phillip face o trecere în revistă.

— Ea e Wendy, sora mea, zice, arătând-o cu degetul.

— Minunat costum, spune Wendy.

— Mulţumesc.

— Tipul care vorbeşte de unul singur este soţul ei, Barry.

Barry se uită fix la Tracy şi spune:

— Aş putea probabil să le mai vând încă o optime de punct. Poate. Dar o să aibă nevoie de asigurări solide. Am mai trecut prin asta.

— Barry e cam măgar.

— Phillip!

— Lasă, dragă, nu ne aude. El e fratele meu Paul, iar ea e nevasta lui, Alice. Nu mă plac prea tare.

— Pentru că eşti o lichea notorie, zice Paul.

Sunt primele vorbe pe care le scoate, mi se pare, de la necrologul rostit la înmormântare. N-ai cum să-ţi dai seama ce l-a scos din sărite de data asta. În familia mea, nu ne etalăm supărările, ci ne bălăcim în ele. Furia şi resentimentele se cumulează.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, zice Alice cu un ton supermieros, prin care îşi cere scuze pentru Paul, pentru noi, ceilalţi, pentru cele şapte kilograme în plus ale ei, pentru că nu este la fel de elegantă şi de sigură pe ea ca Tracy. „Şi eu am fost odată ca tine, pare să spună tonul ei. Purtam haine măsura 34 şi aveam un păr superb. Hai să fim prietene."

— Şi el e fratele meu Judd. De fapt, îi place de mine în ultimul timp, dacă nu mă înşală memoria.

— Bună, Judd.

— Salut.

— Judd a fost încornorat nu demult.

— Mulţam că ai lămurit chestia asta, Phil, zic eu.

— Încerc doar să evit eventualele gafe de mai târziu, explică Phillip. Acum Tracy e de-a noastră.

— Fugi de-aici cât încă mai poţi! glumeşte Alice.

Vorbeşte însă prea tare şi surâsul ei seamănă cu o lungă crăpătură de-a curmezişul obrajilor, care se cască dureros înainte de a şovăi şi de a se stinge apoi cu totul.

— Am mai văzut noi de-astea, zice Barry. Nu duc nicăieri.

— Iar ea e mama, zice Phillip, întorcând-o pe Tracy cu faţa spre mama, care stă lângă Linda şi se chinuie să zâmbească.

— Bună, Tracy. Sper să nu ne judeci prea aspru pentru cum ne comportăm. A fost o zi grea.

— Vă rog, doamnă Foxman. Eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze, pentru că am venit nepoftită şi într-un moment atât de dificil.

— Atunci de ce n-o faci? întreabă Wendy.

— Wendy! o apostrofează mama.

— Ce? L-a făcut măgar pe Barry.

— Îmi pare rău, spune Phillip. A trecut ceva vreme. Este totalmente posibil, deşi puţin probabil, ca Barry să nu mai fie măgar.

— Phillip!

Tracy îi rosteşte numele cu severitate, cu stăpânire de sine şi control, iar Phillip închide gura ca un câine dresat.

— Phillip este nervos, zice Tracy. Îi e greu. Evident, ar fi preferat să facă aceste prezentări în circumstanţe mai nimerite, dar, pe lângă faptul că sunt logodnica lui Phillip, îi sunt şi *life coach[11*, şi amândoi am considerat că, în aceste clipe grele, i-ar fi de mare ajutor dacă aş fi alături de el.

— Ce înţelegi prin life coach? întreabă mama pe un ton tăios şi afectat.

— Tracy a fost psihoterapeuta mea, spune Phillip cu mândrie.

— Eşti psihoterapeuta lui şi ai o relaţie afectivă cu el? se miră Wendy.

— Imediat ce ne-am dat seama de sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt i l-am recomandat pe Phillip unui coleg.

— Totuşi, chestia asta nu contrazice etica profesională?

— E un lucru cu care a trebuit să ne luptăm, explică Tracy.

— S-a întâmplat pur şi simplu, zice şi Phillip, exact în acelaşi timp.

Atunci apare de la etaj micuţul Cole, gol de la brâu în jos, ducând în mână oliţa albă de noapte care a rămas sub chiuveta din baia de pe hol încă de pe vremea când Phillip învăţa să facă la oală. Cole este în ceea ce Wendy numeşte „faza E.T.“ şi se leagănă prin casă ca o raţă, imitându-l pe micul extraterestru. Explorează şi distruge tot ce-i cade în mână, scoţând mici sunete ciudate în timp ce merge. Se duce la Barry, care a terminat în sfârşit convorbirea telefonică şi s-a aşezat la masă, şi îi prezintă oliţa pentru inspecţie.

— Ute, tati, zice puştiul, T!

Barry se uită înăuntru, fără să înţeleagă.

— Ce vrea? întreabă, ca şi cum nici nu şi-ar fi întâlnit până acum fiul de trei ani.

— T! ţipă Cole triumfător.

Într-adevăr, rahatul din oliţă pare să aibă forma unui T rudimentar. Apoi Cole se apleacă, ridică oliţa şi o aruncă peste cap, într-un arc înalt. Obiectul aterizează cu zgomot pe masa din sufragerie, zdruncinând pahare şi aruncând în aer tacâmurile de argint. Alice ţipă, eu şi Horry plonjăm pe jos, ca să ne ferim, iar conţinutul oliţei răsturnate ajunge în farfuria lui Paul, în chip de garnitură. Paul sare în lături, ca atacat cu grenade, atât de violent încât o agaţă în cădere şi pe Alice, într-o încâlceală de mădulare şi picioare de scaun.

— Doamne, Cole! răcneşte Barry. Ce dracu’ te-a apucat?

— Nu mai ţipa! strigă Wendy.

Cole priveşte în sus la părinţii lui istoviţi şi inutili, şi, fără alt preambul, izbucneşte într-o criză sonoră şi profundă de

plâns. Şi, cum nici unul dintre ei nu pare dispus să-l liniştească, îmi exercit privilegiile de unchi şi îl iau în braţe, să-mi suspine pe umăr, cu poponeţul lipicios proptit de braţul meu.

— Bună treabă, puştiulică, îi zic, c-ai făcut la oliţă.

Pe copil trebuie să-l încurajezi etc. După o traumă ca asta, puştiul poate să rămână cu pampers până la zece ani.

— Făcut un T, zice printre suspine, frecându-şi năsucul de gulerul meu.

Nu există nimic mai drăgălaş decât un copil de doi ani care vorbeşte, cu sinceritatea sa piţigăiată, o engleză de imigrant. Nu am agreat niciodată cu adevărat copiii aşa cum o fac alţii, dar pe Cole l-aş asculta toată ziua vorbind. Bineînţeles, ca unchi, nu sunt eu cel nevoit să cureţe rahatul de pe masă.

— Exact, Cole, zic, privind spre farfuria lui Paul. E un T, şi încă unul foarte frumos.

Paul şi Alice se ridică în picioare, şocaţi şi îngreţoşaţi. Acum stăm toţi în jurul mesei, ca într-un tablou – familia Foxman, cu un singur membru în minus, contemplând răhăţelul erudit şi aburind din farfuria lui Paul. E absolut de neconceput că vom supravieţui aici, împreună, timp de şapte zile, ciocnindu-ne unul de altul ca nişte molecule rotitoare într-o reacţie chimică. Nu se poate şti cum se va termina totul, dar, dacă e vorba de metafore, nu există alta mai bună decât să te caci în porţelanul cel mai fin.

8 Judi Dench (Judith Olivia Dench, n. 1934), actriţă britanică de film, teatru şi televiziune (n.tr.)

9 Hellen Mirren (n. 1945), actriţă britanică de teatru şi film (n.tr.)

10 „Femeile-s doar nişte ştoarfe care vor să-ţi dea ţeapă“ (în limba engleză, în original) – titlul şi totodată primul vers al unei piese rap interpretate de solistul Dr. Dre (n.tr.)

11 Antrenor de viaţă – persoană care, prin intermediul unei varietăţi de tehnici şi instrumente, îl ajută pe cel antrenat să-şi identifice şi să-şi atingă ţelurile personale (n.tr.)

Capitolul 6

Dacă eşti unul dintre cei care au trecut măcar o dată printr-un mariaj ratat – şi, statistic vorbind, aş putea aproape să pariez că eşti sau, dacă nu, că vei fi în curând –, atunci ştii că primul lucru pe care îl faci atunci când se termină este să te gândeşti la începuturi. Poate că e un fel de încheiere în oglindă sau doar înclinaţia umană elementară spre sentimentalism, sau masochism, dar, în timp ce stai încremenit, năuc, printre ruinele carbonizate ale vieţii tale, mintea o să ţi se întoarcă invariabil spre timpurile de început. Chiar dacă nu te-ai îndrăgostit în anii 1980, în ochii minţii vremurile acelea aşa vor părea, inocente şi retuşate, în culori vii şi cu perniţe pentru umeri, şi cu muzica lui *Pat Benatar[12* sau *The Cure[13* în fundal. Şi iată-te acolo, văzându-ţi de treburile tale, traversând campusul universităţii în drum spre ore sau intrând în cafenea să bei o ceaşcă de cafea, sau ţopăind la o nuntă, sau bând ceva cu amicii la un bar. Şi atunci ai văzut-o pe ea. Râdea la vreo glumă şi-şi dădea părul după ureche sau urca pe scenă uşor ameţită, împreună cu o prietenă, să cânte o versiune karaoke a melodiei *Ninety-nine Red Baloons[14* (şi era destul de beată ca să creadă că ştie chiar şi versurile în limba germană), sau stătea sprijinită de perete, cu sprâncenele arcuite superb pe deasupra sticlei de bere light, şi urmărea ce se petrece pe scenă, sau se plimba de una singură prin ninsoare, fără haină, cu mânecile puloverului trase adânc peste mâini, pentru că nu avea mănuşi, sau...

... traversa campusul pe bicicletă, în drum spre ore. O mai văzusem, cu rucsacul ei mic, din piele, şi părul blond, strâns în coadă de cal, fluturându-i pe spate, în timp ce trecea pe lângă mine pe bicicleta ei roşie Schwinn. Eram amândoi în anul trei, dar nu aveam ore împreună şi probabil ar mai fi trecut câteva săptămâni până să ajungem să ne salutăm. Numai că, în ziua aceea, când am văzut-o pedalând de zor pe lângă mine, am strigat-o:

— Hei! Biciclisto!

A frânat prea tare şi şi-a julit fluierul piciorului de pedală în timp ce sărea de pe şa.

— Au! La naiba!

— Aoleu, îmi pare rău! am spus. N-am vrut chiar să te opresc.

M-a privit perplexă.

— Dar m-ai strigat.

Avea ochii de un verde incandescent. Am suspectat-o brusc că poartă lentile de contact, dar, oricum mi-am dorit să scriu pe loc un cântec despre ei. M-aş fi aşezat în faţa camerei ei de cămin, cu o chitară, şi i-aş fi cântat serenade, în timp ce prietenele ei, îmbrăcate în pijamale mulate, m-ar fi urmărit, zâmbind aprobator.

— Da, cred că te-am strigat. Scuze, nu prea pot să-mi controlez impulsurile. Dar mai departe n-aveam nici un plan.

Avea un râs bogat, gâlgâitor. Râdea ca o fată care ştie să râdă, care are o practică îndelungă a râsului. Şi se uita la mine, fata aceasta blondă şi frumoasă, genul de fată de la care mă obişnuisem să mă aştept la un refuz amabil, dar nu mai puţin ferm. Dar ea mi-a zis:

— Ai cinci secunde să-ţi faci unul.

Situaţia era fără precedent, şi minunea mi-a dat curaj.

— M-am gândit că am avea foarte multe să ne spunem, am zis.

— Pe bune?

— Bicicleta asta, de exemplu. Eşti singura fată din campus care merge pe bicicletă.

— Şi?

— Cred că o faci într-un fel ironic.

— Mă acuzi de mers ironic pe bicicletă?

— E un sport în plin avânt. Există cereri pentru a fi inclus între sporturile olimpice.

— Părul tău aşa e mereu?

Aveam un păr bogat, cu şuviţe ondulate ca nişte arcuri întinse şi în facultate mi-l purtam ca pe un trofeu. *„Cu cât mai mare părul, cu atât mai aproape de Dumnezeu.“[15*

— Sunt şchioapă.

— Cum?

— De aia merg pe bicicletă când traversez campusul. M-am născut cu un picior mai scurt decât celălalt.

— Ce mai gogoşi îndrugi!

— Ba nu, a zis şi s-a dat jos de pe bicicletă, să-mi arate adidasul făcut la comandă. Vezi că talpa asta e cu doi centimetri mai groasă decât cealaltă?

— O, Doamne! Sunt un nesimţit.

— Nu-i nimic. N-ai făcut-o intenţionat.

— Apropo, mă cheamă Judd. Judd Foxman.

— Eu sunt Jen.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, cred că am să-ţi mai spun o vreme Biciclista.

— Şi de ce?

— Am de gând să-ţi spun Jen numai după ce te sărut.

Părea obişnuită cu genul ăsta de ping-pong îndrăzneţ.

— Şi dacă n-o să mă săruţi niciodată?
— Atunci, oricum n-o să conteze.
— Excluzi posibilitatea prieteniei, deci.
— Bănuiesc doar că o fată ca tine are destui prieteni.
— Şi, mai exact, ce fel de fată?
— O ciclistă ironică.

Din nou râsul acela, venit ca din senin, parcă deja distilat înăuntrul ei, aşteptând să fie eliberat. În cele şaizeci de secunde de când mă cunoştea o făcusem deja să râdă de două ori, şi la vremea aceea citisem suficiente numere din Playboy ca să ştiu că femeile frumoase îşi doresc un bărbat care să le facă să râdă. Desigur, ceea ce voiau să spună era că îşi doresc un bărbat care să le facă să râdă după ce le oferă orgasme multiple în avionul lui personal, cu mădularul lui zdravăn, de douăzeci şi trei de centimetri. Dar eram pe val, şi speranţa îşi desfăcea timid aripile în pieptul meu, gata să-şi ia zborul.

Ştiam că e mult prea drăguţă şi echilibrată pentru mine. Reuşisem de ceva timp să-mi creez în campus o nişă printre fetele pierdute, care purtau ruj violet şi prea mulţi cercei şi care încercau să uite bagajul de traume amestecate ale copilăriei bând peste măsură şi făcând sex cu băieţi evrei inofensivi şi dotaţi cu o ridicolă podoabă capilară. Asta se întâmplase de fapt fix de două ori, în tot atâţia ani, dar, cum doar de atât avusesem parte, îmi plăcea să o consider nişa mea. În plus, nu eram defel genul lui Jen, numai că genul ei — bărbătuşi dotaţi din naştere, cu maşini sport scumpe, cu trupuri epilate de manechin şi cu nenumărate fumuri în cap – nu prea îi reuşise în ultimul timp. Ultimul ei iubit, Everett – chiar aşa îl chema şi arăta exact aşa cum vi-l închipuiţi, doar ceva mai scund – îi spusese că ţinuta strâmbă a corpului o face ştearsă. Şi asta, avea Jen să răbufnească mai târziu, i-o spusese un tip cu pieptul supt şi cu o puţă cât un creion! David, cel de dinaintea lui, se întorsese din vacanţa de iarnă şi o anunţase că se logodise şi că urma să se căsătorească în primăvară. Jen era dată peste cap, respectul de sine i se scufundase şi avusese o tentativă eşuată de anorexie. Mă aflam la locul potrivit în momentul potrivit şi zeii erau în sfârşit gata să se îndure de mine.

Pe atunci însă, nu ştiam asta. Tot ce ştiam era că o conversaţie care ar fi trebuit să fie de mult încheiată părea să fi căpătat viaţă proprie şi că o fată care, conform legilor universale, ar fi trebuit să nici nu se uite la mine, stătea acum aplecată spre mine, cu gura zâmbitoare îndreptată, fără greş, către a mea. A fost un mic sărut fugitiv, uşor, dar i-am simţit buzele moi şi elastice, moliciunea lor de catifea abia ascunsă sub piele, şi m-am îndrăgostit. Serios. Pur şi simplu.

— Nu prea pot să-mi controlez impulsurile, a zis Jen, mândră de îndrăzneala avută.

— Jen. Am răsuflat încet, trecându-mi limba peste buze ca să savurez resturile ceroase ale luciului ei de buze.

— Judd.

— Cred că am să continuu să-ţi spun Biciclista până când o să facem dragoste.

A râs din nou şi era a treia oară – pentru cei care ţin scorul –, iar eu nu mai aveam nici o şansă de scăpare. Mai târziu, Jen avea să jure că acela a fost momentul când a ştiut că se va mărita cu mine. Ăsta e necazul cu puştii din facultate. Eu dau vina pe Hollywood, pentru că le deformează perspectiva. Pentru ei, viaţa nu e decât o uriaşă comedie romantică şi, dacă ajung să cunoască pe cineva drăguţ, concluzia inevitabilă este „fericiţi până la adânci bătrâneţi". Iată-ne, aşadar – fata blondă şi frumoasă exagerându-şi uşorul şchiopătat congenital ca să pară rănită şi mai interesantă, şi băiatul cu păr caraghios care se chinuie să pară inteligent –, amândoi hipnotizaţi de ritmul sincopat al inimilor ce le bat năvalnic şi al vintrelor pulsând. Puştiul idiot, disperat şi în călduri care eram, stând orb şi surd pe marginea faliei de unde avea să irumpă iubirea lui, când, de fapt, ar fi trebuit să fugă mâncând pământul, ca să-şi salveze viaţa.

12 Pat Benatar (n. 1953) – cântăreaţă americană care s-a bucurat de un mare succes comercial în anii 1980 (n.tr.)

13 Trupă britanică, faimoasă în anii 1970–1980, reprezentantă a curentului punk rock şi una dintre fondatoarele genului gothic rock (n.tr.)

14 Cântecul a fost lansat iniţial (în 1984) în limba germană (cu titlul 99 Luftballons) de interpreta Nena. Ulterior, el a fost înregistrat şi în limba engleză. (n.tr.)

15 The bigger the hair, the closer to God – proverb anglo-saxon (n.tr.)

Capitolul 7

ora 15.43

Boner ne face o vizită, împreună cu trei membri ai Societăţii Evreieşti pentru Funeralii, ca să ne aducă cele necesare pentru perioada de doliu. Ne reaşază mobila şi aranjează lucrurile în tăcere, cu o precizie militărească. Pe urmă Boner ne adună în sufragerie pe toţi cei patru urmaşi Foxman. În faţa şemineului stau înşirate cinci scaune pliante joase, cu cadru solid de lemn şi huse spălăcite din vinilin. Oglinda de deasupra a fost acoperită cu un spray alb, săpunos. Mobila toată dată lângă pereţi şi vreo treizeci de scaune pliante din plastic alb stau acum deschise, aranjate pe trei rânduri, cu faţa spre cele cinci scaune joase. Pe pian sunt două mici platouri din argint, pentru colectă. Cei care vizitează familia în doliu ca să-şi exprime condoleanţele pot face contribuţii în bani către societatea pentru funeralii sau către o organizaţie locală care luptă împotriva cancerului la copii. Pe platouri au fost puse câteva bancnote singuratice, ca nişte bacşişuri. Pe masa aflată în holul de la intrare, chiar lângă interfonul de bebeluşi al lui Wendy, e aprinsă o lumânare groasă vârâtă într-o sticlă înaltă. Aceasta e lumânarea pentru shiva şi conţine suficientă ceară ca să nu se stingă timp de şapte zile.

— Drăguţ din partea lui *Yoda [16*, că ne-a împrumutat scaunele, zice Phillip şi împinge cu vârful pantofului unul dintre scaunele joase.

— Sunt scaune pentru shiva, explică Boner. Se stă jos, aproape de pământ, în semn de doliu. Iniţial, membrii familiei stăteau pe podea, dar, cu timpul, lucrurile au mai evoluat.

— Da' tot mai au, bombăne Phillip.

— Ce-a păţit oglinda? vrea să ştie Wendy.

— Există obiceiul ca toate oglinzile din casa răposatului să fie înlăturate sau acoperite, continuă Boner explicaţiile. Am pulverizat şi pe oglinzile din baie. E o perioadă în care e bine să evitaţi cu totul orice pornire spre vanitate şi să reflectaţi doar la viaţa pe care a dus-o tatăl vostru.

Dăm cu toţii din cap, ca în prezenţa unui ghid de muzeu convins de propria-i importanţă, adoptând calea minimei rezistenţe, ca să ajungem mai repede la barul cu gustări.

— Cu puţin timp în urmă, continuă Boner, tatăl vostru m-a chemat la spital.

Boner fusese un copil grăsuţ şi agitat. Acum e un bărbat masiv şi agitat, cu obraji trandafirii care îl fac să arate de parcă ar fi în permanenţă furios sau ruşinat. Nu ştiu când anume l-a

descoperit Boner pe Dumnezeu; după liceu i-am pierdut urma. Lui Boner, nu lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu l-am pierdut când am intrat în *Liga mică[17* şi nu am mai putut participa la cursurile evreieşti de la Templul lui Israel, sinagoga la care mergeam o dată pe an, pentru slujba de *Roş HaŞana[18*.

— Tatăl vostru nu era un om religios. Dar, spre sfârşitul vieţii, a regretat absenţa tradiţiei în viaţa lui şi în felul în care şi-a crescut copiii.

— Nu prea seamănă a tata, zic.

— De fapt, e un lucru destul de obişnuit ca oamenii aflaţi în pragul morţii să îl caute pe Dumnezeu, spune Boner, pe exact acelaşi ton arogant şi didactic pe care îl folosea în copilărie când ne explica ce e aia muie.

— Tata nu credea în Dumnezeu, comentează şi Phillip. De ce-ar fi căutat el ceva în care nu credea?

— Presupun că şi-a schimbat părerea, zice Boner şi se vede că e încă supărat pe Phillip pentru scăparea de adineauri, cu porecla.

— Tata nu-şi schimba niciodată părerea, zic eu.

— Ultima dorinţă a tatălui vostru a fost ca familia lui să ţină shiva pentru a-i marca trecerea în nefiinţă.

— Lua foarte multe tranchilizante, simte Wendy nevoia să sublinieze.

— Era perfect lucid, replică Boner, a cărui faţă devenea din ce în ce mai stacojie.

Phillip:

— L-a mai auzit cineva când a spus asta?

Paul:

— Phillip!

— Ce? Poate că Bon... Charlie nu a înţeles exact.

— Nu a fost vorba despre nici o neînţelegere, replică Boner cu obstinaţie. Am discutat îndelung despre asta.

Eu:

— Nu-i aşa că unii ţin shiva trei zile?

Wendy:

— Ba da.

— Ba nu! ţipă Boner. Cuvântul shiva înseamnă şapte. Şapte zile. De aia se numeşte shiva. Tatăl vostru a fost foarte explicit.

— Mă rog. Eu nu pot lăsa afacerile baltă timp de şapte zile, zice Paul. Ascultă la mine, tata n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva.

— Uite ce e, Charlie, zic eu, făcând un pas înainte, tu ne-ai transmis mesajul. Ţi-ai făcut treaba. Acum o să discutăm chestiunea între noi şi o să ajungem la un acord. Te chemăm noi dacă avem vreo nelămurire.

— Încetaţi!

Ne întoarcem cu toţii şi o vedem pe mama, stând împreună cu Linda sub arcada sufrageriei.

— Asta este ceea ce şi-a dorit tatăl vostru, zice apăsat, păşind în cameră.

Şi-a scos sacoul, şi bluza răscroită adânc îi dezvăluie decolteul scandalos.

— N-a fost un bărbat perfect, continuă ea, şi nici un tată perfect, dar a fost un om bun, care şi-a dat toată silinţa. Iar voi n-aţi fost tocmai copii model în ultima perioadă.

— Mamă, e în ordine. Calmează-te! o linişteşte Paul, întinzându-i mâna.

— Încetează să mă mai întrerupi! De o jumătate de an şi mai bine tatăl vostru a zăcut la pat, pe moarte. De câte ori l-a vizitat vreunul dintre voi? Ştiu, Wendy, Los Angeles nu e chiar la o azvârlitură de băţ, şi tu, Judd, ai trecut prin destul de multe. Înţeleg asta. Şi Phillip... mă rog, numai Dumnezeu ştie ce-ai făcut. E ca şi cum aş fi avut un fiu în Irak. Aş fi ştiut cel puţin unde eşti. Dar tatăl vostru şi-a exprimat ultima dorinţă, iar noi o s-o respectăm. Cu toţii. O să fie înghesuială şi incomod, şi o să ne călcăm pe nervi unii pe alţii, dar, timp de şapte zile de-acum încolo, veţi fi din nou cu toţii copiii mei.

Apoi face câţiva paşi în living şi ne spune zâmbind:

— Şi sunteţi toţi pedepsiţi să nu ieşiţi din casă.

Mama se răsuceşte pe unul dintre tocurile ei cui şi se plantează, ca un copil supărat, într-unul dintre scaunele joase.

— Deci, zice, ce mai aşteptaţi?

Ne ciucim toţi pe scaune, tăcuţi şi mofluzi, ca un grup de şcolari proaspăt dojeniţi.

— Hmm, doamnă Foxman, zice Boner, dregându-şi glasul. Când ţineţi shiva n-ar trebui să purtaţi pantofi cu toc.

— Am platfus, răspunde mama, aruncându-i o privire tăioasă ca un bisturiu de circumcizie.

Singura rămăşiţă zdrenţuită de ritual mozaic pe care părinţii mei o respectau era faptul că, de Roş HaŞana, Anul Nou evreiesc, ne adunam şi rămâneam cu toţii la ei, peste noapte. În fiecare an, când vara se scurgea uşor spre toamnă, primeam chemarea – era mai mult o chemare la ordine decât o invitaţie – şi poposeam toţi la Knob's End, ciondănindu-ne pe locurile unde aveam să dormim. Participam bombănind la slujbele de la Templul lui Israel şi apoi şedeam împreună în jurul unei elaborate mese sărbătoreşti, în timpul căreia, după cum zice tradiţia familiei, cel puţin unul dintre noi ieşea furtunos din casă, într-o criză de nervi. De obicei era vorba de Alice sau de Wendy, deşi, acum câţiva ani, Jen a fost autoarea unei memorabile ieşiri, ca urmare a faptului că tata, abţiguit de

la rachiul de piersici, îi spusese, absolut din senin, că, tehnic vorbind, fiul nostru mort n-ar fi fost evreu pentru că ea era ariană. Asta se întâmpla la doar câteva luni după ce Jen născuse un copil mort, aşa că nimeni n-a învinuit-o pentru că i-a azvârlit tatei farfuria în cap şi a ieşit. „Ce-a apucat-o?“ a întrebat tata. Partea bună a fost că Jen a insistat să ne întoarcem imediat acasă. Asta m-a scutit de obligaţia de a participa, a doua zi dimineaţă, la interminabila slujbă de la Templul lui Israel, unde vocea lentă, ca de tenor de operetă, a cantorului Rothman te făcea să-ţi doreşti instantaneu să te prosternezi şi să-l accepţi pe Iisus Hristos drept Dumnezeu şi Salvator.

ora 16.02

Alice şi Tracy o ajută pe Linda la bucătărie. La ordinul lui Paul, Horry s-a întors la magazin ca să termine programul. Magazinul din Elmsbrook este „nava amiral“ a lanţului nostru şi e deschis până la ora nouă în fiecare seară. Barry e sus şi se uită la un film împreună cu băieţii. Aşa că jos stăm numai noi patru şi cu mama, aşezaţi pe scaunele pitice, ruşinaţi şi stânjeniţi.

— Deci, zice Phillip, ce se întâmplă acum?

— O să vină lume, explică mama.

— De unde ştiu când să vină?

— Nu suntem prima familie care ţine shiva, mormăie Paul.

— O să vină lumea, zice mama.

— *Ooo, lumea o să vină, Ray, cu siguranţă o să vină lumea[19*, intonează Phillip, imitându-l la perfecţie pe *James Earl Jones[20*. Phillip este un depozit de fragmente aleatorii din filme şi cântece. Ca să le facă loc tuturor în memorie, se pare că şi-a golit complet regiunile în care sunt stocate raţiunea şi bunul-simţ. Când e stârnit, citează fără să gândească, aproape ca un fel de savant.

Paul îşi ridică ochii şi mă surprinde zgâindu-mă la cicatricea de pe mâna lui dreaptă. E o dungă groasă şi rozalie care pleacă de la baza cărnoasă a palmei, îi traversează încheietura şi se termină într-un ciorchine neregulat de pete pe partea interioară a antebraţului. Mai are o cicatrice, mai urâtă decât asta, care radiază de pe unul dintre umeri, în sus, spre gât, în şuviţe umflate, de culoarea cărnii putrezite – acolo unde rottweilerul i-a ratat jugulara cu numai câţiva centimetri. De câte ori îl văd, nu mă pot abţine să nu mă uit la cicatrice şi să nu caut urmele colţilor, despre care ştiu că sunt acolo.

Stânjenit, Paul îşi răsuceşte braţul ca să-şi ascundă cicatricea şi-mi aruncă o privire grea. De când am sosit, nu mi-a adresat nici un cuvânt direct. Arareori îmi vorbeşte dacă nu este obligat să o facă. Faptul se datorează unei combinaţii de factori, între care în primul rând atacul rottweilerului care, în liceu, a pus capăt carierei lui în baseball înainte chiar ca ea să demareze, fapt pentru care Paul mă consideră pe mine vinovat. Nu mi-a spus-o niciodată direct, bineînţeles. Cu excepţia lui Phillip, nici unul dintre bărbaţii din familia mea nu spune nimic pe faţă. Aşadar, nu sunt foarte sigur dacă acela a fost momentul când Paul a început să mă urască pe mine ori când a început să urască pe toată lumea.

Un alt posibil factor este faptul că, în liceu, eu şi Alice ne-am pierdut virginitatea împreună, ceea ce nu e chiar aşa de sinistru precum pare. Eu eram în acelaşi an de liceu cu Alice, care a intrat în colimatorul lui Paul abia mulţi ani mai târziu, pe când ea îi curăţa lui dinţii şi el a agăţat-o cu întrebarea întotdeauna de baraj: „Nu-i aşa că ieşeai cu fratele meu mai mic?“ Pe vremea aia eu eram de mult plecat din Elmsbrook, deja logodit cu Jen, aşa că, dacă e cineva de condamnat pentru asta, acela este Paul, nu eu. Când s-a vârât acolo, ştia că bătusem primul cărarea. Din câte-mi dau seama, e foarte posibil ca el să fi început să se culce cu Alice ca să se răzbune pe mine pentru atacul câinelui, chestie care ar fi stupidă şi aiurea, şi foarte tipică pentru Paul. Aşa că acum, de câte ori mă vede, într-un colţişor al minţii lui stă gândul că eu i-am deflorat nevasta, că am văzut-o pe Alice dezbrăcată, că i-am sărutat semnul din naştere de culoarea vinului, de forma unui semn de întrebare care porneşte de sub ombilic şi se termină la încheietura picioarelor. Asta s-a întâmplat acum şaptesprezece ani, dar bărbaţii nu uită lucruri de genul ăsta. Iar eu şi Alice, de câte ori ne întâlnim, nu putem să nu ne amintim acele patru luni pe care le-am petrecut făcând sex în maşini, în subsoluri, în tufişuri şi, o dată, noaptea târziu, în tunelul de plastic de deasupra toboganului din parcul de joacă al şcolii primare. Prima dată nu se uită nicicând, oricât de mult ai vrea.

— Cum merg lucrurile la magazin? îl întreb.

Se uită la mine şi îmi cântăreşte întrebarea.

— Toate-s la fel, zice.

— Ceva planuri de extindere în amplasamente noi?

— Nnţ. Nu există planuri de extindere. Suntem în recesiune – sau tu nu citeşti ziarele?

— Te întrebam doar.

— Deşi presupun că numai de recesiune nu-ţi arde acum, nu, Judd?

— Ce vrei să spui cu asta, Paul?

Ne terminăm propoziţiile cu numele celuilalt, un fel de joc de picioare şi de tatonări, ca între doi boxeri care caută să lanseze prima lovitură.

— Paul, zice mama.

— Lasă, mamă, zic, ne punem doar la curent unul pe altul.

— Las-o moartă! spune Paul.

— Ba nu. Nu-i nimic! zic. Ce voiai să spui e că, fără slujbă şi cu o nevastă care se regulează în dreapta şi-n stânga, am griji mai mari decât starea economică a naţiunii, nu-i aşa?

— Este, cu siguranţă, un fel de a privi lucrurile.

— M-a surprins că n-ai dat nici un semn atunci când mi s-au întâmplat toate astea, continui eu. M-am mutat de acasă acum aproape două luni. De fapt, nici unul dintre voi nu mi-a dat vreun telefon. Probabil că nici nu trebuia să mă aştept la altceva. Dacă nu ne-aţi sunat când ne-am pierdut copilul, doar nu era să-mi telefonaţi cu ocazia unui eveniment aşa de neînsemnat cum este finalul căsniciei mele. Dar, Paul, mă aşteptam să mă suni ca să scormoneşti măcar în rană. Avem noroc că tata a murit acum, altfel cine ştie când ai fi avut prilejul s-o mai faci?

— Nu-mi pare bine de ce s-a întâmplat. Am plăcut-o întotdeauna pe Jen.

— Mersi, Paul, spun şi fac o pauză, pentru efect. Şi eu am plăcut-o întotdeauna pe Alice.

— Ce-ai spus? exclamă Paul, încleştându-şi maxilarele, pumnii şi măruntaiele.

— Ce parte n-ai auzit?

— All the young girls love Alice, fredonează Phillip versurile lui Elton John, tare şi în falset. Tender young Alice they say...

— Deci, Phillip, intervine Wendy, cum ai ajuns s-o seduci pe psihoterapeuta ta?

— Mai târziu, răspunde Phillip. Abia începe să devină interesant.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă mama.

Mă uit la Rolexul pe care Jen mi l-a făcut cadou cu banii mei şi pe care nu am apucat încă să-l vând pe eBay. Ţinem shiva de fix o jumătate de oră. La uşă sună cineva. Numai Dumnezeu ştie la ce atacuri abisale am fi recurs dacă nu s-ar fi întâmplat asta. În timp ce camera începe să fie ocupată de întâii vecini cu chipuri grave care vin să-şi prezinte condoleanţele, mie îmi devine din ce în ce mai clar că motivul cel mai plauzibil pentru care o casă în care se ţine shiva trebuie umplută de musafiri este nevoia de a-i împiedica pe membrii familiei îndoliate să se sfâşie între ei mădular cu mădular.

Când eram copii de-o şchioapă, tata ne-a luat o dată la pescuit, pe mine şi pe Paul. Am mers pe malul unui pârâu nu prea adânc, la umbra unui pod aflat la câţiva kilometri de marginea oraşului, pe lângă nişte drumuri secundare. Eu şi Paul am cules din albia pârâului două pietricele netezite de apă şi tata ni le-a legat de nailonul undiţelor, pe post de greutăţi. Pe urmă a tăiat nişte râme cu briceagul, le-a înfipt în cârlige, ca momeală, şi ne-a învăţat cum să ne lansăm undiţele peste pârâu. Pentru noi, lansatul undiţei era mai distractiv decât pescuitul în sine. Mulinam nailonul, întindeam undiţa spre spate şi încercam să aruncăm firul cât mai departe, peste pârâu. După vreo oră de asemenea exerciţii, Paul şi-a lansat undiţa pe spate şi, când a azvârlit-o, a reuşit să-mi agaţe urechea cu cârligul. Cartilajul s-a sfâşiat, eu am simţit o durere bruscă şi ascuţită, iar piatra din undiţa lui a zburat îndărăt şi m-a izbit în cap. M-am trezit brusc pe spate, întins în ţărână, cu ochii spre cerul fără nici un nor. Tata a trebuit să-şi scoată tricoul ca să-mi oprească sângerarea. Paul stătea aplecat deasupra mea şi-şi cerea furios scuze, ca şi cum eu eram cel vinovat. Stropi din sângele meu stăteau aninaţi de firele cârlionţate de pe pieptul tatei. Nu mă durea prea tare, dar îmi aduc aminte că eram uluit de felul cum tricoul boţit al tatei devenise din alb complet purpuriu în doar câteva minute. Urechea mea nu a păţit mare lucru, dar în spatele ei, acolo unde m-a lovit piatra, am încă şi acum o mică adâncitură în craniu, ca amprenta unui deget rămasă în lutul întărit.

16 Creatură mică şi misterioasă din seria de filme Războiul stelelor (apărută între 1977 şi 2005), în regia lui George Lucas. Aici, aluzie la dimensiunile mici ale scaunelor. (n.tr.)

17 Little League Baseball – organizaţie americană nonprofit care sprijină practicarea baseballului de către copiii între 5 şi 18 ani (n.tr.)

18 Roş HaŞana (literal „capul anului“) este începutul unui nou an în calendarul ebraic (n.tr.)

19 Replică a actorului James Earl Jones din filmul Terenul de baseball (Fields of Dreams, 1989), regizat de Phil Alden Robinson (n.tr.)

20 James Earl Jones – actor american de teatru şi film (n. 1931), cu o carieră de peste cinci decenii, renumit pentru vocea de bas din rolul Darth Vader din seria Războiul stelelor (n.tr.)

Capitolul 8

ora 19.45

Ţinem shiva de câteva ore şi lumea continuă să sosească, se revarsă ca un pârâu nesfârşit, ca şi cum autobuze pline de oameni s-ar goli la uşa noastră din jumătate în jumătate de oră. Knob's End a devenit o adevărată parcare. Mi-a înţepenit faţa de la atâtea zâmbete politicoase lansate cu fiecare persoană pe care mama mi-o prezintă, uneori în repetate rânduri, şi mi-a amorţit fundul de la umplutura ieftină din burete de sub vinilinul scaunului de shiva. Picioarele precarelor scaune din plastic aşezate peste tot în cameră zgârie pardoseala din stejar de fiecare dată când musafirii se iau la întrecere, avansând, puţin câte puţin, din fundul încăperii spre partea din faţă, acolo unde, odată ajunşi, pun aceleaşi întrebări ca şi cei dinaintea lor, lansează aceleaşi platitudini şi, cu buzele ţuguiate teatral, o strâng uşor de braţ pe mama. Ar fi trebuit să avem nişte fluturaşi pe care să-i înmânăm la uşa din faţă, ca să grăbim niţel lucrurile – un scurt rezumat al bolii de care a suferit tata, cu tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele lui zile de viaţă, poate chiar şi o copie a ultimelor analize şi o fotografie color după ultima tomografie, pentru că se pare că doar despre asta vor să vorbească toţi cei de un leat cu el şi cu mama. Iar la sfârşit, un asterisc cu o declaraţie simplă, în care să lămurim că pentru noi nu prezintă absolut nici un fel de interes unde anume erai când ai aflat că tatăl / soţul nostru a murit, de parcă ar fi fost John F. Kennedy sau Kurt Cobain.

Paul o scoate la capăt fără să spună prea multe, oferind doar o serie de mormăituri telegrafice, pe care lumea se pare că le ia drept răspunsuri. Wendy vorbeşte fără jenă la telefon cu prietenele ei din Los Angeles şi Phillip se distrează minţind de îngheaţă apele, încercând să vadă cât de departe poate împinge limitele propriei credibilităţi.

O doamnă între două vârste:

— Doamne, Phillip! Ultima dată când te-am văzut erai elev de liceu. Acum ce faci?

Phillip: Sunt şeful unui comitet consultativ guvernamental pentru Orientul Mijlociu, în Washington D.C.

Sau: Conduc un fond privat de investiţii în biotehnologie.

Sau: Am coordonat un proiect UNICEF pentru alimentarea cu apă potabilă în Africa.

Sau: Sunt cascador la unul dintre noile filme ale lui Spielberg.

Apoi mai sunt şi platourile. Evreii nu trimit flori, trimit mâncare, în cantităţi uriaşe: platouri cu fructe, platouri cu prăjituri asortate, felii de friptură rece, tocăniţe, torturi, salate cu orez sălbatic, covrigi şi somon afumat. Linda, care a revenit pe nesimţite la rolul ei obişnuit de îngrijitoare adjunctă a familiei Foxman, aşază produsele neperisabile pe masa din sufragerie, lângă un samovar pentru cafea, ceea ce duce la apariţia unui bufet ad-hoc. Cei veniţi în vizită îşi croiesc drum până ce ajung în faţă, stau la taclale cu rudele în doliu şi apoi gravitează spre sufragerie, pentru o cafeluţă şi ceva de înfulecat. E ca la un priveghi, doar că va dura şapte zile şi lipseşte pileala. Cine ştie în ce petrecere pantagruelică s-ar transforma dacă cineva ar sparge încuietoarea de plastic de la barul cu whisky?

Cei mai mulţi vizitatori sunt persoane în vârstă, prieteni şi vecini ai părinţilor mei, oameni care au venit să vadă şi să fie văzuţi, să-şi exprime condoleanţele şi să mediteze la iminenţa propriei dispariţii, la bolile lor de inimă şi la cancerele care li se coc, încă neştiute, sub piele, în ficaţi, şi plămâni, şi în celulele sangvine. Încă unul dintre ei s-a dus şi, deşi sunt aici ca s-o consoleze pe mama, poţi ghici pe chipurile lor livide şi încremenite fiorul morbid pe care li-l provoacă faptul că moartea i-a sărit şi de data asta. Copiii le-au crescut, ipotecile au fost plătite şi acum îşi petrec anii de aur ai bătrâneţii îngropându-se unii pe alţii, ţinând cu gravitate evidenţa micşorării neîncetate a rândurilor, la o ceaşcă de cafea şi o prăjitură cu pandişpan, în case ca a noastră.

Ar trebui să mă aflu la zeci de ani distanţă de toate astea, să fiu la casa mea, cu copii şi nevastă, numai că s-a produs un recul, un detur catastrofal. Şi, dacă vă închipuiţi că shiva mai deprimantă nu se poate, vă înşelaţi. Brusc, nu mă pot stăpâni să nu desluşesc urmele trecerii timpului în fiecare dintre persoanele din cameră. Petele de ficat, bărbiile triple, pieile lăsate pe gât, obrajii căzuţi, pleoapele veştejite, scalpurile pătate, cutele gravate pentru totdeauna la rădăcina sprâncenelor, umerii prăbuşiţi, piepturile fleşcăite ale bărbaţilor, picioarele crăcănate. Când au apărut toate astea? Încetul cu încetul – ca să nu poţi să le observi, ca să nu mai poţi repara ceva. Într-o bună zi te trezeşti dimineaţa şi descoperi că ai îmbătrânit în timp ce dormeai.

Când eram student, credeam că voi ajunge să fac o mulţime de lucruri. Pe urmă însă, m-am îndrăgostit de Jen şi toate aspiraţiile mele înălţătoare s-au evaporat într-o ceaţă lubrică. Pur şi simplu nu-mi putusem imagina vreodată că o fată ca ea o să accepte un băiat ca mine şi am fost convins că, dacă depuneam toate eforturile pentru a o face fericită, viitorul

o să se construiască oarecum de la sine. Aşa că am dispărut fără urmă în Triunghiul Bermudelor dintre coapsele ei catifelate, am trecut examenele cu note chinuite de şapte şi opt şi, când, imediat după absolvire, Jen mi-a acceptat cererea în căsătorie, îmi aduc aminte că am fost copleşit de un sentiment de uşurare, ca şi cum reuşisem să termin un maraton.

Acum nu am nici nevastă, nici copil, nici slujbă, nici casă şi nici nimic altceva care să sugereze o viaţă cât de cât reuşită. Poate că nu sunt bătrân, dar sunt prea bătrân ca să am atât de puţin. În fotografii, am bărbia dublă a unui necunoscut, un început de colăcei deasupra şoldurilor şi mi-e destul de limpede că linia podoabei mele capilare, singurul hotar de care am fost întotdeauna sigur, a început să dea înapoi când nu sunt atent, pentru că, din când în când, degetele mele descoperă noi configuraţii topografice pe fruntea mea. Să nu ai nimic atunci când ai douăzeci de ani e cool, e previzibil, dar când ai ajuns la jumătatea vieţii, când te lăţeşti şi te fleşcăieşti de la o zi la alta, lucrurile stau cu totul altfel. E ca şi cum te-ai porni să traversezi continentul fără bani de benzină. Cândva am să privesc înapoi spre timpurile astea şi am să le consider începutul unui proces lent ce se va încheia cu moartea mea, la capătul unei vieţi trăite de unul singur, într-un apartament fără prea multă mobilă, unde doar televizorul şi un câine cu mersul domol şi legănat mi-au ţinut de urât. Genul acela de locuinţă care miroase a stătut celor care-i trec pragul, dar nu şi mie, pentru că eu sunt cel stătut. Simt cum viitorul acesta lamentabil se năpusteşte spre mine în viteză, bubuind peste întinderi într-un nor de praf, ca o turmă de animale sălbatice.

Înainte să-mi dau seama sar în picioare şi răzbesc în slalom prin mulţime, interceptând frânturi amestecate de conversaţii, cu ochii aţintiţi asupra refugiului din spatele uşii de la bucătărie.

„... Paul, cel mai mare. A vorbit foarte frumos...“

„... pe respiraţie artificială timp de trei luni... o legumă, practic...“

„... un loc pe malul lacului *Winnipesaukee[21*. Mergem în fiecare an. E superb. Maureen vine cu copiii...“

„... despărţit de curând. Se pare că a fost vorba de o altă persoană...“

Ultimele cuvinte mă străpung ca un cârlig de undiţă – numai că am ajuns deja la uşă şi nu mă mai uit înapoi. Păşesc în liniştea bucătăriei, răcorită de aparatul de aer condiţionat, şi mă sprijin de perete, să-mi recapăt suflul. Linda stă aplecată, pe jumătate vârâtă în frigider, mestecând un ciot de morcov crud ca pe o ţigară, şi încearcă să facă loc pentru toată mâncarea pe care am primit-o.

— Bună, Judd, zice, surâzându-mi. Ce să-ţi dau? Ţine cont că avem cam de toate.

— Ce zici de un shake cu lapte şi vanilie?

— Asta, zice şi închide frigiderul, nu avem.

— Păi, atunci, cred că nu-mi rămâne decât să dau o fugă la magazin să-mi iau unul.

Linda îmi zâmbeşte dulce şi matern.

— E cam încordată atmosfera acolo, nu?

— Am depăşit de mult faza încordată.

— Am auzit ţipetele.

— Mda... iertare. Şi să ştii că îţi mulţumesc pentru tot ajutorul, că ai grijă de mama şi de tot restul.

O secundă rămâne surprinsă, dă să spună ceva, dar apoi îşi vâră morcovul înapoi în gură şi-mi zâmbeşte. Din camera alăturată o aud pe mama cum râde.

— În orice caz, mama pare să se distreze.

— S-a pregătit îndelung pentru asta.

— Presupun că da.

Izvorul conversaţiei a secat, aşa că rămânem un minut tăcuţi.

— Horry arată bine, spun eu, dar imediat îmi doresc să-mi fi ţinut gura.

Surâsul Lindei e trist, ofilit şi frumos în acelaşi timp, surâsul celor care suferă de mult.

— Cu vremea înveţi să nu te mai gândeşti la ceea ce ar fi putut să fie şi să apreciezi ceea ce ai.

— Mda. Probabil că nu sunt cel mai nimerit să audă asta exact acum.

Linda vine lângă mine şi îşi aşază mâinile pe umerii mei. A trecut o veşnicie de când nu m-a mai atins cineva, de când nu mi-a mai susţinut nimeni privirea, şi acum îmi văd lacrimile reflectate în ochii ei.

— Judd, o să fie bine. Ştiu că acum te simţi complet pierdut, dar asta n-o să dureze mult.

— De unde ştii?

Sunt la un fir de păr distanţă de un acces de plâns în toată regula. Linda mi-a schimbat scutecele, m-a hrănit, a avut grijă de mine aproape tot atât de mult ca şi mama fără să i se recunoască vreodată efortul. Ar fi trebuit să-i trimit în fiecare an câte o felicitare de Ziua Mamei, să o sun din când în când s-o întreb cum îi mai merge. Cum se face oare că, în toţi aceşti ani, nu i-am acordat nici măcar un gând? Simt un val întunecat de regret pentru omul care am devenit.

— Eşti un romantic, Judd. Aşa ai fost mereu. Şi ai să găseşti din nou dragostea sau o să te găsească ea pe tine.

— Pe tine te-a mai găsit vreodată?

Expresia feţei i se schimbă brusc şi îmi dă drumul.

— Iartă-mă, spun. Am zis ceva groaznic.

Îmi acceptă scuzele, dând din cap.

— Ar fi o mare greşeală să treci prin viaţă crezând că oamenii sunt doar ceea ce vedem că sunt.

— Ştiu.

— Nu, nu ştii, zice Linda, fără răutate. Şi nu e nici locul, nici momentul să intrăm în detalii, dar fii sigur că nu mi-am petrecut ultimii treizeci de ani dormind singură.

— Bineînţeles că nu. Sunt un dobitoc.

— Poate, dar săptămâna asta eşti iertat, spune şi-mi trimite un zâmbet afectat, dar prietenos. Numai nu abuza! Apoi priveşte pe fereastră, la strada plină de lume şi continuă: Se pare că ai parcat lângă Hummerul lui Jerry Lamb. De ce i-o trebui unui medic pensionar să conducă aşa un tanc prin Elmsbrook, New York? Iată o întrebare pentru eternitate. Nu poate să aibă penisul chiar aşa de mic, nu?

Linda îşi bagă mâna în buzunarul şorţului de bucătărie şi-mi aruncă nişte chei.

— E o Toyota Camry albastră, zice. Dacă eşti pe fază, la întoarcere îl poţi lua şi pe Horry. Nu-mi place să-l ştiu că se întoarce pe jos acasă la ora asta.

ora 20.30

Maşina Lindei miroase a drojdie şi a flori. În afara micului medalion auriu care atârnă de oglinda retrovizoare, este întristător de goală şi de curată. Sau poate că, în perioada asta, orice lucru gol atinge în mine o coardă sensibilă. Ploaia de mai devreme s-a transformat într-o burniţă uşoară, care abureşte parbrizul doar atât cât să estompeze farurile maşinilor de pe celălalt sens. O iau pe Centre Street şi parchez la un metru de intrarea în magazinul principal al firmei Echipamente Sportive Foxman.

Tata era electrician, dar, când s-a născut Paul, a decis că vrea să lase ceva moştenire copiilor. A împrumutat bani de la socrul lui şi a cumpărat un mic magazin de echipamente sportive aproape falimentar. Cu timpul l-a transformat într-un lanţ de şase magazine în tot ţinutul Hudson Valley şi a pătruns şi în Connecticut. Tata credea cu tărie în serviciile către clienţi şi în pregătirea personalului cu experienţă şi a refuzat cu mândrie lanţurile naţionale mai mari, care, la fiecare câţiva ani, se ofereau să-l cumpere. În fiecare sâmbătă mergea să viziteze toate cele cinci magazine satelit, să le verifice registrele contabile şi să rezolve problemele. Când eu şi Paul eram mai mici, obişnuia să ne trezească în zori şi să ne

grăbească în maşină să-l însoţim. Dobbs Ferry, Tarrytown, Valhalla, Stamford şi Fairfield. Eu stăteam în spate, cu ochii încă lipiţi de somn, şi priveam prin geamurile fumurii ale Cadillacului cumpărat la mâna a doua cum răsare soarele de după copacii aliniaţi în lungul şoselei. Înăuntru mirosea a tutun de pipă, iar casetofonul recicla aceleaşi câteva melodii de Simon şi Garfunkel, Neil Diamond, Jackson Browne şi Peggy Lee. Câteodată aud vreuna dintre acele melodii prin vreun lift sau vreo sală de aşteptare şi mă trezesc instantaneu în maşina tatei, legănat şi pe jumătate adormit de zdupăitul uşor al maşinii la articulaţiile şoselei, în timp ce tata fredonează şi el, cu vocea lui gravă.

Odată pe trimestru îl lua cu el şi pe Barney Cronish, contabilul lui. Lui Paul nu-i plăcea deloc atunci când venea şi Barney, pentru că trebuia să-i cedeze locul din faţă şi pentru că tipul oprea la fiecare parcare de pe autostradă, ori ca să-şi ia o cafea, ori ca s-o urineze pe cea dinainte. În plus, Barney trăgea cu neruşinare vânturi zgomotoase, la care eu şi Paul ne deschideam geamurile şi scoteam capetele afară, în bătaia vântului, ca doi câini, ca să scăpăm de duhoarea râncedă de varză. Uneori tata bloca din faţă butonul de deschidere a geamurilor şi făcea pe prostul, în timp ce noi ne sufocam. Cam la atât se rezuma talentul lui la făcut glume.

Când nu era la muncă, tata nu prea părea să ştie cum să se poarte cu noi. Cât am fost mici, a fost un tată minunat. Obişnuia să ne legene pe braţele lui masive sau să ne salte pe genunchi în timp ce fredona fragmente din Mozart... Când eram de-o şchioapă, ne agăţam de degetele lui ca nişte cârnăciori şi aşa ne ducea până în capătul străzii, se întindea lângă noi la culcare şi deseori chiar adormea acolo, până venea mama să-l ia. Dar, după ce am mai crescut, el a părut să intre într-o stare permanentă de consternare. Nu ne înţelegea pasiunea pentru televizor şi pentru jocurile video, părea contrariat de lenea trupurilor noastre perfect sănătoase, de camerele noastre dezordonate, cu paturile veşnic nefăcute, de părul nostru lung şi de tricourile serigrafiate. Cu cât creşteam, cu atât el se adâncea mai mult în muncă, în hârţogăria verificată în weekend şi în rachiu. Uneori cred că sarcina cu Phillip a fost ultima încercare a mamei de a-şi regăsi bărbatul.

Copertinele de culoare verde-închis ale magazinului, stropite de obicei cu găinaţ şi cu pete de apă, au fost curăţate nu demult, iar vitrinele, anticipând sezonul de toamnă, gem de echipamente pentru hochei, schi şi snowboard. Manechinul din colţ poartă o mască de portar de hochei şi, în clipitul sinistru al luminii fluorescente, seamănă cu Jason, ucigaşul în serie din filmele *Vineri 13[22*. Elmsbrook este oraşul ideal pentru un

criminal în serie – şi spun asta în sensul cel mai bun cu putinţă. Întotdeauna crimele au loc în orăşele pitoreşti, cu trotuare curate şi turnuri cu ceas, unde Jason şi Freddy măcelăresc suprasexuali. Centre Street este o stradă pietonală pavată cu macadam, cu bănci şi o fântână, magazinele au copertine asortate şi atmosfera generală este plăcută şi proaspătă.

Poate pentru că mi-a zburat gândul la ucigaşi în serie sar ca ars în scaun când Horry îmi bate în geam. Sau poate pentru că el arată cam înfricoşător. Ca să nu-i cadă peste faţă, îşi ţine părul lung strâns cu o bentiţă Nike albă, a cărei etichetă de preţ, încă ataşată, îi flutură pe frunte. Are între buze un muc de ţigară, în vârful căruia stă suspendat scrumul de câţiva centimetri.

— M-ai speriat, zic.

— Am acest efect asupra oamenilor.

Râd, nu pentru că ar fi ceva amuzant, ci din politeţe. E greu să nu-ţi pară rău pentru Horry, dar trebuie să-l tratezi ca pe un om obişnuit, pentru că, deşi tarat, nu e idiot şi te miroase de la o poştă dacă ţi-e milă, aşa cum un câine miroase frica.

— N-ar trebui să fii acasă, să ţii Sheba?

— Shiva.

— Shiva e un zeu indian, ăla cu şase braţe. Sau are patru braţe şi două picioare. Nu mai ştiu. Poate şase membre.

— Shiva înseamnă şi „şapte“ în ebraică.

— Şase membre, şapte zile..., spune, apoi se opreşte o clipă, ca pentru a cântări posibilele implicaţii teologice, însă nu ajunge la o altă concluzie decât că ar fi momentul potrivit să mai tragă o dată din ţigară. Deci, continuă apoi, n-ar trebui să fii acolo?

— Ba da, ar trebui. Cum mai merg lucrurile la magazin?

— Nicicum, zice şi ridică din umeri. Intri?

— Nţ. M-am oprit doar pentru că maică-ta s-a gândit că poate vrei să vii acasă cu maşina.

— Ea te-a trimis?

— Ştia că mă duc în oraş.

— Trebuie să-mi găsesc un loc doar al meu, cât mai repede, zice, clătinând din cap şi strâmbându-se.

— Şi de ce n-o faci?

— Probleme cu căpăţâna, răspunde, bătându-se uşor pe cap. Există lucruri pe care nu le pot face.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să-mi amintesc care naiba sunt chestiile pe care nu le pot face.

Deschide uşa din dreapta şi se prăbuşeşte pe scaun.

— Nu ai voie să fumezi în maşina mamei, zice şi scoate un rotocol de fum.

— Eu nu fumez. Tu, da.

— Eu pot să neg plauzibil, spune, aruncând scrumul pe covoraşul de la picioarele lui. N-ai fost tu iubitul lui Penelope Moore, parcă?

— Penny Moore? Mda. Am fost prieteni. Oare ce s-o fi ales de ea?

— E profă la patinoar. Ăla acoperit, unde jucam noi hochei.

— La Kelton?

— Exact. Eu mai merg uneori acolo să patinez.

— Erai un jucător de hochei bunicel.

— Nu, tu erai un jucător de hochei bunicel. Eu eram un jucător excelent.

— Nu mi-aş fi închipuit că Penny locuieşte încă aici.

— De ce, fiindcă n-are vreo leziune la creier?

— Nu! Horry! Doamne! Îmi pare rău, nu asta voiam să spun.

Horry rânjeşte însă prin pânza de fum care a umplut tot spaţiul dintre noi:

— Te luam la mişto, Judd. Stai calm.

— Lua-te-ar naiba!

— M-a luat deja de mult, frate al meu de la o altă mamă.

— Uau! Penny Moore. Ce ţi-a venit cu Penny Moore?

— E în magazin.

— Acum?

— Da. Ea face casa seara, în timpul săptămânii. Ar trebui să intri s-o saluţi.

— Penny Moore, îmi spun.

Numele îmi aduce în minte surâsul răutăcios, gustul sărutului ei. Eu şi Penny am făcut odinioară un pact. Mă întreb dacă îşi mai aminteşte.

— Fac pariu că s-ar bucura să te vadă.

— Poate cu altă ocazie, zic şi pornesc motorul.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

Clatin din cap.

— E greu să te întâlneşti cu oameni din trecut când prezentul ţi-e o groapă de gunoi.

— Iată-te şi în lumea mea, zice Horry, înclinând înţelept din cap.

Scotoceşte o clipă prin buzunare, varsă pe scaun ceva mărunţiş şi apoi scoate un joint de marijuana, neglijent răsucit, pe care îl aprinde de la mucul aproape stins al ţigării.

Trage adânc în piept şi apoi mi-l întinde şi mie, ţinându-şi în continuare răsuflarea.

— Mulţumesc, nu servesc, îi spun.

Ridică din umeri şi dă drumul fumului să-i danseze în jurul gurii deschise.

— Pe mine mă ajută să-mi ţin minţile cum trebuie, zice. Uneori, când simt că se apropie o criză, una din astea mă face să trec mai uşor peste.

— Maică-ta n-o să simtă mirosul?

— Şi ce-o să-mi facă? N-o să mă mai lase să ies din casă?

Vocea îi devine dintr-odată neobişnuit de agresivă, şi am sentimentul că rugămintea Lindei de a-l lua pe Horry de la magazin nu e decât o nouă salvă într-o bătălie care se poartă de mult între mamă şi fiu.

— Horry, eşti în regulă?

— Sunt super, răspunde şi-mi întinde din nou chiştocul.

— Trebuie să fiu atent la condus, zic.

Horry ridică din umeri şi trage din nou, cu sete.

— Abia e mai mult pentru mine.

21 Cel mai mare lac din statul american New Hampshire (n.tr.)

22 Serie de filme horror începută în 1980 (n.tr.)

Capitolul 9

ora 21.05

Shiva e încă în plină desfăşurare când intru din nou în sufragerie.

— Judd! exclamă mama în timp ce eu încerc să mă strecor înapoi pe scaunul meu şi toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Unde ai fost?

— Aveam nevoie să iau puţin aer, mormăi şi mă las să alunec uşor în scaun.

— Ţi-o aminteşti pe Betty Allison? mă întreabă, arătând spre o femeie ca o vrabie care stă pe scaunul din faţa mea.

Scaunele pentru shiva sunt proiectate să fie mai joase decât ale oaspeţilor şi perspectiva pe care mi-o oferă este una preponderent ascendentă, spre nările şi pe sub fustele vizitatoarelor.

— Desigur, răspund. Ce mai faceţi, doamnă Allison?

— Condoleanţe.

— Mulţumesc.

— Fata lui Betty, Hannah, a divorţat anul trecut, îmi explică mama radioasă, ca şi cum mi-ar da veşti deosebit de bune.

— Îmi pare rău, zic.

Betty dă din cap.

— Era dependent de pornografia de pe internet.

— Se mai întâmplă.

— Şi pe Judd îl înşela nevasta.

— Pentru Dumnezeu, mamă!

— Ce-i? N-are de ce să-ţi fie ruşine.

În cameră sunt cam douăzeci de oameni care stau de vorbă, fie cu fraţii şi cu sora mea, fie unii cu alţii, şi simt cum toate capetele lor se întorc spre noi, ca un val de fani pe un stadion. În clasa a treia am suferit, pentru o scurtă perioadă de timp, de paranoica iluzie că, atunci când mă duceam la toaletă în timpul orei, tabla din clasă se transforma într-un uriaş ecran de televizor şi toţi colegii mă priveau în timp ce urinam. Am şi acum acelaşi sentiment.

— Hannah şi fiul ei sunt în vizită aici, peste vară, zice mama, neclintită. Mă gândeam doar că ar fi bine dacă v-aţi întâlni să mai staţi de vorbă.

În clasa întâi, Hannah Allison fusese imortalizată într-un refren stupid, intonat de fete în timpul pauzei, când săreau coarda, pe melodia Frère Jacques: „Hannah Allison, Hannah Allison / Ruşinos / Poţi s-o strigi şi Hannah, poţi s-o strigi şi

Allison / Ce folos, e caraghios“. Hannah a plâns din cauza cântecului, părinţii ei s-au întâlnit cu directorul şcolii şi refrenul a fost interzis în curtea şcolii. Dar, ca toate cântecele interzise, a devenit imediat un hit underground şi a continuat să o bântuie pe Hannah până când generaţia ei a depăşit vârsta săritului cu coarda în favoarea jocului leapşa pe sărutate. În afară de cântecel, îmi aminteam o fată mignonă, cu aer de şoricuţ, cu ochelari şi cu sprâncene stufoase.

— Sunt convins că Hannah are necazurile ei, zic eu, sperând că mama îmi va observa privirile ucigaşe.

— Prostii, intervine Betty. Sunt sigură că i-ar face plăcere să ia legătura cu un vechi prieten.

Betty şi mama îşi zâmbesc, ca nişte complotiste, parcă le şi aud undele telepatice cum zbârnâie de la una la alta. Soţul ei era dependent de pornografie, nevasta lui îl înşela în dreapta şi-n stânga... e perfect!

— Încă nu sunt pregătit să mă întâlnesc cu alte femei, argumentez eu.

— N-a spus nimeni nimic despre întâlniri, replică mama.

— Exact, încuviinţează şi Betty. Doar un telefon amical. Poate şi o cafea.

Amândouă se uită la mine cu speranţă. Simt cotul pe care Phillip mi l-a înfipt în coaste, chicotitul lui interminabil. Mai am încă şase zile ca asta şi, dacă nu-i stârpesc din faşă înclinaţia, mama o să-mi trâmbiţeze povestea prin toată comunitatea.

— De fapt, îngaim eu, şi mie îmi cam place să mă uit la pornografia de pe internet din când în când.

— Judd! exclamă mama îngrozită, cu răsuflarea tăiată.

— Unele filme, continui, sunt realizate cu bun-gust. Mai ales acum, că sunt burlac. E o sursă foarte bună.

Phillip izbucneşte în râs. Faţa lui Betty Allison devine stacojie, iar mama se lasă pe spătarul scaunului, învinsă. Hannah Allison şi cele două nume ale ei au fost şterse de pe tablă.

— Glumeşte doar, zice mama fără convingere.

— Înclin să te contrazic, îi răspunde Betty.

Phillip se aşază la loc în scaunul lui de shiva, râzând cu atâta poftă încât pe obraz îi curg lacrimi. Toată lumea din încăpere se uită la el, oripilată de imaginea bucuriei descătuşate într-o casă care ţine shiva, dar în câteva clipe Phillip se va potoli şi atunci, pentru toţi cei care îl vor vedea, chipul brăzdat de lacrimi şi ochii înroşiţi vor părea exact ceea ce trebuie.

ora 22.30

Au plecat, în fine, şi ultimii musafiri. Poţi să simţi cum casa răsuflă uşurată, revenind la proporţiile ei fireşti. După ieşirea mea jalnică faţă de Betty Allison, Linda a început uşor, uşor să-i îndemne pe musafiri să plece, spunându-le cu vocea ei blândă, dar fermă, că am avut o zi destul de lungă şi de încărcată emoţional.

Fără ca eu să ştiu, aranjamentele pentru noapte au fost făcute mai devreme, cât am lipsit. Wendy a ocupat cam tot etajul. În dormitorul lui Phillip a pus să se instaleze pătuţul pliant pentru bebeluş, vechea ei cameră a rezervat-o pentru pe Ryan şi Cole, iar ea şi Barry stau în camera de oaspeţi. Phillip şi Tracy dorm pe canapeaua din cabinetul de lângă bucătărie. Fără prea multe menajamente, Paul şi Alice au preluat camera mea din copilărie, unde stăteam întotdeauna când veneam în vizită împreună cu Jen. Acum însă, cum sunt singura odraslă fără partener, am fost expulzat la subsol, care pare să devină opţiunea standard pentru mine în ultimul timp.

Când eram copii, eu şi Paul am împărţit aceeaşi cameră până când lui a început să-i crească părul pubian şi s-a mutat la subsol, unde fâsâitul şi cloncănitul boilerului înecau muzica formaţiei Led Zeppelin, convorbirile telefonice cu iubitele lui şi sesiunile tot mai frecvente de masturbare. Fusese lăsat să mobileze subsolul aşa cum crezuse de cuviinţă, motiv pentru care canapeaua nu se poate întinde complet fără să se lovească de colţul mesei de ping-pong, ea însăşi lipită de un stâlp de susţinere. Aşadar, fie că îţi doreşti un somn bun, fie că vrei să joci ping-pong, eşti din start condamnat să ai ghinion.

ora 23.06

Moartea e o treabă istovitoare. Nu ştiu dacă e din cauza traumei provocate de înmormântarea tatei sau a faptului că mi-am petrecut întreaga zi în imediata apropiere a familiei mele, dar de abia mai am putere să-mi scot pantalonii înainte să mă prăbuşesc pe canapeaua incomplet desfăcută, cu picioarele îndoite în sus, pe masa de ping-pong. Acolo, dedesubtul casei şi în umbra alungită aruncată de singurul bec fără abajur, simt cum urcă în mine panica, sentimentul că sunt gata să mă evapor, să dispar. La doar câţiva kilometri, tatăl meu zace îngropat sub un tăpşan, care dă spre încâlceala de benzi gudronate ale intersecţiei dintre cele două autostrăzi, interstatală şi locală. Amândoi suntem sub pământ, amândoi dispăruţi de pe lume. Dar el are măcar picioarele complet întinse.

Îmi deschid telefonul mobil. După cum mă aşteptam, am un nou mesaj vocal de la Jen. În ultimele câteva săptămâni m-a sunat în fiecare zi, hotărâtă să ajungă la un fel sau altul de înţelegere prietenească, să redeschidă căile de comunicare pentru a înlesni un divorţ rapid şi paşnic, dar şi ca să se convingă că am iertat-o. Întotdeauna i-a păsat puţin cam prea mult de cât o plac ceilalţi, şi vinovăţia pentru trădarea pe care a comis-o nu o supără nici pe departe la fel de mult ca faptul că acum o dispreţuiesc. Mi-am luat obiceiul să ţin telefonul închis şi să nu-i răspund la apeluri. Încă îmi rafinez arta de a o urî şi, până nu ajung la perfecţiune, nu mă simt gata să iau contact cu ea. Asta o scoate din minţi, aşa că încearcă prin orice mijloace să mă scoată din carapace: e spăşită, calmă, înlăcrimată, filosoafă, se lamentează sau e plină de umor. Uneori îi ascult mesajele lăsate în ultimele săptămâni, toate în şir, urmându-i schimbările imprevizibile de ton de la un bip la altul. În seara asta e de-a dreptul furioasă şi-mi spune că nu pot continua să o evit, mă ameninţă că, dacă nu o sun până mâine, o să lichideze contul nostru comun. Fără îndoială că ar vrea să fie divorţată când ea şi Wade vor face un copil. Mesajul de astăzi îmi place din cale-afară, pentru că ţipă la mine de parcă aş fi în faţa ei, ca într-o conversaţie adevărată. Totuşi, ca să fiu sigur, mâine la prima oră am să dau o fugă la bancă şi am să retrag cea mai mare parte din banii care mai sunt încă în cont. Ultima dată când l-am verificat, erau douăzeci şi două de mii de dolari, deşi probabil că suma a mai scăzut puţin între timp. Am sentimentul că următorul ei mesaj va fi şi mai şi.

Joi

Capitolul 10

Am un vis recurent în care mă plimb pe o stradă, liber ca pasărea cerului. Dar, când mă uit în jos, îmi dau seama că, sub cracul pantalonilor, unul dintre picioarele mele e, de fapt, o proteză ortopedică din plastic turnat şi cauciuc, cu un miez din oţel. Apoi mă cuprinde o stare de leşin şi îmi aduc aminte că piciorul mi-a fost amputat de la genunchi în jos în urmă cu câţiva ani. Pur şi simplu, uitasem. Aşa cum numai în vise poţi uita. Aşa cum ai vrea să poţi uita şi în viaţa adevărată, fără, bineînţeles, ca asta să se poată întâmpla. În viaţa reală nu ai şansa să alegi ce să uiţi. Aşadar, mă plimb – de obicei pe Route 120 în Elmsbrook –, trec pe lângă magazine soioase, pe lângă terenul de mini-golf şi şirul de buticuri cu reduceri, pe lângă restaurantele cu diverse specificuri şi, brusc, iar îmi amintesc de piciorul pierdut cu câţiva ani în urmă – poate de cancer, poate într-un accident de maşină ori ce-o fi fost. Fapt este că am prins de şold acest picior fals, care îmi roade ciotul de genunchi acolo unde trebuia să înceapă gamba. De fiecare dată când îmi aduc aminte că sunt un trup amputat, trăiesc un moment de abjectă oroare, pentru că realizez că, ajuns acasă, va trebui să-mi dau jos proteza, ca să mă culc, şi nu-mi amintesc să o mai fi făcut vreodată până atunci, şi totuşi e ceva ce fac, probabil, în fiecare seară, şi apoi mă întreb cum reuşesc să urinez, şi cine va mai vrea să facă sex cu mine, şi cum naiba mi s-a întâmplat asta de fapt? Acesta e momentul în care mă silesc să mă trezesc. Stau întins în pat, asudat şi tremurând, îmi plimb mâinile în susul şi-n josul ambelor picioare, ca să mă asigur. Apoi mă ridic să mă duc la baie, chiar dacă nu am neapărată nevoie, şi simt în tălpi răceala gresiei din pardoseală cu bucuria pe care aş încerca-o dacă aş găsi cincizeci de dolari uitaţi de astă toamnă în buzunarul sacoului.

Acestea sunt puţinele momente când încă mă simt bine în pielea mea.

Şi uneori, în orele de veghe, mă gândesc: Ce-ar fi dacă şi viaţa asta ar fi tot un vis? Dacă undeva ar exista o altă versiune a mea, un eu mai întreg, mai vesel şi mai subţirel, care doarme în patul lui lângă o soţie care încă îl iubeşte, cu aşternuturile răsucite în jurul picioarelor, după ce au făcut dragoste, în timp ce sforăitul uşor al copiilor umple holul abia luminat. Şi acel eu, cel care visează la versiunea în care sunt acum, este şi el pe punctul de a se smulge din coşmarul vieţii pe care o trăiesc eu. Îi simt uşurarea ca şi când ar fi a mea.

ora 7.43

Nu există ceva de un mai jalnic optimism decât o erecţie de dimineaţă. Sufăr de depresie, sunt şomer, lipsit de iubire, locatar de subsol şi îndoliat, dar ea e aici, în fiecare dimineaţă, cu precizia unui ceas, se scoală să dea bineţe zilei, împungând şliţul pijamalei, arogantă şi vădit inutilă. Şi în fiecare dimineaţă mă confrunt cu aceeaşi alternativă: să mă masturbez sau să urinez. Este singurul moment al zilei când simt că am de ales.

În dimineaţa asta însă, aud geamătul grav al podelelor deasupra mea, scârţâitul ritmic al canapelei din cabinet – Phillip şi Tracy savurează un coit matinal pre-shiva –, şi opţiunile mele se reduc la zero. Aud vocea înăbuşită a lui Tracy care geme ceva, iar şi iar. Primul lucru care îmi vine în minte este *The Star-Spangled Banner[23* şi încep să-l fredonez tare, ca să acopăr strigătele înăbuşite şi gemetele ce se strecoară prin tavan, în timp ce mă grăbesc să mă refugiez pe linoleumul din baia cât un dulap. Ajung la ultimul vers, dar continui să urinez, aşa că trec la tema muzicală din Star Trek, pe care o tot repet şi cât mă spăl pe mâini şi pe dinţi. Când ies din baie, zgomotele s-au mai domolit. Pe marginea patului o găsesc pe mama, îmbrăcată cu un halat de casă scurt, din satin, de genul celor cu care ai vrea s-o vezi îmbrăcată pe iubita ta de douăzeci şi trei de ani.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Nu chiar.

Deasupra, scârţâitul începe din nou. Mama se uită la tavan şi-mi zâmbeşte.

— Băiatul ăsta, zice, clătinând din cap cu tandreţe. Tracy are probabil patruzeci şi cinci de ani ca popa. În mod clar, Phillip încearcă să-şi rezolve nişte probleme.

Se apleacă, şi reverele de satin ale halatului se desfac, dezvăluind implanturile de cupă D pe care şi le-a pus acum vreo cincisprezece ani. Îşi descoperise un nodul, care s-a dovedit a fi benign, şi, nu se ştie cum, a convertit experienţa

aceea într-o scuză ca să-şi mărească sânii. De atunci n-a mai purtat sutien.

— Mamă! îi spun, ferindu-mi privirile. Acoperă-te, te rog.

Se uită în jos şi, înainte de a-şi închide halatul, îşi verifică drăgăstos balcoanele sânilor, total nepotriviţi la vârsta ei, de parcă şi-ar examina un nepoţel bebeluş.

— Întotdeauna ai fost mai puritan.

— Mi se pare ciudat că în casa asta cineva ar putea să simtă nevoia unei figuri materne.

— Sunt sâni, Judd. Aceiaşi din care ai supt şi tu.

— Ăştia nu sunt tocmai sâni.

— Taică-tău nu vedea lucrurile aşa. Când făceam dragoste, îi plăcea să...

— Mamă, taci!

— De ce e aşa de greu pentru tine să accepţi că mama ta e o fiinţă înzestrată cu senzualitate? Crezi că eşti rezultatul vreunei imaculate concepţii? Eu mă aşteptam să fii fericit că taică-tău şi cu mine încă ne-o mai trăgeam.

Da. Exact aşa a spus. Mama mea are şaizeci şi trei de ani şi este un autor de succes, cu doctorat în psihologie clinică şi nişte sâni ca ai Pamelei Anderson, care vorbeşte despre cum şi-o punea cu răposatul soţ, ca şi cum ar discuta despre ultimele evenimente politice.

— De dragul argumentaţiei, zic, hai să ne prefacem că tot ce ai spus ar fi, măcar pe departe, firesc să-i spui unui fiu. Chiar şi aşa, tot nu înseamnă că eu vreau să aflu detaliile intime ale vieţii tale sexuale.

— Judd, sunt mama ta şi te iubesc.

La fel spune mereu, la fel le sfătuieşte să spună şi pe milioanele de mame care citesc Din fragedă pruncie, exact înainte de a-şi eviscera sau emascula progeniturile. Următorul cuvânt este „dar“. Conform doamnei doctor Hillary Foxman, sfânta patroană a mamelor frustrate, procedura se numeşte îndulcire, aducerea copilului într-o stare în care să accepte dojana. Ce am învăţat eu, după nouă ani de certuri familiale, este că tot ce se spune anterior lui „dar“ nu sunt decât prostii.

— Dar, zice mama, suferinţa a devenit malignă.

Încuviinţez încet din cap, ca şi cum i-aş lua cuvintele în serios.

— Mersi, mamă. Nu mă ajuţi nici cât negru sub unghie.

Strânge din umeri şi se ridică de pe pat, oprindu-se apoi la capătul scărilor, ca să mă măsoare din priviri. Firişoare de praf dansează în lumina soarelui ce se revarsă de sus, prin uşa deschisă, şi, în timp ce ea se uită la mine, eu îi văd pungile de sub ochi, rădăcinile grizonante ale părului şi tristeţea intensă din priviri. Undeva, acolo, înăuntrul ei, sub sânii aceia ridicoli

şi trăncăneala psihologică, se află o mamă adevărată, care suferă pentru copilul ei, iar – din motive pe care probabil n-aş încerca să le explic decât după ani de psihoterapie – durerea ei mă umple de o furie tăcută şi neostoită.

— Mi-e dor de taică-tău, îmi spune.

— Şi mie mi-e dor.

— Da?

— Îmi era dor de el şi când era în viaţă.

Mama dă din cap.

— Nu i-a fost niciodată uşor să se exprime. Dar te-a iubit foarte mult.

— Nu aşa cum te-a iubit pe tine, totuşi.

Îmi zâmbeşte, frecându-se după ceafă. Din fericire, sus, Phillip şi Tracy au terminat în sfârşit şi o tăcere bine-venită umple încăperea.

— Îmi pare rău că nu poţi să stai în fosta ta cameră, spune mama. M-am gândit doar că Paul şi Alice ar avea nevoie de puţină intimitate. Tot încearcă să facă un copil, ştii?

— Wendy mi-a pomenit ceva, parcă.

— Canapeaua asta e bună să dormi în ea, dar pur şi simplu nu e făcută pentru procreare. Arcurile scârţâie ca nişte mâţe în călduri. Le auzi din orice ungher al casei.

— Presupun că nu te pot împiedica să-mi spui de unde ştii toate astea.

— Taică-tău şi cu mine am făcut dragoste pe toate paturile din casa asta.

— Desigur.

— Oricum, am găsit un test de ovulaţie în coşul din baia de pe hol, aşa că îmi închipui că nopţile astea sunt cruciale pentru Alice.

Mama n-a considerat niciodată că discreţia ar avea vreun rost şi n-a avut nici măcar imboldul de a se preface discretă. Ne cotrobăia regulat prin sertare şi prin buzunarele hainelor, ne controla cearşafurile, ne asculta convorbirile telefonice şi citea jurnalul lui Wendy aşa de des, că ajunsesem să scriem pagini în el doar pentru ca ea să le descopere.

Domnul Jorgenson, profu' de sport, insistă să nu-i spun Ed, chiar şi după ce ne-am tras-o în trei, eu cu el şi cu Mike Stedman, care se jură că toată povestea aia cu herpesul genital a fost doar un zvon răutăcios lansat de fosta lui iubită, supărată că el s-a culcat cu mine şi cu Ed.

Liz Coltrane mi-a dat nişte pastile super mişto, care te fac să vomiţi după fiecare masă, aşa că nu mai trebuie să-mi folosesc degetul. E mult mai civilizat aşa şi pot să-mi las iar unghiile lungi. Slabă şi cu manichiură! Câştig pe toată linia!

Ştiu că incestul e ceva rău. M-am gândit să încerc şi eu doar o dată, să văd de ce se face atâta tam-tam. Dar acum Paul vrea să ne-o tragem tot timpul şi începe să devină enervant. Ar fi fost mult mai uşor cu Judd dacă nu era poponar.

Mama credea că secretele în cadrul unei familii sunt nesănătoase şi, din această pricină, ne-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei minţind-o de îngheţau apele.

Când aveam doisprezece ani, mama mi-a înmânat, fără nici un menajament, un tub de lubrifiant KY Jelly. Mi-a spus că a văzut, după lenjeria pusă la spălat, că am început să mă masturbez, iar lubrifiantul îmi va spori plăcerea, iar, dacă aveam întrebări, să nu mă sfiesc să i le pun. Fraţii mei au izbucnit în râs, împroşcând cu supă de pui din castroanele lor, şi tata a mormăit dezaprobator şi a exclamat: „Iisuse, Hill!“ Rostea cele două nume aşa de des, încât, foarte multă vreme, eu am crezut că al doilea nume al lui Iisus era Hill. În cazul de care vă povestesc nu ştiu exact dacă tata era împotriva masturbării sau împotriva meritelor relative ale unei discuţii pe această temă la masa de vineri seara. Eu m-am refugiat rapid sus, ca să mă bosumflu, şi nu am încetat s-o urăsc pe mama chiar şi după ce am descoperit – nu mult după aceea şi spre eterna mea întristare – că avusese dreptate în privinţa lubrifiantului.

23 Imnul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

Capitolul 11

ora 8.25

Duşul de dimineaţă este un imperativ pentru bărbaţii din familia Foxman, a căror coafură când se ridică din pat a devenit o legendă în toată regiunea. Buclele noastre, modelate de pernă, sculptate de uleiuri capilare, stau ţepoase în mănunchiuri largi, spiralate, şi ne fac să arătăm ca nişte personaje electrocutate din desenele animate. Problema este însă că boilerul de apă caldă nu poate face faţă atâtor duşuri acţionate toate în acelaşi timp şi, în doar câteva minute, apa devine din fierbinte, călâie şi apoi rece ca gheaţa. Colac peste pupăză, Tracy şi Alice îşi usucă în acelaşi timp părul cu foenul, iar Wendy încălzeşte la microunde gofre congelate pentru copii, aşa că siguranţele electrice sar şi curentul se întrerupe în jumătate din casă, inclusiv la subsol.

Ai fi tentat să crezi că locuinţa unui fost electrician ar trebui să fie mai bine asigurată cu curent, dar aici avem cazul clasic al cizmarului care umblă cu opincile rupte. Pentru că era „de meserie“, cum îi plăcea lui să spună, tata fusese prea căpos ca să cheltuiască banii pe alţi electricieni. A făcut totul cu mâna lui şi a refuzat să declare la primărie lucrările făcute, ceea ce l-a scutit de efortul de a se conforma normativelor. Pentru că salahorise ani de zile supunându-se restricţiilor companiei de electricitate, acasă îşi luase, cu o anume mândrie, libertatea de a-i păcăli. Trăgea mereu cabluri prin pereţi, făcea lipituri şi reparaţii, creând în spatele tencuielilor o reţea de circuite electrice atât de densă, încât, de la un moment dat, până şi el ajunsese să nu mai ştie unde mergea fiecare cablu. Treptat, casa a devenit un soi de puzzle electric, cu mult prea multe fire legate de rezistenţele suprasolicitate şi cu un talmeş-balmeş de conductoare care nu ţinea întotdeauna. În anumite camere, dacă trânteai uşa puteai să stingi lumina, şi peste tot în casă există întrerupătoare în plus – unele sunt pereche, fac acelaşi lucru amândouă, altele nu fac nimic –, aşa că un neiniţiat are întotdeauna nevoie de câteva încercări, până reuşeşte să stingă sau să aprindă lumina care îi trebuie. Acum câţiva ani, când a adus muncitori să instaleze sistemul de aer condiţionat, ar fi trebuit să ridice amperajul casei de la două sute la patru sute de amperi, dar asta ar fi însemnat să dezvăluie situaţia companiei de electricitate. În schimb, a recablat panourile electrice de la subsol, ca să facă faţă compresorului şi ventilatoarelor de aer. Rezultatul? Casa este mai mult decât temperamentală din punct de vedere electric, şi

mama glumeşte mereu că, într-o bună zi, o să apese pe un întrerupător şi casa o să sară toată în aer. Până atunci, bravele siguranţe electrice continuă să sară, ca să protejeze cablurile suprasolicitate.

Ies în fugă de sub duş, înfrigurat, orbit de săpun şi înjurând în neştire, ca un birjar. Intru tremurând în cameră şi dau peste Alice, îmbrăcată într-un halat alb, moşmondind la panoul electric în lumina anemică a dimineţii ce se strecoară pe scări în jos.

— Bună, zice ea, când dă cu ochii de mine. Mă scuzi că ţi-am invadat spaţiul pe nepusă masă.

De fapt, ar trebui să-şi ceară scuze că mi-a invadat fosta cameră de sus, dar îi spun că nu e nici o problemă, pentru că, brusc, îmi dau seama de starea în care mă aflu. Ultima dată când Alice m-a văzut gol eram tot în această încăpere, cu câteva vieţi în urmă. Pe atunci arătam mult mai bine fără cămaşă, deşi la fel stăteau lucrurile şi cu ea. Timpul n-a fost chiar nemilos cu noi, dar nici nu s-a ţinut deoparte. Iar eu, în ultimele două luni, am ţinut regim de pizza la comandă şi mâncăruri prăjite chinezeşti la pachet. Îmi sug burta şi-mi încrucişez braţele sub ea, strategic.

— Nu ştiu unde e comutatorul, zice Alice.

Stau lângă ea, cu apa şiroind pe mine, şi mă uit la panoul cu circuite electrice. E prea întuneric şi nu văd butonaşul portocaliu care indică o siguranţă sărită, aşa că nu pot decât să-mi plimb mâna peste şirurile de siguranţe, până ce dau de una care e mai slăbită.

— Asta e, spun şi apăs comutatorul.

Lumina se aprinde cu o pâlpâire, exact în momentul în care prosopul meu cade la pământ.

— Hopa! zic şi mă aplec să-l prind, trăgându-mi-l la loc, în jurul taliei. Mă scuzi.

Alice îmi zâmbeşte în timp ce eu mă lupt cu prosopul.

— Nu-i ceva nou pentru mine, zice Alice, urcând scările.

Un moment de voioşie rar în cazul lui Alice, ceea ce îmi confirmă cel puţin că sunt singurul dintre fraţii Foxman care nu şi-a pus-o cu nimeni noaptea trecută.

ora 10.00

— Era într-o sâmbătă seară, povesteşte Wendy, şi tu, mamă, erai într-un turneu de lectură. Tata se suise pe acoperiş să fixeze nişte burlane sau ceva de felul ăsta. Făcea un zgomot infernal, aşa că eu am coborât la subsol, să mă uit la televizor. Îmi amintesc şi acum, era un episod din Clanul Brady. Ăla în care se duc ei în Hawaii.

— Mi-l amintesc, intervine Phillip. Alice îşi vatămă spinarea după o lecţie de dansuri hula, din cauza amuletei ghinioniste a lui Peter.

— Da, zice Wendy. Nu e relevant pentru povestea mea.

— Îmi aduc aminte că mă gândeam ce noroc pe Alice că a mers cu ei în vacanţă, continuă Phillip. Adică, vreau să spun, ea era menajera. Îţi dădea senzaţia că nu mai fusese niciodată plecată undeva până atunci.

— Phillip îşi aminteşte toate filmele sau serialele pe care le-a vizionat, explică Tracy cu mândrie, ca şi cum noi n-am fi ştiut asta.

— Păcat că nu e o aptitudine care se caută pe piaţa muncii, comentează Wendy.

Tracy o priveşte ofensată, dar Phillip râde. El şi Wendy se jignesc unul pe altul de când se ştiu. Acum nici măcar nu se mai aud.

Tracy şi Alice stau pe canapea. Linda e în fotoliu, cu picioarele ridicate pe unul dintre scaunele pliante, iar Barry citeşte Wall Street Journal în curtea din spate, unde băieţii aleargă încolo şi-ncoace. Noi, ceilalţi, ne-am aşezat iar pe scaunele joase de shiva, oţelindu-ne pentru o nouă zi în care o să ne amorţească dosurile de atâta întâmpinat oaspeţi la nivelul şliţului. Mama ne-a cerut să ne amintim istorioare cu noi şi tata, pe care ea le scrie repede într-un jurnal.

— Deci, în fine, eram acolo şi mă uitam la televizor, când mi-a venit primul ciclu.

— Am o singură fată, zice mama, şi n-am fost de faţă în ziua când a devenit femeie. N-o să mi-o iert niciodată.

— Asta n-a fost nici pe departe cea mai mare greşeală a ta, zice Wendy, cu un zâmbet prefăcut. Deci, m-am repezit în sus, pe scări, şi l-am strigat pe tata de la fereastră, dar el nu mă putea auzi din cauza ciocăniturilor. Aşa că am ieşit afară şi l-am strigat iar, dar el tot nu mă auzea. Atunci am luat o minge de baseball de pe peluză – Paul îşi lăsa întotdeauna mingile pe pajişte – şi am aruncat-o pe acoperiş. Nu voiam decât să lovească acoperişul şi apoi să se rostogolească jos, ca să-i atrag atenţia tatei, dar probabil că nu mi-am dat seama ce forţă aveam. Mingea l-a lovit pe tata chiar în ceafă, şi el şi-a pierdut echilibrul şi a căzut de pe acoperiş, trăgând după el şi burlanul.

— Eu nu-mi amintesc nimic din toate astea, zice Phillip.

— Pentru că nu s-au întâmplat în serialul tv, replică Wendy, apoi, întorcându-se spre Tracy, continuă: Phillip este cel mai mic dintre fraţi. Practic, a fost crescut de televizor. Nu i-o luăm în nume de rău.

— Răutăcioasă afurisită, zice mama, zâmbind.

— Deci, tata zăcea la pământ, întins pe spate. Avea mâna ruptă, o rană cât toate zilele în frunte, ochii închişi, iar eu eram convinsă că l-am omorât. Am strigat: „Tati, trezeşte-te!“, şi el a deschis ochii şi, cât se poate de calm, a zis: „Mi-am pierdut toată dimineaţa să pun burlanul ăla“. Pe urmă s-a ridicat, ne-am urcat în maşină şi a condus cu o singură mână până la camera de gardă a spitalului. Asistenta de la recepţie l-a privit din cap până-n picioare şi l-a întrebat: „Ce Dumnezeu vi s-a întâmplat?“, iar el i-a răspuns: „Fiicei mele i-a venit ciclul“.

Toată lumea începe să râdă.

— E o poveste minunată, zice mama, scriind. Tipică pentru Mort.

— Victoria – ăsta era numele asistentei – m-a luat la baie şi m-a învăţat cum să-mi pun un O.B., în timp ce medicii îi puneau tatei mâna la loc. Îi văd şi acum chipul, de câte ori folosesc un tampon. Era o jamaicană mare şi bătrână, cu mici pistrui negri, ca Morgan Freeman, şi care mi-a spus: „Lasă-l să intre uşurel, puiule. Nu te speria. Chestii mult mai groase ca asta o să intre acolo. Şi o să şi iasă!“ Săptămâni întregi după aia am avut coşmaruri.

— Superb! Mai ai şi alte povestiri despre ciclu?

— Ia taci, Judd. Ce-ar fi să ne spui tu acum povestea ta preferată.

— Încă mă gândesc.

— Am eu una, spune Phillip. Când eram în Liga mică aveam probleme cu prinsul mingii. Aşa că m-au pus în dreapta terenului. Şi la ultima manşă am ratat două mingi, care ne-au adus înfrângerea. Antrenorul nostru era un tip mare şi gras, am uitat cum îl chema. A luat-o razna şi a început să ţipe la mine. A spus că nu sunt bun de nimic. Aşa că tata s-a băgat la mijloc şi n-am văzut ce i-a făcut, dar p-ormă antrenorul s-a trezit la pământ cu piciorul tatei pe piept. Şi tata zice: „Să te prind că-i mai spui fiului meu că nu e bun de nimic“.

— Fantastic! exclamă Alice şi aplaudă. N-am mai auzit-o până acum.

— Poate că sună aiurea, dar sper ca, atunci când o să am un copil, să se ia cineva de el doar aşa, ca să pot face şi eu pentru el ce a făcut tata pentru mine.

— Foarte frumos, Phillip, zice mama.

— Da, spune şi Tracy. Dar de ce să nu speri că nimeni n-o să se ia de copilul tău?

— Nu face asta, îi spune Phillip, uitându-se la ea.

— Ce să nu fac?

— Ştii foarte bine ce.

— Am vrut doar să spun că, tot vorbeşti teoretic, de ce să nu ţinteşti mai sus?

— Tata mi-a luat apărarea. Vreau să iau şi eu apărarea copilului meu.

— Şi să-l înveţi că violenţa este un mijloc legitim de rezolvare a conflictelor?

— O să trebuiască să înveţe asta la un moment dat.

— Câteva cuvinte bine alese l-ar fi putut face pe antrenor să-i fie ruşine şi să-şi ceară iertare.

— Da, dar, dacă o făcea, eu nu mai aveam o poveste care să-mi amintească despre cum m-a apărat tata pe mine, iar tu nu ai mai fi avut cum să îmi furi toată bucuria, şi unde am fi ajuns cu toţii?

Tracy clipeşte repede, din ce în ce mai îmbujorată, şi se ridică în picioare.

— Iartă-mă. Ai dreptate. Am fost lipsită de tact.

— Accept scuzele, spune Phillip, fără s-o privească.

— Mă duc să mă plimb puţin şi să dau nişte telefoane.

— N-ai vorbit cu rea-voinţă, scumpo, îi spune Linda când să iasă.

După ce Tracy iese, Phillip ne priveşte pe toţi ruşinat.

— Am nevoie de puţin timp să mă obişnuiesc cu ea.

— N-ar fi trebuit s-o dojeneşti aşa de faţă cu familia ta, îi spune Linda. E totuşi un musafir aici.

— Eu cred că ai avut perfectă dreptate, zice mama.

— Bun, atunci trebuie să cădem de acord că nu suntem de acord, îi răspunde Linda.

Mama îi aruncă o privire îmbufnată, înainte de a se întoarce spre mine.

— Deci, Judd, tu ce poveste ai pentru mine?

Nu am nimic. Mi-am stors creierii, dar toate amintirile pe care le am cu tata sunt legate şi de toţi ceilalţi. Ştiu că trebuie să fi existat şi momente când am fost numai noi doi, dar eu nu-mi amintesc nici unul. Nu-l văd pe tata decât în împrejurări în care erau prezenţi şi ceilalţi. În special povestea lui Phillip m-a făcut să mă gândesc la clipele când mergeam cu el în maşină, după meciurile lui Paul.

Paul era un aruncător de excepţie, singurul dintre noi care avea realmente talent la baseball, şi, când ne întorceam acasă de la meciurile lui, tata obişnuia să reia cu voce tare momentele culminante, scuturând din cap de uimire că unul dintre copiii lui era în stare şi de altceva decât să-l dezamăgească. Să ai un frate care e cel mai bun sportiv din liceu nu era o situaţie lipsită de avantaje. Poate nu era suficient ca să-mi facă rost de o iubită, dar a fi fratele prăpădit şi lipsit de talent al lui Paul era totuşi mai bine decât a fi doar un boboc în primul an, plin de coşuri, cu un păr cât casa şi un fund numa' bun de luat şuturi. Chiar şi aşa, uram drumurile cu

maşina de după meciuri, Cadillacul plin cu resturi de mostre şi ambalaje rupte, cu panourile care anunţau reducerile lunii viitoare şi care scrâşneau şi se plimbau de colo-colo în portbagaj, ca nişte plăci tectonice, de fiecare dată când tata frâna, în timp ce eu îl ascultam cum îşi iese din carapacea lui obişnuită ca să-l laude pe Paul aşa cum pe mine nu m-ar fi lăudat niciodată. Wendy stătea chiar în spatele tatei şi îl maimuţărea, mimându-i din buze monologul şi încercând să mă facă pe mine să izbucnesc în râs, în timp ce Phillip se smiorcăia că trebuie să stea întotdeauna la mijloc, între noi, iar mama se uita pe geam, fredonând melodiile vechi transmise de postul de radio.

Paul, elev în ultimul an, primise o bursă integrală pentru baseball la Universitatea din Massachusetts. Acum nu era doar fiul cel talentat, dar îşi mai şi plătea facultatea singur. Paul era poleit cu aur. Şi-a petrecut vara chefuind cu amicii şi făcând sex, la rând, cu o serie de admiratoare ale baseballului. A fost o perioadă aglomerată pentru el şi, în rarele ocazii când era acasă, ori era beat mort în camera lui de la subsol, ori mahmur, aşezat la masa din bucătărie, citind paginile de sport din ziar şi sorbind o cafea neagră fără zahăr.

Fierbeam de invidie şi mă întrebam ce aş fi putut face să ies şi eu în evidenţă, să fiu şi eu altceva decât un ocupant inutil al spaţiului. Sporturile ieşeau din discuţie – jucam hochei într-o ligă locală, dar nu exista o echipă a liceului şi, oricum, nu mă dădea talentul afară din casă. M-am gândit pentru scurtă vreme să mă înscriu în grupul de dezbateri, dar ştiam că tata n-ar fi înţeles rostul unei cete de copii care îşi pun cravate cu dungi roşii şi albastre pentru a se contrazice în public. Din câte îmi dădeam seama, cea mai bună variantă pentru a capta atenţia tatei era să fiu rănit în timp ce zădărniceam un jaf armat la *7-Eleven[24*. În schimb, mi-am petrecut toată vara aceea în parcarea de la 7-Eleven, fumând iarbă şi dorindu-mi să i se întâmple ceva nasol lui Paul.

Şi pe urmă i s-a întâmplat.

24 Lanţ internaţional de magazine tip băcănie (n.tr.)

Capitolul 12

ora 11.30

Domnul Applebaum e grămadă peste mama. Îi prinde mâna într-ale lui, o bate uşor pe braţ, şi degetele i se încolăcesc în jurul încheieturii ei. Ochii îi joacă încolo şi încoace peste decolteu, ca şi cum de-a curmezişul liniei dintre sânii ei s-ar disputa un meci de tenis. Şi-a tras scaunul pliant mai aproape şi, cum mama stă mai jos, pe scaunul de shiva, el e în poziţia perfectă ca să-i facă ochi dulci.

— Am trecut şi eu prin asta, Hillary, spune el şi sprâncenele negre şi stufoase, care i se arcuiesc pline de compasiune, amintesc o caricatură cu subiect politic. Când am rămas fără Adele, comunitatea m-a sprijinit foarte mult. Mort s-a purtat minunat. Îţi aduci aminte că a venit şi mi-a reparat aerul condiţionat, când ţineam shiva? Era atâta lume în casă, şi unitatea de filtrare mă lăsase baltă.

— Era priceput la maşinării, zice mama.

— Ia uită-te la el, îmi şopteşte Wendy. Stă cu ochii lipiţi de sânii ei, şi capul mamei e practic între genunchii lui.

— Unghiul e de vină, îi explic. Scaunele astea sunt prea joase.

— Scaunele astea sunt o glumă de prost gust. Şi mama n-ar trebui să poarte fuste atât de scurte.

— Mama nu are fuste mai puţin revelatoare.

— Parcă aş asista la prima scenă dintr-un film porno cu pensionari, comentează şi Phillip.

Domnul Applebaum îi freacă mamei încheietura mâinii. Cum este singurul musafir în momentul de faţă, a încolţit-o. Nu că pe ea ar deranja-o atenţia care i se acordă, din câte se vede.

— Dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti, Hill, zi ori noapte, nu trebuie decât să-mi dai un semn.

— *Just call my name and I'll be there[25*, cântă Phillip cu o voce ascuţită.

— Mulţumesc, Peter. Îţi sunt recunoscătoare.

— O să te simţi foarte singură.

— Nu mă îndoiesc.

Applebaum oftează şi se uită în jos la ea, aproape refuzând să-i dea drumul mâinii.

— O să trec şi mâine, să văd cum te simţi.

— Bine.

Se ridică în picioare şi o trage şi pe ea în sus, de mână, ca s-o cuprindă într-o îmbrăţişare zdravănă.

— Hillary, ai să treci şi peste asta.

O strânge tare în braţe, şi mama îl bate uşor pe spate.

— Boşorogul s-a scos de-o pipăială, comentează Paul, care tocmai ni s-a alăturat.

— Lasă-l în pace! zic eu. Se cunosc de ani de zile.

Îmi amintesc de Adele, nevasta lui Applebaum. Era o femeie înaltă şi plină de viaţă, cu dinţii mari şi un râs răsunător. Când eram copil, obişnuia să mă apuce de păr şi să spună: „Vai de mine, Hill, fetele or să fie pur şi simplu înnebunite după el!“ Pe urmă îmi făcea cu ochiul şi zicea: „Să mă cauţi când ajungi major. O să ne luăm lumea în cap împreună“. Acum câţiva ani a început să facă accidente vasculare cerebrale. Îmi aduc aminte că, la nunta lui Paul, bărbatul ei o împingea într-un scaun cu rotile. Nu mai putea zâmbi decât cu jumătate de faţă şi nu-şi mai putea ridica mâna uscăţivă ca să mă apuce de păr. Atunci mi s-a părut că îmi făcea cu ochiul, dar era greu de spus.

Applebaum îi dă în sfârşit drumul mamei şi se întoarce către noi, ceilalţi.

— Copii, să aveţi grijă de frumoasa voastră mamă, bine?

— Cred că a avut o erecţie, zice Wendy după ce Applebaum plecă.

— Vai de mine, termină! răspunde mama. Nici vorbă.

— Se apropie de şaptezeci de ani şi încă i se mai scoală! zice Phillip, meditativ. Tipul nu-i de lepădat.

— Sunteţi absolut groaznici, cu toţii. Îl ştiţi pe Peter de o veşnicie. E un om cumsecade.

— Omul ăla cumsecade s-a dat la tine, zice Paul.

— Absolut s-a dat la tine, spune şi Wendy.

— Absolut nu s-a dat la mine, răspunde mama, înroşindu-se de plăcere.

Linda îşi scoate capul pe uşa bucătăriei şi întreabă:

— Tot n-a plecat ţapul ăla bătrân şi excitat?

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă mama. Nu a făcut decât să-şi exprime compasiunea.

— Nu aşa de tare precum şi-ar fi dorit, sunt sigură.

— Ce dacă? zice mama. Omul se simte singur. Noi două, cel puţin, ar trebui să fim mai înţelegătoare. La vârsta noastră, singurătatea poate să pară veşnică.

— Ah... look at all the lonely people, cântă Phillip.

— Ei, ar fi putut să aibă decenţa să aştepte măcar până terminai shiva, ca să te pipăie aşa.

— E un tip tactil. Aşa e el.

„Aşa e el.“ Asta era vorba lui Jen. De exemplu, prima dată când l-a văzut pe Wade, la petrecerea de final de sezon a postului WIRX, când el aproape că nu se mai putea opri să-i

mângâie braţele şi să-i pună mâna pe spate în timp ce vorbeau. „Aşa e el“, mi-a spus Jen, cu felul ei de a găsi întotdeauna o scuză pentru toate comportamentele nepotrivite în afară de ale mele. Odată, când era foarte supărată pe mine, am îndrăznit să încerc şi eu expresia, ca argument în propria-mi apărare. „Aşa sunt eu“, am spus. Mi-a surâs dulce şi mi-a zis să mă duc dracului. Doamne, ce dor îmi e de certurile noastre!

Linda se uită la mama şi dă din cap.

— Doar nu crezi de-adevăratelea tot ce spui, nu?

— Nu ştiu, răspunde mama, lăsându-se pe spătarul scaunului. Pot să fiu destul de convingătoare când vreau.

25 „Doar să-mi spui numele şi eu voi veni la tine“ (în limba engleză, în original). Vers al unei foarte cunoscute melodii (I'll Be There), interpretate de The Jackson 5 (n.tr.)

Capitolul 13

ora 14.30

Casiera băncii are un fund superb. Ştiu asta pentru că a trebuit să se ridice şi să se ducă în biroul şefului ei când i-am spus că vreau să scot şaisprezece mii de dolari, din cei puţin sub douăzeci care au mai rămas în contul nostru comun, al lui Jen şi al meu. Când revine, observ că are şi buze frumoase – pline şi voluptuoase –, o gropiţă pe unul dintre obraji, iar ceva în privirea ei şi în felul cum mestecă guma mă face să cred că este o persoană foarte senzuală. O cheamă Marianna, şi asta am aflat de pe insigna prinsă puţin deasupra sânilor, care nu sunt deosebit de mari, dar stau frumos adunaţi de sutienul push-up, exact aşa încât să formeze un decolteu perfect potrivit cu răscroiala în V a bluzei. Bănuiala mea e că nu are studii superioare, cel puţin nu o facultate de patru ani. Probabil că a urmat o şcoală postliceală cu diplomă şi apoi direct cursurile de pregătire oferite de bancă. E genul de fată care iese cu genul de tipi care până la urmă o înşală în dreapta şi-n stânga, bărbaţi aidoma fraţilor ei, care fac munci manuale şi beau mult prea multă bere în timp ce se uită la fotbal, care au pe omoplaţi vreun tatuaj stupid cu un dragon sau cu simbolul *Rolling Stones[26*. Tipi pe care, în mintea ei, îi înzestrează cu mai mult romantism şi ambiţie decât e cazul, pentru ca apoi tot ea să-şi întrebe prietenele – coafeze, asistente medicale, maseuze la saloanele de bronzat sau secretare – de ce nu poate şi ea să găsească un băiat bun, iar eu mor să-i spun că sunt băiat bun. Sunt ultimul băiat bun. Şi n-am mai fost sărutat şi nu mi-a mai frecat nimeni mădularul de luni de zile, şi sunt excitat ca un puşti de liceu, dar abia aştept să mă îndrăgostesc şi, dacă îmi dai voie, am să mă îndrăgostesc de tine, şi am să te iubesc, şi am să-ţi ascult visele şi supărările, şi am să-ţi fiu credincios, şi o să fiu amuzant, şi n-o să uit niciodată când e ziua ta de naştere, şi n-am să mă mozolesc cu prietena ta, ca să dau apoi vina pe prea multele pahare băute, şi n-o să vin seara acasă de la întâlnirea cu băieţii beat şi mirosind a stripteuze. Aşa aş vrea să-i spun, dar, în loc de toate astea, zic: „Puteţi să-mi daţi un plic pentru bani?“ Şi, dacă vrei să ştii unde sunt toţi băieţii buni, suntem aici, în faţa ta, dar nu avem destul sânge în noi ca să ne facem auziţi.

Chestia asta mi se întâmplă din ce în ce mai des în ultima vreme. Universul e brusc doldora de femei tinere, nubile, şi nu mai pot nici să ies din casă fără să mă îndrăgostesc. Am ajuns să întrezăresc personalităţi complete într-un simplu surâs, să

trăiesc o întreagă idilă cu femeia din maşina care aşteaptă lângă mine la semafor. Am ajuns să fiu hipnotizat de buze şi de picioare. Sunt fermecat de piele, de sâni şi de păr, de zâmbete şi de încruntări, de libertatea unui mers lejer, de graţia unui ridicat din umeri. Îmi închipui nu doar că fac sex cu aceste femei, ci că trăiesc alături de ele şi le cunosc părinţii, că împart cu ele ziarul de duminică, citit în vârful patului. Sunt încă sleit şi ferfeniţă după pierderea lui Jen, încă nu sunt suficient de detaşat şi nu am destul discernământ, sunt singur şi nesatisfăcut din punct de vedere sexual, şi încă nepregătit să ţin companie femeilor.

Marianna îmi pune cu grijă cei şaisprezece mii de dolari într-un plic mare gălbui, şi are pictat pe unghiile roşii ale inelarelor câte un apus de soare, şi pielea îi e moale şi imaculată, şi ştiu că n-o să sărut în veci buzele acelea cărnoase, n-am s-o văd niciodată goală, n-am s-o fac nici măcar să zâmbească. Ne desparte un geam antiglonţ gros de şapte centimetri şi alte milioane de oprelişti pe care nici nu le pot formula, darămite depăşi. Aşa că îmi iau plicul şi îi pun la dosar zâmbetul generic, pentru o ulterioară şi inutilă analiză. Părăsesc banca mai dezumflat şi cu inima şi mai frântă decât atunci când am intrat, şi asta spune ceva.

26 Logo al formaţiei, reprezentând o gură deschisă din care iese limba de un cot (n.red.)

Capitolul 14

Wade mi-a spus limpede că nu avea de gând să mă concedieze.

–Vreau să-ţi spun foarte limpede, a zis. Nu te concediez.

Trecuseră cam şase sau şapte zile de panică înecate în lacrimi, de când dădusem peste el şi Jen, zile pe care mi le petrecusem ghemuit cu genunchii la gură în subsolul familiei Lee, culcuşit încă într-un fel de găunoasă uluială, care alterna cu furia, mâhnirea, spaima sau beţia.

Wade şedea la imensul lui birou asiatic, în cabinetul lui particular. Nu avea nevoie de birou, nu făcea nici un fel de hârţogăreală. Nici de cabinet nu ar fi avut nevoie. Circula gluma că singura raţiune a existenţei lui era ca Wade să aibă un loc unde să le-o pună tinerelor stagiare sexy. Ha ha!

Şi-a lăbărţat buzele într-o grimasă gânditoare, dezvăluind două şiruri mari şi simetrice de dinţi albiţi stomatologic. Dacă i-ai fi făcut o caricatură, ai fi accentuat dinţii aceia nefiresc de perfecţi, umerii ridicol de largi şi, desigur, mădularul neruşinat.

— Sigur, discuţia asta nu este deloc uşoară. În momentul de faţă mă urăşti. Sunt convins că nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să mă bumbăceşti până mor, cu ceva dur. Ce am făcut este de neiertat şi mă simt groaznic din cauza asta. Ştiu că probabil nu mă crezi, dar e adevărul adevărat.

Mi-a zâmbit pe furiş, ca şi cum tocmai mi-ar fi mărturisit ceva uşor stânjenitor despre el, că suferă de constipaţie, de exemplu, sau că merge regulat la pedichiură. Pe urmă a ridicat din umerii ăia masivi şi rotunzi, care palpitau ca nişte organe sub cămaşa scumpă. Cred că am fost întotdeauna puţin invidios pe umerii lui Wade, pentru că, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, ai mei nu sunt decât versiunea de bază, fără adaosuri, în timp ce ai lui Wade sunt modelul cu dotări complete, care umplu perfect cămaşa şi arată foarte bine. Aş putea spera că sunt obscen de păroşi, aşa cum se întâmplă la unii bărbaţi, dar ar fi zadarnic, pentru că Wade este genul de tip care n-ar suporta niciodată pilozităţile pe umeri. Şi le-ar epila permanent cu laserul şi, chiar dacă rezultatele procedurii nu sunt garantate, el ar fi genul pentru care tratamentul ar funcţiona. Eu, pe de altă parte, m-aş arde rău sau aş căpăta o decolorare permanentă a pielii. Chestiile astea sunt prestabilite.

La fel ca majoritatea tipilor cu umeri genetic laţi, Wade era o secătură, un mascul alfa care îşi afirma fizic prezenţa prin strângeri de mână ca de menghină şi palme plesnite tare

pe spate, genul de bărbat care are nevoie să fie câştigător în toate. Tonul cu care îmi vorbea acum era spăsit cu grijă, conciliant chiar, şi totuşi chipul îi radia de satisfacţia îngâmfată că îşi afirmase dominaţia sexuală. „I-am tras-o nevestei tale, spuneau ochii lui. Mai bine decât ai făcut-o tu vreodată."

— Ai de gând să i-o tragi în continuare? am întrebat.

— Cum?

— Ai de gând să i-o tragi în continuare nevestei mele?

Wade s-a uitat la Stuart Kaplan, aşezat discret pe canapeaua din spatele nostru. Stuart era directorul postului şi şeful, din lipsă, al Departamentului de resurse umane. Era un fel de ironie a locului nostru de muncă faptul că nu fuseseră în stare să angajeze o persoană potrivită care să conducă resursele umane şi, după ce ultima îşi dăduse demisia, Stuart absorbise pur şi simplu departamentul. Wade îl lua neîncetat peste picior în timpul emisiunilor şi îl numea Stuart Costum. Era evident că avuseseră o discuţie înainte de această întâlnire, ca să stabilească ramificaţiile legale spinoase ale faptului că vedeta numărul unu a staţiei se culcase cu nevasta unui membru al echipei lui. Iar acum Stuart participa la întâlnire pentru a putea depune mărturie că eu nu eram demis sau îndemnat în vreun fel, oricât de subtil, să-mi dau demisia.

— Ascultă, a intervenit Stuart. Nu cred că aceasta este cea mai constructivă abordare care ar trebui folosită în cazul...

— Ai zis că te simţi groaznic, am continuat eu, uitându-mă fix la micile fire ţepoase dintre ochii lui, acolo unde Wade îşi rade sprânceana continuă. Deci, dacă aşa stau lucrurile, crezi că o să încetezi? Eu o consider o întrebare potrivită şi deloc irelevantă pentru discuţia noastră.

— Eu cred că ar trebui să limităm discuţia la relaţia noastră profesională.

— Cu alte cuvinte, o să i-o tragi şi-n continuare.

Wade a căutat spre Stuart după ajutor.

— Ştiu că e dificil, a zis Stuart.

— De unde ştii tu, Stuart Costum? Şi-a tras-o şi cu nevastă-ta?

Stuart avea şaizeci de ani, un şifonier plin cu costume de haine din stofă în dungi subţiri ca acul şi nişte plămâni hârâitori, plini cu flegmă, de pe urma anilor în care fumase ţigară după ţigară. Toanele lui variau, cât puteau ele varia, în directă dependenţă de funcţionarea din ce în ce mai neregulată a colonului său. Dacă avea o nevastă, şansele ca Wade – sau chiar Stuart însuşi – să vrea să se culce cu ea erau destul de mici.

— Judd, a spus Stuart resemnat, ceea ce reprezenta modul lui de a spune aproape orice.

— Stuart, am zis şi eu.

Mi-a strecurat dinainte un document. Era un contract prin care mi se acorda o mărire considerabilă de salariu, cu condiţia ca eu să garantez că pe viitor nu voi acţiona în instanţă emisiunea Sus cu bărbăţia! cu Wade Boulanger şi nici postul de radio WIRX.

— Wade, ce-ţi mai fac ouţele?

— Fac bine.

Sperasem să fie pline de băşici şi jupuite sau măcar lipicioase, încărcate, în nădragi, de alifie cu vitaminele A şi D.

— Ascultă, Judd, a început Wade, revenind la scenariul pregătit dinainte. Eşti un producător fantastic. Eşti indispensabil emisiunii. Indiferent de cum vor evolua lucrurile la nivel personal, noi nu vrem să te pierdem.

Mi se oferea un premiu de consolare. Se dumicaseră cifrele, se evaluaseră riscurile şi se estimase valoarea mariajului meu distrus la un plus de treizeci de mii de dolari pe an, cu tot cu impozit. Viaţa mea devenise brusc excesiv de scumpă. Avea să trebuiască să plătesc pensie alimentară, să păstrez ipoteca pe casă şi să-mi închiriez un apartament. Chiar şi cu această mărire, bugetul meu avea să fie strâns, dar creşterea de salariu m-ar fi ajutat, fără îndoială. Singura opţiune inteligentă era să accept oferta şi să mă aliniez cuminte, până când aş fi găsit alte oportunităţi. Ideea de a lucra pentru Wade mă îngreţoşa, dar nu era momentul să devin şi şomer, pe lângă toate celelalte.

M-am uitat la Wade, la sprânceana lui zburlită, la buzele pungite şi la blestemaţii de umeri. Privirile ni s-au încrucişat, şi Wade a răsuflat, încet şi îndelung. Apoi a zis:

— O iubesc, Judd.

— Wade! a strigat Stuart, de-am tresărit amândoi.

Am sărit în picioare.

— Du-te dracului!

— Judd, a zis Stuart.

— Stuart! am ţipat şi eu, de am tresărit toţi trei.

Pe urmă am rupt documentul, am pus mâna pe scaun şi l-am azvârlit peste birou, în direcţia lui Wade. El a sărit în sus şi s-a răsturnat cu propriul scaun, dărâmând reviste, căni de bere lăsate suvenir de sponsori şi dreptunghiul de sticlă plin cu un lichid albastru fosforescent care, când era vârât în priză, crea impresia liniştitoare a unor valuri.

— O să primiţi veşti de la avocaţii mei, am spus, deşi habar nu aveam de unde să fac rost de un avocat sau de ce fel de avocat ai nevoie când şeful ţi s-a cocoţat în pat cu nevastă-ta. Cei mai buni probabil că nici nu apar în Pagini Aurii. Dar eu tocmai făcusem bucăţele un contract şi aruncasem cu un

scaun prin încăpere, iar genul acesta de violenţă reclama o afirmaţie coerentă şi decisă, care să puncteze la final, şi chestia cu avocaţii fusese singurul lucru care îmi trecuse prin cap.

Am ieşit din biroul lui Wade în zona deschisă unde lucrau ceilalţi. Asistenţi şi stagiari stăteau încremeniţi la birourile lor şi se uitau fix; responsabilii cu vânzările de spaţii publicitare se foiau în pătrăţelele lor, despărţite prin paravane, dezmeticiţi de scandal din stupoarea lor corporatistă. În privirile lor ferite am văzut adevărul. Ştiau cu toţii. Toată lumea ştia. Sub ochii lor furia mi s-a evaporat aproape instantaneu, înlocuită de ruşinea arzândă a castrării mele publice. Nevasta mea se culcase cu un alt bărbat, şi eu ce eram atunci? Un amant moale, flasc, inadecvat, poate chiar unul care ejaculează prematur sau poate chiar un poponar. Gama de posibilităţi era atât de mare că-ţi tăia respiraţia.

— I-au luat ouăle foc, am anunţat eu cu vocea tremurândă a unui omuleţ foarte mic. Apoi, am traversat coridorul până la lifturi, cât mai încet şi mai demn cu putinţă, ceea ce n-a fost chiar atât de încet sau de demn, dacă e să fim sinceri.

Capitolul 15

ora 19.00

Casa e din nou plină, sunt treizeci sau patruzeci de oameni care stau pe scaunele din plastic, se înghesuie în jurul bufetului din sufragerie şi se revarsă în holul de la intrare şi în bucătărie. Mirosurile de parfum şi de nescafe umplu aerul. Frânturi de conversaţie zboară încolo şi încoace, ca nişte fluturaşi de badminton. Shiva pe care o ţinem este evenimentul monden perfect pentru cei de peste şaizeci de ani. Afară, în bucla unde sunt maşinile, doi bărbaţi dau simultan cu spatele, ca să iasă de pe două locuri de parcare aflate vizavi, şi se ciocnesc uşor unul de altul. În jurul lor se adună imediat un grup, şi toată lumea din casă priveşte pe ferestre cum îşi frâng mâinile şi se arată cu degetul şi, nu mult după aceea, lumina roşie a girofarului poliţiei se roteşte dansând de-a curmezişul pereţilor sufrageriei, în timp ce sunt completate rapoartele de constatare. Şi lumea continuă să tot vină, prieteni vechi şi rude îndepărtate, nou sosiţii luând fără sincope locul celor vechi, păşind înăuntru gravi şi nesiguri şi ieşind afară mulţumiţi şi bine hrăniţi. Am ajuns deja să nu-i mai privim ca indivizi, ci ca pe o masă de urători, de băgători de seamă, gâlgâind cafea şi crănţănind covrigi, zâmbindu-ne lacrimogen. Dăm din cap, surâdem şi participăm la conversaţie într-un cerc fără cap şi fără coadă, în timp ce minţile ne plutesc undeva, în afara trupurilor. Ne gândim la copiii pe care îi avem, la cei pe care nu-i avem, la gologani şi logodnice, la partidele de sex de care nu avem parte, la partidele de sex de care au parte nevestele noastre, în curând foste neveste, la singurătate, şi la iubire, şi la moarte, şi la tata, şi mulţimea asta permanent prezentă e ca o ceaţă pe un drum în noapte; continui să conduci şi vezi cum se risipeşte sub faza mică a farurilor tale.

Atmosfera se schimbă întru câtva când apar nişte fete care vor să-l vadă pe Phillip. Sunt trei, nu au mai mult de douăzeci şi ceva de ani şi pătrund ca o briză în cameră, într-un vârtej de arome, de picioare bronzate şi de funduri săltăreţe. Îşi fac loc spre scaunul lui Phillip, târându-şi după ele propria senzualitate ca pe un praf magic de zână. Devin instantaneu centrul atenţiei şi, chiar dacă şi alte conversaţii continuă, când îşi flexează pulpele netede ca să se ridice pe vârfurile espadrilelor lor înalte şi să-l sărute pe Phillip pe obraz, fetele acestea par să aibă fiecare un reflector personal. După săruturi, îmbrăţişări şi exprimarea dramatică a condoleanţelor, punctată de fluturări de şuviţe şi bătăi de gene, trei scaune libere se

materializează în mod magic în dreptul scaunului de shiva al lui Phillip, şi fetele se aşază. Par să fie obişnuite ca scaunele să apară dinaintea lor oriunde s-ar duce; probabil cred că aşa e pentru toată lumea. Le recunosc, sunt vechi prietene de liceu ale lui Phillip; s-a culcat cu toate trei, în repetate rânduri, iar două dintre ele, se zvoneşte, au făcut sex în trei cu el, şi nu o dată.

— Doamne, Phillip, exclamă Chelsea, roşcata cu picioare lungi şi cu o fustă care ar fi mai nimerită pe un teren de tenis, fata cu care Phillip ba a fost, ba n-a fost vreme îndelungată. Nu te-am mai văzut de la petrecerea aia pe vas, îţi aminteşti? Puştiul ăla rus, care avea un iaht? Vai, Dumnezeule, ne-am făcut total varză în noaptea aia.

— Îmi aduc aminte, zice Phillip.

— Condoleanţe, spune şi Janelle.

Sub stratul de spray autobronzant are o faţă drăgălaşă şi e puţin bondoacă, dar în felul acela care place bărbaţilor.

— Mulţumesc.

— A fost un om aşa de bun, zice Kelly.

Kelly este blondă platinat şi are o tunsoare pixie cut şi un zâmbet de vino-ncoace, şi nu ţi-e greu să ţi-o imaginezi bând prea mult şi dansând pe masa de biliard de la sediul frăţiei studenţeşti.

— Deci, Phil, ce-ai mai făcut?

— Am fost căutător de talente pentru o casă de discuri.

— Mamă, ce cool!

— E o casă de discuri mică, independentă, genul butic, explică Phillip cu modestie. Nimic grandios. Fetelor, vi-l amintiţi pe fratele meu Judd?

Se întorc spre mine, toate ca una, şi-mi spun „bună“. Spun şi eu „bună“, la rândul meu, şi încerc să mă hotărăsc pe care aş vrea cel mai tare s-o tăvălesc. Răspunsul este pe toate trei. Aliniaţi-le şi eu le dau gata. Sunt frumuşele, sexy şi prietenoase, şi uşurele, şi sunt exact genul de fete cu care n-am avut niciodată noroc, pe vremuri. Dar acum... acum sunt divorţat şi cu sufletul rănit şi oare nu sunt ele tocmai tipul de fete cărora le plac bărbaţii cu sufletul rănit?

— Aşa, deci, ce-aţi mai făcut? întreabă Phillip, după care urmează zece minute de chicoteli şi tachinări, fluturări repetate ale părului spre spate şi ceva limbaj de-a dreptul licenţios.

Fetele râd cam la orice ar spune Phillip, iar Chelsea, mai ales, pare să-i soarbă orice cuvinţel. Îşi tot apropie scaunul de al lui, până ce gleznele ajung să i se odihnească lipite de ale lui şi în clipa aceea revine şi Tracy, care şi-a petrecut după-amiaza în oraş după cearta cu Phillip. O urmăresc când apare în cameră, o văd cum înregistrează prezenţa tipelor acestora

fierbinţi şi tinere care i-au înconjurat bărbatul şi cum îşi face loc printre scaune până ajunge lângă Phillip.

— Bună, iubitule, zice, zâmbindu-i mai întâi lui, apoi şi fetelor. Cum mai merge?

N-am auzit-o niciodată spunând „iubitule“. Cuvântul i s-a rostogolit greoi de pe limbă, ca o minciună grăbită.

— Minunat, răspunde el. Fetele sunt nişte vechi prietene din liceu.

— Şi din facultate, îi reaminteşte Chelsea cu un zâmbet.

— Exact. Chelsea şi cu mine am fost şi colegi de facultate.

— Îmi place foarte tare numele Chelsea, zice Tracy.

— Mersi.

— Ea e Tracy, o prezintă Phillip.

Nu spune „logodnica mea“, nici vreun alt titlu, şi omisiunea aceasta cade cu o bufnitură răsunătoare în minţile noastre. Dar Tracy se agaţă admirabil de surâsul ei graţios şi, pentru prima oară de când am cunoscut-o, îmi pare rău pentru ea. E o femeie inteligentă şi, undeva în mintea ei, trebuie să ştie că treaba asta cu Phillip nu o să ţină niciodată. Totuşi se apleacă înainte, ca să strângă elegant mâinile, şi repetă numele fiecăreia dintre fete când îi este prezentată, ca şi cum ar fi la o întâlnire de afaceri. Fetele îşi arată dantura albită artificial şi întind mâna, iar unghiile lor cu manichiură franţuzească par să capteze lumina şi să taie aerul ca nişte lame de ras.

ora 20.15

— A fost o zi lungă, nu? mă întreabă Linda.

E aşezată pe un taburet, lângă corpul central al mobilierului de bucătărie, şi se zgâieşte prin lentilele bifocale ale ochelarilor la cuvintele încrucişate din Times.

— Mă gândeam să mă duc iar să-l iau pe Horry.

— Mă gândeam şi eu că o să vrei, zice şi-mi trimite cheile pe lunecuşul tejghelei de marmură. Te sufoci acolo.

— Mersi.

— El cum ţi se pare? mă întreabă, scoţându-şi ochelarii de citit.

— Horry? Nu ştiu. Bine, cred.

— Nu poate să fie bine, Judd. Nu fi diplomat cu mine.

Dau din cap şi mă gândesc la întrebarea ei.

— Pare cam furios, poate. Frustrat.

— Mă urăşte.

— Sunt sigur că nu te urăşte. Dar e un bărbat de treizeci şi şase de ani care locuieşte cu maică-sa. Asta nu poate fi sănătos.

— El nu e sănătos.

— Mie aşa mi se pare.

— Are crize. Face în pat. Uită lucruri, lucruri importante, de pildă să încuie uşa sau să stingă aragazul ori ţigara înainte să adoarmă sau, din când în când, să-şi pună pantalonii înainte să iasă din casă. Uneori intră într-un fel de transă şi stă şi se uită pe pereţi. Nu suport gândul că ar putea să locuiască singur şi să se uite la pereţi ore în şir, fără să fie cineva lângă el care să-l scoată din starea aia.

— Pe de altă parte, s-ar putea să aibă nevoie de ceva independenţă.

— Are nevoie să se babardească, zice Linda tăios. Băiatul ăsta a avut întotdeauna o iubită, îţi aminteşti? Am trăit cu groaza că o să mă sune de la facultate să-mi spună că a lăsat borţoasă vreo neghioabă. Nu-i e deloc uşor, îmi şopteşte Linda, aplecându-se spre mine, s-o vadă pe Wendy aşa.

— Nu m-am gândit la asta.

— Tu te crezi singur acum, Judd, dar nu eşti nici pe departe aşa de singur cum e băiatul meu.

— Nu, cred că nu sunt.

— Ceea ce-mi aminteşte de faptul că ar trebui să intri în magazin, când te duci să-l iei, şi s-o saluţi pe Penelope Moore.

Mă uit la ea derutat.

— Eşti plină de surprize, nu-i aşa?

Linda îşi pune la loc ochelarii şi se întoarce la cuvintele ei încrucişate, cu un mic zâmbet jucăuş pe buze.

— Habar n-ai tu, zice.

Capitolul 16

ora 20.42

Cu pielea ei palidă şi ochii mari, Penny Moore a avut întotdeauna un aer de fetiţă, şi asta nu s-a schimbat în anii de când n-am mai văzut-o. Când mă zăreşte, chipul i se luminează şi, ca o adevărată sportivă, sare peste tejghea, să mă îmbrăţişeze. Poartă jeanşi şi un pulover cu nasturi, iar părul negru şi lung îi e prins lejer la spate. Dacă o vezi de la cinci, şase metri, poţi să o iei drept studentă. Doar când se apropie îi vezi pielea uşor încreţită de sub ochi, virgulele abia conturate ale colţurilor gurii.

— Hei, Judd Foxman!

Îmi cade în braţe, mai aeriană decât îmi aminteam.

— Bună, Penny.

Mă sărută pe obraz şi apoi face un pas înapoi, ca să ne putem privi.

— Condoleanţe, zice.

— Mulţam.

— Te-am văzut la înmormântare.

— Pe bune? Eu nu te-am văzut.

— Te-am evitat. Niciodată nu ştiu ce ar trebui să spun la înmormântări.

— Înţeleg.

Sinceritatea lui Penny a fost întotdeauna asemenea nudităţii într-un film de acţiune – gratuită, dar nu mai puţin plăcută din pricina asta.

— Deci, cât a trecut? întreabă ea. Şapte, opt ani?

— Cam aşa ceva.

Mă mai examinează o dată, rapid.

— Arăţi ca dracu'.

— Mersi. Tu arăţi minunat.

— Încă da, nu-i aşa? zice, zâmbind.

De fapt, mă gândesc că arată binişor, e chiar drăguţă, dar nu mai este nici pe departe splendoarea de regină care a fost pe vremea balului de absolvire din liceu. În timpul acela o doream cu disperare; toţi o doreau. Dar nu era de nasul meu, aşa că m-am mulţumit să-i devin cel mai bun prieten – o formă de masochism specifică numai adolescenţilor nesiguri –, şi tot timpul petrecut împreună cu ea ne trecea în povestiri despre toţi nemernicii cu care alegea să se culce în loc să mă fi ales pe mine. Timpul şi necazurile i-au ascuţit trăsăturile mai moi şi acum are un chip ca un pumnal şi, sub bluza cambrată, sânii ca doi pumni încleştaţi. E o tipă sexy, în genul bătăuşelor de

stradă, iar eu sunt singur şi nu m-a mai atins nimeni cam de multişor, şi e destul să-i urmăresc buzele alunecându-i peste dinţi când surâde, ca să mă stârnească.

— Am auzit de nevastă-ta, îmi zice. Sau de lipsa ei.

— Veştile bune circulă repede.

— Păi, frate-tău e şeful meu.

— Şi cum îţi merge cu el?

Ridică din umeri şi zice:

— Flirtează niţel, dar îşi ţine mâinile acasă.

Planul lui Penny fusese să se mărite şi să se mute în Connecticut, să aibă patru copii şi un câine golden retriever şi să-şi facă o carieră ca scriitoare de cărţi pentru copii. Acum are treizeci şi cinci de ani, locuieşte tot în Elmsbrook şi consideră că a nu fi pipăită la locul de muncă este un avantaj care merită menţionat.

— Ţi-e milă de mine, zice.

— Nu.

— N-ai fost niciodată în stare să te prefaci.

— În vremea din urmă sunt mult prea ocupat să-mi plâng mie de milă ca să mă mai roadă grija altuia.

— Judd, te-a lăsat nevasta. Chestii de astea se întâmplă în fiecare zi.

— Doamne, Penny!

— Iartă-mă. Am zis ceva complet gratuit.

— Şi la tine? Care e povestea?

— Eu n-am nici una, ridică din umeri. Nu există nici un eveniment major şi traumatizant pe care să dau vina pentru viaţa mea de doi bani. Nici o catastrofă, nici un divorţ. O droaie de bărbaţi de nimic, dar şi o mulţime de bărbaţi buni, care pur şi simplu nu m-au vrut până la urmă. Am încercat să fac ceva din mine însămi şi nu mi-a ieşit. Şi asta se întâmplă în fiecare zi.

— Horry spune că încă mai patinezi.

— Predau la patinoarul Kelton, încuviinţează, dând din cap.

— Îmi plăcea să mă uit la tine cum patinezi.

— Da, aşa e. Îţi mai aminteşti de pactul nostru?

— Da.

Ne privim şi apoi întoarcem amândoi capul. Între noi se lasă o tăcere stânjenitoare, pe care Penny o umple zicând:

— Tăcere jenantă.

— Mda.

— Aşadar, ţii shiva.

— Da.

— O să trebuiască să ajung şi eu pe acolo, într-una din zilele astea.

— Mai ai cinci la dispoziţie.

— Chiar le ţineţi pe toate şapte? E varianta cea mai dură.

— Mie-mi spui?!

— Eu patinez în fiecare dimineaţă, la unsprezece, dacă vrei să treci.

— Deschid aşa devreme?

— Deschid la unu, dar proprietarul mi-a dat o cheie în schimbul unor favoruri sexuale.

— E bine.

— Era o glumă, Judd.

— Ştiu.

— De obicei, râdeai la glumele mele.

— De obicei, erai mai nostimă.

Râde.

— Nu pot scoate numai perle.

Penny mă priveşte o clipă lung şi mă întreb ce vede. În liceu arătam destul de şters pe vremea când eram cei mai buni prieteni şi eu eram singurul flămând după sex. Şi acum tot şters sunt, doar că sunt mai bătrân, mai gras şi mai trist.

— Ascultă, Judd. Cred că am ajuns în punctul în care conversaţia noastră riscă să devină una de convenienţă şi mai cred că nici unul dintre noi nu vrea asta. Aşa că o să-ţi dau un pupic şi o să te trimit în treaba ta.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, atingându-mi în treacăt colţul buzelor.

— Am făcut-o intenţionat, îmi spune cu un surâs. Ca să-ţi dau şi altceva la care să te gândeşti, cât stai pe scaun toată ziua, în afară de fosta nevastă.

Îi zâmbesc.

— Întotdeauna te-ai priceput să nu menajezi oamenii.

Penny îmi surâde trist şi puţin aiurea.

— E de la antidepresive. Mi-au suprimat şi bruma de reţineri pe care o mai aveam.

Când aveam douăzeci de ani, noi doi am făcut un pact. Eram în vacanţa de vară de la facultăţile unde studiam. Iubitul ei bătea Europa cu rucsacul în spinare, iubita mea era încă inexistentă şi, ca un făcut, după ani de zile în care nu mă privise decât ca pe un posesor de urechi bune de ascultat şi de umeri pe care putea plânge, Penny părea să fie gata să-mi recunoască şi alte părţi anatomice. Îmi petreceam zilele lucrând în magazinul nostru central şi nopţile căutând locuri unde să pot face – de fapt, aproape face –, sex cu Penny, care ajunsese la o justificare morală faţă de iubitul ei, justificare ce mă accepta, atâta vreme cât nu era vorba de actul sexual propriu-zis. Într-o noapte, în timp ce stăteam asudaţi, întinşi şi goi în bezna subsolului meu, pe când ai mei dormeau în

camera de deasupra, Penny a încetat să mai geamă şi să se frece de penisul meu în erecţie, şi-a apăsat mâinile jilave de obrajii mei şi m-a întrebat:

— Ştii că eşti cel mai bun prieten al meu?

— Da, ştiu.

Era infinit mai puţin dureros să o aud în clipa aceea, aşa cum stăteam, ea întinsă cât era de lungă, cu pielea fierbinte şi umedă lipită de pielea mea.

— Asta ar putea fi ultima vară pe care o mai petrecem împreună. Poate chiar ultima, ultima dată când mai venim aici.

— De ce spui asta?

— Viaţa, Judd. Viaţa adevărată vine peste noi. Cine ştie unde naiba o să ajungem? Deci, ar trebui să facem un pact.

— Ce fel de pact?

Continuam să ne frecăm încet unul de celălalt, păstrându-ne ritmul, ca alergătorii de jogging opriţi într-o intersecţie.

— Cu două clauze. Unu: Să vorbim întotdeauna unul cu celălalt când e ziua noastră de naştere, indiferent unde am fi, indiferent ce se întâmplă. Fără excepţie.

— Ok.

— Şi doi: Dacă nici unul dintre noi nu are pe cineva când împlinim patruzeci de ani, să ne căsătorim. Nu ne dăm întâlniri; nu purtăm discuţii lungi şi plicticoase despre asta. Doar ne găsim unul pe celălalt şi ne căsătorim.

— E un pact foarte serios.

— Dar e logic. Ne iubim şi în mod clar suntem atraşi unul de altul.

Ca să sublinieze, şi-a apăsat zona pubiană de a mea.

Iar eu aş fi vrut să spun: „Dacă tot e aşa de logic, de ce să aşteptăm până ajungem la patruzeci de ani? De ce n-am putea fi împreună chiar acum?“ Dar trebuia să ţinem cont că existau iubiţi cu rucsacul prin Europa şi facultăţi diferite. Asta era doar o distracţie estivală, dulce şi afectuoasă, dar, dacă Penny şi-ar fi imaginat că mă îndrăgostesc de ea, i-ar fi pus capăt imediat, chiar acolo, iar asta era de neconceput pentru mine.

— Haide, Judd, mi-a spus cu un zâmbet, trecându-şi două degete în lungul spinării mele lunecoase. Vrei să fii plasa mea de siguranţă?

I-am întors zâmbetul, cu aerul cuiva care înţelesese totul.

— Sigur că vreau.

Apoi, ca să pecetluiască înţelegerea, şi-a scuipat pe degete şi şi-a coborât mâna între noi, şi o vreme nu s-au mai auzit decât sunetele moi şi jilave ale pielii ude frecate de piele şi molfăitul limbilor, până ce eu am zvâcnit şi am ejaculat violent pe pântecul ei palid şi catifelat. Mi-a surâs în timp ce

terminam, m-a sărutat pe vârful nasului şi apoi mi-a apucat mâna şi mi-a presat-o între coapsele ei desfăcute.

— Acum fă-mă tu pe mine, a zis.

ora 20.50

Când păşesc afară din magazin, îl găsesc pe Horry în maşină, aşezat pe locul din dreapta şoferului, privind ţintă înainte şi tremurând. Mâna îi atârnă peste geamul lăsat şi ţigara pe care o ţine e de mult arsă până la filtru.

— Hei, omule, zic.

Nu-mi răspunde. Capul i se bălăngăne înainte şi-napoi şi buzele îi tremură de epuizare, ca şi cum de gură i-ar atârna nişte greutăţi care o ţin închisă.

— Hmm.

Când i-l bag înăuntru de pe geam şi i-l aşez în poală, braţul îi atârnă inert. Conduc încet, dar la prima curbă, Horry se înclină înspre mine, capul îi cade pe umărul meu şi trebuie să opresc. Stăm aşa un timp, Horry odihnindu-şi capul pe umărul meu, în timp ce corpul îi tremură ca şi cum prin el ar trece un curent electric slab.

Treptat, tremuratul se potoleşte şi, după câteva momente, Horry mormăie, se ridică în capul oaselor şi îşi şterge cu dosul mâinii saliva care i se scursese pe bărbie. Se uită la mine şi dă din cap.

— Ai văzut-o pe Penny?

— Mda.

Încuviinţează şi-şi drege glasul, iar eu aud cum îi zornăie în piept flegma de fumător.

— Mă auzi când eşti... în fine, aşa?

— Da, de obicei, da. Doar că nu pot să vorbesc. E ca şi cum unei părţi din mine i se arde siguranţa, dar restul e prezent şi aşteaptă să se aprindă din nou luminile.

— Eşti gata? îi zic în timp ce pornesc maşina.

Se uită pe geam şi întreabă:

— Asta e zona, nu-i aşa? Unde v-au atacat, pe tine şi pe Paul. Nu dădusem prea mare atenţie locurilor pe unde treceam, dar acum văd că suntem pe Ludlow, la doar câteva străzi de casa lui Tony Rusco. Pe străduţa asta lăturalnică, eu şi Paul am alergat speriaţi de moarte, urmăriţi în viteză de clinchetul ca de clopoţei al zgărzii rottweilerului. Închid ochii, să nu mai văd aleea, dar continuu să aud răcnetele lui Paul, îmi revine în minte teroarea rece care îmi strivea măruntaiele.

Horry se lasă pe spate în scaun şi-şi aprinde o ţigară.

— Am pocnit-o pe Wendy o dată.

Am nevoie de un minut ca să procesez ce mi-a spus.

— Îmi aduc aminte.

— Nici măcar nu ştiu dacă i-am cerut vreodată iertare pentru asta.

— Te-a iertat.

— Am buşit-o, nu glumă.

Wendy luase o pauză de un semestru ca să le ajute pe Linda şi pe mama să aibă grijă de Horry, după ce acesta ieşise din spital. Pe atunci încă nu găsiseră doza potrivită ca să-i mai domolească mânia, şi avea accese de furie în timpul cărora încerca să distrugă tot ce-i pica în mână. Wendy, care văzuse prea multe filme, a decis că lucrul cel mai bun de făcut era să-l îmbrăţişeze şi să-l ţină aşa până ce dragostea ei avea să-l liniştească. Dar Horry a aruncat-o cât colo şi, când ea s-a întors din nou lângă el, i-a tras un pumn zdravăn, destul de tare cât să-i rupă doi dinţi. Wendy nu s-a supărat, dar cred că după acel episod i s-a făcut un pic frică de el şi, când Linda a insistat ca ea să se întoarcă la facultate şi să-şi vadă de viaţă, nu a obiectat. Data următoare când a revenit la Elmsbrook, îl avea deja pe Barry la remorcă.

— Asta a fost demult de tot, Horry. Nu erai tu însuţi pe atunci.

Dă din cap şi suflă fumul ţigării afară, în noapte, urmărindu-l cum se spulberă în lucirea chihlimbarie a lămpii de stradă.

— Nici acum nu sunt, zice.

Vineri

Capitolul 17

ora 2.00

Fac amor cu Jen. Zvâcneşte şi se unduieşte sub mine, şoldurile i se ridică şi se lovesc puternic de ale mele. Unghiile ei îmi sfâşie spatele, degetele ei îmi înşfacă fundul şi apoi alunecă în jos, pe coapsă, acolo unde piciorul mi se termină într-un ciot, încreţit şi tare. Dar nu sunt eu, ci Wade deasupra lui Jen, iar eu stau în fotoliul de lângă fereastră şi mă uit la ei cum se regulează, şi mă trag de curelele tocite ale protezei, încercând să mi-o leg, ca să mă pot căra dracului de acolo. Şi acum iar sunt eu, întins în delta moale dintre picioarele desfăcute ale lui Jen, dar nu mai este Jen, e Penny Moore, şi eu am din nou amândouă picioarele, iar Penny şi le-a încolăcit pe ale ei în jurul meu şi mă muşcă de lobul urechii, şi geme, şi senzaţia este realmente plăcută. Apoi din spatele meu se aude un mârâit gros şi gutural şi, când mă întorc, văd rottweilerul dintre fălcile căruia atârnă fâşii zdrenţuite din tricoul roşu al lui Paul şi un şir gros de bale alburii. Când revin cu ochii la Penny, a devenit Chelsea, fosta iubită a lui Phillip, şi din nou am un singur picior, şi câinele se arcuieşte, gata să atace, şi oricât de tare încerc să mă smulg din Chelsea, ea continuă să-şi legene şoldurile şi să-şi lingă buzele. Pe urmă rottweilerul sare pe noi, îi simt mirosul de fiară şi presiunea fălcilor, pe ceafă, şi sunt prins ca într-un sendviş între fosta iubită a lui Phillip şi un rottweiler, am un picior şi jumătate, şi ăsta chiar nu e un mod de a-ţi sfârşi zilele. Şi exact când simt durerea pătrunzătoare a colţilor dulăului înfigându-mi-se în pielea de pe ceafă, urletul meu umple subsolul şi mă trezesc scuturat de convulsii violente, înotând în propria-mi sudoare.

E ca şi cum Stephen King mi-ar povesti visele în Penthouse Forum.

Capitolul 18

ora 8.25

Iar se stinge lumina în timp ce sunt sub duş. Când intru în cameră, Alice e lângă panoul electric, tot în halat de baie.

— Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim în felul acesta, spune.

— Casa asta e naşpa, zic.

— Care e, c-am uitat? mă întreabă Alice cu un zâmbet.

— Cred că era numărul paisprezece.

— Nu văd cifrele.

Mă duc lângă ea, dar îmi ţin prosopul la locul lui cu o mână.

— Miroşi ca un băieţel.

— Nu există decât şampon pentru copii aici.

— Îmi place mirosul, spune, aplecându-se spre mine şi inspirând adânc. Miros de copil curat.

— Da, mă rog...

Şi părul ei e proaspăt spălat cu şampon şi miroase a curat şi uscat cu foenul, ca mierea caldă. Mirosul acela, amestecat cu materialul transparent al halatului ei şi cu libidoul meu supersensibilizat, transformă totul într-un moment stânjenitor pentru doi membri ai aceleiaşi familii.

— Când o să încep din nou să-mi dau întâlniri, spun, o să trebuiască să-mi găsesc un parfum nou şi bărbătesc.

— Da, chiar aşa, zice, întorcându-se cu faţa spre mine, nu prea am discutat despre asta. Cum îţi merge, Judd?

— Bine.

Mă văd obligat să scurtez conversaţia, din considerente de natură atât emoţională, cât şi anatomică.

— Uite siguranţa, zic şi mă aplec peste ea, ca să apăs butonul.

Luminile nu se aprind, dar de sus îl auzim pe Paul strigând:

— Cine freacă afurisitele astea de lumini?!

Alice chicoteşte şi se întoarce să comute rezistenţa.

— Paul semnează ştatele de plată când stă pe budă.

— Doi rahaţi dintr-o lovitură.

Alice râde şi apasă o altă rezistenţă. Lumina se aprinde din nou.

— Să fie lumină.

— Amin.

— Oricum, Judd, spune Alice, răsucindu-se iar către mine, ştiu că treci prin multe în perioada asta şi că familia ta...

în fine, nu sunt tocmai renumiţi pentru abilităţile lor emoţionale. Aşa că, dacă ai nevoie vreodată să vorbeşti cu cineva, nu uita că mult timp înainte să fim membri ai aceleiaşi familii am fost prieteni.

— Mulţumesc, Alice. O să ţin minte.

Pare să fie pe punctul de a mai spune ceva, dar după o clipă dă numai din cap şi se apleacă să mă sărute pe obraz. Mă înclin şi eu, nu neapărat ca să primesc sărutul, ci ca să evit orice contact accidental în partea inferioară a trupului. Situaţia e şi aşa suficient de dură. Dacă se poate spune aşa.

ora 9.37

Se serveşte micul dejun. Desigur, pe platouri. Foietajele şi cornurile sosesc în continuare, în fiecare zi, prin amabilitatea prietenilor părinţilor mei, şi sunt aranjate de Linda care, tăcută, se oferă în fiecare dimineaţă să se ocupe de treburi. Horry e şi el aici în această dimineaţă, îşi soarbe gânditor cafeaua, aruncând peste muchia ceştii priviri furişe spre Wendy. Pe tricoul lui scrie EŞTI URÂT, DAR MĂ FASCINEZI. Sub tricou, muşchii compacţi i se umflă exact aşa cum ai mei n-au făcut-o niciodată. Tracy unge un corn cu unt, pentru Phillip, iar acesta îi toarnă ei frişcă în cafea, şi îşi zâmbesc unul altuia într-un fel care îi face aproape imposibil de privit. Presupun că nu au existat repercusiuni pe termen lung ale vizitei lui Chelsea / Janelle / Kelly. Wendy îi dă fetiţei ei un biberon cu lapte, iar Barry mestecă o brioşă şi citeşte Wall Street Journal. Ryan şi Cole se uită la desene animate pe micul televizor din bucătărie. Mama e cu Linda în bucătărie şi ordonează varietatea nesfârşită de platouri. Cu toată mâncarea generată de un singur evreu mort s-ar putea umple un transport cu avionul către Africa. Alice întinde brânză topită fără grăsime pe un biscuit de orez expandat, iar Paul stă lângă ea şi mănâncă o gogoaşă cu glazură. E aşezat în capul mesei, dar lângă scaunul tatei, care, în mod simbolic, e gol.

Nimeni nu spune nimic. Nimeni nu îndrăzneşte.

— Auzi, zice Paul, trebuie să vorbim despre post.

„Postul“ era termenul cu care tata îşi numea afacerea. Nu i-a spus niciodată depozit, magazin sau firmă. „Mă duc la post“ obişnuia el să spună. „Am angajat o fată nouă la post.“ Presupun că Paul a preluat termenul din mers, la un moment dat. Alice îşi ridică ochii din orezul expandat şi aproape o poţi auzi cum ticăie, femeia din spatele oricărui bărbat. Orice ar spune el, ea sigur ştie totul dinainte.

— Ce-i cu el? întreabă Phillip.

— La un moment dat o să vină aici Barney, să discutăm testamentul tatei. Dar eu uite despre ce vreau să discut. Tata mi-a lăsat mie jumătate din afacere. Cealaltă jumătate se împarte în trei părţi egale între Wendy, Judd şi Phillip. Deci, fiecare dintre voi va deţine o şesime dintr-o afacere care nu a adus nici un profit de trei ani încoace. Părţile voastre nu vor genera lichidităţi. Barney va cere băncii să vă evalueze partea şi apoi eu o să le răscumpăr de la voi. S-ar putea să nu am numerar disponibil imediat, depinde de preţ, aşa că sper să-mi acordaţi puţin răgaz până ce fac rost de el.

— În mare, cât valorează o parte? îl întreabă Phillip. Adică despre cât vorbim aici?

— Şi cu mama cum rămâne? zice şi Wendy. Afacerea nu e şi a ei?

— Cu drepturile ei de autor şi cu pensia şi asigurarea de viaţă ale tatei, mama e mai mult decât aranjată pentru tot restul vieţii ei, explică Paul. Ştiu că poate voi v-aţi fi aşteptat ca averea tatei să valoreze ceva mai mult. Din păcate, nu prea există bunuri care să nu fie legate de afacere, care, aşa cum am spus, nu este în cea mai bună situaţie. Există casa, desigur. A fost evaluată la peste un milion de dolari.

— Nu vând casa, zice mama din pragul uşii de la bucătărie.

— Păi deocamdată, nu.

— Niciodată! răspunde ea. Nu am decât şaizeci şi trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

— Am vrut doar să spun...

— Ştiu ce-ai vrut să spui. Vrei să scoţi şipcile din pardoseală, ca să cauţi banii? N-ai decât! Dar să-ţi fie limpede, eu în casa asta am de gând să-nchid ochii!

— Bine, mamă, spune Paul, roşu la faţă, schimbând o privire cu Alice. Consideră că n-am spus nimic.

Mama dă să mai spună ceva, dar Linda răsare în spatele ei şi-i pune o mână pe umăr.

— Hill, zice ea, nu asta a vrut să spună.

— Asta e casa mea, zice mama, încă iritată.

— Ştiu, răspunde Linda, împingând-o înapoi în bucătărie. E în ordine.

Îl privim cu toţii pe Paul, enervaţi că ne-a amestecat în chestia asta.

— Ideea, zice el, e că eu mi-am rupt spinarea încercând să salvez afacerea. Şi tot nu ştiu încă dacă o să fiu în stare s-o fac. S-ar putea să închidem un magazin sau două...

— De fapt, eu mă gândeam că mi-ar plăcea să intru în firmă, spune Phillip.

Afirmaţia lui e primită cu o tăcere încremenită. Alarmată, Alice se uită la Paul cu ochii holbaţi. Tracy îl priveşte pe Phillip, mândră şi în cunoştinţă de cauză. Până şi Barry îşi pune deoparte ziarul, ca să fie atent. Wendy se întoarce spre mine, şi ochii i se măresc de plăcere. Surâsul ei spune: „Chestia asta e pe cale să devină interesantă".

— Ce vrei să spui, Phillip? îl întreabă Paul.

Phillip se şterge la gură şi îşi drege vocea.

— Cu ceva timp în urmă am vorbit cu tata despre asta. Afacerea e ceva ce el a clădit pentru noi, ceva ce voia să transmită mai departe. Este moştenirea lui lăsată nouă şi vreau să fiu şi eu parte la ea.

— Bine, dă Paul din cap, punându-şi jos cana cu cafea. Şi cam ce ai vrea să faci pentru firmă, Phillip?

— Vreau să te ajut să o creşti.

— Singurul lucru pe care l-ai crescut tu vreodată a fost canabisul.

— Şi am scos profit din asta.

— Nici pe departe atât cât am cheltuit noi pe avocaţii tăi când ai fost prins.

— Uite, Paul, tu nu crezi în mine. Am înţeles. Nici eu n-am crezut niciodată în mine, pe bune. Dar oamenii se mai schimbă. Eu m-am schimbat. Şi noi doi ne completăm unul pe celălalt. Tu eşti creierul afacerii, ştiu asta. Dar cum rămâne cu publicitatea şi cu promovarea? Ce zici de resursele umane şi de PR? Paul, eu sunt priceput cu oamenii. Ăsta sunt eu. Iar tu eşti... nu eşti aşa. Eşti un tip de treabă, dar eşti cam înţepenit şi, hai să spunem lucrurilor pe nume, eşti puţin cam înfricoşător. De fapt, pe mine mă sperii. Faţa ţi s-a înroşit teribil. Respiri măcar? Respiră, fraţilor?!

Paul îşi lasă palma să cadă cu putere pe masă.

— Asta e viaţa mea! ţipă el. Mi-am sacrificat ultimii zece ani din viaţă pentru firma asta şi de-abia reuşesc să trăiesc cu Alice de pe urma ei. Sunt vârât în datorii până-n gât şi firma are probleme. Îmi pare rău, Phillip, dar pur şi simplu nu ne putem permite să devenim următoarea haltă pe traseul tău de autodistrugere profesională.

— Înţeleg de ce spui asta, pe cuvânt, răspunde Phillip. Dar asta e o afacere de familie, Paul. Şi eu sunt membru al acestui fericit club de spermă, la fel ca tine.

Paul sare în picioare şi-şi împinge scaunul în spate.

— Refuz să port discuţia asta cu tine.

Mama revine în încăpere, cu un aer preocupat.

— Ce discuţie?

— Bine, răspunde Phillip. Am lansat vestea asta ca pe o bombă, pe nepregătite. E mult de asimilat şi ai nevoie de puţin

timp.

— Ce să asimileze? întreabă mama. Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?

— Nu e nimic de asimilat, rahat imbecil! N-o să vii să lucrezi pentru mine!

— Păi, tehnic vorbind, o să fim parteneri. O să cumpăr părţile deţinute de Judd şi de Wendy. Pe Judd nu-l interesează afacerea, nu, Judd? Şi tu, Wendy, eşti mai bogată decât Dumnezeu însuşi.

Arunc o privire furişă spre Barry, să văd dacă s-a ofuscat. Nu.

— Frăţioare, tu nu-ţi poţi cumpăra nici măcar un amărât de costum de haine.

— Frate mai mare, omul se mai schimbă.

Ochii lui Paul se fixează asupra lui Tracy preţ de o lungă şi stânjenitoare secundă, şi un zâmbet amar i se lăţeşte încet pe chip.

— Aha, acum înţeleg totul. Viitoare logodnică, zice şi clatină din cap. Eşti o târfă!

— Cum i-ai spus? strigă Phillip şi sare în picioare.

— Nu ea, tu eşti. Întotdeauna ai fost o târfă.

— De ce nu vii mai aproape să-mi spui asta?

— Nu în casă! spune mama.

Mama nu ne-a întrerupt niciodată bătăile, pentru că, după părerea ei, era sănătos ca fraţii să se bumbăcească unii pe alţii din când în când, dar nu în locuri unde i-ar fi putut sparge ei lucrurile.

Paul se apropie de Phillip, aşa încât avantajul înălţimii şi al greutăţii lui devine mult mai vizibil. Nu mai are decât vreo jumătate de metru când Tracy se bagă între ei.

— Gata, băieţi, zice, şi vocea îi e puternică şi limpede, de parcă ar conduce un seminar. E bine, e chiar foarte bine. Fiecare şi-a exprimat un punct de vedere valabil, pe care celălalt trebuie acum să-l analizeze şi să-l internalizeze de o manieră non-conflictuală. Nu trebuie să rezolvaţi nimic pe loc. Şi nici nu se poate rezolva nimic, până când fiecare n-o să stea să se gândească la poziţia celuilalt. Aşadar, hai să cădem de acord că amânăm această discuţie până ce fiecare reuşeşte să asimileze noile informaţii şi să-şi reconsidere poziţia. OK?

Ne uităm cu toţii la Tracy ca şi cum tocmai a început să bolborosească într-o limbă străveche. Am fost întotdeauna o familie de luptători şi de spectatori. Să intervii cu raţionamente şi considerente face dovada unei periculoase ignoranţe culturale. Paul o măsoară din priviri, de parcă nu i-ar veni să creadă că e acolo cu adevărat. Apoi dă din cap şi se uită la Phillip.

— Târfă tâmpită.

Phillip surâde ca o vedetă de cinema:

— Puţoflender sterp.

Paul se mişcă atât de repede, încât e imposibil de spus dacă ţipătul lui Alice e o reacţie la cuvintele lui Phillip sau la violenţa de după. Mâinile lui Paul se încleştează pe grumazul lui Phillip şi amândoi se rostogolesc în spate, peste bufetul-stil, dărâmând farfurii, sfeşnice şi pe Tracy, care era încă între ei când Paul a lansat atacul.

— Nu în casă! ţipă şi mama, lovindu-i cu palmele peste spinări. Bateţi-vă afară!

Cine ştie câte lucruri ar distruge, cât de rău l-ar snopi Paul în bătaie pe Phillip dacă exact atunci n-ar apărea Jen, ca un fel de miraj plutind peste pragul camerei dinspre holul de la intrare, cu un zâmbet stingher pe faţă.

— Bună tuturor.

La vederea ei, toţi cei de faţă îngheaţă, şi la fel se întâmplă şi cu majoritatea organelor mele interne. Paul se uită la ea, complet şocat, cu mâna încă strânsă pumn să-l pocnească pe Phillip care s-a prăbuşit în genunchi lângă perete.

— Uşa era deschisă, zice Jen. Sper că nu v-am întrerupt de la nimic.

— Jen, draga mea, rosteşte mama, adunându-se dintr-odată. Ce surpriză plăcută!

Astea sunt momentele în care chiar că eşti nevoit să te întrebi în ce realitate trăieşte mama. Este capabilă să treacă, fără nici o sincopă, de la observarea detaşată a doi dintre fiii ei care se snopesc în bătaie la primirea graţioasă a femeii care i-a distrus viaţa celui de al treilea.

În ce mă priveşte, sunt şocat şi jenat de faptul că Jen e aici, că mariajul nostru ratat este acum, în fapt, pus pe tapet. Dar simt şi un puseu spontan de însufleţire la sosirea ei, întrebându-mă, cu viteza luminii, dacă nu cumva asta poate să însemne că ne vom împăca. În clipa aceea nu pare imposibil; sarcina a fost numai o alarmă falsă, Jen o să rămână să ţină shiva, o să purtăm nişte discuţii dure, eu o să ţip, ea o să plângă, dar tot o să se culce cu mine pe canapeaua aia nefericită de la subsol. Şi, când shiva se va încheia, o să plecăm acasă şi o vom lua de la zero. Nici măcar n-o să mă mai întorc să-mi iau lucrurile de la familia Lee, o să le las moştenire viitorului chiriaş disperat. Eu îmi voi lua viaţa de la capăt numai cu lucruri noi.

Jen mă priveşte. O privesc şi eu. Şi apoi îmi amintesc de bani, de cei şaisprezece mii de dolari care zac pe fundul genţii mele, banii cu care mă ameninţa în mesajul de pe telefon. N-a venit ca să mă ia înapoi, nici măcar ca să-şi exprime regretul.

Poartă copilul lui Wade în pântec şi banii noştri în minte. Acum furia mi-a revenit, dimpreună cu o porţie sănătoasă de autodispreţ, pentru că am ajuns să fiu un jalnic încornorat, care-şi vrea înapoi soţia adulteră.

— Condoleanţe, zice Jen, îmbrăţişând-o pe mama.

— Mulţumesc, draga mea.

Şi, înainte ca situaţia să devină de-a dreptul suprarealistă, Phillip, profitând de ocazie, se smulge de sub Paul şi-i trage un pumn drept în bărbie. Paul se prăbuşeşte cu zgomot. Phillip sare în picioare deasupra lui Paul, clipind din ochi, în timp ce-şi scutură mâna de durere. Jen se uită la mine şi sprâncenele i se ridică a surpriză. Îi întorc privirea, ridic uşor din umeri şi, pentru o clipă doar, suntem iar noi doi, aşa cum eram înainte. Apoi îmi aduc aminte că nu mai suntem şi mă uit în altă parte. Alice se aruncă în genunchi şi trage de Paul, care e buimac, în vreme ce Tracy se precipită să-l scoată pe Phillip din încăpere.

— Acum cine mai e târfă, idiotule? zice Phillip, protejându-şi mâna rănită.

Ar trebui să admitem cu toţii realitatea şi să încetăm să mai luăm masa împreună.

Capitolul 19

ora 10.00

— Îmi pare tare rău de tatăl tău, îmi spune Jen, îndată ce camera s-a golit de lume.

Dă să mă îmbrăţişeze, dar eu fac un pas înapoi, de parcă ar fi ciumată. Jen îşi lasă braţele să cadă şi dă din cap cu tristeţe. E îmbrăcată într-o rochie bleumarin, lejeră, scurtă până la genunchi. Parfumul ei îmi aminteşte de dormitorul nostru şi mă face să tânjesc după acasă.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă.

— Tu îţi dai seama ce mă-ntrebi?

— Da, ai dreptate. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— Nu se poate spune că nu ne aşteptam. O să-mi revin.

— Când te întorci acasă?

— Nu mai am casă.

— Adică în Kingston, când te întorci?

— Peste vreo săptămână.

Se uită la mine intrigată.

— Ai de gând să stai o săptămână aici? De câte ori ai venit cu mine abia aşteptai să pleci.

— Ţinem shiva.

— Ah. Nu credeam că...

— Mda. Aşa a vrut tata.

Imediat, un platou cu somon afumat pe jumătate gol, îi atrage privirea.

— Pfui, ăsta chiar pute.

— E somon afumat. Ăsta e mirosul lui.

— N-am putea să ieşim puţin afară? Nu mai suport mirosul de peşte de când... înţelegi.

— Pe mine nu mă deranjează. Şi, oricum, tu n-o să stai aici prea mult.

— Judd, te rog. Ştiu că momentul nu e potrivit, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

— Despre ce anume, Jen? Ce ţi-a mai rămas oare să-mi spui? Tu şi Wade vă căsătoriţi? Despre asta e vorba?

— Nu, n-are nici o legătură cu asta.

Se uită în jur, la mâncarea răvăşită peste tot pe masa de sufragerie, la cornurile şi croasantele pe jumătate mâncate, la legumele tăiate felii, la siropul de arţar şi la fărâmiturile de gofră pe care Ryan şi Cole le-au întins pe faţa de masă.

— Foarte bine. Pentru că adulterul nu e probabil cea mai bună temelie pe care să întemeiezi o căsnicie.

— Ah! La naiba!

— Ce-i?

Jen mă priveşte şi, cu mâna la gură, o zbugheşte afară din cameră.

Dau de ea în baie, cu capul în toaletă, vomitând. Când termină, trage apa şi se aşază pe pardoseală, cu spatele sprijinit de perete, ştergându-se la gură cu o bucată de hârtie igienică.

— Doamne, urăsc perioada asta, zice.

Ceva din privirea pe care mi-o aruncă nu-mi place. Când ai fost căsătorit cu cineva mai multă vreme, se întâmplă să împărtăşeşti astfel de momente telepatice fugitive şi exact în secunda aceea ştiu ce va spune, chiar înainte ca ea să rostească vorbele, deşi mă gândesc că nu poate fi adevărat.

Ultima dată când am făcut sex cu Jen, după câte îmi aduc eu aminte, a fost acum vreo trei luni. A fost exact genul acela de act sexual de rutină, uşor de uitat, pe care îl practicam la vremea aceea, genul pe care, la începuturi, ne jurasem să nu-l facem. Nu era nimic în neregulă din punct de vedere tehnic; tumefierea şi lubrifierea se produceau fără greş, orgasmele – al meu şi al ei – erau distribuite conform programului, ca mărturiile de nuntă. Doar că, atunci când eşti căsătorit de ceva timp, devine mult mai greu să te abandonezi sexului aşa cum se întâmpla înainte. Pe deoparte, ai devenit puţin prea eficient, ai învăţat ce merge şi ce nu şi, în consecinţă, preludiul, penetrarea şi orgasmul pot fi condensate adeseori într-un interval de cinci-şapte minute. Sexul de calitate presupune diferite lucruri, dar, în majoritatea cazurilor, eficienţa nu e unul dintre ele.

Pe de altă parte, când împarţi cu cineva bătăile de cap gospodăreşti ale vieţii, resentimentele cotidiene nerezolvate se adună cu vremea în mici depozite, ca placa dentară, persistând la marginile conştiinţei chiar în timp ce te săruţi, te lingi şi te mângâi. Aşadar, chiar în vreme ce Jen îmi gâfâia la ureche şi dădea din şolduri sub mine, o părticică a creierului ei era preocupată de becul ars de la subsol pe care mă tot ruga de o săptămână să-l schimb sau de faptul că dimineaţa nu reuşeam niciodată să închid complet sertarele şifonierului, lucru care pe mine nu mă deranja, dar care ameninţa delicatul echilibru al întregului ei univers, sau de felul în care consideram eu spălat un castron cu cereale, chiar dacă nu făcusem decât să-l clătesc puţin cu apă caldă şi să-l las apoi în chiuvetă, sau de faptul că nu-mi aminteam niciodată să-i transmit mesajele telefonice primite de la prietenii care o sunau când nu era acasă. Iar eu, alunecând înăuntrul ei şi simţind cum coapsele ei lungi şi catifelate se încolăcesc în jurul şoldurilor mele, mă gândeam poate că fusese cam afurisită în seara aceea, că uneori avea

tendinţa să se enerveze şi să reacţioneze disproporţionat, ceea ce nu făcea decât să exacerbeze lucrurile, adâncind şi fisura pe care căsnicia noastră se întâmpla să o aibă la momentul respectiv. Ori poate că mă gândeam la ultimul extras al cardului American Express, la faptul că Jen reuşise şi de data asta să depăşească bugetul cu peste o mie de dolari şi îmi era limpede că, dacă i-aş fi cerut socoteală, ar fi găsit o explicaţie logică pentru fiecare cheltuială, asigurându-mă apoi că returnase o parte din bani şi că pe următorul extras vor apărea sume rambursate. Ştiam deja, din experienţă, că acele rambursări-fantomă nu se vor materializa niciodată sau că, dacă asta s-ar fi întâmplat, Jen avea să le folosească pentru a justifica şi următorul extras, aplicând practic restituirile de pe o lună la cheltuielile de pe două. Când venea vorba de extravaganţe, Jen era un contabil diabolic, care reuşea să sucească legile matematicii după propria-i voinţă. Şi chiar în timp ce era scuturată de orgasm, e foarte posibil ca Jen să se fi gândit că eu nu puteam nici mort să transfer lenjeria de pe mine în lada de rufe murdare fără să fac o escală pe podeaua dormitorului, sau că nu eram suficient de amabil când suna maică-sa, şi e posibil ca, în timp ce ajungeam la orgasm (după ea – lucrul ăsta trebuie specificat), eu însumi să mă fi gândit cât timp îşi petrecea Jen în fiecare seară la telefon cu mama ei sau cu prietenele, ori la felul cum scuipa în chiuvetă grămăjoare de pastă de dinţi pe care le lăsa să se întărească, mici limacşi mentolaţi care apoi trebuiau răzuiţi de pe porţelanul lavoarului. Nu suporta un sertar de şifonier întredeschis, dar o chiuvetă plină de cruste de pastă de dinţi expectorată nu părea să fie o problemă.

Evident, nimic din toate astea nu era foarte grav, doar suferinţele minore ale unei căsnicii obişnuite. Din când în când ne certam pentru lucruri mai importante, ţipam, ne descărcam toate nemulţumirile, curgeau lacrimi, jignirile erau recunoscute şi apoi, o vreme, sexul devenea din nou foarte bun, pasional şi intens. Pe urmă ciclul se relua.

Aşa că de obicei ne-o trăgeam făcând slalom printre resentimente, cu gândurile aiurea în timp ce ne frecam mecanic unul de celălalt – căutând căldură sau intimitate, sau poate doar o satisfacţie primară –, cu minţile măcinate de nemulţumiri, zumzăind de gânduri incoerente, fiecare prea distras ca să-şi dea seama că şi celălalt e la fel de absorbit de sine însuşi. Şi după ce terminam nu se producea nici o euforie, nu zăboveam unul în braţele celuilalt până când sudoarea ni se zvânta încet pe piele; urmau doar urinatul, spălatul, îmbrăcatul în pijama şi apoi licărirea caldă, paralizantă, a televizorului.

Capitolul 20

ora 10.12

— Aşadar, o să fii tătic, îmi spune Jen prudentă.

— Nu înţeleg cum e posibil aşa ceva.

Suntem pe terasa din spatele casei, deasupra piscinei care stă să dea pe dinafară după ploaia de ieri. Azi cerul e senin şi tăria soarelui de august se simte deja prin rămăşiţele ceţii de dimineaţă.

— Sunt aproape în trei luni. Gândeşte-te.

— Nu ai de unde să ştii că e al meu.

— Ba da. Crede-mă când îţi spun.

— Încrederea nu este primul lucru care îmi vine-n cap, când e vorba de tine.

— Judd, e copilul tău.

— Prostii.

— Ba este.

— N-ai decât s-o ţii tot aşa, iar eu am să-ţi răspund „prostii“, sau poţi să încerci să-mi spui altceva.

Jen se uită lung la mine, apoi scutură din cap şi se dă bătută:

— Se pare că Wade nu poate face copii.

Hohotul meu de râs mă ia chiar şi pe mine prin surprindere. Nu e nimic amuzant – nici măcar de departe – în faptul că nevasta care m-a părăsit, nevasta care nu mai este a mea, împreună cu care am îngropat un prunc, îmi spune, după ce căsătoria noastră s-a făcut praf, că poartă în pântece copilul nostru. În aerul dintre noi planează ameninţător implicaţii foarte serioase, care ne pot schimba viaţa. Însă, în momentul de faţă, nu mă pot gândi decât că Wade Boulanger e numai o sculă seacă. Poate că mi-a distrus el mie mariajul şi m-a scos din propria casă, însă, fără să vreau, eu am lăsat în urmă o capcană care tocmai i-a secerat picioarele. Aşa că râd. În hohote.

— M-am gândit eu că s-ar putea să-ţi placă asta, îmi zice Jen, ironică.

— Trebuie să recunoşti că toată povestea asta are o anume poezie karmică.

— O să recunosc numai dacă încetezi să râzi.

Numai că eu nu mă pot opri. E prima dată când râd, după luni bune, şi, chiar dacă mă simt ciudat s-o fac, nu mă pot opri. Nu trece mult şi Jen râde şi ea împreună cu mine, în timp ce, înăuntrul ei, celulele se divid şi se înmulţesc într-o frenezie

organizată pe măsură ce sămânţa nepotrivitei noastre împreunări prinde rădăcini.

— Nu cred că Wade a fost prea fericit când a aflat.

— A fost o lovitură pentru el. Dar am discutat despre asta. Nu are nimic împotrivă. Mă susţine.

— Mă simt nespus de uşurat.

Primeşte lovitura şi închide ochii, apoi mă priveşte.

— Cred că asta a fost, oficial, ultima ironie, OK? Lucrurile o să fie oricum destul de dificile şi fără veşnicele tale pedepse.

— Ce pedepse, mai exact? Ai casa, îl ai pe Wade şi acum ai şi copilul pe care ţi l-ai dorit mereu. Îmi scapă motivul pentru care viaţa ta a devenit aşa de dură.

— Lumea se uită cruciş la mine. Sunt târfa oraşului.

— Te simţi cu musca pe căciulă...

— Şi acum sunt o târfă borţoasă. Crezi că mie mi-e uşor?

— Cred că pentru mine e cu mult mai greu.

Îmi aruncă o privire preţ de o clipă şi apoi întoarce capul, răsucindu-şi o şuviţă de păr între degete.

— Just.

Jen e alergică la expresia „Iartă-mă“. Când îşi recunoaşte o greşeală, foloseşte de obicei mici expresii de tipul „Just“, sau „Am înţeles“, ori preferata mea: „OK, atunci hai s-o lăsăm baltă“. Dar o cunosc şi sunt sigur că-i pare rău, de mine, de ea, de micul făt care se va naşte, fără voia sa, în vieţile noastre strivite.

— Te rog, zice Jen, spune-mi la ce te gândeşti.

E o cerere absurdă. Minţile noastre, atunci când nu sunt cenzurate de vină sau de teamă, sunt egoiste şi nemiloase, şi majoritatea gândurilor pe care le nutrim, indiferent de moment, nu sunt potrivite consumului public, pentru că ar răni sau ne-ar arăta ca pe nişte nemernici egoişti şi răi, exact cum suntem. Noi nu ne împărtăşim gândurile, comunicăm versiuni diluate, igienizate cu grijă, adaptări hollywoodiene ale gândurilor proprii, atenuate pentru publicul care are nevoie de control parental.

La ce mă gândesc?

Mă gândesc la faptul că o să fiu tată, şi asta nu mă bucură prea tare. Ştiu că ar trebui să fiu entuziasmat şi poate, la un moment dat, în viitorul apropiat, aşa se va întâmpla, dar acum mă simt amorţit şi, dacă ar fi să jupoi stratul de amorţeală, aş da peste o membrană groasă, mucilaginoasă, de trepidaţie interioară, iar dacă ai face o secţiune prin ea, ai descoperi dedesubt un ghem pulsatil de furie şi de regrete. Ar fi trebuit să fim o familie. Ne-am îndrăgostit, părinţii noştri s-au cunoscut, am angajat o orchestră şi o firmă de catering, am făcut schimb

de jurăminte, iar acum Jen va locui într-o parte, eu în alta, şi copilul acesta al nostru, odrasla neverosimilă a căsătoriei noastre compromise, va trăi într-o casă fără fraţi sau surori mulţumită căcăciosului de taică-său care nu poate avea copii, şi va naveta trist între noi, supus capriciilor programelor noastre, al fiecăruia, şi va fi singur, tăcut şi cam nesigur de locul lui în lume. Nici n-o să împlinească bine treisprezece ani şi o să înceapă să se îmbrace în negru, să încerce tot felul de droguri şi să citească reviste despre arme de foc. Oricât de tare îmi voi da silinţa, el o s-o prefere pe Jen, şi nu pe mine, ceea ce nu este deloc drept, date fiind circumstanţele. Am vrut întotdeauna să fiu tată, dar nu aşa, nu cu zarurile deja aruncate atât de prost pentru mine. Dacă am să mă însor cu altcineva, va avea sens să am un copil, dar aşa, nu. Asta este o cătuşă din carne şi sânge care îmi va lega viaţa de Jen şi de Wade încă multă vreme după ce ar fi normal să mă eliberez de ei. Iar dacă voi avea copii cu altă femeie, acest copil va fi gelos şi se va simţi abandonat şi, fără îndoială, se va îndrepta spre căcăciosul lui de tată vitreg, iar Wade mi-a furat deja nevasta şi casa, şi al dracului să fiu dacă o să-l las să-mi ia şi copilul încă nenăscut, deşi va avea avantajul jocului pe teren propriu. Orice plan de a pleca într-un loc nou, unde să o iau de la zero, va trebui abandonat, pentru că nu ştiu exact ce fel de tată voi fi, dar sigur nu vreau să fiu genul care locuieşte în alt stat şi trimite nişte prostii de cărţi poştale cu câte o bancnotă de zece dolari înăuntru. Acum, pe lângă pensia alimentară pentru fosta soţie, va trebui să plătesc şi pensia alimentară pentru copil, ceea ce va fi chiar super, dacă mă gândesc la situaţia mea financiară curentă, şi o să devin tată, o să devin tată, o să devin tată... Ar trebui să mă bucur, să fiu încântat, ar trebui să văd în toate astea un miracol, jumătatea plină a paharului, ar trebui să fac cinste cu trabucuri, să-i îmbrăţişez şi să-i sărut pe alţii şi să mă gândesc la ce nume să-i dăm, dar, în loc de toate astea, mulţumită curvei de nevastă-mea, momentul e viciat de complicaţii şi de disperare, şi nu e cinstit faţă de copilul meu, nu e cinstit faţă de mine, şi de îndată ce copilul va fi suficient de mare, am să-l iau deoparte şi am să-i explic că nimic n-a fost din vina mea, că ea ne-a copt-o amândurora.

Şi, în timp ce mă gândesc la toate acestea, o altă parte a creierului meu se gândeşte, simultan, că Jen arată teribil de frumoasă în clipa asta, că şi-a pus rochiţa aceea albastră şi ştie exact cum arată îmbrăcată cu ea, şi nu-mi vine să cred că nu mai este a mea, că nu mai pot s-o ating, pentru că nu vreau decât să-i salt rochia peste şolduri, să o penetrez încet şi să rămân acolo înăuntru până când lucrurile revin la normal, până când putem fi iar familia care ar fi trebuit să fim.

Şi chiar în timp ce mă gândesc la gustul ei, la mirosul şi la pielea ei, încerc să-mi dau seama ce anume vrea Jen, dacă nu cumva crede că acest copil e motivul pentru care ar trebui să reconsidere situaţia, să se descotorosească poate de Wade şi să-mi ceară să mă întorc la ea, şi poate că şi ea încearcă să-şi dea seama ce vreau eu, să vadă cât de receptiv aş fi la o astfel de propunere. Am pierdut ceva esenţial în căsătoria noastră după ce am pierdut primul copil, după ce am aflat că şansele unei noi sarcini erau destul de mici, dar acum, iată, aşteptăm un al doilea, însă ceea ce s-a stricat nu mai poate fi reparat. Wade nu mai poate fi desfutut şi se pare că nici noi.

Asta a fost o distilare rapidă a miriadelor de gânduri aleatorii care îmi fulgeră prin minte, dar de rostit nu rostesc decât:

— Îmi doresc să se fi întâmplat înainte de... înainte ca tu şi Wade să fiţi împreună.

Ceea ce reprezintă un rezumat destul de corect.

Cu chipul încremenit, Jen începe să plângă în tăcere, aidoma acelor statuete ale Fecioarei care apar periodic în satele sud-americane.

— Ştiu, îmi răspunde Jen, cu un tremur în voce. Şi eu.

Mă uit la ea. Ea se uită la mine. E un moment aproape mistic, şi mai târziu o să mă întreb dacă nu cumva a fost ultima şansă ratată de doi oameni prea acaparaţi de propriile incertitudini şi resentimente ca s-o fructifice. Întâmplarea face însă ca Tracy să-şi aleagă exact acest moment pentru a apărea în curtea din spate, îmbrăcată în pantaloni mulaţi şi maiou, cu un covoraş de yoga aruncat pe umăr. Are părul strâns într-o coadă tinerească de cal şi poate că interpretez eu aiurea, dar mi se pare că, după ce seara trecută le-a văzut pe fostele iubite ale lui Phillip, se străduieşte să arate mai ales tânără.

— Salut! ne strigă, veselă şi luminoasă, şi se îndreaptă spre noi ca să dea mâna cu Jen. N-am făcut oficial cunoştinţă. Eu sunt Tracy.

— Jen, spune Jen, strângându-i mâna.

— Nu mă luaţi în seamă, zice Tracy, căutând un petic mai neted de pământ.

Îşi aruncă acolo covoraşul, se apleacă de mijloc şi începe să facă întinderi.

— Cine anume e doamna? mă întreabă Jen.

— Tracy.

— Asta am înţeles. Strânge zdravăn.

— E prietena lui Phillip.

— A, deci nu trebuie să mă împrietenesc prea tare.

— Jen, încetează!

— Cu ce?

— Nu te mai lua de membrii familei mele, ca şi cum încă ai mai face parte din ea.

Jen are aerul că am atins-o. O prinde.

— Ai dreptate.

Stăm şi ne uităm cum Tracy îşi saltă fundul şi coboară în postura câinelui, varianta cu faţa la sol, fiindcă nu mai avem ce ne spune. O să fim părinţi. Eu voi fi tată. Mă întreb dacă Wade va fi şi el în sala de naşteri, ţinând-o de mână, în timp ce eu voi sta deoparte ca un spectator, aşteptând să-mi aducă copilul dintre picioarele desfăcute care ne-au băgat în toată încurcătura asta.

O clipă mai târziu iese agale şi Phillip, îmbrăcat sportiv, în şort şi maiou.

— *Namaste[27*, ne spune, făcându-ne cu ochiul şi înclinându-se uşor.

— Bună, Phillip, răspunde Jen.

— Jen.

Phillip o măsoară de sus până-n jos în timp ce-şi desface covoraşul de yoga chiar lângă al lui Tracy.

— Mereu am suspectat că în tine zace o târfă fără inimă.

— Cred că tu eşti cel mai potrivit s-o identifici, nu-i aşa?

Phillip dă din cap şi ia o poziţie aproximativ similară cu a lui Tracy.

— Aşa e. Dar să ştii un lucru, cumnata mea profund dezamăgitoare. Poate că felul în care arăţi este de notorietate publică, dar hai să nu ne ascundem după deget, anii tăi de glorie sunt deja de domeniul trecutului. De îndată ce încheiem shiva, o să mă ocup personal ca fratele meu, aici de faţă, să aibă parte de sex în fiecare noapte cu femei cu zece ani mai tinere decât tine, piersicuţe tinere şi coapte care îl vor face să-ţi fie etern recunoscător că ai făcut praf căsnicia voastră.

Înainte ca Jen să-i poată răspunde, Tracy iese brusc din postura de yoga şi-i trage piciorul lui Phillip de sub el, făcându-l să cadă în fund.

— Cretinule!

Îşi smulge covoraşul de jos şi, dezgustată, o porneşte furtunos înapoi spre casă, în vreme ce Phillip strigă în urma ei:

— Ce naiba s-a întâmplat, iubito?!

Apoi, încă lăţit pe fund, se întoarce spre noi.

— De obicei e foarte simpatică. Nu ştiu ce-o fi ciupit-o azi de cur.

— Remarca ta despre piersicuţele tinere şi coapte, zice Jen. S-ar putea s-o fi luat cam prea personal.

— Hmm, îngaimă Phillip, căzut pe gânduri. Privind retrospectiv, probabil că am fost cam lipsit de delicateţe.

— Stai niţel, cât are, cincizeci de ani?

— Patruzeci şi trei, şi asta a fost o lovitură ieftină din partea ta. M-aş fi aşteptat la mai mult, chiar şi de la o infidelă, zice Phillip şi se ridică în picioare. Partea bună, continuă el, e că nu facem yoga în dimineaţa asta.

Se caută în şosetă şi scoate bricheta şi o ţigară.

— Nu te duci după ea? îl întreb.

— Întâi să-mi adun minţile, răspunde, vârându-şi ţigara în gură. Deci, despre ce vorbeaţi voi doi?

— Nimic, zic eu.

— Sunt însărcinată, zice Jen.

Phillip se uită la ea, apoi îşi coboară ochii la ţigara abia aprinsă şi îi ciupeşte jarul ca s-o stingă.

— *Mazel tov[28*, spune şi zâmbeşte cu gura până la urechi.

Sunt pe cale să devin tată, exact atunci când mi-am pierdut eu însumi tatăl. Sunt unii care ar vedea în asta o compensare divină, un suflet care pleacă pentru a face loc altuia, dar nu eu. Nu cred în Dumnezeu când sunt în încurcătură, aşa cum fac mulţi alţii. Dar, în clipe ca aceasta, când ironia pare prea dură şi prea meşteşugită pentru a fi o simplă coincidenţă, îl zăresc pe Dumnezeu în detalii. Printr-un accident mintal pe care nu-l pot explica, atunci când mă gândesc la Dumnezeu îl văd ca pe Hugh Hefner: un bărbat slab şi colţuros, cu o bărbie proeminentă, îmbrăcat într-un smoching roşcat. Nu ştiu de unde vine imaginea asta şi nici de ce mi-a rămas aşa în minte. Poate că, pe când eram copil, mă gândeam la Dumnezeu şi s-a întâmplat să dau peste o fotografie de-a lui Hef într-o revistă, şi nişte neuroni s-au aprins şi au format o asociere permanentă. Numai că, atunci când imaginea ta despre divinitate aminteşte de cel mai afemeiat pensionar al Americii, îmbrăcat în pijamale, e probabil corect să afirmi că nu eşti genul de om care vede miracole în coincidenţele banale pe care soarta le aruncă în capul tău neştiutor, ca pe nişte baloane cu apă azvârlite de la balconul cel mai înalt.

27 Salut originar din India, dar preluat de practicanţii de yoga de pretutindeni (n.tr.)

28 „Noroc“ (în limba ebraică, în original), folosită în comunităţile evreieşti drept felicitare (n.tr.)

Capitolul 21

Mi-am închipuit întotdeauna că voi fi un tată dintre cei cool, cu păr lung, ţoale la modă şi brăţară lată din piele. Unul dintre cei care schimbă scutece şi nu ţipă niciodată, cumpără toate dulciurile la preţuri duble din parc şi-şi cară copilaşul pe umeri până acasă. Am petrecut mult mai mult timp imaginându-mă ca tată decât ca soţ. Îmi dădeam seama că voi fi mai întâi soţ şi, fără îndoială, mi-am imaginat şi cu ce fel de femeie m-aş însura – inteligentă, sensibilă şi blândă, fotomodel –, dar pe mine nu m-am văzut, ca soţ, în vreun fel anume. În esenţă, eu însumi, doar că însurat. Cineva mai isteţ ar fi putut detecta în asta un motiv de îngrijorare, un fanion mare roşu, fluturând zgomotos în bătaia vântului.

Privind înapoi – lucru pe care îl faci des şi obsesiv când viaţa te dă cu fundul de pământ –, nu pot să spun cu exactitate dacă eu şi Jen am fi reuşit să rămânem împreună în cazul în care nu am fi pierdut copilul. Ştiu că e culmea idioţeniei să mizezi pe un copil ca să salvezi o căsnicie care nu mai merge. Plodul nici măcar nu poate să râgâie singur, şi tu vrei să-ţi repare o relaţie pe care, ani la rând, ai răsucit-o şi înnodat-o în noduri marinăreşti, rigidizate de sare. Totuşi, nu pot să nu mă întreb dacă acel copil nu ne-ar fi salvat, la fel cum pierderea lui n-a grăbit alunecarea căsniciei pe o spirală descendentă în mărăcinişul paraginii definitive. Era băiat. Nou-născut de sex masculin Foxman, scria pe certificatul de deces. Ar fi avut un păr cârlionţat şi rebel, ca al meu, şi poate ochii verzi şi strălucitori ai lui Jen, şi aş fi mers cu el la meciuri şi în parc, l-aş fi învăţat să meargă pe bicicletă şi să lanseze o minge la baseball. Eu nu ştiu să arunc mingea foarte bine, dar în mod sigur aş fi învăţat. Iar când s-ar fi făcut mai mare, l-aş fi învăţat să conducă, şi n-ar fi simţit nevoia să se răzvrătească, să ia droguri puternice sau să-şi mutileze chipul neted şi frumos (pomeţii graţioşi ai lui Jen şi bărbia mea proeminentă) cu piercinguri şi cercei, pentru că n-ar fi avut împotriva a ce să se răzvrătească, dar, dacă ar fi făcut-o, l-aş fi lăsat în pace, şi pe urmă şi-ar fi revenit şi am fi redevenit apropiaţi, poate la prima lui bere – de fapt, pe cine încerc eu să păcălesc, oare chiar aş fi crezut că el şi amicii lui n-au ras deja beri de la vreun frate mai mare al vreunuia dintre ei? – dar el ar fi fost un puşti isteţ şi cu capul pe umeri şi uneori ceilalţi copii ar fi încercat să se poarte rău ca să vadă până unde pot întinde coarda, însă eu aş fi avut încredere că el ia deciziile corecte, iar el ar fi ştiut că poate

oricând să vină la mine şi... Drace! Am luat-o pur şi simplu razna.

Ce vreau să spun e că ar fi prea uşor să crezi că moartea copilului a fost momentul în care eu şi Jen am deraiat. Oamenilor le place să facă asta, să aleagă un singur eveniment, să arunce întreaga vină asupra lui şi să se spele pe mâini, cum fac mâncăii, care dau vina pe McDonald's că îi face graşi ca nişte porci. Doar că adevărul este întotdeauna mult mai imprecis, ascuns în lumina difuză de la periferie. La urma urmelor, fie ai o căsnicie care face faţă traumelor, fie nu. Eu şi Jen ne iubeam încă, poate nu cu aceeaşi intensitate hormonală de care dădusem dovadă când începuserăm să ieşim împreună, dar, de fapt, nimeni nu rămâne la nivelul ăla, nu-i aşa? Ne făcea încă plăcere compania celuilalt, aveam destule lucruri în comun şi ne consideram reciproc suficient de atrăgători. Eram destul de mulţumiţi de viaţa noastră zilnică. Dar nu puteam contesta faptul că anumite nuanţe păliseră şi că nivelul scăzuse, ca atunci când un avion îşi pierde unul dintre motoare, dar tot îi mai rămân trei cu care să traverseze oceanul.

Ne-a luat mult timp până ce Jen a reuşit să rămână însărcinată. Avea un uter asimetric, pe care numai un spermatozoid foarte agil l-ar fi putut traversa, dar am perseverat. Când Jen a văzut în sfârşit o dungă incontestabil albastră pe testul de sarcină, am dansat un mic dans în pragul uşii de la baie, cu Jen unduind deasupra capului beţigaşul pe care urinase, ca pe o brichetă la un concert. O vreme, a părut că începusem o nouă viaţă. Stăteam treji târziu în noapte şi vorbeam despre cartiere bune, şcoli şi posibile nume, şi despre cum copilul nu o să ne schimbe, deşi în adâncul nostru ne doream să o facă, să fie el acel ceva care să umple golul lăsat de lucrurile fără nume pe care le pierduserăm cumva pe drum. Am început să facem sex mai des, mai fierbinte, mai indecent – cum nu mai făcuserăm de multă vreme –, şi asta mai ales în ultimele luni, când moviliţa din ce în ce mai înaltă a burţii ei ne forţa să căutăm poziţii noi, pe la spate şi pe-o parte, cu o mână cuprinzându-i lacom sânii pornografic măriţi şi cu cealaltă alunecând sub sfera voluminoasă a pântecului ei dilatat, unde ea mi-o prindea strâns între coapse şi mi-o frământa, frecându-se. Îmi era din ce în ce mai incomod să fac sex cu ea în poziţia misionarului, convins că, de fiecare dată când burţile noastre se izbeau, simţeam copilul.

— Nu mai simt copilul, mi-a spus Jen.

Îmi telefonase la radio, unde făceam selecţia celor care îl sunau pe Wade în direct şi în acelaşi timp mă uitam pe internet la fotografii cu Jessica Biel.

— Cum adică?

— Când fac duş întotdeauna dă din picioare. Astăzi nu l-am mai simţit.

— Poate că doarme.

— Nu mă simt în regulă. Ceva nu e bine.

Era în luna a opta, şi în ultimele săptămâni hormonii ei fuseseră aidoma unor pacienţi care conduc singuri azilul. Învăţasem pe pielea mea că lucrul cel mai nimerit era să fiu de acord cu tot ce spune Jen.

— Ai băut o cafea? Poate că are doar nevoie de puţină cofeină.

— Vreau să vii şi tu la doctor. Eu plec în clipa asta.

Am oftat şi am închis-o pe Jessica Biel, nu înainte însă de a observa mustrarea mută din privirea ei.

La spital am ajuns cu întârziere, pentru că nu am găsit nici un nenorocit de loc de parcare. Cum mă-sa construieşti ditamai spitalul şi nu te gândeşti să-i faci o parcare mai de Doamne-ajută? Aşa că am întârziat o jumătate de oră, în singura zi din istoria atestată documentar în care programările la medicul lui Jen au mers ceas. De obicei fierbeai câte o oră în sala de aşteptare, citind reviste despre creşterea copilului şi schimbând priviri scurte şi solidare cu ceilalţi taţi în devenire, pentru a confirma astfel, fără cuvinte, faptul că, atunci când nu te lăsai stors în secţia de obstetrică-ginecologie, ieşeai să te îmbeţi la meciurile de fotbal şi vânai bizoni purtând doar un şorţ în jurul taliei. În ziua aceea însă, până am ajuns eu, până am spus cine sunt şi am fost condus în cabinet de un recepţioner cu un aer teatral de gay, Jen era deja în lacrimi şi-şi ştergea de pe burtă gelul albăstrui care se aplică pentru ecografie. Camera a început să se învârtă cu mine şi plămânii mi s-au contractat în timp ce doctorul îmi povestea cum copilul nostru se strangulase în pântec cu cordonul ombilical. Lui Jen i se explicase deja, aşa că a trebuit să audă încă o dată totul, pentru că eu întârziasem.

După aceea, Jen nu m-a mai privit în ochi. Fără să vrem, căsătoria noastră ajunsese să se confunde cu ghemotocul acela de viaţă care creştea în pântecul ei şi, când el a murit, am murit şi noi. Chiar dacă nu a recunoscut-o niciodată, chiar dacă, raţional, îşi dădea seama că e absurd, Jen pur şi simplu n-a putut accepta faptul că eu întârziasem, că o lăsasem să intre singură în cabinet. Oamenii au nevoie de cineva pe care să dea vina. Eu o dezamăgisem profund şi nu reuşea să mă ierte. Cred că a încercat, probabil, dar, până la urmă, i s-a părut mai uşor să înceapă să se culce cu Wade. Aşa că acum făcusem fiecare ceva impardonabil, şi universul îşi recâştigase echilibrul.

Capitolul 22

Încă nu a sosit nici un musafir. Dimineţile sunt, în general, mai lente. Jen a plecat să se cazeze la hotelul Marriott, pe Route 120. O să rămână peste noapte, hotărâtă să discutăm lucrurile până la capăt. Tracy încă ţipă la Phillip, în spatele uşilor închise, dar nu destul de groase ca să înăbuşe dojenile ei lăcrimoase şi piţigăiate. Îmi pare rău pentru Tracy. Nu ştiu prea multe despre ea, dar pare să fie o persoană simpatică. Ca partenеră a lui Phillip, orice femeie ajunge să-şi dezvăluie latura de târfă sau de scorpie, iar pentru o femeie de vârsta ei ar fi complet nedemn să joace rolul târfei. Paul s-a folosit de scuza că-l duce pe Horry la lucru ca să vadă cum merge treaba la magazin. Alice stă pe canapea, având în mână o farfurie pe care încearcă să ţină în echilibru cana cu cafea şi nişte minibrioşe. Barry a ieşit în curtea din spate şi încearcă să ţină o teleconferinţă în timp ce-i supraveghează pe copii în piscină. Eu şi Wendy stăm pe scaune normale, deloc dornici să petrecem pe scaunele pentru shiva mai mult timp decât e nevoie.

— Ce-a avut Jen de spus în apărarea ei? mă întreabă mama.

— Nimic. Chestii obişnuite.

— Arăta foarte bine, zice Wendy. Infidelitatea îi prieşte.

Wendy a privit întotdeauna cu un amestec de ciudă şi veneraţie picioarele lungi şi silueta subţiratică a lui Jen.

— Mi se pare interesant că a venit, zice mama. Cred că asta înseamnă ceva.

— Ce, mamă? Ce înseamnă?

— Zic şi eu. Poate că lucrurile nu sunt atât de definitiv încheiate pe cât ai crezut tu.

— Vrei să spui că nu s-a regulat cu şeful meu timp de un an?

— Nu, Judd. Nu asta. Te-a înşelat şi ştiu că doare. Dar e doar sex, Judd, o mâncărime pe care ţi-o scarpini. Noi, oamenii, suntem programaţi să acordăm o semnificaţie mult prea mare chestiei ăsteia, până când pierdem din vedere tot restul. E doar un copac într-o pădure foarte deasă.

— Da, da' e un copac al dracului de mare.

— Într-un mariaj de cincizeci de ani, un an prost nu înseamnă mare lucru. Căsătoria voastră poate că există încă şi poate fi salvată. Dar n-o să ştii niciodată cum e, de fapt, dacă tu continui să te complaci în ură şi furie, ca şi cum toată lumea îţi datorează compensaţii.

— Mersi, mamă. Ca întotdeauna, sfaturile tale, nesolicitate şi absolut inutile, sunt apreciate la maximum.

— Cu plăcere, dragule.

Phillip apare şi, aidoma unui gimnast, se prinde cu braţele de scaunul de shiva şi se lasă încet pe el, oftând lung şi descurajat.

— Se pare că sunt un ticălos iremediabil.

— Şi cu toate astea, zice mama, mi se pare că Tracy nu a renunţat încă la încercarea de a te remedia.

— Naiba s-o mai înţeleagă.

— Philly, de ce faci asta?

— Ce anume?

Wendy:

— Te combini cu o femeie mai în vârstă.

Eu:

— Te combini cu maică-ta.

Phillip:

— Doamne, Hristoase!

— Eu cred că e drăguţă, zice Alice. Şi foarte atrăgătoare.

— Da, e adorabilă, spune şi mama. Şi mai apropiată de vârsta mea decât de a ta.

— Mamă, nu sunt atât de tânăr pe cât ţi-ar plăcea să crezi. Şi nici tu.

— Nu fi răutăcios, Philly. Nu te prinde.

— Aşa cum nici pe tine nu te prinde fusta asta. Când o să stai pe scaunul de shiva, o să le oferi tuturor o perspectivă minunată.

— Nu vreau decât să fiu sigură că te-ai gândit bine, zice mama. Pentru că, în orice variantă, lucrurile au să se termine prost.

— Cam la fel ca şi conversaţia asta, spun eu.

— Care se termină fix acum, încheie Phillip.

— Phillip, noi suntem familia ta şi te iubim.

Toţi, ca unul, rostim în aceeaşi clipă: „Dar!“

Mama se uită la noi, deconcertată pentru o clipă.

— Exact! Dar. Dar e prea bătrână, cu ea nu poţi întemeia o familie, nu poţi avea copii, la ea te-ai gândit în toată povestea asta?

Phillip scutură din cap, fără să muşte momeala.

— Philly, ce-o să se întâmple cu Tracy când idila o să se termine? Pentru tine nu va fi nici o problemă să-ţi găseşti alte iubite – cunoscându-te, mă gândesc că ai făcut-o deja. Dar ei, cu cât îmbătrâneşte, cu atât îi va fi mai greu să-şi găsească pe cineva. Ea are mult mai puţin timp la dispoziţie să întâlnească persoana potrivită, iar tu îi iroseşti acest timp.

— Da’ eu de ce nu pot fi persoana potrivită?

Mama îi zâmbeşte trist, dar cu multă tandreţe.

— Nu fi ticălos.

— Gata, eu am plecat de aici! zice Phillip, ridicându-se în picioare.

— Vin şi eu cu tine, îi spun.

— N-aveţi voie să ieşiţi din casă, ne explică mama. Ţinem shiva.

— Chestioneaz-o şi pe Wendy despre mariajul ei, zic eu. O să fim înapoi înainte ca praful să apuce să se aşeze.

— Nesimţitule! zice Wendy.

— Iartă-mă, surioară. Fiecare pentru sine.

Paul, revenit de la magazin, intră pe uşa sufrageriei exact în clipa când Phillip ajunge în dreptul ei.

— Bună, Phillip, zice, zâmbeşte şi-l pocneşte fix în falcă, trimiţându-l înapoi în cameră, răşchirat pe jos, după ce a dărâmat câteva scaune.

— Paul! strigă Alice.

— Nenorocitul mi-a tras şi el un pumn mai înainte.

Din poziţia lat pe spate Phillip se ridică sprijinit într-un cot, chircindu-se, şi-şi freacă falca. La auzul scandalului, Tracy iese în goană din camera lor. Când îl vede pe Phillip la podea, scutură din cap a dezgust şi se răsuceşte pe călcâi, dispărând înapoi de unde venise. N-o să o revedem prea curând.

— Dacă mă ridic, îl întreabă Phillip pe Paul, ai de gând să mă pocneşti iar?

— Nu, e-n regulă, zice Paul, frecându-şi nodurile degetelor.

Îi întinde mâna lui Phillip, să-l ajute să se ridice. Phillip o apucă, Paul îl saltă în picioare şi, spre surprinderea tuturor, îl trage pe Phillip spre el şi-l îmbrăţişează, şoptindu-i ceva la ureche. Phillip dă din cap şi-l bate pe Paul peste ceafă. Apoi se întoarce către mine:

— Vii şi tu?

— Numai dacă Paul nu se pregăteşte să-mi tragă şi mie una.

— Ce-aş mai putea să-ţi fac eu şi nu ţi-a făcut deja universul? zice Paul.

— A, zice Phillip, ca şi cum tocmai şi-a amintit ceva. Jen e însărcinată. Cu copilul lui Judd.

Toată lumea din încăpere se întoarce să mă privească.

— Cred că sunt în asentimentul tuturor dacă spun: să-mi bag picioarele! zice Wendy.

— Cum ai putut să nu-mi spui? mă întreabă mama.

— Ei, acum o să te trosnesc eu, îi spun lui Phillip.

— Fiecare pentru sine, zice Phillip, ridicând din umeri.

Alice se ridică atunci în picioare şi, perfect deliberat, îşi lasă cana de cafea şi farfuriuţa să cadă pe jos, unde se fac ţăndări. Se uită de jur-împrejur la noi şi ochii i se umplu de lacrimi.

— De necrezut, zice.

Apoi, mai înainte ca vreunul dintre noi să poată rosti vreun cuvânt, să-şi dea seama ce a nemulţumit-o, Alice se întoarce şi se repede plângând în sus pe scări. Câteva clipe mai târziu tresărim toţi când uşa fostei mele camere se trânteşte şi toate luminile de la parter se sting.

Capitolul 23

ora 11.45

N-am mai mers niciodată cu un Porsche. Al lui Phillip are garda foarte jos şi simt fiecare denivelare a şoselei, fiecare pietricică, prin scaunul tare din piele. Podeaua e presărată cu sticle de suc şi cu ambalaje de fast-food, scrumiera dă pe dinafară de chiştoace îndoite şi bonuri de benzină.

— Frumoasă maşină, zic.

O bagă într-a treia şi o calcă.

— Ştiu ce crezi, zice.

— Adică?

— Crezi că eu sunt varză, iar Tracy e bogată, şi că stau cu ea pentru că banii ei îmi deschid multe uşi şi aşa ajung eu să conduc asemenea maşini.

— De ce stai cu ea?

— Am încercat să mă maturizez, Judd, spune Phillip, oftând şi clătinând din cap. Ştiu că mi-am cam consolidat poziţia de oaie neagră a familiei, dar, că mă crezi sau nu, eu nu asta îmi doresc. Şi, pentru că m-am dat cu capul de pragul de sus de mai multe ori decât ar fi fost necesar, m-am gândit că, poate, o femeie stilată ar fi un bun punct de pornire.

— Deci nu te foloseşti de ea pentru banii ei. Te foloseşti de ea pentru stilul ei.

— Nu mă folosesc de ea. Nu mai mult decât se foloseşte şi ea de mine. Nu asta se presupune că e iubirea? Doi oameni care îşi împlinesc reciproc nevoile?

Ridic din umeri.

— Nevastă-mea şi-a petrecut ultimul an de căsnicie culcându-se cu şeful meu. Nu mă întreba pe mine de iubire.

— Nevasta ta care e însărcinată.

— Nevasta mea care e însărcinată.

Phillip rânjeşte.

— Se pare că am ceva concurenţă în familie la capitolul făcut varză.

— Aşa se pare.

— Apropo, cum suporţi situaţia?

— Încercând din răsputeri să nu mă gândesc la ea.

— Şi eu tot aşa aş face, zice Phillip, aprobator. Deci, unde vrei să te las?

— Ce vrei să spui? Credeam că mergem să mâncăm împreună.

— Trebuie să merg să fac ceva.

— Ceva sau pe cineva?

— Încrederea ta în mine n-a trecut neobservată.

Mă uit pe geam la un stol de gâşte în formă de V, care pleacă de-aici cât încă se mai poate.

— Nu e vorba de tine, Phillip. E vorba de umanitate în general.

— D'aia nu mai plouă!

— Bine, lasă-mă la Kelton.

— La patinoar?

— Da.

Se uită la mine zeflemitor şi curios şi întreabă:

— Te duci să patinezi, nu?

— Trebuie să văd ceva.

— Ceva sau pe cineva? zice şi-mi aruncă o privire ironică.

Apoi, fără să mă prevină, trece brusc linia dublă ca să depăşească jeepul din faţa noastră. Preţ de o secundă, dăm nas în nas cu traficul de pe sensul opus şi cu propria moarte. O clipă mai târziu, Phillip smuceşte înapoi pe banda noastră şi, fără să reducă viteza, face stânga în intersecţie, aproape pe două roţi, şi forţa centrifugă mă lipeşte de portieră.

— Dumnezeule, Phillip!

Porsche-ul ia viteză şi se avântă ca o rachetă pe stradă, în mijlocul corului de claxoane ale şoferilor pe care mai că i-am băgat în spital. Phillip oftează:

— A conduce un Porsche, zice, e ca şi cum ţi-ai trage-o cu un fotomodel. Niciodată nu e aşa de bine precum arată.

Şi Phillip ştie ce vorbeşte.

ora 12.20

Penny patinează în cercuri, cu spatele, pe o melodie de Huey Lewis and The News. Picioarele i se încrucişează şi taie aerul în timp ce ea alunecă în viteză, executând o săritură şi o rotaţie. Poartă pantaloni negri mulaţi, un hanorac gri şi uzat, iar părul şi-l ţine strâns într-un fes negru de schi. E graţioasă în mişcări şi stăpână pe ea, faţa îi e rumenă de frig şi nu mă vede cum, aşezat pe bancheta cea mai apropiată de mantinelă, tremur în tricoul meu cu guler şi cum mă îndrăgostesc pe dată de ea, din nou, pentru scurtă vreme... If this ain't love, baby, just say so... Huey Lewis and The News termină şi încep cei de la The Dream Academy, care cântă Life in a Northern Town. Oare de ce toate patinoarele au rămas fidele muzicii anilor optzeci?

Penny ia viteză şi pluteşte uşor pe gheaţă, cu spatele, ţinându-şi cu mâna un picior deasupra capului. Când trece pe lângă locul unde mă aflu, mătură cu privirea băncile, din

întâmplare, şi mă zăreşte. Surpriza o face să-şi piardă echilibrul şi cade zdravăn, în fund. Mă precipit pe gheaţă prin poarta deschisă a mantinelei, dar ea e deja înapoi în picioare şi-şi scutură acele de gheaţă de pe pantaloni.

— Ai păţit ceva? o întreb.

— M-ai speriat, zice.

— N-am vrut.

— Nu ai voie să intri pe gheaţă fără patine.

— Corect. Iartă-mă.

Mă duc înapoi pe mocheta de cauciuc din spatele mantinelei.

Penny vine în dreptul porţii şi mă priveşte lung, pe-ndelete. Apoi bagă mâna într-unul dintre buzunarele puloverului şi-mi aruncă un lanţ de chei.

— La taraba pentru închirieri sunt patine de hochei. Du-te, ia-ţi o pereche şi vino pe gheaţă.

— N-aveam de gând să patinez.

— Nici eu nu aveam de gând să cad în fund în faţa unui fost iubit. Se mai întâmplă. Lasă-te dus de val.

— N-am fost niciodată iubitul tău.

Râde.

— Atunci, prieten de futaiuri.

— N-am făcut niciodată sex, de fapt.

— Şi nici n-o să facem vreodată dacă tu continui să despici firu-n patru.

Patinele de hochei duhnesc de parcă o vietate s-a târât înăuntrul lor şi şi-a dat duhul acolo. În mai puţin de cinci minute sunt încălţat şi înapoi pe gheaţă.

N-am mai patinat de ani de zile – am încetat să joc hochei cam pe vremea când m-am însurat –, dar îmi revin rapid. Cât timp mi-am pus patinele, Penny a micşorat intensitatea luminilor şi a pornit efectele disco, aşa că acum patinăm pe Time After Time, printr-o puzderie crepusculară de stele albastre rotitoare. Parcă am fost teleportaţi într-o comedie romantică şi nu mai e nevoie decât ca eu să rostesc nişte vorbe cu miez şi s-o sărut pe Penny chiar în centrul patinoarului – în vreme ce muzica se amplifică – pentru ca finalul fericit să fie garantat. If you're lost you can look and you will find me, time after time. Penny a fost întotdeauna atrasă iraţional de gesturile măreţe, romantice, de săritul în fântâni arteziene complet îmbrăcat, de săruturile lungi şi apăsate, în ploaie. Visa la Richard Gere în uniformă albă de marină, să o scoată pe braţe din fabrica unde lucra, visa să-i spună lui Tom Cruise că a cucerit-o de la primul cuvânt. Dar noi nu suntem nici pe departe liberi şi pregătiţi de un happy-end. După atâta timp, suntem doar puţin mai mult decât nişte străini, fiecare

pretinzând contrariul, din motive proprii şi deloc vesele. Nici măcar nu ştiu dacă sunt aici pentru că am iubit-o cândva pe Penny sau doar pentru că mă simt singur, disperat şi mai mult decât frustrat din punct de vedere sexual şi pentru că trecutul nostru împreună îmi dă un oarecare avantaj. Iar cu Penny e ceva ciudat, ceva nelalocul lui. N-ar trebui să fiu aici. Ar trebui să fiu acasă, să-l jelesc pe tata şi să mă adaptez realităţii propriei mele viitoare paternităţi, şi să continui în acelaşi timp din toate puterile să mă desfac din dragostea pentru Jen.

Şi totuşi... Pielea curată a lui Penny parcă străluceşte pe gheaţă şi buclele de păr ce-i ies de sub căciulă îi flutură pe spate în timp ce patinează cu mine alături, şi are în ea ceva de o frumuseţe perfectă. Îi privesc cu coada ochiului profilul, nasul uşor coroiat, pomeţii sculptaţi, ochii căprui şi plini de speranţă, parcă mereu gata să se lase inundaţi de lacrimi. If you fall I will catch you, I'll be waiting...

— Vrei să ne ţinem de mână?

Mă uit la ea să văd dacă vorbeşte serios. Nu glumeşte. Mă gândesc să-i spun despre copil, însă ceva mă opreşte. Aş vrea să cred că încă nu m-am obişnuit cu ideea, dar adevărul este că probabil n-o fac din interes. O iau de mână şi patinăm printre constelaţiile rotitoare. Are palma vârâtă într-o mănuşă neagră, tricotată, şi mâna mea e ca o gheară rece şi aspră. Abia dacă o simt pe a ei. Aş putea la fel de bine să ţin un par.

ora 12.55

Un tip gras, cu o mustaţă ca de morsă, ţinând între degete nişte chei zornăind, îşi face apariţia să deschidă patinoarul pentru public. Îi face cu mâna lui Penny, apoi dispare într-o cameră din spate. Un minut mai târziu muzica încetează, luminile se aprind la loc şi stelele dispar. Ca printr-o înţelegere tacită, eu şi Penny ne dăm drumul mâinilor. Nu poate fi vorba să ne ţinem de mână sub lumina crudă, fluorescentă. Omul-morsă reapare, călărind pe gheaţă un Zamboni hărtănit.

— Ştii ce-ar fi fain? zice Penny când ieşim de pe patinoar.

— Ce?

Se gândeşte îndelung şi apoi spune:

— Nimic. M-am răzgândit.

— Haide! Ce voiai să spui?

— Am ratat momentul, zice, zâmbind şi ridicând din umeri.

Îi eliberez cu un deget o buclă de păr care i s-a prins în colţul gurii.

— Mulţumesc pentru ora de patinaj, îi spun. Mi-a făcut bine.

— Mă bucur că ai trecut pe aici.

Unul dintre noi s-ar putea să mintă. Sau amândoi.

ora 13.00

Penny şi-a început prima lecţie pe ziua de azi, iar Phillip, evident, întârzie. Stau în parcare pe o bancă şi mă uit cum apar celelalte instructoare de patinaj, tipe suple în tricouri scurte şi pantaloni negri mulaţi, care nu lasă loc imaginaţiei. Se salută între ele cu fluturări de mâini şi râsete. Trupurile lor, la fel ca al lui Penny, sunt sprintene şi musculoase, şi fetele păşesc graţios şi atletic spre intrare. Când trec pe lângă mine îmi sug burta şi le întorc zâmbetele superficiale, încercând cu disperare să nu arăt ca unul care le măsoară din priviri, chiar dacă, în pantalonii mulaţi ca o a doua piele, le-ai putea vedea fundurile şi din capătul opus al unui stadion de fotbal.

ora 13.35

Ne întoarcem acasă în maşina lui Phillip, care e oarecum mai liniştit. A deschis capota şi soarele amiezii mă izbeşte în creştet, topind frigul care mi-a intrat în oase pe ringul de patinaj. Phillip opreşte în faţa casei şi rămânem un moment în maşină, întărindu-ne forţele, înainte să intrăm.

— Dacă n-ar fi să locuim pe o stradă care se înfundă, zice, aş continua probabil să conduc, fără să mă opresc.

— Ştiu cum e, frăţioare. Atâta că necazurile s-ar lua după tine.

— Cine ştie? Asta e o maşină destul de rapidă. Cum a fost la patinoar?

— Cam ciudat, de fapt. Da' treaba ta misterioasă?

— N-a fost nici un mister, răspunde Phillip. Doar că aveam nevoie să fiu niţel singur, să-mi limpezesc gândurile.

— Şi ţi s-au limpezit?

— Nu. Era doar o figură de stil.

Ne zâmbim trist unul altuia. Cine ştie de ce, în timp ce stau aici cu fratele meu cel mai mic îmi dau brusc seama că nu-l vom mai vedea niciodată pe tata şi simt în măruntaie o amărăciune copleşitoare. Obişnuiam să ne jucăm pentru el de-a ventrilocul. Phillip stătea la mine în poală şi, în timp ce eu încercam să vorbesc din burtă, el se întorcea brusc şi mă săruta pe obraz, atunci eu strigam la el, şi el zicea „pardon“ cu o voce piţigăiată şi răguşită, de desene animate, şi tata râdea până se înroşea la faţă. Nu ştiam ce i se pare aşa de amuzant, dar eram încântaţi de capacitatea noastră de a-l face să râdă, aşa că jucam scena de câte ori puteam. Apoi, de la un moment dat, n-

am mai jucat-o. Poate că tata a încetat să se mai amuze de ea, ori poate că eu am hotărât că sunt prea mare pentru aşa ceva, sau Phillip şi-a pierdut interesul. Nu ştii niciodată când îţi vezi tatăl sau îţi săruţi nevasta, sau te joci cu fratele tău mai mic pentru ultima oară, dar întotdeauna există o ultimă oară. Dacă ţi-ai aminti fiecare ultimă dată când ai făcut ceva, nu te-ai mai opri din jelit.

— Phillip.

— Da.

— Ai tricoul pe dos.

— Ce? Drace!

Şi-l trage peste cap şi zice:

— Cred că aşa l-am purtat toată dimineaţa.

Dau încet din cap, acceptându-i minciuna, şi mă simt trist şi bătrân, şi incapabil să port vreo discuţie.

— Se întâmplă lucruri şi mai ciudate pe lume, zic.

Capitolul 24

ora 15.20

Astăzi „Premiul pentru cel mai exasperant musafir“ îi revine lui Arlene Blinder, o vecină obeză, cu un chip acru şi pete negre de varice urcându-i pe picioarele groase şi pistruiate. Nu-i o descriere tocmai amabilă, însă priveliştea de jos, de pe scaunul de shiva, e destul de nasoală. Picioare şi şliţuri cât vezi cu ochii, iar dacă te uiţi în sus, numai bărbii duble şi păr în nas. Pe de altă parte, Arlene Blinder e departe de orice posibilă imagine a frumuseţii. Micul scaun cu spătar dispare sub dosul ei masiv, ca înghiţit, iar picioarele firave de metal scârţâie şi gem în timp ce îşi găseşte cea mai bună poziţie. Soţul lui Arlene, un bărbat cât o prăjină, pe nume Edward, stă lângă ea în tăcere, şi asta e cam tot ce a fost văzut vreodată făcând. Probabil că undeva există un serviciu la care merge, o slujbă pe care o are, dar dacă într-adevăr vorbeşte, numai Arlene a fost prin preajmă să-l audă.

— Ne mărim bucătăria, zice ea, de parcă ar fi fost întrebată. E un coşmar. Mai întâi au săpat fundaţia pentru noua construcţie şi au descoperit un pietroi cât o maşină. A trebuit să aducă nu ştiu ce echipamente şi a durat patru zile până l-au scos. Pe urmă, după ce au săpat, îmi spun că fundaţia veche s-a prăbuşit şi că vor trebui să facă lucrări de susţinere pentru tot restul casei. Nu ştiu la ce se referă, tot ce ştiu e că asta înseamnă alte cincisprezece mii de dolari scoase din buzunar. Dacă ştiam că aşa o să fie, nu m-aş fi apucat în veci.

Ca să fim corecţi, mai sunt şi alţi vizitatori, o mână de femei între două vârste, cu chipuri plăcute, prietene de o viaţă cu mama, doamne atrăgătoare aflate în primele etape ale decăderii fizice, care se luptă să ţină la distanţă bătrâneţea cu ajutorul tratamentelor cosmetice, al lenjeriei modelatoare şi al unor fuste apăsat la modă, cumpărate de-a gata de la Neiman Marcus şi Nordstrom. Se antrenează pe banda de alergări, au antrenori personali şi joacă tenis la club, dar oricum şoldurile li se lăţesc, picioarele li se îngroaşă, sânii li se lasă. Genetica le ajută pe unele dintre ele mai mult decât pe altele, dar sunt toate la fel, se topesc precum o îngheţată, alunecând încet pe băţ, pe măsură ce se descompun. În expresia de pe chipul lor detectezi fie înţelepciune, fie resemnare, aşa cum stau acolo, în jurul mamei, în timp ce Arlene continuă să evolueze la rampă, ca un elefant mascul dominant.

— Şi acum, ieri au spart conducta de apă şi n-am putut să fac baie...

— Asta e o imagine de care mă puteam lipsi, bombăne Wendy.

— Uitaţi-vă la scaunul ei, şuieră Phillip.

Într-adevăr, picioarele scaunului pliant se arcuiesc vizibil şi, de câte ori Arlene face un gest cu mâna, scaunul se zguduie şi pare să se afunde încă puţin.

— Iar constructorul mai are alte două lucrări în cartier. La Jacobsoni reface pavilionul de lângă piscină şi ridică şi un salon pentru familia Duff. Aşa că sunt zile în care nici măcar nu apare, şi – Doamne fereşte!– nu cumva să răspundă la telefonul mobil. De câte ori se iveşte o problemă, cam tot timpul adică, trebuie să mă urc în maşină şi să-i dau de urmă.

— Când ai să termini? zice mama, şi preţ de o clipă mi se pare că o întreabă când o să înceteze să ne plictisească de moarte.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, zice Arlene. În ritmul ăsta n-o să am bucătărie de sărbători, şi eu îl aştept pe Roger al meu, cu nepoţeii.

Roger al ei a fost cu mine în clasă, un puşti de o obezitate morbidă, care avea veşnic firimituri pe tricou şi care a conceput un program de calculator, l-a vândut pe nişte milioane de dolari şi şi-a cumpărat o vilă în Silicon Valley şi o nevastă comandată prin poştă din Filipine.

— Când o să fie gata, o să vezi că a meritat efortul, zice mama, în încercarea de a încheia povestea.

— Dacă nu mor până atunci, răspunde Arlene şi tresare, dându-şi seama că s-ar putea să fi jignit familia îndoliată.

Însă, înainte ca momentul acela de stânjeneală să îngheţe totul în jur, se aude un scrâşnet ascuţit, scaunul lui Arlene cedează în sfârşit, şi ea se prăbuşeşte la podea cu un ţipăt. Urmează un moment de uluială tăcută, care opreşte timpul în loc şi-l întinde ca pe un caşcaval prăjit. Copilul ascuns în fiecare dintre cei prezenţi se luptă să-şi suprime un chicotit ca la grădiniţă. E nevoie de câteva femei ca să o ajute pe Arlene să se salte iar pe picioarele-i tumefiate. Mă uit la Edward, care se ridicase de pe scaunul lui – dar a fost împins în afara cercului de femei puse pe treabă –, şi privirile noastre se întâlnesc. Şi poate că mi se pare, dar aş putea să jur că în momentul acesta şi el se chinuie să-şi reţină un zâmbet care, lăsat liber, i s-ar întinde de la o ureche la cealaltă.

ora 15.50 p.m.

Căzătura lui Arlene ne-a golit rapid casa şi a permis familiei mele să mediteze la vestea că voi deveni tată.

Mama: Dacă e băiat, sper să iei în considerare numele tatălui tău.

Linda: E minunat, Judd. Cred că ai să fii un tată formidabil.

Wendy: Jen e în trei luni? Nici măcar nu are burtă de gravidă încă. Îngrijeşte-te să mănânce bine.

Phillip: Poate că Wade a câştigat bătălia, dar tu ai câştigat războiul. Cel puţin băieţii tăi ştiu să înoate!

Tracy: E minunat, Judd. Dacă ai să adopţi o atitudine pozitivă, va fi cea mai grozavă experienţă din viaţa ta.

Paul: Înseamnă că s-ar putea să trebuiască să-mi schimb teoria că Jen te-a lăsat pentru că eşti homo.

Phillip: O să fiu unchi.

Wendy: Tâmpitule, eşti deja unchi.

Phillip: O să fiu din nou.

Mama: E de presupus că relaţia lui Jen cu Wade este una intens sexuală. Sarcina asta s-ar putea foarte bine să însemne sfârşitul ei. Priorităţile lui Jen se vor schimba. Aţi putea s-o luaţi de la capăt.

Barry: New Yorkul pregăteşte documentaţia. S-ar putea să fie nevoie să stimulăm puţin ratele dobânzilor, dar o scoatem noi la capăt. Crede-mă, în situaţia economică actuală, toată lumea îşi doreşte ca tranzacţia asta să aibă loc.

Capitolul 25

ora 16.20

Ryan şi Cole sunt în piscină. Cole are pe braţe aripioare de înot cu SpiderMan, ca să-l ajute să stea la suprafaţă. El şi Ryan urmează un ciclu nesfârşit de sărituri în bazin de pe margine, urmate de ieşirea din apă şi iar sărituri. Aşezată pe capătul trambulinei, Wendy stă suspendată deasupra apei şi frunzăreşte o revistă glossy, iar eu stau întins pe un şezlong şi ciugulesc dintr-un platou cu foietaje. Serena a adormit în cărucior, sub o umbrelă. Soarele tocmai coboară dincolo de gardul curţii şi ţânţarii nu au apărut încă. Este momentul cel mai bun să stai afară.

— Doamne, că grasă mai sunt, zice Wendy, privind la fotografiile starletelor subnutrite.

— Tocmai ai născut, nu fi aşa dură cu tine.

— Am născut acum şapte luni. Am ţinut regim alimentar şi am alergat în fiecare zi, şi tot îmi simt partea de mijloc a corpului de parcă aş fi la ciclu. Nu am curaj să mă dezbrac nici măcar în faţa lui Barry.

— Şi mie mi se pare că m-am îngrăşat, zic, muşcând dintr-un fursec tras în marţipan.

Wendy mă priveşte critic şi spune:

— Mi se pare că începi să pui un colăcel pe talie. Ar trebui să fii atent. La urma urmelor, de acum o să te dezbraci în faţa unor tipe noi.

— Să te audă Domnul!

— Jen are un corp de invidiat, zice, râzând. Aş da orice pentru nişte picioare ca ale ei. Şi ţâţele. Şi fundul. Sper că nu ai de gând să te încăpăţânezi să găseşti una tot ca ea. Sunt foarte puţine şi, în general, nu se uită după bărbaţi divorţaţi, şomeri şi fără abdomen cu pătrăţele.

— Păi, ştii doar care e deviza mea. Dacă nu reuşeşti de prima dată, coboară ştacheta.

— Mami! strigă Ryan. Uită-te la mine!

— Bine, dragule, răspunde Wendy absentă, cu ochii tot în revistă. Atunci, nu ne rămâne decât să sperăm că sarcina o să-i lase lui Jen vergeturi şi burtă. Nici o mamă n-ar trebui să aibă stomacul atât de plat. E pur şi simplu nedrept.

— Azi am văzut-o pe Penny.

— Penny Moore? întreabă Wendy şi pune revista deoparte. Cum mai arată?

— Nu ştiu. Arată bine.

— S-a măritat? E divorţată? Are copii? Cum e?

— Nu e măritată. E instructor de patinaj şi seara lucrează la magazin.

— Magazinul nostru? A fost angajata tatei?

— Îhâm.

— Deci, o să te relansezi cu Penny Moore. Fantastic!

— Nu. Ne-am întâlnit întâmplător.

— Aşa-i trebuie, după cât te-a dus cu zăhărelul în liceu.

— Nu m-a dus cu zăhărelul şi n-o să-mi facă nimic, de nici un fel. E doar o veche prietenă.

— Ţi-a întărâtat cocoşelul un an întreg, în ultima clasă de liceu. Şi dacă întâlnirea asta nu înseamnă nimic, de ce mi-ai mai spus de ea?

— Voiam doar să fac conversaţie.

— Judd, sunt soră-ta. Cu soră-ta nu faci conversaţie. Ai vrut să-i rosteşti numele.

— Şi acum îmi doresc să n-o fi făcut.

— Haide, nu te prosti! Nevasta te-a părăsit, n-ai mai făcut sex de o veşnicie, aştepţi un copil şi numai Dumnezeu ştie ce aiureală o să mai fie şi asta. S-ar putea să fie cel mai bun lucru din viaţa ta de până acum, dar e o bombă cu ceas. Ai şase luni la dispoziţie ca să-ţi pui ordine în viaţă şi să te pregăteşti să fii tată, să porţi de grijă şi altcuiva în afară de tine. Dacă aş fi în locul tău, aş renunţa să mai frec menta. Îţi place de Penny? Atunci recunoaşte că o placi şi dă-i bice! Poate o să iasă ceva de aici, poate că o să primeşti un refuz. Dar, în ambele cazuri, ai de câştigat.

— Am fost aproape zece ani însurat. Mi-am ieşit din mână.

— Fără supărare, frate-miu, dar nici în vremea tinereţii n-ai avut cine ştie ce talent.

— Mersi pentru votul de încredere.

— Îţi spun doar adevărul.

Horry apare grăbit pe uşa din spate a casei, sugând un cotor de măr.

— A venit unchiul vostru Stan. Mama voastră vrea să vă întoarceţi pe scăunele.

— Ah, ce m-am săturat, zice Wendy. Hai!

Încearcă să se ridice, dar piciorul îi alunecă pe revistă şi, cu un ţipăt de surpriză, îşi pierde echilibrul şi cade în piscină. Eu sar în picioare, însă, înainte de a apuca să mă arunc, Horry sprintează peste peluză şi, după câţiva paşi lungi, plonjează în bazin. Reapare la suprafaţă şi înoată spre locul unde Wendy tuşeşte şi scuipă apa, în timp ce rochia de vară pluteşte în jurul ei ca un cort. Ryan stă pe marginea piscinei, îngrozit. În partea cu apa mai puţin adâncă, Cole face pluta şi cântă singur, fără să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

— Ai păţit ceva? întreabă Horry.

— Nu.

Wendy e puţin derutată când el o cuprinde cu braţul de subsuori, din spate, ca un salvamar şi înoată cu ea până la scări, de care ea se poate prinde.

— Vai, Horry, zice Wendy, ai sărit cu hainele pe tine.

— Şi tu la fel, răspunde el. Eşti bine?

— Da. Nu-mi vine să cred că am păţit aşa ceva. Sunt o vacă.

— Nu eşti o vacă, zice Horry şi-i dă deoparte părul ud care îi şiroieşte pe faţă. Eşti floarea-soarelui a mea.

Wendy îi zâmbeşte tandru şi-l mângâie în treacăt pe obraz.

— N-am uitat, zice.

— Nu eşti o vacă, repetă Horry, călcând apa ca să se distanţeze încet de ea. Şi ar trebui să fie mai bun cu tine.

— Mulţumesc, şopteşte ea în timp ce Horry se răsuceşte şi o ia înot spre capătul mai puţin adânc al piscinei.

— Te-ai udat tot, îi spune Cole când îl vede în dreptul treptelor.

— Aşa e, micuţule.

— Acum vrei să te joci cu mine?

— Sigur, zice Horry, făcând pluta pe spate. Mă joc.

Chestia e că Wendy iese din piscină, aşa că e imposibil să-ţi dai seama dacă de pe obraji îşi şterge lacrimi sau doar apă.

Capitolul 26

ora 20.45

Spectacolul continuă. Suntem iar toţi aşezaţi în scaunele de shiva, cu excepţia lui Paul care s-a milogit de iertare, pretinzând că are nu ştiu ce fel de urgenţă la magazin. Pe Alice n-a mai văzut-o nimeni de la scena de azi-dimineaţă, dar Tracy a reapărut, stă retrasă şi surâde graţios. Noi, ceilalţi, dăm piept cu mulţimea ca o trupă rock în turneu – aceleaşi piese, alt oraş. Ne afişăm ca la comandă micile zâmbete triste de shiva şi repetăm iar şi iar aceleaşi conversaţii insipide. „S-a stins pur şi simplu“, zice mama. „Trei copii, de-acum“, spune Wendy. „Sunt jurnalist fotograf, tocmai m-am întors după un an în Irak, unde am fost ataşat pe lângă o unitate de marină“, spune Phillip. „Suntem despărţiţi“, zic eu.

Se întâmplă următorul lucru. Cam la fiecare jumătate de oră, se găseşte cineva să mă întrebe unde este Jen. Iar eu îi răspund că ne-am despărţit. Pe urmă, ca în telefonul fără fir, ştirea se răspândeşte în tăcere prin încăpere, aşa încât fiecare află că nu mai trebuie să pună această întrebare. Însă apoi, invariabil, sosesc alţi musafiri şi cineva care nu e la curent iar mă întreabă, şi ciclul se repetă. Mi-e milă de cei care întreabă, pentru că trebuie să suporte stânjeneala pentru toţi ceilalţi.

Prietenele apropiate ale mamei ştiu deja de câteva săptămâni. Millie Rosen o aduce pe fiică-sa, Rochelle, care are douăzeci şi şapte de ani, e nemăritată şi drăguţă, dar într-un fel care nu-ţi rămâne în memorie. O postează fix în faţa mea şi face eforturi dureros de vizibile să ne antreneze într-un dialog. Ceea ce ştie însă aproape orice locuitor din Elmsbrook – cu excepţia lui Millie – este că eu nu sunt potrivit pentru Rochelle, dat fiind că nu am sâni şi vagin.

Fratele mai mare al mamei, unchiul Stan, a venit împreună cu Trish, cea mai nouă curviştină la pensie pe care a agăţat-o; e machiată ca un travestit de cabaret, cu buzele rujate mult peste conturul lor natural şi sprâncenele creionate. Stan a fost judecător la curtea de apel şi a fost căsătorit patruzeci de ani cu mătuşa Esther, o lespede de femeie, lată şi fără sex-appeal. După ce Esther a murit de emfizem pulmonar, Stan a purtat doliu o perioadă, cât a considerat el potrivit, adică vreo două săptămâni, şi pe urmă a început să-şi facă potecă pe la toate văduvele singurele din aşezământul pentru bătrâni unde locuieşte, în Miami Beach. Se apropie de optzeci de ani şi încă poate lua caimacul, dat fiind că încă poate să conducă şi să

reguleze. Ştiu asta pentru că are minunatul talent de a strecura aceste adevăruri în fiecare conversaţie pe care o poartă.

Unchiul Stan este şi un maestru desăvârşit al flatulenţei, şi acum a stat suficient în încăpere pentru ca aceasta să fi căpătat deja miasma stătută a băşinilor lui geriatrice. Ceilalţi musafiri privesc în jur, încreţindu-şi nasurile şi căutând sursa duhorii sau o cale de scăpare, dar sunt prea politicoşi ca să facă vreun comentariu.

Phillip însă nu este.

— Doamne, unchiule Stan! E pur şi simplu grosolan. Cum te suporţi?

— E din cauză că am băut multă cafea în avion.

— Şi ţine un regim cu multe fibre. E o combinaţie trăsnet, ne explică Trish, chicotind.

După o anumită vârstă, femeile nu ar trebui să mai chicotească.

— Trish e asistentă medicală, zice Stan mândru.

— Am fost, completează Trish. Acum sunt pensionară.

— Dar şi-a păstrat uniforma, dacă mă-nţelegi, adaugă Stan, făcând cu ochiul şi lovindu-mă peste picioare.

— Stan! zice Trish, deşi, după părerea mea, nu e nici pe departe aşa de stânjenită cum ar trebui să fie.

Stan ridică din umeri şi se apleacă înainte pe scaun ca să mai elibereze o serie de vapori ucigaşi.

— Doamne, îndură-te de noi! zice Wendy în şoaptă.

ora 20.45

Paul se întoarce de la magazin, dar, în loc să ni se alăture pe scaunele de shiva, traversează decis holul plin de lume şi dispare în mod ostentativ sus, la etaj, ca să vadă ce face Alice.

— De ce se dă aşa măreţ? bombăne Phillip, de parcă ar avea zece ani.

Cineva a stârnit-o pe mama să vorbească despre cum îţi deprinzi copiii cu oliţa şi în cameră se aşterne tăcerea cât timp ea perorează pe tema asta. Mama e considerată o expertă în domeniu şi copiii prietenelor ei încă îi mai trimit emailuri şi-i telefonează ca să-i ceară îndrumări când se chinuie să-şi dreseze odraslele. În Din fragedă pruncie există un capitol lung şi celebru pe această temă, în care mama explică de fapt psihologia răhăţitului. Povesteşte în detaliu cum l-a învăţat pe fiecare dintre copiii ei la oliţă, ce greşeli a făcut şi – fără să facă economie de detalii scatologice – ce chestii amuzante s-au petrecut pe parcurs. În toată cartea, mama apelează frecvent la propriile experienţe materne şi noi toţi suntem pomeniţi cu numele noastre reale. Există două pagini despre testiculul care

nu mai cobora al lui Paul, o secţiune despre sânii întârziaţi ai lui Wendy şi un capitol întreg despre cum a reuşit mama, până la urmă, să rezolve problema mea cu udatul patului, când aveam şase ani. Obişnuiam să şutesc exemplarele cărţii din librăria de cartier şi să le arunc în pubelele din spatele benzinăriei Getty, ca să le scot din circulaţie. Eram în clasa a şasea când colegii mei au descoperit-o în sfârşit, şi de aici a început nebunia. Acela a fost anul în care am învăţat să mă bat.

Pe măsură ce se încălzeşte, mama redevine orator, vorbeşte răspicat, gesticulează şi presară mici glume răsuflate, pe care prietenele ei le-au auzit probabil de o mie de ori, dar la care totuşi râd, pentru că mama e în doliu. Aşadar, mama distrează mulţimea cu toată înţelepciunea pe care a adunat-o de-a lungul timpului despre copiii ei şi obiceiurile lor la budă, şi este aşa de linişte încât, atunci când încep să se audă şi alte sunete, toată lumea le percepe. La început sunt neclare, un fel de paraziţi şi ceva ce seamănă cu gâfâitul unui copil, dar apoi vocea lui Alice răsună clar şi tare din monitorul pentru bebeluşi al lui Wendy, aflat în holul de la intrare. Şi iată ce spune Alice:

— Nu ţi s-a întărit?

Iar se aud gâfâieli şi un geamăt surd, şi apoi Alice zice din nou:

— Hai, bagă-mi-o odată!

Urmează un moment de tăcere, urmat de scâncetele scurte şi ascuţite ale lui Alice şi de gemetele lui Paul, când se pun pe treabă. Vizitatorii, toţi vreo douăzeci şi ceva câţi sunt, rămân şocaţi, cu ochii larg deschişi, în timp ce mama se opreşte din vorbă şi se întoarce către monitor.

— Mai tare. Trage-mi-o mai tare! ţipă Alice.

— Taci din gură, mârâie Paul.

— Da, aşa, iubitule. Dă-ţi drumul în mine. Dă-ţi drumul acum!

— Nu mi-aş fi închipuit că Alice e genul vorbăreţ, zice Phillip. Simpatic!

— Am culcat-o pe Serena acolo mai devreme, anunţă Wendy întregii adunări. Cred că am uitat să iau monitorul din cameră. E vina mea.

Phillip se lasă pe spătarul scaunului şi rânjeşte cu gura până la urechi.

— Chestia asta n-ar trebui, probabil, să mă facă aşa de fericit, zice.

— Ei, ce naiba, oameni buni, spune mama ferm. E doar sex. L-aţi făcut cu toţii. Câţiva dintre voi s-ar putea chiar să aibă parte de el şi în noaptea asta.

— Eu, unul, ştiu că o să am, zice Stan, lovindu-mă din nou peste picior.

Al dracului boşorog pervers!

În sufragerie e o linişte de se aude musca. Dacă nu punem la socoteală gemetele în crescendo ale lui Paul şi îndemnurile repetate ale lui Alice – „Haide, haide!“

— Vigoarea trupească e o trăsătură a familiei noastre, explică Phillip mulţimii. S-ar putea să mai dureze o vreme.

Linda apare ca prin farmec în hol şi închide radioreceptorul.

— Iertare tuturor, zice.

Nu e limpede dacă îşi cere scuze pentru ce au auzit sau pentru că nu mai pot să audă.

— Alice e în perioada de ovulaţie, explică mama.

Unele femei dau din cap înţelegător, în timp ce soţii lor rânjesc prosteşte şi privesc spre tavan. Zumzetul discret al conversaţiilor în şoaptă revine încet, aidoma unui motor care se încălzeşte, dar, în scurt timp, Paul coboară să-şi ia locul în scaunul lui de shiva şi toţi oaspeţii tac brusc şi încearcă să nu se uite la el prea lung. Încearcă şi nu reuşesc. Paul priveşte derutat în jur, apoi în jos, la cămaşă, şi-şi controlează şliţul.

— Ce-i? întreabă, uitându-se la mine. Ce se întâmplă?

Înainte să apuc să-i răspund, unchiul Stan se ridică în picioare şi începe să aplaude. Mâinile mari şi cioturoase i se lovesc una de alta în clinchetul subţire al ghiulurilor de pe degete. Ovaţia singuratică şi tremurătoare a unui bătrân îndoit de spate.

— Stai jos, înainte să te prăbuşeşti, moşule! îi zice mama.

Paul mai priveşte încă o dată în jurul lui, apoi ridică din umeri şi se apleacă spre mine, cu o faţă pungită.

— Cine s-a băşit? întreabă.

Capitolul 27

ora 21.30

Penny apare către sfârşitul zilei de shiva.

— Bună, zice, aşezându-se pe scaunul gol din faţa mea.

Poartă o rochie neagră, decoltată şi fără mâneci, şi sandale. Picioarele ei de patinatoare sunt încrucişate, aţâţător, la nivelul ochilor mei.

— N-am mai fost niciodată la o shiva până acum, îmi spune.

— Te descurci foarte bine, zic.

— Un pervers bătrân m-a ciupit de fund pe scări când am intrat.

— Unchiul meu Stan. E inofensiv.

— Explică-i asta fundului meu. Parc-ar fi vrut să ia o bucată din el.

— Bună, Penny, o salută mama.

— Bună ziua, doamnă Foxman. Condoleanţele mele.

— Mulţumesc. Îi erai tare dragă.

— A fost un om aşa de bun! La magazin o să-i simţim cu toţii lipsa.

— E frumos din partea ta că ai venit să ne vezi.

— Îmi pare rău că a durat atât până am ajuns. Ştiţi că vara ţinem deschis până la nouă seara.

— Penny era singura în care tata avea încredere să închidă magazinul şi să pună alarma, spune Paul.

— Ei, nu-i nici o filozofie, se scuză Penny, îmbujorându-se.

Apoi o vede pe Wendy şi exclamă:

— Doamne, Wendy! Nu te-am recunoscut.

— Asta pentru că, spre deosebire de tine, eu am avut decenţa să îmbătrânesc. Uită-te la tine! Fac pariu că încă îţi mai cer buletinul prin baruri.

— Nu tocmai, zice Penny, foindu-se pe scaun sub privirile scrutătoare ale lui Wendy.

— Zău, continuă Wendy, clătinând din cap, ce măsură porţi, XS?

ora 21.50

Au plecat toţi musafirii şi casa s-a cufundat în tăcere. Eu şi Penny stăm în întuneric pe marginea piscinei, cu picioarele în apă. Singura lumină vine de la două lămpi subacvatice, aşa

că nu vedem decât boarea fină a aburului care se ridică din apa caldă.

— Deci, ce mai faci? întreabă ea.

— Bine, cred. Petrecem mult timp în familie. După ce terminăm, cred că o să avem nevoie de o pauză de comunicare de vreun an.

Penny dă din cap aprobator şi face cu vârfurile picioarelor cercuri în apă.

— Eu stau foarte aproape de ai mei, spune. Mama suferă de degenerescenţă maculară şi nu mai vede suficient de bine ca să poată conduce. Aşa că în fiecare marţi îi fac cumpărăturile şi duminică seara iau întotdeauna cina cu ei.

— E plăcut, nu?

— Poate să fie, zice, ridicând din umeri, dacă iei combinaţia potrivită de medicamente. Doamne, cald mai e aici!

— Mda, aşa a fost toată săptămâna. O zăpuşeală teribilă.

— Seara parcă ar trebui să se mai răcorească.

— Da. Dar n-a fost cazul în ultimul timp.

— Doamne, Judd! Fii atent la noi! Facem conversaţie despre vreme. Încercăm să evităm un ceva sau pur şi simplu nu mai avem ce să ne spunem?

— Nu ne-au lipsit niciodată subiectele de discuţie.

— Păi, atunci, hai să punem un moratoriu pe flecăreala de doi bani, bine?

— S-a făcut.

— Doamne, hai să intrăm odată în apă!

Se ridică şi, chiar dacă nu-i văd bine ochii, ştiu că mă provoacă.

— Întoarce-te cu spatele, zice.

După doar câteva clipe aud un plescăit uşor când Penny alunecă în apă. Mă întorc şi îi zăresc rochia neagră rămasă grămadă pe jos. Îmi dezbrac şi eu tricoul şi pantalonii sport. Am un moment de ezitare când ajung la boxeri. A-i scoate sau a nu-i scoate, aceasta-i întrebarea. Cum a răspuns Penny la ea? În lumina difuză care răzbate de pe fundul piscinei e imposibil de spus. Mă strecor în apă, cu lenjeria pe mine. Paza bună trece primejdia rea.

Penny se ţine de una dintre barele scării, în timp ce eu dau din picioare în poziţie verticală, la vreo jumătate de metru de ea. După o vreme vederea mi se obişnuieşte şi o pot privi în ochi. Am un flashback cu Horry şi Wendy, care se priveau la fel, în exact acelaşi loc, cu câteva ore în urmă. Piscina asta bântuită, care pare să scoată la iveală iubiri de mult moarte şi îngropate.

— M-am gândit la tine, Judd.

— Şi eu la tine.

— Ai vrea să mă săruţi acum?

Mă apropii prin apă de ea şi-mi las mâna să cadă peste a ei, pe balustrada scării. De aproape îi disting curbele seducătoare ale sânilor uzi şi lucioşi, care dispar sub apă.

— Ştii... încep eu.

Dar pe urmă, nu ştiu cum, mă trezesc sărutând-o, încet şi apăsat, şi limbile ni se ating, întâi uşor, apoi din ce în ce mai pătimaş. Penny are exact acelaşi gust pe care mi-l aminteam şi mă poartă înapoi, într-o clipită, spre acele nopţi pline de dulceaţa asudată a frecatului la rece, în subsolul meu. Îi simt sfârcurile tari lipite de pieptul meu, degetele ei alunecându-mi în sus pe spate, apăsând pe ceafă.

În ultimii zece ani şi mai bine, n-am sărutat pe nimeni în afară de Jen şi nici măcar cu ea nu m-am mai sărutat de foarte multă vreme astfel, cu gurile căscate şi limbi frenetice, un sărut care e aproape un fel de sex în sine. Acum sărut o altă femeie, şi senzaţia acestor buze care se deschid şi se lipesc de buzele mele într-un umed abandon, a degetelor care îmi şerpuiesc în jos, pe piept, a coapselor goale şi catifelate înfăşurate în jurul şoldurilor mele, e în acelaşi timp exaltantă şi ireală. Dacă o femeie vrea să mă sărute în felul acesta, mi se pare logic ca, la un moment dat, să apară şi altele, la fel de dornice. Pentru prima dată de când i-am surprins pe Jen şi pe Wade am faţă de viitorul meu un sentiment care nu e departe de optimism.

După un timp, Penny se opreşte să-şi tragă răsuflarea, gâfâind uşor şi răsucindu-se ca să se sprijine cu mâinile de marginea piscinei. Înot în urma ei, îi cuprind braţele cu mâinile mele şi-mi apăs pieptul de spinarea ei. Îşi lasă capul pe spate ca să-şi lipească obrazul de al meu.

— A fost aşa de bine, zice.

Corpul meu se apropie de al ei, şi când îi ating uşor fundul bombat – am o erecţie care se luptă sub apă cu boxerii mei uzi –, Penny scoate un geamăt surd.

— Penny, îi zic. Vreau să-ţi spun ceva.

— Spune-mi mâine, răspunde, lipindu-se apăsat de mine. Acum doar ţine-mă.

ora 22.25 p.m.

Penny a plecat de ceva timp, după ce m-a mai sărutat de câteva ori. Acum sunt excitat la maximum şi mi-e imposibil să dorm, aşa că, din cine ştie ce motiv patologic, formez numărul mobilului lui Jen.

— Alo?

E vocea lui Wade. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e şi el acolo. Wade nu e genul de bărbat care să zică pas ocaziei de a face sex într-un hotel. Închid, aştept un minut şi formez din nou.

— Alo? zice tot el, ceva mai apăsat, cu tonul celui care vrea să se facă definitiv înţeles.

E telefonul lui Jen, de ce dracu' răspunde el? Închid şi formez din nou. De data asta vocea îi e subţire şi sacadată.

— Judd, zice.

Îi ascult respiraţia câteva clipe lungi şi apoi închid. Data următoare răspunde Jenn.

— Judd, zice, probabil înclinând sardonic şi cunoscător din cap, spre Wade.

Mi-i imaginez întinşi în pat, el dezmierdându-i coapsa goală cu degetele lui groase, până sus, spre curbura fundului, în timp ce ea vorbeşte cu mine, iar cu cealaltă mână mângâindu-şi mădularul gros, aproape erect, pregătindu-l pentru ea. Din punctul meu de vedere, nu există cancer pancreatic suficient de dur pentru Wade.

— Deci o să fim părinţi.

— E târziu, Judd. Nu vrei să vorbim mâine?

— A, iartă-mă. V-am întrerupt din nou de la ceva?

— Nu, doar că sunt epuizată.

— M-ai fi părăsit? o întreb, spre surprinderea amândurora. Dacă nu te-aş fi prins, crezi că m-ai fi părăsit pe mine sau îl părăseai pe el, acum?

O aud cum suspină la telefon.

— Sincer, nu ştiu, zice.

E o întrebare dintre acelea care pur şi simplu nu au un răspuns potrivit, dar răspunsul lui Jen oricum doare.

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Culcă-te la loc.

— Putem să vorbim mâine?

— Da. Poate. Nu ştiu.

— Eu sper să putem.

— Pa.

Aştept vreo trei minute şi pe urmă formez numărul lui Wade.

— Alo? zice.

Închid. E o victorie neînsemnată, dar te înveţi să le obţii acolo unde poţi.

Nu te însura niciodată cu o femeie frumoasă! Venerează-le, dacă e musai, culcă-te cu ele, dacă poţi – fără îndoială, fiecare bărbat ar trebui să aibă parte de cunoaşterea carnală a perfecţiunii fizice, cel puţin o dată în viaţă –, dar, când vine vorba de căsătorie, treaba se fâsâie. Întotdeauna o să te simţi ca un invitat nepoftit la propria petrecere. În loc să te consideri

norocos, o să-ţi petreci toată viaţa în stare de alarmă, aşteptând să cadă şi celălalt pumnal şi să-ţi ciuruiască inima ca un glonţ.

ora 23.55

Alerg pe coridoare întunecate. Aud în spatele meu clinchetul plăcuţelor de identificare ale rottweilerului, zgrepţănatul ghearelor lui pe podea, gâlgâitul surd al respiraţiei lui în timp ce mă ajunge din urmă. Transpir şi gâfâi şi, oricât aş încerca, mi se pare că nu reuşesc să fug mai repede. Apoi dau colţul şi proteza de la picior îmi cade cu un cloncănit lemnos. Urlu în timp ce mă prăbuşesc şi, deşi câinele nu este încă deasupra mea, mă smulg din somn, cu convingerea că va fi curând.

Capitolul 28

La petrecerea dată de Jeremy Borson la el acasă, Alice Taylor stătea rezemată de un perete, sorbea dintr-o ceaşcă de plastic suc de fructe botezat cu whisky şi zâmbea la cuvintele uneia dintre prietenele ei. În ultimele luni deveniserăm mai apropiaţi; începuse să-mi atingă braţul când stăteam de vorbă, şi pe coridoarele de la şcoală mergea aproape de mine, aşa că şoldurile ni se atingeau din când în când. Cu doar câteva zile mai înainte, în timp ce ne întorceam de la şcoală, o prinsesem impulsiv de mână când şi-o ştersese de a mea, iar ea mi-o strânsese uşor drept răspuns şi rămăseserăm aşa tot restul drumului, fără să vorbim despre asta. Pentru prima oară de când eram licean aveam o prietenă pe care se părea că o pot aborda. A doua zi după-amiază urma să mă întâlnesc cu ea la mall, să mergem la film şi la un hamburger, şi eram decis să o ţin din nou de mână, ba poate chiar să o sărut în timpul filmului.

Şi acum iat-o aici, la petrecerea lui Jeremy Borson, îmbrăcată într-un pulover alb cu decolteu în V, cu şort din blugi tăiaţi care îi lăsau la vedere pielea netedă şi bronzată a picioarelor, şi cu părul castaniu şi ondulat, ridicat de pe frunte cu o bentiţă. Vedeam cum, deşi râdea cu prietenele ei, ochii ei cercetau în jur, pe deasupra ceştii, căutându-i pe ai mei, îi vedeam zâmbetele furişe destinate mie, cu lumina reflectându-se în luciul buzelor ei. Zâmbetele acelea aveau ceva nou, ceva îndrăzneţ şi promiţător, şi am început să-mi fac loc prin mulţime, cumpănindu-mi resursele şi dând peste cap sucul îndoit cu whisky, ca să-mi fac curaj. Poate o să ieşim puţin afară şi o s-o sărut în seara asta. Eram destul de sigur că şi ea ar fi vrut.

În încăpere era foarte cald şi aerul vibra: Tears for Fears bubuia din boxele stereo, fetele dansau stângaci în pătratul eliberat după înlăturarea precaută a unei măsuţe de cafea, puştii se înghesuiau unii în alţii în livingul supraaglomerat, paharele cu băuturi erau ridicate în aer, ca să nu se verse. Ici şi colo, cuplurile se mozoleau rezemate de pereţi, deşi cele mai răsărite ieşeau afară, să se pipăie şi să se lingă în intimitate. Şoaptele despre voma din toaletă, despre materialele porno din subsol şi despre substanţele interzise din garaj treceau din gură-n gură.

Nu ştiu ce s-a întâmplat exact. Cineva s-a ciocnit cu altcineva din încăpere – poate din maimuţăreală ori poate absolut accidental – şi toţi am devenit brusc nişte piese asudate

de domino, căzând una peste cealaltă, până ce eu am ajuns împins în Tony Rusco, care chiar în clipa aceea ducea o bere la gură. Sticla s-a lovit cu zgomot de dinţii lui şi berea i s-a vărsat peste cămaşă. Tony s-a întors, s-a şters pe faţă cu mâneca şi, fără nici un preambul, mi-a tras un şut în boaşe.

Dacă nu eşti înzestrat cu boaşe – sau eşti, dar ai reuşit să treci prin viaţă fără să ţi le fi vătămat vreodată –, atunci ai ratat unele dintre cele mai subtil nuanţate variante de suferinţă fizică extremă cunoscute omului. E un clavir al durerii, melodie, armonie, bas şi percuţie, în acelaşi instrument.

La început nu e nimic. Surprinzător de mult nimic, de fapt. Nu simţi nici un fel de durere, doar zgomot alb şi şocul loviturii primite acolo, în cea mai moale parte a corpului. Pentru că durerea încă n-a început, îndrăzneşti să speri că nici nu va veni, că lovitura nu a fost aşa de directă cum ai crezut iniţial. Dar iat-o sosind, ca tunetul în urma fulgerului, mai întâi ca un huruit surd, un disconfort aidoma unui zumzet jos şi constant. Dacă ar fi o notă muzicală, ar fi una dintre acele note profunde, de bas, folosite în filmele de groază ca să creeze senzaţia ameninţării iminente a unor creaturi teribile, întunecate şi cu colţi, care se ascund, gata să atace. E un zumzet plin de semnificaţii, pentru că ştii că o notă atât de joasă nu poate decât să urce. În vreme ce simţi cum durerea surdă, zvâcnind, emană din centrul fiinţei tale, din chiar miezul tău, şi îţi spui „o să mă descurc, nu e mare lucru“, ăsta este momentul când cazi brusc în genunchi, chircit şi cu respiraţia tăiată, fără să-ţi dai seama cum ai ajuns aşa. Şi acum durerea se răspândeşte peste tot – în zona pelviană, în vintre, în rinichi, în muşchii încordaţi la maximum ai şalelor, acolo unde habar nu aveai că ai muşchi. Corpul îţi este mult prea încordat ca să poţi respira cum trebuie, aşa că plămânii ţi se comprimă şi îţi curg balele, pentru că îţi atârnă capul, iar inima nu reuşeşte să-ţi pompeze suficient de repede sângele grăbit, şi simţi cum te înclini, dar nu mai ai muşchi care să te ajute să te redresezi, aşa că sfârşeşti prin a te prăbuşi pe o parte, cu nervii lipiţi unii de alţii în gheme încâlcite de durere, cu ochii daţi peste cap în găvane ca şi cum ai fi apucat un cablu electric neizolat pe ploaie.

Serios, nu există ceva comparabil cu asta.

Rusco nu avea ce căuta la petrecerea aceea. Terminase liceul cu doi ani în urmă, ceea ce reprezentase un mic miracol, dată fiind lista record de suspendări pe care le adunase pentru bătăi, droguri şi acte de vandalism. Acum era operator motostivuitor la depozitul unuia dintre magazinele de mobilă amplasate ciorchine la capătul lui Route 9 şi ridica gantere cu amicii pe pajiştea din faţa casei lui. Se zvonea că l-ar fi

ameninţat cu cuţitul pe domnul Portis, proful nostru de sport bătrâior, care ulterior suferise o cădere nervoasă; că i-ar fi tras un pumn bodyguardului de la Dark Horse pentru că nu voiseră să-i dea o bere; că în clasa a opta îl bătuse măr pe taică-său.

Prin urmare, chiar şi dacă m-aş fi putut ridica în picioare în momentul acela, ca să mă bat cu el, rezultatul ar fi fost că m-ar fi trimis din nou la pământ cu un pumn. Aşa că m-am ghemuit în poziţie fetală, în timp ce camera se învârtea cu mine şi în dosul pleoapelor închise îmi pluteau culori halucinante, iar Rusco şi-a pus gheata pe capul meu, zicând:

— Ai grijă pe unde calci, rahat cu ochi.

Pe urmă el a dispărut şi la un moment dat am văzut-o pe Alice, aplecată deasupra mea, ajutându-mă să mă ridic şi, împreună cu Jeremy, ducându-mă sus, în dormitorul părinţilor lui Jeremy, unde m-au întins pe un aşternut cu floricele.

— Cum te simţi? mă tot întreba Alice, iar eu mă străduiam din răsputeri să nu plâng.

Savuram grija ei, apropierea fizică, părul care-mi mângâia drăgăstos obrajii în timp ce ea se apleca deasupra mea, dar nu mă purtasem tocmai bărbăteşte şi al naibii să fiu dacă aveam de gând, pe lângă asta, să şi plâng în prezenţa ei.

— E un idiot, a zis Alice.

M-am răsucit cu spatele la ea şi am închis ochii. Cred că e posibil să fi aţipit, pentru că, atunci când am deschis ochii, ea nu mai era acolo şi un cuplu de elevi de clasa a douăsprezecea se pipăiau în baie, şi gemetele lor înăbuşite erau reverberate de faianţa din jur.

Mergeam şontâcăit spre casă când Paul a oprit în dreptul meu, la volanul Cadillacului tatei. Din momentul în care primise bursa pentru baseball, i se dăduse voie să folosească nelimitat maşina şi, de aceea, în loc să vină la petrecere, fusese cine ştie pe unde şi şi-o trăsese pe bancheta din spate.

— Hei! mi-a strigat. Ce-ai păţit?

— Nimic.

— Am auzit că ţi-ai luat-o rău pe coajă.

— Nu coaja mă doare.

M-am uitat la el şi, spre marea mea surpriză, am văzut că spumega de furie.

— Urcă, mi-a zis.

— Trebuia să fiu deja acasă.

— Las-o naibii de casă. Vino cu mine!

— Unde?

A lovit cu pumnul în volan, cu ochii aţintiţi înainte.

— Urcă odată în maşină, da?!

Cadillacul mirosea a parfum şi a sex, iar ouăle mele zvâcneau la fiecare hop sau curbă.

— Mama lui de nenorocit, bombănea Paul în timp ce conducea pe Centre Street. Să vedem cum o să-i placă să mă aşez eu pe capul lui.

Eram speriat şi aveam încă dureri destul de mari, dar mă simţeam în siguranţă cu Paul şi eram mişcat de furia lui pe cel care îmi făcuse rău. În liceu ne îndepărtaserăm unul de celălalt, dar tot fraţi eram, şi acum, iată, îşi întrerupsese distracţia de seară, în mod sigur condimentată cu oarece goliciune feminină, ca să-i ia apărarea fratelui mai mic.

— Încetează cu bocitul, mi-a şoptit. Doar nu vrei să te vadă în halul ăsta.

Era o seară senină şi cartierul se scălda în lumina albastră a lunii abia ridicate peste linia orizontului. Paul gonea pe străzile pustii, iar eu îmi închipuiam că suntem doi fraţi care se grăbesc să ajungă la restaurantul de pe autostradă, pentru o cină târzie, la care să-şi povestească unul altuia cum şi-au petrecut seara. Noi nu mai eram de mult astfel de fraţi, dar mi se întâmpla adeseori să-mi doresc să fi fost încă. Câteva minute mai târziu opream în dreptul unei case în stil victorian, dărăpănate şi cu veranda într-o rână. Rusco era afară, pe peluză, cocoţat pe banca de forţă, cu o bere în mână. Cei doi tipi cu care fusese la petrecere stăteau pe treptele intrării, fiecare cu câte o bere. L-am urmărit pe Rusco remarcându-mi deja prezenţa pe locul din dreapta al maşinii, măsurând din ochi silueta atletică, înaltă, a lui Paul care se îndrepta nervos spre el, învăluit în lumina farurilor, şi preţ de o neasemuit de dulce clipă, am văzut cum chipul îi e cuprins de teamă, pe măsură ce-şi dădea seama ce se întâmplă.

— Ei, tu, a strigat, ridicându-se în picioare. Eşti pe o proprietate particulară. Cară-te-n mă-ta...

Pumnul lui Paul i-a nimerit gura deschisă cu un trosnet puternic. Orice euforie mi-a dispărut într-o clipă. Rusco a căzut grămadă, iar cei doi prieteni ai lui au sărit de pe trepte, neştiind prea bine ce să creadă despre Paul, care acum stătea deasupra lui Rusco şi striga:

— Ridică-te şi luptă, fătălău căcăcios!

Am ieşit în grabă din maşină şi am alergat pe trotuar înspre locul unde Rusco, ameţit, zăcea întins pe spate. Din gură îi curgea sânge şi mi s-a întors stomacul pe dos când am văzut că nu mai are cei doi dinţi din faţă.

— Paul, las-o moartă! m-am rugat eu, brusc îngrozit. Hai să mergem!

— Vino aici, Judd, mi-a strigat el.

M-am apropiat şi m-am oprit lângă el, în vreme ce Rusco se răsucea pe toate părţile şi încerca să se ridice. Bărbia îi arăta de parcă fusese înmuiată în vopsea roşie şi ochii i se

rostogoleau în orbite. Când s-a ridicat în genunchi, Paul i-a tras un şut în stomac şi el s-a prăvălit din nou. La ferestrele unui dormitor de la etaj s-a aprins lumina, şi din casă am auzit lătrături.

— Paul, trebuie s-o tăiem de aici.

— Dă-i la boaşe, mi-a ordonat Paul, cu ochii arzând şi vinele de la gât umflate crunt pe sub piele.

— Lasă, i-am spus. Trebuie să plecăm.

Veranda s-a luminat. L-am apucat pe Paul de braţ şi am început să-l trag spre maşină.

— Haide! l-am implorat.

De pe jos, Rusco a încercat să-l prăvale cu o lovitură de picior, dar n-a făcut decât să-l lovească peste gleznă. Paul l-a prins pe Rusco de picior şi i l-a tras spre el, ţinându-l cu coapsele desfăcute.

— Trage-i una la ouă şi pe urmă plecăm, mi-a zis.

Sângele care i se aduna lui Rusco în bărbie a început acum să-i curgă pe obraji, pentru că Paul îi ridica piciorul tot mai sus. A deschis gura să scuipe din sângele adunat şi mi s-a părut că îşi pierduse şi vârful limbii.

— Nu vreau! am ţipat.

Apoi uşa de la intrare s-a deschis în spatele nostru şi în cadrul ei a apărut silueta unei femei masive, în pantaloni de trening verde şi sutien, cu mâna încleştată pe zgarda unui rottweiler furibund, care trăgea ca turbat să scape din strânsoare. Avea aceeaşi frunte proeminentă ca şi fiu-său, aceiaşi ochi mici şi lipsiţi de umor.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— Noi plecăm, am strigat cu o voce spartă, în timp ce ne retrăgeam cu spatele.

— Tony, ce s-a întâmplat? Doamne! Ce-a păţit?

Rottweilerul mârâia şi lătra la noi şi, în lumina gălbuie a verandei, îl vedeam cum împroaşcă bale împrejur, luptându-se să scape din mâna doamnei Rusco. Ajunseserăm deja la bordură când ea i-a dat consemnul: „Pe ei, Max“ şi a dat drumul la zgardă. Rottweilerul a zbughit-o pe treptele verandei, iar noi ne-am întors şi am luat-o la goană cât ne ţineau picioarele. Auzeam cum ghearele fiarei zgrepţănau asfaltul aleii, îi auzeam mârâitul gros, reverberându-mi adânc în măruntaie. Paul m-a ajuns pe trotuar, m-a depăşit şi s-a aruncat pe locul din dreapta, prin geamul deschis al portierei. Eu am sărit mai întâi pe capotă şi de acolo pe acoperişul maşinii, simţind cum foaia de aluminiu se îndoaie sub greutatea mea. M-am întors exact în clipa în care câinele făcea un salt prin geam, după Paul. Maşina s-a zgâlţâit sub mine în timp ce dulăul mârâia şi fornăia, iar ţipetele lui Paul treceau de

la teroare la agonie. Am strigat din toţi plămânii după ajutor, am urlat până ce vocea mi-a cedat şi nu am mai putut scoate nici un sunet. Trei zile mi-au trebuit până să mi-o recapăt, trei zile pe care le-am petrecut în spital, în timp ce Paul a fost operat la umăr şi i s-au făcut grefe de piele pe braţul ferfeniţit. Am strigat, am ţipat şi am făcut în pantaloni, ţopăind disperat pe acoperişul maşinii, în timp ce Paul urla şi plângea.

Până la urmă, Rusco a fost cel care a scos câinele din maşină. S-a apropiat clătinându-se pe alee, cu gura şi bărbia pline de sânge, a smucit portiera şi a urlat: „Max, şezi!“ La momentul acela însă, câinele era deja în delir şi nu se mai supunea nici unei comenzi, aşa că Rusco l-a apucat de labele din spate şi l-a tras afară. Animalul s-a împleticit şi i-a scăpat din mână, încercând să ajungă iar la maşină, lătrând furios, dar Rusco i-a blocat calea şi a ţipat la el. Rottweilerul sărea în jurul lui, lătra şi mârâia, şi la început am crezut că din bot îi curge sânge, dar apoi mi-am dat seama că era o fâşie udă din tricoul roşu pe care îl purta Paul.

— Plecaţi de aici! a strigat Rusco. O să-mi scape!

— Ţine-l! am strigat de pe acoperiş, cuprins de isterie.

Dedesubtul meu, în maşină se lăsase o tăcere cumplită.

— Intră în maşină pe partea cealaltă!

Nu-mi aduc aminte când am coborât de pe maşină şi am deschis portiera. Îmi amintesc doar de capul lui Paul îndesat sub volan, de corpul lui întins pe banchetă într-o poziţie nefirească, de sângele care se adunase în crăpăturile tapiţeriei din vinilin a scaunelor, de duhoarea sufocantă de sânge şi fecale. Când i-am mutat capul şi i l-am scos de sub volan ca să mă aşez, Paul n-a scos nici un sunet, însă când am trântit portiera a gemut şi aşa am ştiut că trăieşte. Paul fusese atât de nerăbdător să-l calce pe Rusco în picioare, că nici nu se obosise să oprească motorul, aşa că am putut să ridic imediat ambele geamuri. Câteva clipe mai apoi, rottweilerul s-a izbit de aripa maşinii cu o buşitură, râcâind cu colţii de sticla geamului. M-am uitat tâmp în spatele lui, la Rusco, care mi-a răspuns cu o privire inexpresivă, cu faţa mânjită de sânge ca un sălbatic, în timp ce câinele urla şi se repezea iar şi iar la maşină. La un moment dat am reuşit să bag în viteză şi am plecat de acolo, încet, ca să nu-l zdruncin pe Paul. Prin oglinda retrovizoare am văzut că rotweillerul ne-a urmărit puţin, apoi s-a oprit în mijlocul străzii, lătrând cu furie. Ar fi trebuit să bag în marşarier şi să dau cu maşina peste el, dar nu am făcut-o, am continuat să conduc, iar impulsul acesta ignorat a devenit apoi unul dintre lucrurile care aveau să mă bântuie în zilele şi în anii care au urmat. Dacă aş fi călcat atunci câinele. Dacă aş

fi sărit de pe acoperişul maşinii să-l ajut pe Paul. Dacă aş fi refuzat să merg cu Paul, de la bun început.

La un moment dat am reuşit să mă adun şi am condus până la camera de urgenţă a spitalului, dar nu-mi amintesc nimic din toate astea. Am o vagă amintire despre o asistentă care îmi vâra acul unei seringi în venă, pentru că Paul pierduse foarte mult sânge, şi pe urmă au apărut şi părinţii noştri şi li s-a luat şi lor sânge. Poliţia a reţinut maşina o vreme, pentru prelevare de probe, şi de aceea la un moment dat m-am trezit îngrozit, pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie care mă ducea acasă. Părinţii mei au rămas la spital peste noapte. Poliţistul care mă ducea acasă era un tip în vârstă, căruia nu-i distingeam prea bine chipul de unde şedeam. Mi-a spus că i-am salvat fratelui meu viaţa. Curând avea să devină limpede că Paul nu era de aceeaşi părere. Consensul tacit – evident în privirea fratelui meu, în expresia îndurerată a tatei şi în atitudinea de nonintervenţie a mamei – era că fusese schilodit cine nu trebuie. Pe atunci nu ştiam asta, dar aceea a fost seara în care ne-am despărţit, iar în anii care au urmat rămăşiţele a ceea ce fuseserăm cândva aveau să se îndepărteze din ce în ce mai mult, pierzând treptat mici fragmente esenţiale, până ce s-a stins şi ultima speranţă că ne vom mai putea apropia vreodată.

Poliţia animalelor l-a eutanasiat pe Max două săptămâni mai târziu, după o şedinţă de tribunal la care tata s-a dus înarmat cu fotografii oribile ale rănilor lui Paul. Au urmat procese şi contraprocese, s-au făcut puneri sub acuzare pentru intenţii criminale şi au fost respinse. La câteva săptămâni după aceea, am reuşit s-o sărut pe Alice Taylor într-o sală întunecată de cinema şi apoi, spre surprinderea amândurora, am plâns ca un copil.

SÂMBĂTĂ

Capitolul 29

ora 5.06

Mă trezesc ciudat de plin de energie, cu stomacul ghiorăindu-mi de foame. Sus, frigiderul supraîncărcat îmi oferă preaplinul lui de hrană primită de la musafiri. Îmi arunc în fugă câteva felii de caşcaval pe o chiflă pufoasă şi mă îndrept spre etaj. De când m-am întors acasă nu am urcat aici. Uşile dormitoarelor sunt închise toate, aşa că nu e mare lucru de văzut. Păşesc tiptil pe treptele care duc în pod – şi scârţâie ca într-o casă bântuită –, ies prin fereastra de acces pe acoperiş şi mă urc pe creastă. Când eram copil, obişnuiam să mă sui aici ca să privesc în jos pe stradă şi să-mi adun gândurile netulburat. Paul venea şi el aici, cu Boner, să fumeze iarbă şi să se uite la reviste pornografice, iar Wendy, ca să se bronzeze până i se usca oja pe unghii. Nu ştiu dacă Phillip a descoperit vreodată locul ăsta. Când se făcuse destul de mare ca să fi putut urca aici, noi deja plecaserăm toţi de acasă.

Knob's End este situat într-o zonă mai înaltă şi ai ce să vezi de aici, de sus. Cale de câteva străzi, se zăresc curţile din spate ale caselor, piscinele, balansoarele, grătarele şi jucăriile împrăştiate. Peste acoperişuri se vede pista unde oamenii fac jogging dimineaţa devreme, în spatele terenului de baseball din parcul oraşului, pe strada Fenimore. Poţi să priveşti cum răsare soarele şi colorează cerul în alb, apoi în roz şi la urmă în albastru.

Poţi s-o vezi şi pe soră-ta mai mare, desculţă, în boxeri şi tricou, cum păşeşte grăbită pe stradă, dinspre casa familiei Callen, prinzându-şi din mers la spate părul lung şi ciufulit, şi să te întrebi ce-o fi făcut acolo până la ora asta. Pe urmă, la doar câteva minute după ce a intrat pe uşă, poţi s-o vezi pe Linda Callen cum pleacă din casa copilăriei tale şi merge liniştită pe stradă, înapoi la casa ei. Ar fi probabil util să vezi expresia de pe faţa Lindei, dar ea e cu spatele la tine, aşa că poţi doar s-o ghiceşti. Poţi să meditezi la cele două femei, care s-au petrecut la interval de doar câteva minute şi care merg pe acelaşi drum, dar în direcţii opuse, la fel de tăcute ca roua care cade acum ca o boare pe iarbă şi pe faţa ta, şi poţi imagina oricât de multe ipoteze, despre ce fel de treabă aveau ele de rezolvat în ceasul moale al acestei dimineţi tihnite, când ziua abia de începe să respire uşor. Poţi să stai aici sus, simţindu-te deasupra tuturor şi a orice, chiar dacă ştii că nu eşti, ajungând la concluzia că singurul lucru pe care îl poţi cunoaşte vreodată, cu adevărat, despre ceilalţi este că nu ştii absolut nimic despre ei.

ora 6.30

Ies din duş într-o beznă absolută. De acum e un fapt obişnuit. Mă înfăşor în prosop şi mă duc la panoul cu siguranţe. De data asta însă, când învârt dulia siguranţei, se aude un pârâit electric, văd un fulger de lumină albăstruie şi mă trezesc aruncat cât colo înapoi în încăpere, fără prosop. Aterizez pe spate, cât sunt de lung, gata să mă afund în prăpastia inconştienţei. Corpul îmi tremură încărcat cu electricitate şi îmi simt fiecare moleculă vibrând armonic, la unison. Închid ochii şi...

... Am trei ani şi mă plimb prin parc, călare pe motocicleta mea roşie din plastic. Afară e frig, am pe cap fesul de schi şi nasul îmi curge din belşug, direct în fular. Roţile de plastic ale motocicletei duruie tare pe asfaltul crăpat şi eu împing din picioare ca să dau roată în jurul unei gropi cu nisip de dimensiunile unui stadion olimpic. Nu ştiu dacă merg în sensul acelor de ceasornic sau invers. Am trei ani, habar nu am de

ceasuri. Deodată, îmi apare în cale un copil, înalt şi gras, cu două dâre de muci care îi curg echilateral din nas spre colţurile gurii. Ţine ridicată deasupra capului o ladă mare pentru sticlele de lapte, de parcă ar ţine Tablele Legii cu cele zece porunci, coborâte de pe muntele Sinai. „Marele Hulk!“ strigă la mine. Eu nu ştiu ce înseamnă. Mai am câţiva ani până să citesc benzile desenate scoase de Marvel şi, chiar după ce le voi fi descoperit, Incredibilul Hulk avea să mi se pară lipsit de sens. Tipul e rău sau bun? Nu poţi fi niciodată sigur, şi ambivalenţele morale nu-şi găsesc locul în copilărie. Am trei ani şi nu am auzit niciodată de Incredibilul Hulk, dar puştiul este în mod evident foarte ataşat de el. Poate că se preface că lada e o maşină sau o casă, sau un bolovan uriaş, sau un duşman de moarte, ce ştiu eu? Indiferent ce ar fi, doare rău de tot când mă izbeşte în faţă. Cad de pe motocicletă pe o parte, şi pietrişul asfaltului rece îmi muşcă din obraz. Îmi curge sânge din nas şi din gură, tuşesc, scuip şi plâng, înecat cu propriul sânge.

Şi atunci sunt săltat în aer de două braţe viguroase, ridicat mult deasupra grăsanului şi a motocicletei mele de plastic, deasupra pământului chiar, faţa mi se sprijină pe umărul mare al salvatorului meu, un umăr şi moale, şi tare în acelaşi timp. Sângerez în puful moale al scurtei lui, în timp ce el mă freacă pe spate şi zice: „Gata, piticule, gata. N-ai păţit nimic. Nu-i nimic.“ Pe urmă mă aşază pe o bancă şi-şi scoate batista, ca să mă şteargă încet de sânge. „Ticălosul ăla mic ţi-a tras-o, nu glumă“, îmi zice şi mă ia din nou în braţe, cu blândeţe. Nu ştiu ce înseamnă „ticălos mic“, nu ştiu cine este Hulk, nu-mi amintesc prea clar ce s-a întâmplat, dar tatăl meu mă ţine la adăpost, ridicat deasupra incidentului, iar eu sunt îngropat pe jumătate în pieptul lui puternic, şi-mi dau seama că grăsanul de copil e undeva, jos, sub mine, însă ştiu că micul ticălos nu mă poate ajunge aici, sus.

ora 6.32

Îmi revin şi văd deasupra faţa îngrijorată a mamei, aplecată peste mine.

— Judd, zice încet, rămâi aşa un moment.

Are cearcăne adânci sub ochi şi, din unghiul în care o privesc, văd cum rădăcinile grizonante ale firelor de păr îi încadrează jumătatea de sus a feţei. Pare obosită şi bătrână, şi simt un val de tandreţe faţă de ea. Încă trepidez.

— Îmi spunea „piticule“, zic eu.

— Cum, dragule?

— Când eram mic. Tata îmi spunea „piticule“.

Mama mă priveşte şi surâde.

— Îmi aduc aminte, zice, frecându-mă pe piept.

— Plângi, îi spun.

— Şi tu la fel.

Abia acum simt cât de udă îmi este faţa. Mama apare şi dispare din ochii mei după cum clipesc printre lacrimile proaspete.

— Îmi e dor de el, spun şi simt cum se rupe ceva în mine.

Mama scoate un vaiet de durere şi îşi lasă hohotind capul pe pieptul meu, iar eu plâng cu faţa afundată în părul ei aspru şi încurcat, şi rămânem aşa mult, mult timp.

Capitolul 30

ora 8.06

Pentru că e sâmbătă, legile shiva se suspendă şi toate semnele exterioare ale doliului sunt lăsate la o parte în cinstea sabatului. Boner trece pe la noi să ne pună la curent cu ultimele noutăţi. Poartă costum negru cu cămaşă la fel şi arată gata să meargă la club.

— Tot în doliu sunteţi, bineînţeles, zice. Dar astăzi n-o să vină lumea în vizită şi nu trebuie să respectaţi ritualul shiva.

— Adică e ca un fel de zi liberă, zic eu.

— Nu chiar, mă contrazice Boner privind la mama, care încuviinţează din cap, şi din nou spre noi. Azi, continuă el, o să veniţi cu toţii la templu, să spuneţi kaddish la slujba de dimineaţă.

— Kaddish?

— Rugăciunea pentru sufletul celui dispărut.

— De ce nu putem s-o spunem aici? întreabă Paul.

— Kaddish se rosteşte împreună cu congregaţia. Nu poate fi spusă decât cu un *minyan[29*, cel puţin zece bărbaţi care să dea răspunsurile.

Paul îşi priveşte exasperat prietenul din copilărie. „Las-o moartă, pe bune!“ Dar Boner îi întoarce privirea şi ridică doar din umeri. „Nu eu fac regulile astea.“

Paul clipeşte primul.

— Când începe slujba?

— În douăzeci şi cinci de minute, răspunde Boner, verificându-şi ceasul de la mână. Ar fi bine să vă îmbrăcaţi.

ora 8.15

Costumul pe care l-am purtat la înmormântare zace de atunci grămadă pe jos, aşa că mama mă duce în dormitorul ei şi-mi alege un costum de-al tatei. Tata nu a purtat niciodată altfel de costume decât bleumarin şi negre. Când îl probez pe cel negru ales de mama, îmi vine perfect, cu excepţia mânecilor care îmi sunt cu vreo câţiva centimetri prea scurte. Sunt întru câtva surprins, pentru că întotdeauna l-am crezut pe tata mai înalt decât mine. Nu m-am apropiat niciodată destul ca să-mi dau seama exact.

Din când în când, la întâmplare, după cum îi dicta lui un soi de ceas interior, tata decidea să ne ducă sâmbătă dimineaţă la templu. „La duş cu voi! zicea. Sacou şi cravată.“ Eu şi Paul ne îmbrăcam bombănind. În astfel de ocazii, lui Wendy i se

îngăduia să folosească fardurile mamei şi de aceea ajungeam toţi să o aşteptăm în living, în vreme ce ea tot încerca fardul de obraz şi rujul, iar mama îl împopoţona pe micul Phillip cu unul dintre costumele acelea androgine, de marinar, din cauza cărora tata se temea că Phillip va ajunge poponar.

Kippa negre aşezate în cutia din lemn de măslin aflată la intrarea în sanctuar erau făcute dintr-un nailon aşa de subţire, că până şi o adiere uşoară venită dinspre gurile de aerisire era suficientă ca să le facă să decoleze de pe buclele noastre ca nişte deltaplane. Mama ni le fixa cu agrafe de păr, în timp ce tata îşi azvârlea peste umeri, ca pe o eşarfă, un şal de rugăciune îngălbenit de vreme. Apoi îl urmam în templu, şi el se oprea la fiecare câţiva paşi, dădea mâna cu cineva şi spunea „*Shabbos30[* bun“. Făceam şi noi la fel, strângând mâinile mari, cu pielea crăpată, ale acelor bărbaţi, inspirând mirosul curat de after-shave şi de dropsuri mentolate.

Rabinul Buxbaum cobora de pe platforma lui ca să ne salute călduros, cu zâmbetul ascuns de mustaţa în furculiţă. „Domnilor, obişnuia el să ne întâmpine, şi folosesc termenul în sens foarte larg.“ Ne făcea cu ochiul şi ne presa caramele în podul palmei în timp ce ne strângea puternic mâna.

După nici zece minute, mama trebuia să-l scoată pe Phillip din templu, ca să alerge pe coridoarele şcolii evreieşti, pe care o frecventam şi noi, sporadic, iar tata îşi închidea ochii şi se legăna uşor pe locul lui, murmurând împreună cu cantorul cânturile liturgice pe care şi le amintea din vremea tinereţii sale nu tocmai religioase. Din două degete răşchirate la marginea cărţii lui de rugăciune, Paul închipuia o poartă, iar eu încercam să bag prin ea, cu un bobârnac, ambalajul crâmpoţit al caramelei. Dacă ne prindea, tata ne dădea câte una după ceafă şi ne spunea să încetăm. Wendy stătea dreaptă ca un băţ şi-şi tot încrucişa picioarele unul peste celălalt, privind curioasă la toaletele şi la gesturile celorlalte femei şi scrutând stranele în căutare de băieţi chipeşi.

După încheierea slujbei, în sala de festivităţi se serveau aperitive uşoare şi vin liturgic. În timp ce părinţii mei stăteau de vorbă cu ceilalţi adulţi, gustând din pasta de hering şi din foietaje, eu şi Paul şuteam de pe tava cu băuturi câte un păhărel de plastic plin cu şnaps şi ne străduiam să nu ne apuce tusea când licoarea ne ardea gâtlejurile. Uneori vreun alt copil făcea rost de o minge de tenis şi ieşeam cu toţii, numai în cămaşă, pe terenul din spatele sinagogii, să jucăm un baseball grosolan. Până se făcea ora prânzului, eram din nou acasă, hainele pe umeraşe, cămăşile adunate grămadă pe masa din sufragerie ca să fie duse la curăţat, mama şi tata refugiaţi în dormitorul lor, pentru somnul de amiază. Toate astea se

întâmplau de două sau poate de trei ori pe an. Erau şi ani în care nu se întâmpla deloc şi pe urmă, într-o bună dimineaţă de sâmbătă: „Sacourile şi cravatele, băieţi! Sacourile şi cravatele.“ Totuşi, pe măsură ce creşteam, se întâmpla parcă din ce în ce mai rar, până ce, cam de pe vremea când am devenit adolescent, singurele ocazii când mai mergeam la templu erau de Roş HaŞana şi de Yom Kipur.

Odată – când ajunsesem destul de mare ca să pot judeca aceste lucruri, dar eram încă destul de tânăr ca să cred că ar putea avea răspunsuri credibile – l-am întrebat pe tata, în şoaptă, în timpul slujbei de Roş HaŞana:

— Tu crezi în Dumnezeu?

— Nu prea, a zis el. Nu.

— Atunci, de ce venim aici?

A rămas gânditor, sugând din mentosanul lui, şi-a pus braţul pe după umerii mei, înfăşurându-mă în şalul de lână pentru rugăciune, şi, ridicând din umeri, a spus:

— Mi s-a mai întâmplat şi altă dată să mă înşel.

Şi cam la asta se rezuma bruma de teologie pe care o puteai găsi în căminul familiei Foxman.

ora 9.40

Kaddish nu este rostită decât de către rudele de sânge ale celui decedat, aşa că Barry, Tracy şi Alice au ales să nu ia parte la excursie – şi îi înţeleg foarte bine. Eu, mama şi fraţii mei ajungem la templu cu o oră întârziere, dar Boner ne-a rezervat un rând de strane. Simt cum toţi ochii din încăperea aceasta ca o peşteră sunt aţintiţi asupra noastră, în timp ce parcurgem culoarul dintre strane. Ne simţim ciudat cu kippa negre şi subţiri şi cu şalurile albe şi ponosite de rugăciune împrumutate din cuierul de pe hol, pe care le purtăm pe umeri ca pe nişte fulare. Boner poartă un şal lung, alb, cu mici franjuri din argint în jurul gâtului, care zornăie ca o cămaşă de zale. Coboară ca un duh de la locul lui pe platforma înaltă a amvonului ca să ne îmbrăţişeze teatral pe fiecare în parte în timp ce ne aşezăm în strană. De vreme ce ne-am văzut cu el mai înainte, gestul mi se pare gratuit, ca atunci când moderatorii talk-showu-rilor îşi întâmpină călduros invitaţii, chiar dacă, evident, au vorbit cu ei în culise înainte de emisiune.

Boner în mod clar pune la cale un spectacol. Păşeşte pe culoarul dintre strane ca un candidat la o funcţie politică, dă mâna cu membrii congregaţiei, îi îmbrăţişează scurt pe cei mai tineri, bătându-i pe spate, se apleacă să sărute obrazul femeilor, ciufuleşte părul pieptănat cu grijă al plozilor, urând tuturor un shabbos bun pe un ton teatral, şoptit, dar suficient de tare ca să

se audă peste murmurul zumzăit al cantorului. Este vădit conştient de faptul că toţi ochii sunt asupra lui şi se răsfaţă în atenţia pe care i-o acordă publicul captiv.

Boner a devenit soiul acela de rabin a cărui unică preocupare pare să fie a demonstra tinerei generaţii faptul că iudaismul e cool, că rabinii pot fi la modă, că el, Charlie Grodner, e un tip mişto. De aici costumul Armani, abundenţa de gel din păr, perciunii la modă şi bumbul de diamant din urechea stângă. E un rabin gen vedetă rock şi nimeni nu ştie exact dacă o face pentru a-l vinde mai bine pe Dumnezeu tinerilor din ziua de azi sau, pur şi simplu, e o sublimare a visurilor lui neîmplinite legate de Zeppelin. Mi-aş dori să-l cred nevinovat, dar e greu să vezi chemarea divină într-un tip care făcea desene detaliate ale unor scene de sex anal pe ultimele pagini ale caietului de trigonometrie.

Templul este exact aşa cum mi-l amintesc din copilărie. Tavanul înalt, cu stucatură, chivotul mare din lemn albit, aflat în faţă şi care conţine câteva Tora, fiecare împodobită cu o acoperitoare din pânză şi coroane din argint. Plăcuţele in memoriam de pe pereţi, fiecare cu câte un beculeţ portocaliu care se aprinde o dată pe an, la comemorarea morţii donatorului. Bătrânii, cu blazere decolorate de vreme şi şalurile de rugăciune aşezate peste umerii gârboviţi, sug dropsuri şi îngână cantorul. Bărbaţii tineri, în costume mai bune şi kippa mototolite; femeile, îmbrăcate în haine scumpe, după ultima modă, ţinându-şi cărţile de rugăciune în poală, deasupra poşetelor de firmă. Vitraliile care filtrează lumina soarelui, dedicaţiile scrise de mână pe sticlă, cu litere negre. Platforma mare şi înaltă din faţă, unde se află pupitrul rabinului, exact sub Făclia Veşnică post-modernistă, la doar câţiva metri în faţa chivotului, şi unde Boner se suie ca să se adreseze mulţimii.

— Ce mai faceţi, oameni buni? Shabbos bun, Elmsbrook!

Răspunsul e mai degrabă un zumzet în şoaptă.

— Ei, haideţi, ştiu că puteţi mai mult de atât. Shabbos bun, Elmsbrook!

Jenată, lumea îi răspunde din toţi rărunchii „Shabbos bun“.

— Aşa vă vreau! zice Boner. Aş vrea să vă cer răgazul să urez familiei Foxman bun venit din nou în templul nostru. După cum mulţi dintre voi aţi aflat, Mort Foxman, unul dintre membrii noştri fondatori, s-a stins acum câteva zile. Soţia sa, Hillary, şi copiii lui, Paul, Judd, Wendy şi Phillip, sunt azi aici pentru a rosti kaddish pentru el şi a marca astfel trecerea lui înaintea lui Dumnezeu şi a comunităţii lor. Mort a fost un om de afaceri respectat aici, în Elmsbrook; mulţi dintre noi am

crescut cu tenişii şi mănuşile de baseball de la magazinul Foxman. În ceea ce mă priveşte, mi-am petrecut o bună parte din copilărie în casa familiei Foxman, bătând mingea cu Paul şi Judd...

— Fumând iarbă, şoptesc eu.

— Masturbându-te, zice Paul.

— Încercând să-mi atingi ţâţele, zice Wendy.

— ... şi lasă în urmă moştenirea sa, etica muncii sale şi respectul faţă de valorile autentice, pe care copiii şi nepoţii lui să le ducă mai departe. Fie ca Domnul să aline familia lui, în sânul celor îndoliaţi din Sion.

— Amin, răspunde mulţimea.

— Acum aş vrea să-i chem pe Hillary şi pe copiii ei aici, la *bimah [31*, ca să rostească rugăciunea kaddish pentru iubitul lor soţ şi tată, Morton Foxman.

Mama se ridică prima în picioare şi defilează pe tocurile ei cui de-a lungul intervalului, ca la o prezentare de modă, primind privirile apreciative ale bărbaţilor mai în vârstă din mulţime, inclusiv ale lui Peter Appelbaum, care se uită cu neruşinare la fundul ei până când mama ajunge în faţă.

— Nu şi-a găsit o fustă mai lungă pentru templu? bombăne Wendy.

Eu şi fraţii mei o urmăm spre bimah, o platformă ceva mai înaltă, în partea din faţă a încăperii, unde cantorul ne înmânează fiecăruia o foaie de hârtie laminată pe care cuvintele rugăciunii kaddish sunt scrise în ebraică şi apoi transliterate în engleză.

— Citiţi-le fără grabă, zice el, şi faceţi pauze acolo unde vedeţi liniuţă, pentru răspunsuri. O să vă descurcaţi.

— Bine, atenţie, toată lumea, zice Paul. La trei?

— Yit'gadal v'yit'kadash sh'mei raba, rostim noi.

— Amen, zice congregaţia, ridicându-se în picioare.

— B'alma di v'ra khir'utei v'yam'likh mal'khutei...

Citim vechile cuvinte ebraice fără să avem nici cea mai mică idee ce înseamnă, iar congregaţia ne răspunde cu alte cuvinte pe care nici ei nu le înţeleg. Ne-am adunat toţi într-o dimineaţă de sâmbătă ca să ne vorbim altora în păsărească şi, în vremurile astea fără frică de Dumnezeu, ai putea crede că e o experienţă lipsită de sens, dar nu ştiu cum se face că lucrurile nu stau aşa. Noi cinci, îngrămădiţi unul în altul, umăr la umăr deasupra bimah, citim cuvintele lent şi tare, iar membrii congregaţiei – prieteni vechi, cunoştinţe sau simpli necunoscuţi – răspund cu toţii şi, din motive pe care nu mi le pot explica, ai sentimentul că într-adevăr se întâmplă ceva. Nu are legătură cu Dumnezeu sau cu spiritul, e doar senzaţia palpabilă de bunăvoinţă şi de susţinere – pe care o simţi cum

se propagă în valuri dinspre stranele din jurul nostru – şi nu pot să nu mă simt mişcat. Când ajungem la final şi s-a rostit ultimul „amin“, regret că s-a terminat. Aş fi putut să mai stau acolo un timp. Când coborâm, ca să ne ducem înapoi în strană, tristeţea din ochii umezi ai membrilor familiei mele, pe care o remarc dintr-o privire fugară, îmi spune că nu sunt singurul care gândeşte astfel. Nu mă simt mai apropiat de tata decât înainte, dar, vreme de o clipă, acolo, m-am simţit alinat, şi asta este mai mult decât mă aşteptam să se întâmple.

ora 10.12

În timp ce cantorul continuă să psalmodieze, bag mâna în buzunarul hainei tatălui meu şi dau de ceva care seamănă cu o bucată veche de pânză răsucită, dar care, la o cercetare mai atentă, se dovedeşte a fi o ţigară de canabis, groasă, adevărată, făcută cu mâna. O palmez, îmi întind mâna în poala lui Phillip şi i-o arăt cu discreţie. Cască ochii, dar pe faţă i se întipăreşte un zâmbet cel puţin la fel de larg.

— Trebuie să mă duc la toaletă, zice.

Se ridică şi porneşte pe interval. Îl urmez şi eu, după câteva clipe. Baia miroase a organe genitale pudrate, aşa că împingem uşile duble ale ieşirii de incendiu şi intrăm pe coridoarele întunecate ale Şcolii Evreieşti a Templului lui Israel. Phillip găseşte o clasă care nu e încuiată şi ne aşezăm în băncile miniaturale, înfăşuraţi încă în şalurile de rugăciune.

— De unde ai făcut rost de iarbă? întreabă Phillip.

— Era în costumul tatei.

— Tata? Asta explică o bună parte din viaţa mea.

— Ţine-ţi fleanca! Probabil că era în scopuri medicinale. Li se prescrie câteodată bolnavilor de cancer.

— Eu prefer să cred că uneori îi plăcea pur şi simplu să tragă un joint şi să mediteze asupra universului.

— N-ai decât să crezi ce vrei, da’ aprinde naibii prostia asta.

Câteva minute după aceea, ne răşchirăm în micile noastre bănci, iar deasupra noastră plutesc într-o boare fumurie literele tridimensionale ale alfabetului ebraic, lipite deasupra tablei.

— Mai ştii să citeşti în ebraică? mă întreabă Phillip.

— Nu prea cred. Dar mai ştiu literele.

— Aleph, beth, gimel, daleth... îngână Philip.

— He, vav, zayin, heth, teth, yod, continui eu.

Cântăm împreună şi restul alfabetului, solemn, ca pe un psalm, şi, când terminăm, vocile noastre răsună pentru o clipă ca un ecou în sala de clasă.

— Mi-e dor de tata, zice Phillip.

— Şi mie.

— Mă simt foarte singur. Acum, când o s-o dau în bară, n-o să mai fie nimeni aici să mă ajute.

— Presupun că acum suntem oficial adulţi.

— La naiba cu adulţii, spune Phillip, trăgând adânc din ţigară.

Scoate un rotocol de fum perfect şi pe urmă suflă un sul prin mijlocul lui. Când vine vorba de aptitudini inutile, demne de puştanii din frăţiile studenţeşti, Phillip este neîntrecut. Poate să aprindă un chibrit cu unghia de la degetul mare, să deschidă o bere cu dinţii, să-şi arunce o ţigară în gură direct din pachet, cu o smucitură a încheieturii mâinii, să cânte uvertura la Wilhelm Tell pocnindu-se cu degetele sub bărbie, să râgâie imnul naţional, să tragă vânturi la comandă şi să-şi disloce umărul la cerere.

— Nu crezi că poate tocmai de aceea te-ai cuplat cu Tracy? îl întreb. Pentru că vrei să fii sigur că are cineva grijă de tine?

Phillip îmi pasează leneş ţigara.

— Nu ştiu, dar îmi place mai mult teoria asta decât aia care zice că încerc să mi-o trag cu mama.

Uşa clasei se deschide brusc.

— Ce naiba faceţi aici? exclamă Paul. Na, poftim!

— Intri sau ieşi? zic eu.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, continuă Paul, păşind înăuntru şi închizând uşa după el.

— Maestrul ne-a învăţat, spune Phillip.

— Dă-o încoace.

Paul trage un fum şi se aşază într-o bancă.

— Drace! Chestia asta e supertare. De unde o aveţi?

— De la tata, răspund, arătând spre haină. Un dar venit de dincolo.

— Nu l-aş fi crezut pe tata adept al ierburilor.

— Se mai schimbă omul, zice Phillip.

— Omul e aşa cum e, zice Paul, lăsându-se pe spătarul micului scaun şi trăgând încă un fum adânc.

— Mie, unul, îmi e tare dor de el, zice.

— Şi mie, spun eu.

— Şi mie, zice şi Phillip.

O rază de soare intră pe fereastră şi străpunge norul gros al fumului de canabis într-un fel care te face să te gândeşti la Dumnezeu şi la rai. Stăm acolo şi ne coacem sub kippa şi sub şalurile de rugăciune, trei fraţi pierduţi, îndoliaţi, care abia acum încep să simtă pe deplin impactul pierderii suferite.

— Vă iubesc, fraţilor, zice Phillip, exact în momentul în care porneşte alarma de incendiu şi se declanşează aspersoarele.

ora 10.25

Din fericire, aspersoarele din templu sunt conectate în altă parte şi trebuie declanşate separat, aşa că lumea venită la slujbă nu ajunge fleaşcă în timp ce evacuează clădirea. În sala de clasă însă, apa curge peste noi. Phillip apucă iute ce a mai rămas din joint şi îl înghite cu totul, încă aprins, cu stăpânirea de sine a cuiva pentru care înghiţitul ţigărilor cu marijuana e o practică de rutină. Aspersoarele s-au declanşat şi pe coridoare, aşa că o luăm la fugă prin furtuna de interior, oprindu-ne la uşile de incendiu ce dau spre zona foaierului templului. Ne zgâim prin geamurile verticale înguste ale uşilor şi vedem mulţimea cum se precipită în hol şi iese pe uşile de sticlă afară, pe peluza din faţa sinagogii.

— Purtaţi-vă natural, zice Paul. Amestecaţi-vă printre ceilalţi.

Nu pare a fi nimic dificil, dar asta numai pentru că suntem prea drogaţi ca să ne dăm seama că trei bărbaţi în costume şiroind de apă ar putea să iasă în evidenţă.

Simt răceala aerului condiţionat prin hainele ude. Ne descotorosim de şalurile de rugăciune, leoarcă, ne alăturăm mulţimii care se înghesuie prin uşi şi nu peste mult timp ne trezim în parcare, încălziţi de soarele dimineţii târzii.

— Ce aţi făcut?! ţipă mama, îndreptându-se furtunos spre noi, cu tocurile ţăcănind pe asfalt.

Wendy vine în urma ei, încântată.

— Nimic, zice Phillip. A fost o alarmă falsă.

— Uitaţi-vă la voi trei!

— Băieţi, duhniţi ca un dormitor comun, spune Wendy, încreţindu-şi nasul.

— V-aţi drogat în templu? exclamă mama oripilată.

— Sigur că nu, răspunde Paul.

— Nu, adaug eu.

— Cui îi e foame, întreabă Phillip.

Din depărtare se aude tânguitul sirenelor de la maşinile de pompieri.

— Ah, la naiba! exclamă Paul.

Exasperată, mama se sprijină de o maşină şi zice:

— E vina mea.

— Ce bine, spun eu. Acum putem să plecăm?

Dar exact atunci Boner iese din mulţime şi păşeşte hotărât spre noi, cu fruntea încruntată şi chipul roşu de furie.

— Ce dracu', Paul?

— Alarmă falsă, presupun, răspunde Paul, ridicând din umeri.

— Şi voi trei sunteţi singurii care s-au udat.

— A fost o săptămână foarte ciudată, spun.

Boner i se înfige lui Paul chiar sub nas.

— Simt miros de iarbă.

— Păi tu trebuie să-l ştii bine!

Preţ de o clipă, cei doi prieteni din copilărie se uită fix unul în ochii celuilalt, apoi îşi întorc privirile în altă parte. Regulile jocului s-au schimbat acum. Boner oftează.

— Ar trebui s-o ştergeţi de aici înainte să apară poliţia.

— Minunată idee, zice Wendy. Haide, mamă, conduc eu.

— Mulţam, amice, spune Paul şi-l bate pe umăr pe Boner.

— Duceţi-vă!

— Mulţumesc pentru tot, spun şi eu şi-i strâng mâna. Shabbos bun.

— Da, mulţam, Boner, zice şi Phillip.

Boner îi aruncă o privire îngheţată.

— Asta a fost ultima dată când îmi mai spui Boner, s-a înţeles?

Phillip se uită la mine, şi eu scutur din cap. „N-o face", rostesc în gând.

— Iartă-mă, Boner.

Boner sare la el, dar Paul îl prinde şi-l răsuceşte pe loc, şoptindu-i ceva la ureche, în timp ce eu îl trag spre jeepul mamei.

— Doamne, Phillip, maturizează-te odată!

— Nu pot să mă dezmint, zice, chicotind.

Wendy se uită peste acoperişul maşinii mamei şi ne zâmbeşte amuzată.

— Băieţi, voi ajungeţi sigur în iad.

29 În tradiţia evreiască, grup format din minimum zece bărbaţi adulţi (minyan, „a număra", în limba ebraică, în original) (n.tr.)

30 „Sabat" (în dialect idiş, în original) (n.tr.)

31 În sinagogă, platforma de unde se oficiază slujba religioasă (n.tr.)

Capitolul 31

ora 13.05

Mă trezesc în subsol, cu o tresărire, şi o descopăr pe Alice, întinsă pe spate lângă mine, cu ochii în tavan.

— Uite-l că mişcă, zice.

Pe moment sunt dezorientat. Ultimul lucru de care îmi amintesc este că am coborât scările, ca să mă dezbrac de costumul ud leoarcă. N-am mai fumat iarbă de ani buni şi mi s-a părut că am dormit profund, ca un somn de noapte.

— Cât e ceasul?

— E puţin trecut de ora unu. Ai dormit aproape două ore.

— Unde sunt ceilalţi?

— Paul s-a dus la muncă. Toţi ceilalţi sunt afară, la piscină.

— Tu nu eşti.

— Nici tu, îmi răspunde, întinzându-se puţin, aşa că partea de sus a decolteului i se ridică şi sânii i se revarsă peste marginea adânc răscroită a rochiei.

— Ce se întâmplă, Alice?

— Mi se pare că te zgâieşti la sânii mei.

— Sânii tăi sunt lipiţi de faţa mea.

Alice se ridică într-un cot, îşi trage uşor decolteul rochiei şi îl întinde până ce sânii goi i se dezvelesc, plini şi rotunzi.

— Întotdeauna ţi-au plăcut sânii mei.

— E greu să nu-mi placă, zic şi mă gândesc că visez, un vis straniu, maladiv, dar nu chiar neplăcut.

— Îmi pare rău pentru felul în care am reacţionat când am aflat că Jen e însărcinată. Ar fi trebuit să mă bucur pentru tine, dar eu mi-am plâns de milă.

— E suficient să-ţi ceri scuze, spun eu.

— Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să am un copil. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da.

Se trage şi mai mult spre mine, aşa că acum sânii îi sunt periculos de aproape. Camera începe să se învârtă încet în jurul meu. „Ce era în jointul ăla, tată?“ îmi zic. Apoi, cu glas tare:

— Hmm, poţi să-i dai mai încolo?

— Imediat, zice. Mai întâi vreau să mă asculţi cu atenţie.

— Ok.

Alice inspiră adânc şi mă priveşte în ochi.

— Sunt doi ani de când mă chinui să rămân însărcinată. Nu am o ovulaţie regulată. De când n-am mai luat anticoncepţionale nu am mai avut ciclu normal. Iau un

medicament ca să-mi provoace ovulaţia, şi analizele zic că totul e în ordine cu ovulele mele, dar Paul nu vrea să-şi facă testul de spermă. Mă gândeam că aş putea avea mai multe şanse, dacă ai vrea să-mi dai tu din a ta.

— Să-ţi dau eu spermă?

— A ta pare să aibă tot ce-i trebuie.

— Şi Paul ce părere are?

— Paul n-o să afle niciodată. O să fie secretul nostru. Iar noi doi n-o să ştim niciodată dacă s-a prins din sperma ta sau din a lui Paul. Pe bune, ar fi perfect! Şi copilul care o să semene cu tine o să semene şi cu Paul.

— Ideea asta e proastă în atâtea feluri, că nici nu ştiu de unde să încep.

Alice se rostogoleşte aproape peste mine şi faţa îi ajunge la doar câţiva centimetri deasupra mea.

— Nu vrei să mă ajuţi, Judd? Te rog. Nu te mai gândi la Paul, nu te mai gândi la nimeni şi la nimic altceva. Odinioară ne plăceam mult unul pe celălalt; veneam jos, la subsol, şi făceam sex exact aici unde stăm acum. Şi poate că atunci am fost aşa cum am fost tocmai pentru ca acum să ne poţi ajuta, pe mine şi pe Paul.

— Dacă tu şi Paul aveţi nevoie de spermă de la mine, pot să vă dau. Dar nu în felul ăsta. Putem merge la o clinică. Adică, ce naiba, Alice, uită-te şi tu la tine!

Se ridică în capul oaselor, roşie la faţă şi furioasă.

— Judd, de doi ani bat clinicile. Doi ani de injecţii peste injecţii şi specialişti peste specialişti. Ai idee măcar cât de epuizante sunt toate astea? De doi ani tot fac pipi pe testere şi adorm plângând. Paul nu trebuie decât să vină acasă şi să mă încalece atunci când sunt la ovulaţie, şi în jumătate din cazuri nu se poate deranja să facă nici măcar atât. Iar azi a fumat iarbă.

Alice începe să plângă.

— Ştia că sunt în perioada de ovulaţie, continuă, şi a venit acasă drogat.

— Ei, lasă, o să fie bine.

Niciodată n-am putut rezista unei fete care plânge. Nu ştiu ce înseamnă asta la mine, dar probabil nu e de bine. Întind mâna să-i mângâi umărul şi ea mi-o prinde şi o culcuşeşte între sânii ei, care par să absoarbă toată lumina palidă din subsolul acesta.

— Te rog, Judd, îmi şopteşte.

Apoi, fără să-şi întoarcă măcar o clipă privirea de la mine, îşi unduieşte şoldurile în josul patului, trăgând după ea elasticul boxerilor mei, până ce îmi ajung la genunchi. Îi simt lacrimile fierbinţi picurându-mi pe pulpe.

— Te rog, spune.

Îşi ridică rochia şi îi zăresc o clipă smocul negru de păr pubian, chiar înainte ca ea să-mi apuce mădularul scandalos de tare, ca pe un schimbător de viteze şi să mă încalece.

— Nu, Alice!

Alice se lasă să alunece pe el, şi acolo, înăuntru, e udă leoarcă, probabil de la tot estrogenul pe care-l ia, iar eu nu am mai avut parte de sex de foarte multă vreme, aşa că, îndată ce îi simt greutatea aşezată pe mine şi ea începe să se mişte, ejaculez exploziv. Alice mă strânge între coapse şi se leagănă uşor deasupra mea, sprijinindu-se apăsat cu mâinile pe pieptul meu. După o clipă, îşi îndeasă sânii înapoi în rochie şi se apleacă să-mi planteze pe buze un sărut fugar şi uşor.

— Îţi mulţumesc, spune. Micul nostru secret.

Alunec afară din ea moale şi vinovat.

ora 14.00

Pe drumul spre Marriott, unde mă duc să mă întâlnesc cu Jen la bar, mă îndrăgostesc de două ori. Prima dată, de o fată care îşi plimbă câinele. Poartă pantaloni scurţi şi un maiou suficient de scurt ca să-i dezvăluie un petic de abdomen plat şi bronzat, şi are părul blond şi dezordonat şi un ten superb, dar în primul rând pare pur şi simplu cool şi relaxată; o persoană care iubeşte câinii, dar nu de genul celor care îi pupă franţuzeşte în bot, le poartă poza în portofel şi le aduc felicitări de ziua lor. Câinele e un soi de terier şi, dacă aş întreba-o, mi-ar spune că e o potaie şi mi-ar povesti cum, în clipa când l-a văzut în adăpostul pentru câini, a ştiut că o să-l ia cu ea acasă. Râde în timp ce vorbeşte la telefonul mobil – ce dinţi albi şi frumoşi! – şi, chiar dacă nu-i pot auzi râsul, ştiu că, dacă l-aş auzi, mi-ar plăcea. Pare genul de persoană care nu face caz de toate prostiile, care e mulţumită dacă mergem doar la o pizza şi un film sau dacă am face doar o lungă plimbare înainte să ne ducem acasă şi să ne băgăm în pat. Câinele n-ar dormi cu noi, pentru că zgomotele noastre când facem dragoste îl agită – se prea poate ca în public ea să fie genul reţinut, dar în pat dă frâu liber unei sexualităţi dezinhibate. Iar când am terminat, epuizaţi, stăm întinşi între aşternuturile umede şi contorsionate şi ea mă amuză cu povestiri despre faza ei experimentală de lesbianism din perioada facultăţii, pentru ca apoi, goală cum e, să se furişeze în vârful picioarelor în atelier, ca să lucreze la designul ultimei coperte care i-a fost comandată, pentru că este un grafician foarte căutat şi are termene de predare pe care trebuie să le respecte.

A doua este femeia din maşina care opreşte lângă mine la semafor. Are tenul măsliniu, părul lung şi negru şi ochi de culoarea cărbunelui. Bate darabana pe volan şi fredonează ceva ce aude la radioul maşinii. Când observă că o privesc, surâde sfios, cu un zâmbet cald şi sincer, şi pot spune că este una dintre cele mai plăcute persoane pe care le-am întâlnit vreodată, nostimă şi abordabilă şi care nu are niciodată nimic rău de spus despre alţii. De fapt, singurele ocazii în care o să ne certăm vor fi atunci când eu o să încerc să o conving că o anumită persoană e cu adevărat ticăloasă, iar ea pur şi simplu nu va înţelege cum e posibil. Asta o să mă frustreze, dar pe urmă ea o să-mi zâmbească, iar eu o să-mi reamintesc de ce suntem împreună, ce suflet bun şi generos are şi cum mă face să fiu mai bun, cum toţi prietenii mei o adoră şi cât de bine se poartă cu copilul meu, cât de fals cântă în duş, cum inventează versuri aiurea când nu le mai ştie pe cele reale şi cum, când sunt deprimat, mă cuprinde cu braţele pe la spate, în pat, şi-şi plimbă buzele peste umerii mei, murmurându-mi uşor în piele până ce mă relaxez.

Pe urmă culoarea semaforului se schimbă şi ea dispare, la fel ca graficiana de dinainte, amândouă se întorc la vieţile lor sexy, molcome, lipsite de stridenţe şi complicaţii. Iar eu? Eu sunt în doliu după tatăl meu, fac sex cu cumnata mea şi mă îndrăgostesc de necunoscute în timp ce merg să mă întâlnesc cu nevastă-mea care s-a culcat cu şeful meu şi care acum, simultan, divorţează de mine şi-mi face un copil. Mă simt exact ca şoferul care stă o clipă prea mult cu ochii pe ecranul telefonului mobil şi care-şi ridică ochii la ţanc ca să vadă cum botul maşinii rupe parapetul de pe marginea prăpastiei şi o ia în jos.

ora 14.17

Jen e în localul Clubhouse Grille, aflat într-un intrând din holul hotelului. Are ochii injectaţi, cu umbre negre de cearcăne, şi învârte nervos paharul de bere de ghimbir. În afară de ea, singurii clienţi sunt un grup de însoţitori de bord, aflaţi câteva mese mai departe; în uniformele lor albastre, beau şi se amuză, cu valizele mici aliniate alături, ca nişte santinele. În seara asta, la Marriott are loc o nuntă şi holul zbârnâie de lucrători care se precipită de colo-colo, într-un soi de haos controlat. Organizatorii de evenimente trec ca fulgerul, vorbind preocupaţi în căşti; flori sunt aduse pe tăvi; copilaşi pirpirii, îmbrăcaţi din cap până în picioare în negru şi cu pantofi uşori, ca nişte ninja nonşalanţi, se agită şi ei prin preajmă, încărcaţi cu voluminoase echipamente fotografice.

Jen e epuizată, îi e greaţă şi vrea să discutăm despre căsnicia noastră.

— Ieri a fost prima dată când m-ai întrebat ceva despre noi, zice ea.

— Nu vorbim prea des.

— Ştiu, Judd. Dar o să fim părinţi şi cred că va trebui să încercăm să comunicăm mai bine.

— Deci copilul acesta e biletul tău de liberă trecere, nu?

Îmi aruncă un zâmbet obosit şi forţat.

— Ştiu că e nasol, dar aşa e. O să trebuiască să ajungi la un fel de compromis în ceea ce mă priveşte, ca să putem colabora.

— Poate că eu nu vreau să colaborez cu tine.

Jen aşază jos paharul şi se uită la mine.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Eu nu mi-am dorit copilul ăsta. Cândva am vrut să am un copil cu tine, dar asta era înainte de a şti cine eşti cu adevărat. Copilul nostru mort era cel pe care mi l-am dorit. Copilul acesta... nu mi se pare adevărat. Nu simt că este al meu mai mult decât eşti tu.

Îşi priveşte atent şi îndelung băutura şi, când îşi ridică din nou privirea la mine, are ochii plini de lacrimi. Preţ de o secundă o revăd pe Alice cu lacrimile alunecându-i pe obraz şi apoi pe pieptul meu, dar alung imaginea din minte înainte să mi se facă prea greaţă. Ajunge o măciucă la un car de oale, asta e vorba mea.

— Cred că ăsta este cel mai urât lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Tu ai vrut să vorbesc despre asta. Uite că vorbesc.

Nu-mi amintesc exact ce am spus cu o clipă înainte şi nici măcar nu am habar dacă vorbeam serios. Ştiu doar că am vrut ca vorbele mele să doară. De o zi şi ceva de când am aflat că eu sunt tatăl copilului am reuşit să evit să mă gândesc în mod concret la el. Totul este complet ireal încă pentru mine, dar, dacă i-aş spune asta lui Jen, ea ar da din cap înţelegător şi ar continua să vorbească despre ce înseamnă să fim părinţi împreună, iar eu am oricum o durere fioroasă de cap. Bucăţile vieţii mele mi se rotesc în minte ca un ferăstrău circular şi simt că n-o să mai dureze decât câteva momente până să mă dezintegrez într-un mod cât se poate de real şi de permanent.

— Vrei să ştii de ce am început să mă întâlnesc cu Wade? mă întreabă Jen în şoaptă.

Cântăresc o clipă perspectiva.

— De fapt, nu. Nu vreau.

— Când a murit bebeluşul nostru, am fost foarte amărâtă. Aveam nevoie să plâng după el. Tu te purtai ca şi cum totul era

în regulă. Mă rog, poate nu chiar în regulă, dar nici prea departe. „Nu e mare lucru, Jen, o să facem altul.“

— Exagerezi.

— Nu foarte mult.

— Aşa că ai depăşit faza de doliu făcând sex cu Wade.

Unul dintre ninja scapă o tijă de oţel, care se rostogoleşte cu zgomot asurzitor pe pardoseala din marmură. Jen sare speriată. Puştiul înjură şi o ridică. O organizatoare de evenimente se materializează instantaneu lângă el şi-l admonestează – pare-mi-se destul de sever.

Jen mă priveşte absorbită.

— Ai încetat să te mai uiţi la mine, să mă atingi. Te purtai ca şi cum te-aş fi dezamăgit, ca şi cum nu reuşisem să am grijă de sănătatea copilului nostru, iar până nu făceam un alt copil, nu mai aveam ce să-ţi ofer. M-ai pierdut din vedere.

— Nu e adevărat.

— Nu voiai să mă ţii în braţe, nici să plângem împreună. Îţi întorceai doar privirea şi vorbeai despre cum o să fie totul bine, cum o să încercăm din nou, când o să fiu pregătită.

— Încercam să te încurajez. Ştiam ce însemna pentru tine să ai un copil.

— Poate că nu o făceai intenţionat, dar eu asta simţeam. Şi, bănuiesc că oricât de mare a fost greşeala – şi ştiu că nu a fost – Wade era un om pe care nu-l dezamăgisem. El mă voia, şi asta nu avea nimic de-a face cu un copil. Şi asta îl făcea atrăgător.

Mă gândesc la ce-mi spune, încerc să mă întorc la mine, cel de atunci, din zilele de după ce Jen îl născuse pe copilul nostru strangulat, dar timpurile acelea s-au acoperit de o ceaţă groasă şi nu-mi amintesc mare lucru.

— Mie nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Eram aşa de departe unul de celălalt. Eu plângeam după copilul nostru mort.

— Şi eu la fel.

— Tu te uitai la calendar şi întrebai medicii când putem să încercăm din nou. Spui că încercai să mă încurajezi şi probabil că e adevărat. Dar, mie, în momentul acela, mi se părea că vrei să mergi mai departe şi să mă laşi în urmă. Şi undeva pe drum ai încetat să mă mai consideri soţia ta; mă priveai numai ca pe mama copilului tău mort şi poate a copilului ce avea să vină.

Îşi încleştează mâinile, scutură din cap şi etalează un mic surâs trist.

— De fapt, continuă, e de-a dreptul tragic, dacă stai să te gândeşti. Eu aveam nevoie să mă consideri soţia ta, şi tu n-o

vedeai decât pe mama ratată. Iar acum am nevoie să mă consideri mama copilului tău, şi tu nu-ţi vezi decât soţia ratată.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Nu prea am viaţă socială.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ţi-am spus. Dar nu m-ai auzit.

— Ar fi trebuit să-mi spui întruna până te auzeam. Până la urmă te-aş fi auzit.

— Poate că ai dreptate.

— Am fi putut să rezolvăm problemele astea! spun, cuprins dintr-odată de o furie brutală. Am fi putut. Dar tu ai renunţat. Ţi-ai găsit pe altcineva înainte ca eu să ştiu măcar că e ceva în neregulă. Copilul acesta putea fi al nostru.

— Dar tot copilul nostru este. Al meu şi al tău, tu şi eu.

— Nu există tu şi eu, zic, ridicându-mă să plec. Suntem doi străini. Şi nu văd cum aş putea să cresc un copil împreună cu un străin.

— Judd, spune ea pe un ton implorator. În sfârşit reuşim să stăm de vorbă. Te rog, stai jos.

Simt cum însoţitorii de bord amuţesc ca să se racordeze la mica dramă care se joacă în prezenţa lor. O privesc pe Jen o ultimă oară, lung, mă uit la ochii ei obosiţi, la expresia de disperare de pe chipul ei.

— Nu pot să fac asta.

— Te rog, nu pleca, zice.

Dar eu m-am pus deja în mişcare, fac slalom printre mese, ca să ies de acolo, şi ultimul lucru pe care o aud spunând este:

— Problemele n-or să dispară, să ştii.

Şi exact acest lucru, oricât de evident ar fi, îmi stoarce aerul din plămâni şi mă face să o iau la goană. Pentru că, mai mult decât orice, eu tocmai asta vreau – să dispară. Nu sunt pregătit să devin tată. Nu am nimic de oferit: nici înţelepciune, nici cunoaştere, nici casă, nici slujbă, nici nevastă. Dacă aş fi vrut să adopt un copil, candidatura mea nu ar fi fost acceptată. Nu am decât un mare sac plin cu nimic, şi nici un copil nu poate respecta un astfel de tată. Asta a fost şansa mea să o iau de la capăt, să găsesc pe cineva care să sfideze soarta şi să mă iubească, să încerc să-mi schiţez restul vieţii. Dar orice şansă a unui nou început e acum făcută scrum şi, ca tată singur, am devenit, prin definiţie, şi mai jalnic.

Traversez un coridor larg şi mochetat care dă în parcare, când, deodată, mi se taie picioarele. Mă împleticesc spre perete şi alunec în jos pe lângă el, până ajung să mă aşez pe podea. Dintr-o sală de conferinţe apare un grup de bărbaţi la vreo douăzeci şi ceva de ani, în smoching, debordând de energie. Îşi

pasează o sticluţă din argint şi se tot plesnesc unul pe altul; mirele şi cavalerii lui de onoare. Mirele iese în evidenţă pentru că are fracul şi lavaliera albe. Nu are cu mult peste douăzeci de ani, e frumos într-un fel aproape feminin, cu faţa îngrijită şi părul dat cu gel. La indicaţia fotografului, care e acum pregătit să imortalizeze petrecerea, cavalerii intră în şir indian într-o altă încăpere şi, preţ de un moment, pe coridor nu rămânem decât eu şi mirele. Privirile ni se încrucişează, şi el mă salută cu un zâmbet.

— Eşti bine, frate? mă întreabă, radiind de bunăvoinţă şi de bunătate.

— Mda, răspund. Baftă!

— Mulţam. O să am nevoie.

— Habar nu ai cât!

Pentru el, eu sunt doar o nălucă. Astăzi e ziua nunţii lui, şi totul i se pare ireal. Iar eu sunt în doliu, în stare de şoc, şi pentru mine el e tot o nălucă. Suntem ca nişte fantome într-o casă bântuită, trecem unul pe lângă celălalt, şi e greu de spus cine pe cine compătimeşte mai mult. Tânărul îşi aranjează lavaliera şi se întoarce înapoi în sala de conferinţe, ca să-şi imortalizeze naivitatea arogantă pentru posteritate, iar eu mă ridic şi, cu picioarele tremurânde, ies în parcare.

ora 16.40

Fac înapoi drumul de două ore cu maşina până la Kingston, la casa pe care o împărţeam odinioară cu Jen. Intru prin faţă, aşa cum fac uneori când ştiu că ea şi Wade nu sunt prin preajmă. Dacă aş avea un psihiatru, m-ar întreba dacă simt nevoia să intru ca un spărgător în fosta mea casă şi eu i-aş spune acelaşi lucru: Habar nu am. Tot ce ştiu e că uneori, fără premeditare, mă duc acolo şi-mi bag nasul primprejur. Jumătate din casă este încă a mea, tehnic vorbind, şi dacă Jen chiar n-ar mai fi vrut să apar pe acolo, ar fi schimbat yalele sau măcar codul alarmei.

Pătrund în holul de la intrare şi observ că pe măsuţa pentru corespondenţă nu mai există fotografia mea cu Jen. Bucătăria e neschimbată, cu excepţia uşii frigiderului care nu mai are pozele cu mine şi Jen făcute la Martha's Vineyard şi nici fotografia mea alb-negru din facultate – care îi plăcuse lui Jen întotdeauna, în care stau pe o balustradă, cu o căciulă gen Bob Marley pe cap, şi îi zâmbesc în timp ce ea face poza. Nu există nicăieri fotografii cu ea şi cu Wade, ceea ce îmi place să iau drept un semn că, emoţional vorbind, încă nu este implicată total, doar că, pe de altă parte, atunci când de mai

bine de un an ai o aventură interzisă, nu prea sunt multe ocazii în care să te fotografiezi.

Urc la etaj şi dau de perete uşa dormitorului nostru, locul faptei. Iată patul, iată fotoliul pentru citit, scrinul, oglinda – nimic nu dezvăluie că aici s-ar fi aflat centrul unui dezastru marital. Mă apropii de fostul meu scrin şi trag un sertar, la nimereală. Înăuntru sunt o mână de boxeri şi de chiloţi de-ai lui Wade şi un maldăr de şosete negre. Sertarul de sub el conţine mai multe tricouri, cu şi fără guler. În şifonier sunt doar câteva perechi de jeanşi şi două costume. Din câte pot să-mi dau seama, Wade şi-a adus lucrurile esenţiale, dar nu pe toate. Are încă şi vechea lui locuinţă. Trag afară pantalonii de la cele două costume şi mă duc la dulapul cu medicamente să caut o pensetă. Iau şi un bax cu şase cutii din berea lui preferată şi le duc pe toate în living, unde, la televizorul cu plasmă, mă uit la Mad Max fără sonor, în timp ce trag încet, din loc în loc, de cusăturile pantalonilor, şi las doar atât cât abia să se mai ţină împreună părţile, aşa încât să nu se desfacă până când nu se mişcă niţel în ei, de preferinţă la muncă, în faţa unei mulţimi considerabile. După ce pun la loc pantalonii, deschid sertarul noptierei. Înăuntru e un portofel cu câteva bancnote de o sută de dolari, un flacon de farmacie pe care scrie Naproxen – dar despre care ştiu, din vizitele mele anterioare, că adăposteşte rezerva lui de Viagra –, un carnet de cecuri, nişte bani împrăştiaţi, chitanţe, o revistă Sports Illustrated, un încărcător de telefon şi cheia de rezervă a Maserati-ului. Bag în buzunar pastilele de Viagra şi trei sute de dolari.

Jos la subsol găsesc o cutie de carton plină cu albumele noastre vechi de fotografii. Scot unul şi-l răsfoiesc. E din excursia pe care am făcut-o acum câţiva ani în Caraibe, imediat după moartea copilului nostru, două săptămâni, ca premiu de consolare. Ne-am lăfăit într-o vilă rezervată numai pentru noi. Aveam plajă, piscină, tobogan cu apă şi un cazinou. Am stabilit o regulă: să nu vorbim despre copil, despre acasă, despre nimic important. Am stat întinşi pe nisip cu orele şi ne-am copt la soare, ne-am zgâit la apa de culoare albastră până când am ajuns s-o vedem şi cu ochii închişi. Am citit din cărţile pe care le luasem de acasă şi n-am reţinut nimic din ele. Soarele ne-a făcut creierii piftie. Jen şi-a cumpărat un costum bikini nou, care îi scotea în evidenţă bronzul, şi o băştinaşă grăsană i-a împletit părul în brazde gen Bo Derek. Seara, înainte de cină, făceam sex grăbiţi, cu disperare, rănindu-ne pântecele, sărutându-ne până ne crăpam buzele.

Mai era un cuplu acolo – Ray şi Tina, din Chicago –, în luna de miere la al doilea lor mariaj. Ray avea o franciză

Chrysler. Tina avea o hălăciugă de păr, cercel în buric şi unghii false, cumpărate de la supermarket. Îi fusese secretară ani de zile. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama ce anume pusese capăt primei lui căsătorii. Am ieşit cu toţii într-o escapadă pe mare la miezul nopţii şi ne-am făcut praf cu cocktailuri de rom roşu. Pe vas era o trupă de reggae şi am încercat să dansăm pe muzica lor, dar e foarte greu să dansezi reggae dacă nu eşti beat mangă. Ray se tot holba la fundul bombat al lui Jen. Tina era mai scundă şi puţin cam lătăreaţă în fund, dar avea nişte buze sexy, ca înţepate de albine, şi când vorbea îmi zgâria uşor braţele cu unghiile ei false. Eu şi Ray ne-am pilit şi tipul mi-a mărturisit că ar da orice să facă sex cu cineva care arată ca Jen. Am glumit pe tema schimbului de partenere în noaptea aceea. Când ne-am întors la vilă, eu şi Jen ne-am amuzat – dar fără răutate – de mustaţa à la Tom Selleck şi de lanţul gros de aur al lui Ray, de unghiile Tinei şi de faptul că purta tocuri pe plajă.

Când ei s-au întors la Chicago am ajuns să simţim şi mai acut tăcerea dintre noi. Citeam, înotam, stăteam întinşi pe plajă şi ne uitam la oameni mai fericiţi ca noi. Într-o zi, eu m-am dus să fac parasailing şi Jen s-a suit în şalupă şi a făcut poze cu mine în aer. A doua zi, pe Jen a ciupit-o ceva în apă şi genunchiul i s-a umflat ca un pepene. Când am ajuns acasă, de-abia mai puteam să ne privim. Oare deja se cuplase cu el pe atunci? Sau poate că încă nu erau împreună, dar flirtau? Îşi redefinea deja contururile vieţii? Când, mai precis, a trecut de linia de demarcaţie şi a încetat să mai fie a mea? Singurul lucru mai dureros decât să nu ştiu ar fi să ştiu. Să trebuiască să reiau fiecare dintre fotografiile din fiecare album şi s-o etichetez drept adevărată sau minciună. Nu am puterea s-o fac.

La sfârşitul albumului e o fotografie singuratică, ieşită de la locul ei, şi o recunosc a fi făcută în Anguilla, în luna noastră de miere. Jen e într-o piscină şi priveşte seducător spre obiectivul aparatului de fotografiat, iar în fundal, căşti albe de înot împestriţează marea. E una dintre acele fotografii perfecte prin voia hazardului, când soarele e exact în poziţia în care trebuie să fie şi focalizarea e perfectă, iar subiectul a fost surprins în momentul cel mai bun. Mă uit îndelung la fotografia aceea, la Jen când încă era ea însăşi, când noi încă eram noi. Pun albumul înapoi în cutie şi abia ajung la a doua treaptă că mă întorc şi îl trag iar afară.

Întors în maşină, aşez poza cu faţa în sus, pe scaunul din dreapta, şi acolo rămâne tot drumul înapoi spre Elmsbrook. Nu am nici cea mai mică idee de ce.

ora 19.45

Ajung acasă – asta din lipsa unui cuvânt mai bun. Sau a unei variante mai bune. Licuricii sclipesc şi luminează dinaintea parbrizului meu în amurgul care se face tot mai dens, transformându-se într-o nouă noapte umedă de vară la Knob's End. Simt miros de grătar. Mă iau după sunetul vocilor şi ocolesc casa, până în curtea din spate. Toată lumea e adunată pe verandă şi mănâncă, iar Barry e maestru grataragiu. Wendy stă întinsă pe un şezlong şi Cole doarme pe pieptul ei. Ceilalţi stau la masă, mănâncă hamburgeri, fripturi şi chipsuri cu sos, pe care le sting apoi cu cola fără zahăr. Paul şi Ryan joacă baseball cu o minge şi o bâtă din plastic, şi Ryan nimereşte cam o lovitură din trei. Horry stă la mijlocul terenului, iar Phillip stă pe margine şi asigură comentariul sportiv de la faţa locului, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

— Lovitura... Oho, pe-asta chiar că a dat-o, se duce, se duce adânc şi-l trimite pe Callen tocmai la linia de margine. Mingea asta nu mai e printre noi! Pentru Ryan Hollis este lovitura de circuit complet cu numărul două mii din cariera sa. Publicul se dezlănţuie. Bill, diseară o să aibă ce sărbători...

Mama şi Linda stau în capul mesei, sorb vin chardonnay din pahare de plastic şi joacă remi. Lângă ele, Alice citeşte fără prea mult interes ziarul de weekend. Eu stau după colţul casei, mă uit la toţi aceşti oameni, aceşti străini, familia mea, şi mă simt mai pierdut şi mai singur ca niciodată. Telefonul mobil începe să-mi vibreze uşor în buzunar şi mă întorc în faţa casei ca să răspund.

— Bună, o aud pe Penny. Ai chef să vezi un film?

Ultima dată când am fost la film lucrurile nu au mers prea bine. S-a întâmplat la câteva săptămâni după ce mă mutasem în subsolul familiei Lee şi simţeam deja că pereţii se strâng în jurul meu şi mă sufocă. Aşa că m-am scos singur la un fim. Când eram împreună cu Jen aveam prieteni. După ce ne-am despărţit, m-am întâlnit cu Allan şi cu Mike la o bere şi am căzut de acord cu toţii că Jen era o ticăloasă adulterină şi că aici eu eram eroul pozitiv. Atunci nu ştiam, dar în seara aceea dădeam de fapt petrecerea de adio. Jen avea să păstreze custodia tuturor prietenilor noştri, iar eu am fost dat deoparte fără o vorbă. După câteva săptămâni, în timp ce dădeam ocol parcării cinematografului, i-am văzut pe Mike şi pe Allan cu nevestele plecând de la spectacol împreună cu Jen şi cu Wade, toţi în formaţie, vorbind şi râzând cu însufleţirea tipică de după un film, ca şi cum aşa fusese dintotdeauna. Am încercat să-mi spun că era doar o întâmplare, dar din limbajul trupurilor lor se vedea limpede că merseseră împreună şi, probabil, nu pentru prima dată. E trist când ajungi să-ţi dai seama cât de uşor eşti

de înlocuit. În cartierele rezidenţiale suburbane prietenia este dictată de neveste, iar prietenii mei erau, de fapt, bărbaţii acelor prietene ale lui Jen pe care îi suportam cel mai bine. Acum, că fusesem trecut pe linie moartă, Wade îmi luase locul ca o dublură la teatru, o mică menţiune fusese făcută în programul de sală şi spectacolul continua fără nici o sincopă.

ora 20.30

Scriitoarea e drăguţă, frumoasă chiar, dar fără stridenţe; nevrotică şi abordabilă. Cu un sărut, îşi ia la revedere de la logodnicul ei, lasă în urmă apartamentul lor, ţinut într-o superbă dezordine, şi pleacă într-un sătuc de pe coasta Scoţiei, al cărui nume caraghios e imposibil de pronunţat, ca să scrie un articol pentru revista de călătorii la care lucrează. Acolo se îndrăgosteşte de un localnic, un văduv care se ocupă cu dresajul câinilor ciobăneşti. Locuitorii sătucului sunt excentrici, dar amabili, văduvul e un zdrahon de la ţară cu constituţia unui înotător olimpic şi îi iertăm ingenuei flirtul, pentru că ochii i se umezesc aşa de frumos, atunci când vorbeşte despre sora ei moartă de curând, dar şi pentru că logodnicul ei e un şmecheraş care, în scena din deschiderea filmului, flirta cu secretara lui sexy şi care e puţin prea îndrăgostită de maşina lui roşie, model sportiv.

Eu şi Penny stăm pe un rând din spate şi ne ţinem de mână. Cu degetele mâinii libere ea îmi mângâie partea interioară a antebraţului şi îmi atinge firele scurte de păr de la încheietură. Îmi sprijin capul de al ei şi avem iară şaptesprezece ani. Ne giugiulim o vreme, limbile noastre sunt reci şi dulci de la suc şi am vrea ca filmul să nu se mai termine, nu pentru că ne simţim atât de bine, deşi asta aşa e – Penny sărută cu pasiune, apăsat, şi-şi foloseşte limba exact atât cât trebuie –, ci pentru că, odată filmul terminat, luminile în sală se vor aprinde şi realitatea vieţii se va materializa în jurul nostru, aidoma creaturilor ascunse din filmul horror pe care ar fi trebuit să-l vedem în locul acestuia.

Oricum, chiar şi în timp ce ne sărutăm, iar mâna mea a ajuns de-acum sub poala fustei ei scurte şi-i mângâie insistent coapsele, degetele ei îmi trec prin păr, iar limba i se joacă peste buza mea de jos, sunt conştient de intriga de pe ecran, care se rezolvă cu bine. Logodnicul apare neanunţat, are loc un fel de festival al câinilor ciobăneşti şi o urmărire pe motoscutere prin aglomerata piaţă cu produse agricole. Logodnicul pierde controlul scuterului, care cade de pe dig în balta raţelor. De finalul cu happy-end nu ne mai despart decât un gest dramatic şi un discurs rostit din toată inima. Ne oprim din giugiulit ca să

fim atenţi la ultimele zece minute. Fata e la aeroport, singură, pentru că s-a despărţit de logodnic, deşi prea târziu ca să mai poată salva relaţia cu bărbatul văduv. Dar iată-l pe acesta din urmă că apare, trecând ca fulgerul prin aeroport la volanul unui cărucior electric pentru bagaje. Ţine un discurs cu voce tare, în care spune ce a învăţat el despre durere, dragoste şi a doua şansă, şi-şi declară iubirea, chiar în timp ce poliţiştii îi pun cătuşele. Câinele lui credincios a ajuns şi el cumva acolo, la fel ca şi jumătate dintre locuitorii satului, care au contribuit şi ei la aducerea lui la aeroport, ca s-o împiedice pe ea să plece. Fata îl sărută în timp ce el e tot cu cătuşe la mâini, aşa că el cade peste ea şi cei doi continuă să se sărute pe jos. Pe locul de alături, Penny se smiorcăie uşor de emoţie. Apoi se apleacă spre mine, îmi prinde lobul urechii între dinţi şi-mi şopteşte:

— Du-mă acasă.

ora 22.45

Penny locuieşte într-un apartament de la parterul unui bloc din centru, la numai câteva străzi de magazinul tatei. Pe pereţi sunt postere de film înrămate – Audrey Hepburn, Marilyn Monroe, Julia Roberts – şi nu prea multă mobilă: o canapea de piele verde-venin, pentru care trebuie să fi obţinut o reducere consistentă, altfel nimeni n-ar alege deliberat culoarea asta. Sofaua de două locuri lipseşte, şi lucrul mi se pare oarecum simbolic. O pisică grasă cu ochi galbeni ca de demon stă colac pe canapea şi potpuriurile aromate, răspândite peste tot prin cameră în boluri mici, reuşesc aproape să mascheze mirosul cutiei cu nisip, ascunsă privirilor.

Sunt nervos, genul de nervozitate care te face să transpiri şi să nu ţi se scoale. Prea târziu îmi amintesc de pastilele de Viagra pe care le-am furat de la Wade şi care acum zac inutile în torpedoul maşinii. De peste zece ani nu am mai făcut sex cu altă femeie în afară de Jen – dacă nu pun la socoteală cele şaizeci de secunde bizare cu Alice de azi la prânz, şi, credeţi-mă, nu le pun la socoteală. Le tratez mai degrabă ca pe un vis sau ca şi cum aş fi văzut un OZN – ceva despre care poate o să vorbeşti într-o bună zi, la beţie printre prieteni, însă în nici un caz la modul serios, ca pe un lucru relevant în vreun fel pentru viaţa ta reală. Dar când nevasta şi-a petrecut ultimul an al căsniciei voastre căutându-şi în altă parte satisfacţia sexuală, este absolut normal să ai ceva dubii cu privire la performanţele tale în domeniu.

Penny intră în apartament, aprinde luminile şi azvârle cheile. Eu rămân indecis în pragul uşii. Pulpele îmi tremură

puţin. Simt cum toate prostiile pe care le-am mâncat la cinema îmi scormonesc prin maţe, mă simt balonat şi îngreţoşat.

— Să intru? întreb şi vocea îmi sună spart şi speriat.

Penny îmi aruncă un zâmbet subtil şi atotştiutor.

— Dacă aş fi în locul tău, eu aş intra, zice.

Dormitorul e vraişte, haine peste tot, prosoape aruncate pe un fotoliu, la uscat. Penny se dezbracă la lumina lămpii de birou, nu senzual, nu ca o stripteuză, ci la fel cum ar face-o şi dacă eu n-aş fi acolo, lăsând hainele să-i cadă pe jos, în jur. Mi se arată, trupul îi e suplu şi catifelat, sânii plini şi săltaţi, pe trupul subţiratic. Sunt jenat de propriul meu corp, molatic, cu colăcei în formare pe şolduri şi cu un abdomen neconturat, dar ei nu pare să-i pese, îmi sărută coapsele în timp ce-mi trage în jos pantalonii şi apoi, cade pe pat cu mine şi-şi plimbă limba peste tot pe mine, de la abdomen şi până sus, sub bărbie şi în gură.

— Ai gust bun, murmură.

Mă gândesc îngrijorat că îmi miroase gura, că fundul o să-mi pară fleşcăit când o să-l apuce în mâinile ei, că îi mângâi sânii ca un licean, că n-o să mi se întărească destul, că nu o să fiu la fel de bun ca alţi bărbaţi cu care a avut de-a face, că o să ajung prea repede la orgasm, că ea n-o să ajungă deloc. Ar trebui să o iau şi eu pe ea, de sus în jos, să-i ofer sex oral, doar ca să fiu sigur că se alege şi ea cu ceva din toată treaba asta, dar sunt prea intimidat de ideea unui vagin complet necartografiat, îngrozit că după câteva minute de explorări o să mă tragă blând de urechi în sus, spunându-mi că e în ordine, când amândoi ştim că nu e, că a fost bine, când amândoi ştim că n-a fost.

Sexul nu e nici mai bun, nici mai rău decât tinde să fie prima dată, ca repetiţia unei piese de teatru, plină de semnale ratate, de linii punctate, de iluminare proastă şi fără rechemări la rampă. N-o facem nici la perete, nici pe chiuveta din bucătărie, sub duş sau de la spate în timp ce ea stă aplecată pe pat. E doar sexul standard, ritualul arhicunoscut al poziţiei misionarului: sărut, frecat, lins, izbit, penetrare, legănat, gemete şi ejaculare, toate la momentul potrivit. Joc rolul bărbatului speriat, o las pe ea să stabilească ritmul şi încerc, atât cât pot, să-mi alung din minte imaginea care planează în fundal, a lui Wade călărind-o pe Jen. Graţie în parte eliberării de mai devreme, cu Alice, sunt capabil să mă abţin, până când Penny termină şi ea, gâfâind şi înfigându-şi dinţii în bărbia mea, suficient cât să lase semn. Şi, în timp ce cedez propriului meu orgasm, oarecum reţinut, îmi trece prin cap că azi am terminat de două ori şi că, oricât de tristă şi de nelalocul ei a fost fiecare dintre ele, ambele au avut de-a face cu femei reale,

vii, una deasupra mea şi cealaltă sub mine, şi poate că acest fapt justifică un strop de optimism, chiar dacă nu o luăm în calcul pe Alice. Şi nu o luăm.

Când am terminat, mă rostogolesc jos de pe Penny, cu sentimentul unei împliniri ridicole, şi mă întreb cât de curând aş putea pleca.

— A fost bine, spune Penny somnoroasă, aruncând un picior peste mine şi răsfirându-şi degetele pe pieptul meu.

— Ok. Dă-i drumul, nu te sfii, zic. Suport adevărul.

— La ce te referi?

— De ce nevastă-mea a avut nevoie să facă sex cu altul?

— Pentru că e o târfă malefică.

— Haide, acum pe bune.

Penny se lasă înapoi pe perna ei şi-şi ia piciorul de pe mine. I-l apuc şi-l aşez la loc, unde era. Îmi place să-l simt aşa.

— Din experienţa mea limitată, femeile arareori calcă strâmb pentru că sexul nu mai merge. Sexul nu mai merge pentru că altceva s-a defectat.

— Serios?

— Nee. Probabil că tipul are pur şi simplu o sculă beton.

— Mda. Aşa mă gândeam şi eu.

Penny râde.

— Judd Foxman. Gol în patul meu. E mai mult decât ireal.

— Irealitatea e noua mea realitate.

Mă sărută pe amândoi ochii şi-şi încolăceşte mâinile în jurul meu, într-un fel care mă aduce aproape în pragul lacrimilor. Ar trebui să-i spun de copil. Îmi stă pe limbă.

— Judd Foxman.

— Ce-i?

— Nimic. Îmi place să-ţi rostesc numele.

Mă trage mai aproape de ea şi-şi îngroapă capul în scobitura umărului meu, repetându-mi leneş numele de câteva ori şi alunecând încet în somn. Deschid gura să spun mai multe lucruri, dar în final rămân doar întins lângă ea, zicându-mi că nimeni nu se poate simţi atât de singur la nesfârşit.

ora 23.30

Wendy şi Barry stau pe aleea din faţă şi se ceartă. Wendy gesticulează violent, iar Barry nu reacţionează, absoarbe totul, alungând cu fluturări de mână ţânţarii şi aşteptând-o să termine. Mă întreb, aşa cum o fac de multe ori, de ce stau împreună, ce-şi pot oferi unul altuia, ce îi ţine legaţi în această încleştare fără ieşire şi fără vărsare de sânge. Dar cred că, dacă

aş fi înţeles ceva din ce înseamnă o căsătorie, aş fi înţeles-o mai bine şi pe a mea.

— Îmi pare rău, scumpo, dar e ultima ocazie, spune Barry. Trebuie să fiu acolo ca să închei afacerea acum sau se duce totul pe apa sâmbetei.

— Ai avut un deces în familie. Ei nu pot înţelege asta?

— Ba da, dar nu pot lipsi şapte zile. Au nevoie de mine acolo.

— Şi cu familia ta cum rămâne? Şi noi avem nevoie de tine.

— Pentru familia mea fac asta.

— Sigur. Tâmpeniile tale veşnice.

Când eu mă dau jos din maşină, se aşterne tăcerea.

— Unde dracu' ai fost? mă întreabă Wendy.

— Să-mi limpezesc gândurile.

— N-ai spus nimănui unde pleci.

— Există un motiv foarte bun pentru care n-am făcut-o.

— Care?

— N-am vrut.

Barry are proasta inspiraţie să chicotească. Wendy se întoarce spre el cu o privire tristă, iar eu folosesc diversiunea ca să mă strecor în casă, pe lângă ei.

Mama şi Linda sunt în living, joacă scrabble pe măsuţa de cafea şi beau ceai. Paul, Alice şi Tracy stau pe canapea şi se uită la Jon Stewart, iar Phillip şade pe podea şi scotoceşte într-o cutie de pantofi plină cu fotografii. Toţi ridică privirile spre mine. Alice zâmbeşte, dar nu pot să mă uit la ea, nu pot să stau în preajma ei. Din hol, monitorul transmite stereo plânsetele Serenei. Nimeni nu pare să fie foarte preocupat de asta.

— Pe unde-ai umblat? întreabă mama.

— Pe afară, încolo şi-ncoace.

— Nu fi evaziv cu mine. Mai bine recunoaşte că nu vrei să-mi spui.

— Nu vreau să-ţi spun.

— Dar acum m-ai făcut curioasă. Te-ai întâlnit cu Jen azi?

— Mda.

— Şi...?

— Şi acum mă duc să mă culc.

Alice îmi aruncă o privire plină de înţeles, iar eu încerc să-mi aduc aminte dacă există cheie la uşa de la subsol.

— Ia uite la poza asta, spune Phillip.

Mă las pe vine să văd fotografia pe care o ţine în mână. Am vreo unsprezece ani, Paul, doisprezece, iar Phillip, doi. Eu şi Paul îl aruncăm de la unul la altul, ne jucăm de-a prinselea cu el, chiar în acest living, acum douăzeci şi ceva de ani.

Phillip încântat, râde isteric, cu ochii măriţi de plăcere şi emoţie, în timp ce noi îl aruncăm prin aer de la unul la altul. „Zucam plinselea, Zudd. Zucam plinselea, Pole.“ Zâmbim cu toţii din fotografie, trei fraţi care se distrează de minune jucându-se prin living, fără motive ascunse, resentimente înăbuşite sau cicatrici permanente. Chiar şi în cele mai bune circumstanţe posibile, există ceva incredibil de tragic în faptul că ne maturizăm.

— Uite aici, zice Phillip, arătând spre colţul fotografiei. În vitrină.

Vitrina are două rânduri de uşi din sticlă, în spatele cărora mama îşi păstrează paharele de cristal şi vesela mai bună.

— Nu văd nimic.

— Uită-te la geamul de pe ultima uşă.

Mă uit cu atenţie la fotografie şi, exact când sunt gata să mă dau bătut, îl văd, reflectat în geam – o faţă şi două braţe. Tata se uită la noi pe deasupra aparatului de fotografiat, zâmbeşte cu gura până la urechi în timp ce Phillip zboară de la unul la altul. Vitrina stă şi acum lipită de peretele din living şi o clipă mă uit la uşile de sticlă. Când îmi cobor iar privirea, Phillip îmi zâmbeşte.

— Şi eu am făcut la fel.

— E ca o fantomă, zic.

— Noaptea trecută m-am trezit şi mi s-a părut că îl văd ieşind din cabinet, spune Phillip.

Când era mic, Phillip obişnuia să-şi pună centura cu scule de jucărie şi stătea lângă tata, în timp ce el repara diverse lucruri prin casă. „Compresorul e stricat“, repeta el solemn şi înfumurat peste măsură. Era un copil foarte drăgălaş şi îmi aduc aminte cum îl adoram cu toţii, cum, chiar şi pe vremea aceea, uram faptul că trebuia să se facă mare.

Sus, bebeluşul plânge încă de să-şi scuipe plămânii. Mă aplec să mă joc cu părul lui Phillip.

— Mă duc să văd ce face copilul.

— O lasă să plângă, zice mama.

— Asta nu înseamnă că e neapărat bine.

Phillip mă urmăreşte cum mă ridic şi mă îndrept spre scară.

— Judd.

— Da.

Rânjeşte.

— Miroşi a păsărică.

ora 23.40

Serena se opreşte din plâns în clipa când o iau în braţe. Are capul chel ca al unui bătrânel, cu un cerc de perişor negru în jur. Sprijinită de pieptul meu, în pijămăluţa roz, pare aproape fără greutate.

— Gata, totul e în ordine, îi şoptesc.

Scot tot felul de alte sunete stupide, aşa cum faci când ţii un bebeluş în braţe. Degeţelele ei îmi găsesc bărbia şi copila se agaţă de ea ca şi cum bărbia mea are să-i salveze viaţa, ca şi cum lucrul după care plângea era tocmai bărbia mea. Mă aşez pe pat şi-i cuibăresc capul pe umărul meu, inspirându-i parfumul dulce de bebeluş. Într-o bună zi o să crească şi lumea o să înceapă să-şi facă mendrele cu ea. O să aibă crize de furie, o să aibă nevoie de logoped, o să-i crească sânii şi o să-i apară coşuri, o să se certe cu ai ei, o să-şi facă probleme că se îngraşă, o să şi-o pună cu unul, o să aibă inima zdrobită, o să fie fericită, o să se simtă singură, o să fie complicată, confuză, deprimată, o să se îndrăgostească, o să se mărite şi o să aibă un copil la rândul ei. Dar acum e pură, neştirbită şi frumoasă. Mă întind pe spate în pat şi ea îmi adoarme pe piept, îi ascult micile sforăituri, îi admir năsturelul moale al năsucului încă neformat, băşica de la supt de pe buza răsfrântă. După câteva minute, când respiraţia îi devine aproape imperceptibilă, o aşez cu grijă în pătuţ şi cobor. Mă strecor sub aşternuturi şi alunec în somn, dar continui să simt locul călduţ unde şi-a ţinut capul pe pieptul meu.

DUMINICĂ

Capitolul 32

ora 5.20

Tata e aplecat deasupra mea şi-mi fixează piciorul de lemn cu o cheie tubulară. Eu stau pe un scaun şi el, în genunchi, în faţa mea, răsuceşte cheia şi fredonează Simon şi Garfunkel. I'd rather be a hammer than a nail. Yes I would. Prin părul grizonant, ondulat îi văd pielea roz a capului, acolo unde firele încep să se rărească, simt mirosul grăsimii de pe el, simt mirosul de detergent care iese din cămaşa albastră de lucru, preferata lui. Cheia tubulară clincăne zgomotos în timp ce se învârteşte, iar eu mă uit cum muşchii alungiţi ai antebraţelor tatei se încordează şi se mişcă odată cu cheia. Tata şi-a petrecut toată viaţa mânuind scule, care sunt făcute pentru mâinile lui. Îl privesc îndelung, ştiind că nu-i pot spune că e mort, pentru că, dacă aş face-o ar dispărea. Vreau să-şi ridice privirea spre mine, vreau să-i văd faţa, dar el e concentrat asupra piciorului şi nu se uită în sus. „E aproape gata „, zice. Pune jos cheia şi mă apucă de genunchi cu amândouă mâinile. „Ia să vezi!" spune iar. Trage de proteză, care îmi alunecă de pe genunchi şi se desface în două jumătăţi identice, câte una în fiecare mână a tatei, şi am din nou piciorul meu adevărat, e roz şi fără păr, dar e întreg şi nevătămat. Apoi, tata se uită în sus la mine şi îmi zâmbeşte larg – aşa cum îmi zâmbea probabil când eram copil, aşa cum nu mi-a mai zâmbit niciodată după ce am crescut, un zâmbet cald şi drăgăstos, simplu, neinfluenţat de semnele bărbăţiei mele, şi sentimentul brusc şi intens de dragoste dintre noi e aproape palpabil. Când mă trezesc, refuz să deschid ochii, îi ţin strânşi, încerc să scap de liniştea difuză a subsolului ca să-l regăsesc, dar în jur nu sunt decât obscuritatea şi şopotitul constant al aparatului de aer condiţionat aflat dincolo de perete, care îşi destăinuieşte în întuneric secretele sale mecanice.

Capitolul 33

ora 5.38

Sus, pe vârful casei. Privesc kilometri întregi de acoperişuri. Ardezie, beton, cupru, lut, totul scăldat în strălucirea trandafirie a răsăritului de soare peste Elmsbrook. E şi o pasăre, poate o presură sau un măcăleandru, nu ştiu, dar are pieptul roşu. Ciripeşte pe creanga unui arbore cu nume la fel de obscur. Ulm, stejar sau frasin. Cred că odată ştiam astfel de lucruri, nume de păsări şi arbori. Acum parcă nu mai ştiu mare brânză despre nimic. Nu ştiu de ce zboară avioanele, şi care e cauza fulgerelor şi ce înseamnă o vânzare descoperită de acţiuni, care e diferenţa între şiiţi şi sunniţi, cine pe cine căsăpeşte în Darfur, de ce dolarul american e atât de slab şi de ce Liga Americană e cu mult mai bună decât Liga Naţională. Nu ştiu cum eu şi Jen am ajuns doi străini în propria căsnicie, cum am lăsat ca un lucru care ar fi trebuit să ne apropie mai tare să ne despartă de fapt ca pe nişte amatori. Eram doi oameni suficient de inteligenţi, îndrăgostiţi unul de celălalt, şi într-o bună zi n-am mai fost aşa, şi cine ştie, poate că aici am fi ajuns, oricum, poate că Jen doar a ajuns acolo înaintea mea pentru că a simţit mai acut pierderea bebeluşului nostru. Pentru o clipă, îmi dă târcoale un sentiment, ceva foarte aproape de clarificare, poate chiar de acceptare, dar nu reuşeşte să se decanteze şi, până la urmă, dispare.

Mă gândesc la Jen. Mă gândesc la Penny. Aş putea probabil să încheg o relaţie cu Penny, dar tot m-aş gândi la Jen. Aş putea încerca, eventual, s-o recuceresc pe Jen, dar tot m-aş gândi la Wade. Şi ea la fel. Ar fi ca o fantomă care ne bântuie patul de fiecare dată când ne atingem. Deci, ce e de făcut?

Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştiu.

Fata din filmul de seara trecută l-a văzut pe dresorul de câini ciobăneşti cum îşi duce pe braţe fiica rănită şi a ştiut pur şi simplu, fără urmă de îndoială, că nimic nu era mai important pentru ea decât să fie cu el. A ştiut. Dar ea nu era o persoană reală, fata, adică, era o actriţă cu tulburări de alimentaţie, care anul trecut a fost acuzată de conducere sub influenţa alcoolului şi care s-a culcat cu regizorul însurat al filmului o perioadă suficient de lungă ca să-i distrugă omului viaţa, după care şi-a luat zborul. Aşa e dragostea în viaţa reală: complicată, coruptă şi total imprevizibilă. Penny îmi place, dar o iubesc încă pe Jen, şi o urăsc pe Jen, şi de-abia am aşteptat să plec din apartamentul mic şi trist al lui Penny. Vreau pe cineva care să

mă iubească, să mă atingă, să mă înţeleagă, să mă lase să-i port de grijă, dar, în afară de asta, nu ştiu.

Pur şi simplu nu ştiu.

În spatele meu se aude un hârşâit şi Wendy se cocoaţă şi ea pe acoperiş, încă buimacă de somn.

— Bună.

— Bună dimineaţa.

Se opreşte în dreptul meu şi bagă mâna pe horn. După o clipă scoate de acolo un pachet de ţigări Marlboro şi o brichetă.

— Vrei şi tu una?

— Nu, mersi.

— Te deranjează dacă fumez eu?

Nu-i răspund, pentru că oricum n-ar conta. N-ai voie să-ţi laşi câinele să se uşureze pe trotuar, dar a sufla substanţe cancerigene în plămânii altora e perfect acceptabil. Undeva, la un moment dat, fumătorii s-au absolvit singuri de obligaţia de a respecta contractul social.

Wendy îşi aprinde ţigara şi trage fumul în piept aşa de adânc, încât pot să-i vizualizez plămânii umflându-se şi înnegrindu-se de fum.

— Deci, Barry se cară din Dodge.

— Unde?

— Peste tot. California, Chicago, Londra. Fondul la care lucrează a încasat-o urât anul trecut cu chestia aia, subprime , şi o spun fără să am măcar idee despre ce înseamnă subprime. Dar se pare că acum totul depinde de încheierea afacerii ăsteia.

— Eşti îngrijorată?

Ridică din umeri.

— Aşa e Barry. Asta face el. Dacă m-aş îngrijora – explică şi mai trage o dată din ţigară –, asta ar contrazice însuşi scopul pentru care m-am măritat cu el. Deci, seara trecută te-ai culcat cu Jen?

— Cu Penny.

— Ah! Norocul tău. Nu?

— Simt că n-o să mai fiu în stare să fac sex cu o altă femeie fără să mă gândesc încontinuu la faptul că fac sex cu o altă femeie.

— O să-ţi treacă, strânge Wendy din umeri.

De sub noi se aude uşa de la intrare închizându-se şi, o clipă mai târziu, Linda traversează peluza din faţă. Se opreşte pe trotuar, îşi întoarce chipul spre soare şi lasă briza dimineţii să-i sărute faţa, înainte de a se îndrepta spre casa ei, puţin mai departe pe stradă.

— A venit devreme, rosteşte Wendy, gânditoare.

— A rămas târziu, spun eu.

— Aha, zice Wendy. Apoi: Ooo! Nu!

— Ba da.

— Nu se poate! Crezi?

— Pe mine nu mă mai surprinde nimic.

Moment de tăcere în timp ce Wendy procesează informaţia nouă.

— Are oarecum sens, zice. Întru câtva.

— Da, oarecum.

— Dacă-i aşa, noi ce simţim în legătură cu asta?

— Nu simţim nimic.

Wendy cântăreşte lucrurile o clipă, lovindu-şi buza cu capătul ţigării.

— Da. Este o descriere perfectă a situaţiei.

Pasărea care poate era sau nu o presură sau un măcăleandru îşi ia zborul, lansându-se în picaj spre curtea din spate, ca să prindă curentul de aer ce o poartă până la următorul copac. Trebuie să fie frumos să poţi face asta, mă gândesc. Să-ţi poţi lua zborul de oriunde ai fi şi nu-ţi mai place şi să te laşi purtat de vânt spre un loc mai bun. Aş fi deja în Australia acum.

— Te-ai culcat cu Horry.

— El ţi-a spus?

— Am fost aici sus şi ieri-dimineaţă. Ţi-am văzut mersul ruşinat spre casă.

— Nu-i mare lucru, ridică ea din umeri.

— Doar adulter.

Wendy îşi saltă sprâncenele spre mine şi-şi înghite vorbele pe care voia să mi le spună, dând o rară dovadă de reţinere. Suntem cocoţaţi pe un acoperiş şi e bine să fii cât mai precaut.

— Horry e absolvit pe principiul întâietăţii.

— Aşa funcţionează lucrurile?

— Aşa funcţionează.

— În cazul ăsta, jumătate din clasa ta ar primi absolvirea.

Râde şi-şi striveşte ţigara de o ţiglă.

— Într-un univers paralel, unde Horry nu şi-a făcut creierii chisăliţă, el şi cu mine suntem căsătoriţi. O dată la Paştele Cailor mai intru şi eu în acel univers.

— Şi e chiar aşa de simplu!?

— Universul meu paralel, regulile mele.

Jos, sub noi, se trânteşte uşa din spate. Ne întoarcem să ne uităm în curte. Tracy stă la marginea piscinei într-un costum de baie negru, întreg. Săritura pe care o face e impecabilă, loviturile de braţ sunt lungi şi graţioase. Înoată până la capătul piscinei şi înapoi cu o precizie mecanică şi face acele mici

răsuciri cu bătaie în peretele bazinului, la fiecare capăt de tură, ca şi cum ar fi la olimpiadă. Obosesc numai cât mă uit la ea.

— Săraca, zice Wendy.

Tracy taie apa ca un rechin, iar noi o urmărim din postul nostru de observaţie de deasupra lumii, neobişnuiţi cu o astfel de graţie şi de disciplină. Mă gândesc – şi nu e pentru prima dată – că femeia aceasta ar merita pe cineva mai bun ca Phillip, mai bun decât familia asta a noastră. Cineva ar trebui s-o salveze din mâinile noastre, cât încă nu e prea târziu.

Capitolul 34

ora 10.13

Există câteva şmecherii pe care e bine să le ştii când mergi în vizită la o shiva. Nu e bine să-ţi faci apariţia în afara orelor de vârf, pentru că există riscul să fii singurul vizitator, faţă-n faţă cu cinci membri îndoliaţi ai familiei, care, dacă n-ai fi fost tu acolo, ar fi fugit de pe scaunele lor joase şi şi-ar fi întins picioarele şi spinările tasate, ar fi luat o pauză ca să facă şi ei un duş sau să ia o gustare. Serile sunt momentul cel mai bun, după ora şapte, când toată lumea a luat deja cina şi casa e plină de oameni. După-amiezile din zilele lucrătoare sunt perioade moarte. Duminica e riscantă. Treci pe acolo cu maşina şi numără câte maşini sunt parcate, înainte de a te opri. Dacă ai noroc, când îţi faci apariţia conversaţia e deja în curs, aşa că nu eşti nevoit să faci efortul de a iniţia tu însuţi una. E greu să stai de vorbă cu cei în doliu. Nu ştii niciodată ce e acceptabil şi ce nu.

Apropo de lucruri inacceptabile, se pare că acest concept nu există pentru mama când vine vorba despre garderoba ei. Vorba aceea: un discurs bun trebuie să fie precum fusta unei femei – suficient de scurt ca să-ţi atragă atenţia, destul de lung ca să trateze bine subiectul. Fusta mini din blugi a mamei nu e un discurs, ci mai degrabă o glumă scurtă şi porcoasă, de genul celor pe care le primeşti pe email. În plus, mama poartă un maiou gen furou, cambrat şi cu bretele subţiri. Arată ca o stripteuză ieşită la pensie.

Ai crede că toţi cei pe care îi cunoaştem au trecut deja pe la noi, dar se pare că nu e aşa. Vizitele shiva încep din zorii zilei, pentru că lumea vrea să se achite de obligaţii cât mai repede, ca să mai apuce să se bucure şi de una dintre ultimele zile călduroase ale verii. Stau pe scaunele pentru musafiri ca şi cum ar avea tot timpul din lume, dar în portbagajele maşinilor îi aşteaptă crosele de golf, rachetele de tenis şi costumele de baie.

Boner apare şi el împreună cu un grup de prieteni de-ai lui Paul, toţi foşti sportivi. Stau de vorbă despre Yankee şi Met şi despre liga lor imaginară de baseball, în timp ce nevestele le stau tăcute alături, privindu-i cu indulgenţă blazată. „Mai bine baseballul decât amante şi prostituate“, par să spună chipurile lor. Boner poartă jeanşi, tricou şi şlapi, e din cap până-n picioare imaginea rabinului cool în timpul lui liber. Emily, soţia lui, e drăguţă şi tăcută, are privirea timidă şi un început de zâmbet ezitant, care nu ajunge niciodată să se deschidă.

Tipii ceilalţi glumesc întruna, cerându-şi scuze de la el de fiecare dată când înjură sau folosesc un limbaj mai colorat, ceea ce se întâmplă cam o dată pe minut. Îţi dai seama că ar vrea şi el să înjure, dar se află în mijlocul enoriaşilor şi asta ar dăuna poziţiei sale.

— Bună, Judd, mă salută Dan Reiss. Ce mai face Wade Boulanger?

— Poftim?

— Sus cu bărbăţia. Nu lucrezi pentru emisiunea lui?

— Acum nu mai lucrez.

— Păcat. Îmi place tipul la nebunie, zice şi-şi schimonoseşte faţa, rostind cu voce groasă şi guturală: „Sus cu bărbăţia!“

— Îl imiţi bine.

— Crezi?

— Absolut!

— Cum e tipul în realitate?

— O jigodie.

— Ei, da, da' e baiat bun?

Discută despre liceu şi retrăiesc cele mai mari succese de pe terenul de baseball. Cu toţii au grijă să nu aducă vorba despre facultate, dar spectrul accidentului lui Paul planează uriaş peste întreaga conversaţie. Însuşi faptul că subiectul este evitat reprezintă cel mai bun rapel, exact ca şi cicatricea umflată care îi şerpuieşte lui Paul în sus pe gât. Muşchii feţei i se încordează, buzele îi sunt perfect întinse, într-o expresie neutră. Viaţa lui este un memento perpetuu al vieţii pe care ar fi putut să o aibă. Simt un val de milă şi de tandreţe pentru el. Aş vrea să-i spun că îl înţeleg, că îl iert că se poartă atât de mizerabil cu mine.

Mă gândesc să fac o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le spun oamenilor, până nu e prea târziu.

ora 10.32

Greg Poland, un vechi prieten de-al meu din liceu, trece să mă vadă. Prietenia noastră se baza aproape exclusiv pe admiraţia comună pentru Clint Eastwood. Stăteam de vorbă imitând vocea aspră, de baiat dur, a lui Clint şi, dacă treceam unul pe lângă celălalt pe coridor, mijeam ochii şi scoteam fiecare câte un Magnum 357 imaginar. „Ştiu la ce te gândeşti; oare a tras şase gloanţe sau doar cinci? Haide, fă-mă fericit pe ziua de azi.“ La un moment dat am trecut la Silvester Stallone. În liceu, dacă reuşeşti să găseşti o fată care vrea să te sărute şi eventual te lasă să-i atingi sânii şi un băiat căruia îi plac aceleaşi filme ca şi ţie, universul tău e aproape perfect. Acum,

Greg e gras şi însurat, şi ochii îi ies din orbite, ameninţând parcă să-i sară afară până în partea opusă a încăperii. Are tripleţi, mă informează. Suferă de tiroidă. E nebărbierit şi obosit, a auzit că vechiul lui prieten ţine shiva în apropiere şi şi-a făcut drum încoace. Deşi e terminat de oboseală şi probabil ar fi fost mai câştigat dacă stătea în maşină, cu aerul condiţionat pornit şi cu ochii închişi. Încerc să-mi imaginez o ocazie în care aş fi la fel de decent.

— Aşa, deci. Am auzit că eşti producătorul emisiunii lui Wade Boulanger.

— Mda.

— E foarte haios.

— Câteodată.

— Ar putea s-o lase mai moale cu vânturile.

— De acord.

— Nevastă-mea îl urăşte.

— A mea îl iubeşte.

— I se pare un misogin flecar, îi zice „Rush Limbaugh cu erecţie".

— O descriere destul de corectă. Tu ce mai faci?

— Păi, o perioadă m-am ocupat de evaluarea riscurilor şi acum sunt un fel de consultant, ceea ce vrea să spună că am fost pus pe liber.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Aşa că acum mă ocup de fete – am patru – şi Debbie vinde echipamente medicale. Şi mai avem şi un site Amway. O să-ţi las cartea mea de vizită.

Mă întreb cum poate să se trezească dimineaţa.

Îmi povesteşte despre unii dintre ceilalţi puşti din clasa noastră, cu care a păstrat legătura. Mike Salerno e divorţat şi are un Ferrari. Jared Mathers e homo, lucru care nu a fost o surpriză pentru nimeni. Randy Sawyer deţine o reţea de săli de bowling. Julie Mehler este senator. Casa lui Sandy Flynn a ars din temelii, dar au scăpat cu toţii teferi. Gary Daley a fost arestat pentru că s-a descoperit că avea pornografie cu copii pe computerul de la serviciu. Şi tot aşa. Nevasta însărcinată a lui Judd Foxman l-a părăsit pentru un misogin flecar, care e vedetă radio. De fapt, ca mod succint de a-i pune pe alţii la curent cu situaţia, mă încadram destul de bine. Mai bine decât o făcusem vreodată pe vremuri.

Greg se ridică de pe scaun. Are pielea ciupită şi gălbuie. Pe tricou i-au apărut pete de transpiraţie, în dreptul pieptului căzut, ca de femeie. Unul sau doi dintre vizitatori trebuie să-şi mute scaunele ca să-i facă loc să iasă. La un moment dat al existenţei, Greg a cedat şi şi-a acceptat menirea de a-şi petrece restul vieţii gras, epuizat şi tocit ca un cuţit pentru unt.

— Mă bucur că te-am văzut, zice, şi mâna pe care mi-o întinde e mare şi lipicioasă.

— Mulţam c-ai venit, omule. Îţi sunt recunoscător.

— N-ai de ce.

Se strecoară cu stângăcie afară din încăpere, cu pasul domol al unui elefant de circ. Odinioară era un puşti amuzant, cu o înfăţişare agreabilă, deloc respingătoare. Exista un gen de fete care îl plăceau. Mă întreb dacă îşi mai aminteşte cum îi imitam pe Clint Eastwood şi pe Silvester Stallone, dacă se mai uită la Rambo, aşa cum fac eu când dau peste el în timp zapez, noaptea, târziu, când lumea se învârte mult prea repede ca să pot adormi.

Capitolul 35

ora 11.22

Azi este ziua reîntâlnirilor. Au apărut nişte prietene vechi ale lui Wendy, şi sora mea îşi ascunde inelele cu diamant şi îşi îndreaptă spinarea. Îşi cheamă copiii la trap, ca să dea o reprezentaţie de drăgălăşenie. Ryan e botos, dar Cole îi face maică-sii pe plac, le lasă pe femei să-l ia în braţe şi le arată cu degetul urechile şi ochii. Ryan se scobeşte în nas şi se şterge apoi de pantalonii scurţi. Toată lumea îl giugiuleşte. Fotografii de copii sunt trecute din mână în mână şi se scot sunete exclamative de admiraţie. Cu toţii sunt adorabili. Toţi sunt perfecţi. Nimeni dintre cei de faţă nu are progenituri urâte, ba nici măcar copii obişnuiţi.

În timp ce stau de vorbă, femeile se măsoară unele pe altele din priviri, îşi măsoară coapsele, burţile, şoldurile şi fundurile, luând în considerare diferitele tipuri de forme ale corpului şi sarcinile recente. Se evaluează în tăcere şi-şi dau verdicte, repoziţionându-se în ierarhie. E o chestie dură să fii femeie. Wendy îşi suge burta şi se aşază picior peste picior, întinzându-şi vârfurile degetelor ca o balerină, într-un efort disperat de a-şi forţa muşchii gambei să se ivească de pe unde stau ascunşi. A moştenit picioarele mamei noastre, împlătoşate în piele groasă şi moale, care nu se lasă modelată.

Cineva scoate un album de absolvire şi toate se pun pe ţipat, ca nişte hiene.

ora 11.35

Peter Applebaum a revenit s-o consoleze pe mama de la mică distanţă. Au mai venit şi alţii, care încearcă să stea de vorbă cu ea, dar el nu-i bagă în seamă. El e ciocanul, ea, cuiul, iar restul sunt nişte şuruburi. De când l-am văzut ultima dată, s-a tuns aproape milităreşte de scurt şi şi-a ras părul zburlit, negru şi infect de pe lobii urechilor. Apa de colonie cu care e dat se răspândeşte prin încăpere ca o veste proastă. Face tot ce-i stă în putinţă ca să reuşească, Applebaum ăsta. Nu mai are prea mulţi ani de activitate sexuală de aici încolo şi nu are timp de subtilităţi şi de flirturi lente. Îi atinge mamei braţele, îi ţine mâna cu mâinile lui amândouă şi o mângâie uşor şi fără încetare. Aşa e el. Mama încearcă să atragă şi alţi musafiri în conversaţie, încearcă să-şi retragă mâna, dar Applebaum se ţine tare, vorbeşte şi o mângâie, cu sprâncenele-i stufoase zbârlite ca nişte omizi.

Linda vine furioasă din bucătărie şi-şi face loc printre musafiri. Îi şopteşte ceva la ureche lui Applebaum, căruia îi cade faţa. Se face roşu ca para focului. O urmează pe Linda în bucătărie, iar mama îi urmăreşte cu privirea, oarecum îngrijorată. Dincolo de uşa batantă, vocile uşor ridicate sunt estompate de zgomotul robotului de bucătărie. Câteva minute mai târziu, Applebaum îşi târşâie picioarele spre holul de la intrare, cocârjat şi dezumflat, şi se opreşte doar un moment, ca să lase câteva bancnote pe platou, lângă lumânare. Mi-e milă de el. Cred că putem oarecum să ne comparăm, noi doi.

Linda reapare în pragul bucătăriei şi schimbă câteva priviri lungi şi intense cu mama, peste capetele vizitatorilor la shiva, pulverizându-mi bruma de îndoieli ce-o mai aveam asupra lor două. Wendy se uită la mine, ridică din sprâncenele creionate într-un fel de semn de întrebare, dar nu mă întreabă, de fapt, nimic.

ora 23.45

Nişte rude de gradul doi au venit tocmai din Long Island, cu maşina, ca să-şi exprime condoleanţele: Sandra, verişoara mamei, soţul ei, Calvin, şi gemenele lor adolescente, nişte pisicuţe sexy. Fetele sunt frumoase şi lipsite de expresie şi-şi manipulează sexualitatea abia înmugurită neavând suficient control asupra ei, cam ca un copil de doi ani cu o sculă electrică. Îşi expun pe canapea trupurile fusiforme, deja formate, şi privesc în jurul lor cu aerul descurajat al cuiva care tocmai a fost tras pe sfoară. Atâta cale bătută ca să ajungă într-o cameră plină de rude lipsite de importanţă.

Familia lor are un aer de perfecţiune căznită, evidentă în coafura şi pedichiura neîndoielnic scumpe ale Sandrei, în ceasul incrustat cu diamante al lui Cal – căci aşa i se spune – şi în tricoul lui polo scump, cu logoul unui club de golf brodat pe piept, în picioarele netede şi bronzate ale fetelor, vârâte în pantofi de tenis albi, din pânză, în părul lor coafat cu foenul, în tenul lor perfect. Asta nu e o familie, e o felicitare de Crăciun. Îţi şi imaginezi covoarele pluşate din casa lor din Long Island, cu vedere spre Sound, ancadramentul din piatră al uşii principale, marmura şi oglinzile din hol, peluza perfect aranjată, televizorul cu plasmă cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri şi canapelele din piele de la mansardă, livingul în stil art deco, unde nimeni nu are voie să intre încălţat, cele două maşini Lexus identice, luate în leasing pe doi ani.

Nu-mi place Cal. Nici prietenii lui, dacă o avea vreunul, nu-l plac pe Cal. Are antebraţe păroase, bicepşi proeminenţi, e bronzat artificial şi are ochi de animal de pradă, care parcă ar

căuta o conversaţie pe care s-o întrerupă, o dispută în care să se amestece. Mama pare însă s-o placă sincer pe Sandra. Mama Sandrei a murit când fata era doar o copilă şi, câţiva ani, bunicii mei au avut grijă de ea. Aşa s-a creat legătura dintre ele.

— Cindy e membră a echipei de nataţie All-America, îi spune Sandra mamei, iar Dana e căpitanul echipei de lacrosse.

— Ar trebui să le trimitem nişte echipamente, zice mama. Paul, le trimiţi tu un pachet?

— Sigur, mamă.

— Nu-mi vine să cred că Mort nu mai e, spune Sandra şi, cu totul neaşteptat, începe să plângă.

— Era un tip dur, zice Cal.

Dacă n-aş şti că acesta e felul lui necioplit de a-şi exprima respectul, aş arunca în el cu ceva, dar pe urmă el m-ar bate probabil de mi-ar suna apa-n cap.

— Întotdeauna i-ai fost dragă, zice mama, luând mâna Sandrei.

„Dacă îi era aşa de dragă, de ce acum e doar a treia oară în viaţa mea când îi văd pe oamenii ăştia?“ îmi zic în gând.

— Wendy, unde e albumul de la nuntă?

Wendy scoate albumul, care scârţâie ca o balama ruginită, iar mama şi Sandra încep să se joace de-a ghicitul unor rude moarte de care n-am auzit în viaţa mea – unchi şi mătuşi, un văr cu poliomielită, un prieten de familie care a ajuns în puşcărie pentru jaf armat.

— Fetelor, veniţi aici, le cheamă Sandra.

Cele două se apropie tiptil, ca nişte mâţe. Phillip le urmăreşte puţin prea atent, şi Wendy îi trage una peste ceafă.

— Ce-i?

— Ştii tu ce-i!

Mama ne arată tuturor pozele de la nunta ei – culori spălăcite, bărbaţi cu mustăţi, ţigările în timpul mesei, meşe de proastă calitate, ochelarii cu rame din plastic, negre, care făceau pe orice bărbat să pară că lucrează la CIA.

— Vedeţi ce drăguţă eram? le întreabă mama pe cele două gemene plictisite.

Nu e o lăudăroşenie. Numai că mama se uită la perfecţiunea lor înrourată de prospeţime şi îşi dă seama că e mult mai bătrână decât şi-a închipuit vreodată că va fi. În cele mai multe dintre fotografii, tata, în smochingul lui de împrumut, are un aer preocupat, ca şi cum dincolo de rama fotografiei ar fi mustit tot felul de necazuri. Dar mai este şi o fotografie cu ei doi pe treptele restaurantului; el o ţine pe braţe şi râd amândoi, de fotograf, de ei înşişi – în ţinutele lor ridicole de gală, rochie lungă şi smoching –, de ideea că pot face

chestia asta, să pornească o familie împreună. Mi se pune un nod în gât, care nu mai vrea să dispară. Poţi să-ţi dai oarecum seama de cum erau ei pe atunci, inocenţi şi îndrăgostiţi; cu mult înainte de a apărea copiii, ipotecile, rottweilerii, cancerul şi posibil (probabil) lesbianismul.

— Pare aşa de chipeş aici, zice Sandra.

— A doua zi dimineaţă abia dacă mai puteam merge, explică mama.

Fetele chicotesc tare şi se leagănă ca nişte clopoţei în vânt. Wendy îi dă iar una peste cap lui Phillip. De data asta, el nu mai întreabă de ce.

ora 12.10

Paul şi amicii lui au ieşit afară, în curtea din spate, unde se mai află şi astăzi cuşca lui de baseball. Boner, care în liceu era shortstop, se întreabă dacă mai e în stare să nimerească mingea cu efect a lui Paul. Paul se întreabă dacă ar mai putea încă să arunce cu efect. Horry, care s-a evidenţiat la fotbal şi a jucat hochei în liga districtuală, îşi va trage pe el costumul mucegăit al prinzătorului, iar Dan, care juca la mijlocul terenului, va anunţa scorul şi loviturile. Ceilalţi vor sta prin preajmă, rotindu-şi bâtele ca pe nişte spade şi făcând comentarii stupide, iar eu şi Phillip o să privim doar, să vedem cine se va face de baftă mai întâi. Pur şi simplu nu se poate estima cine are cele mai mari şanse.

Paul îşi pune vechea lui mănuşă şi începe încălzirea, aruncând uşor spre Horry, rotindu-şi umărul în încheietură, ca să-şi dea drumul. Chiar şi după atâta vreme, are mişcări graţioase şi sigure, corpul i se destinde cu precizie din răsucire, ca să lanseze fiecare minge. Boner încearcă vreo câteva bâte – nu ducem lipsă de echipament – şi apoi păşeşte în dreptul plasei, înfigându-şi şlapii în iarbă, aşezându-se în poziţie. Îşi roteşte puţin bâta, apoi Dan se aşază în spatele lui Horry, cu un chiştoc de ţigară bălăngănindu-i-se între buze, şi zice:

— Sportivul la bătaie, gata!

Prima aruncare a lui Paul e puţin prea departe şi Boner se abţine de la lovitură. Dan strigă că e punct. A doua aruncare e pe jos, dar Boner îşi ia oricum avânt şi ratează.

— Prima lovitură! Unu la unu.

Paul scutură din cap, nemulţumit de aruncări. Îşi suceşte gâtul şi îşi roteşte capul, strângând din umeri de câteva ori. Pe urmă se linişteşte şi priveşte fix la bâtă. Se răsuceşte şi lansează o minge rapidă dreaptă, care aterizează în mănuşa lui Horry, înainte ca bâta lui Boner să fi ajuns la jumătatea cursei măcar.

— A doua lovitură!

Ceilalţi băieţi aplaudă şi ovaţionează. Toţi sunt nişte neghiobi ai căror ani de glorie au apus de mult. Tracy şi Alice ni se alătură, împreună cu soţia lui Boner şi cu câţiva musafiri ocazionali de shiva, bucuroşi de această diversiune. Paul se loveşte cu mănuşa peste umăr şi se strâmbă uşor, ca şi cum l-ar fi durut. Următoarea aruncare e mai lentă şi Boner reuşeşte s-o prindă cu marginea bâtei, deviind mingea în plasă.

— A doua lovitură!

— Haide, zice Boner. Să vezi.

Paul îşi scoate mănuşa ca să-şi frece un minut umărul cu care lansează, încercând să ascundă durerea pe care o resimte.

— Ajunge, Paul, spune Alice.

Ligamentele i-au fost sfâşiate ca fideaua, muşchii, smulşi pur şi simplu de pe oase. Medicii au făcut ce-au putut ca să pună la loc bucăţile care încă funcţionau, dar peticeala ghemotocită de ţesuturi lipite chirurgical de sub epiderma lui nu rezistă la întinderile la care el le supune cu aceste aruncări.

— E în ordine. Nu-mi mai trebuie decât o aruncare.

— Al naibii ce-ţi trebuie, zice Boner, şi Alice clatină din cap cu tristeţe.

Asta e problema cu foştii sportivi. Sunt programaţi genetic să concureze, indiferent de nevestele furioase sau de umerii făcuţi praf. Nu se dau bătuţi. Dacă Paul reuşeşte aruncarea şi Boner ratează lovitura, Boner o să plece de aici dezamăgit şi cu coada între picioare. Dacă Boner nimereşte mingea lansată de Paul, acesta din urmă o să facă mutre zile la rând. Cel care câştigă, oricine ar fi, va radia şi se va lansa în vorbe de consolare presupus binevoitoare, care o să facă şi mai rău. Nu poate exista remiză. Cineva o să muşte ţărâna.

Paul se întoarce pe movila de cauciuc, scuturând din umăr şi sucindu-şi gâtul. Se apleacă în faţă, pe un genunchi, şi trage măsurat aer în piept. Horry îşi loveşte mănuşa. Boner îşi roteşte bâta, apreciază distanţa şi se fixează. Toată lumea asudă şi e cum nu se poate mai serioasă, uitând complet că suntem la o shiva.

— Dacă o să ajung să cred că eşti un idiot patentat, spune Phillip în barbă, atunci probabil că eşti exact un idiot patentat.

Paul se răsuceşte şi, când să lanseze mingea, ceva merge prost. Răsucit pe trei sferturi, scoate un ţipăt agonizant, şi mingea, aruncată înainte de vreme, zboară în forţă, cu viteză, şi îl loveşte pe Boner drept în figură. Se prăbuşesc amândoi în genunchi, în acelaşi timp. Paul se ţine de umărul care îl doare, Boner îşi duce mâna la nas, din care sângele îi ţâşneşte printre degete, pătându-i mănuşile albe. Nevasta lui Boner ţipă şi aleargă lângă el. Alice stă nemişcată dincolo de cuşcă, silindu-

se să nu se arate impresionată, dar apoi cedează şi o ia la fugă spre Paul, îl ajută să se ridice în picioare şi îi pune întrebări în şoaptă. Îmi dau seama că între ei există o iubire adevărată şi profundă şi mă întreb de ce ar trebui să mi se pară atât de surprinzător acest lucru. Dan şi Emily îl ajută pe Boner să se ridice, iar Horry îşi scoate masca şi spune:

— De fapt, cine a avut ideea asta tâmpită?

Grijuliu, Paul se duce la Boner să-şi ceară scuze. Îşi spun unul altuia tot felul de chestii macho, îşi ciocnesc amical pumnii şi-şi trag câte o palmă la fund, şi astfel totul este iertat. Cineva aduce un pachet cu gheaţă din frigider, pentru faţa învineţită a lui Boner. Poate că sunt nişte foşti sportivi idioţi, dar nu poţi să nu le admiri conduita. Măcar dacă ne-am putea rezolva toate conflictele cu câteva înjurături şi o palmă peste fund.

Capitolul 36

ora 12.45

Parada pieilor veştejite continuă. Stând în scaunele noastre de shiva, am ajuns la o tristă şi obsesivă pasiune pentru picioarele dezgolite ale vizitatorilor noştri. Unii bărbaţi poartă pantaloni şi, pentru asta, le suntem etern recunoscători. Dar, cum este sfârşitul lui august, avem parte şi de suficienţi vizitatori în pantaloni scurţi, care îşi etalează picioarele palide şi fără păr, cu tălpile uscate şi îngroşate, cu venele umflate ca nişte râme care au rămas închise sub piele şi au pierit încercând să-şi sape un culoar de scăpare. Cei care sunt ceva mai dotaţi din punct de vedere genetic au mai păstrat oarecare rămăşiţe de musculatură pe pulpe şi coapse, dar şi ele sunt cel mai adesea brăzdate de cicatrici de pe urma multiplelor intervenţii chirurgicale la genunchi sau pentru prelevarea unor segmente de venă de la picior în vederea unui by-pass. Un loc special în iadul shiva le este rezervat bărbaţilor în sandale, care îşi etalează cu mândrie unghiile de la picioare, crăpate, întărite şi înnegrite de micoze. Femeile sunt un sortiment mai amestecat. Unele au reuşit să se ţină bine, dar la altele pieile atârnă lejer pe oase, creţe ca un celofan; gleznele le dispar sub munţi de carne; iar vergeturile se întind sub piele ca nişte vânătăi. Pe bune că ar trebui să existe o ţinută obligatorie.

Vin să mă vadă doi prieteni de-ai mei de la radio. Jeff, unul dintre scenarişti, e scund şi păros într-un fel care îl face să pară mereu jegos. Kenny e inginer de sunet, fost muzician şi tehnicianul de turneu al unor trupe. Are ambele braţe tatuate multicolor, şi părul lung şi blond şi-l poartă după moda chitariştilor faimoşi din anii optzeci. Am fost amici la serviciu, ne petreceam vremea împreună în bucătăria postului, discutam despre emisiuni tv şi play-list şi îi cântam în strună lui Jeff, care se văicărea că Wade îi distruge cele mai bune poante. Câteodată, după ce se termina emisiunea, Kenny răsucea o ţigară de marijuana şi rămâneam în camera de control să ne relaxăm, ascultându-l cum cântă la chitară. Nu m-am mai văzut cu nici unul dintre ei de când mi-am dat demisia. Când au intrat, arătau speriaţi peste măsură. Chiar m-au emoţionat.

— Bună, mă salută Jeff în timp ce se aşază amândoi. Sincere condoleanţe.

— Condoleanţe, frate, zice şi Kenny.

— Mulţam. Cum merge treaba la staţie?

— Ei, parcă nu ştii. Aceleaşi rahaturi în fiecare zi, răspunde Jeff.

— Fără tine nu mai e la fel, adaugă Kenny.

— Cine e producător acum?

Se privesc stânjeniţi unul pe celălalt.

— Hm, eu sunt, răspunde Kenny.

— Felicitări, îi spun. Bravo ţie!

— Îmi pare rău, frate.

— Stai liniştit, e în ordine. Eu mi-am dat demisia.

— Aveau de gând să aducă pe cineva din afară, explică Jeff.

— Ei, nu! Grozav! Mă bucur că te-au ales pe tine.

— Asta nu înseamnă că nu-l mai consider pe Wade un rahat de doi bani, zice Kenny.

— De când ai plecat e şi mai ticălos, comentează Jeff. Tu chiar că-l ţineai în frâu.

— Se pare că nu destul, zic eu.

Nu sunt siguri dacă să râdă de glumiţa mea. Jeff schimbă subiectul şi mă pune la curent cu telenovela vieţilor celorlalţi membri ai echipei. Kenny se zgâieşte cu ochii cât cepele la sânii mamei, ca şi cum ar putea să se trezească în orice clipă la viaţă şi să-l atace. Eu îmi iau un aer de detaşare rece, amintindu-mi să mă arăt impresionat că au venit, şi număr minutele rămase până ce vor pleca. Ryan şi Cole vin să se uite la tatuajele lui Kenny, şi el le face un tur de prezentare, arătându-le pe fiecare şi explicându-le ce sunt.

— Asta e motocicleta mea Harley, zice.

— Haley, repetă Cole.

— Asta de aici e dama de cupă şi dincoace e coperta albumului The Wall al trupei Pink Floyd.

— Pink Boy.

— Şi păsărica aia care fumează iarbă e Woodstock. Ştii, prietenul lui Snoopy.

— Pasălea male.

— Pe-aproape. Şi alea de colo sunt nişte cuvinte în japoneză, ceva spiritual, dar nu mai ştiu ce înseamnă.

Îi conduc până la uşă şi le strâng amândouă mâinile, pe rând.

— Mulţumesc că aţi venit.

— Da. Pe curând.

— Ai grijă de tine, frate.

Mă uit cum se urcă în maşina lui Kenny, un Camaro impecabil. Probabil că se vor opri la TGI Friday, ca să mănânce şi să vorbească despre mine pe un ton profund compătimitor. Pe urmă o s-o apuce pe autostradă, o să dea drumul la programul de radio cu rock clasic şi o să se întoarcă la vieţile lor. E foarte probabil să nu mă mai întâlnesc niciodată cu vreunul dintre ei, şi gândul ăsta mă întristează. În

ultimii şapte ani şi ceva amândoi au fost repere zilnice în viaţa mea şi acum au dispărut. Sau, mai exact, eu am dispărut. Pur şi simplu. Aşa e viaţa – totul pare permanent, dar poţi să dispari într-o clipă.

Păşesc prin mulţime şi, obosit, mă las înapoi în scaunul meu, brusc deprimat. Phillip îşi pune braţele în jurul meu şi mă bate pe spate. Întotdeauna a avut capacitatea de a se concentra pe o stare emoţională.

— A fost foarte drăguţ din partea lui Bon Jovi că a venit, zice.

ora 13.30

Şi lumea continuă să sosească. Toţi cei pe care i-am cunoscut în viaţa noastră se revarsă prin uşile casei, mânaţi de sentimentul prieteniei, al datoriei, al apartenenţei la comunitate sau pur şi simplu din dorinţa de a se asigura de reciprocitate când le va veni lor rândul să fie în doliu.

Pentru că a trecut deja ceva timp de la înmormântare şi lumea e deja mai puţin preocupată să urmeze regulile, pentru că se pare că sunt o mulţime de femei singure printre vizitatori, pentru că mama a răspândit în mod evident vestea, pentru că eu stau aici, ca în vitrină, să mă vadă toată lumea, pentru că întotdeauna e pusă o primă pe capul unui bărbat divorţat şi fără copii – şi deocamdată nimeni de aici nu ştie adevărul – şi pentru că unele femei de o anumită vârstă par să creadă că au dreptul divin de a acţiona ca nişte mijlocitori în afaceri cu sentimentele, astăzi peţitoarele sunt în plină ofensivă.

Lois Braun vrea să mă vadă cuplat cu fiică-sa, Lucy, care – Lois subliniază asta în mod repetat – s-ar fi putut mărita cu oricare dintre foştii ei iubiţi dacă n-ar fi fost aşa de ambiţioasă în carieră. Acum Lucy e vicepreşedinte la PepsiCo, are atâţia bani încât nu ştie cum să-i cheltuiască şi, în fine, e gata să ia în considerare pretendenţii potriviţi. Nu am motive să mă îndoiesc că Lucy Braun ar putea fi sufletul meu pereche, sau cel puţin o femeie inteligentă şi atrăgătoare, cu un corp de fotomodel. Dar părul lui Lois e vopsit în altă nuanţă de blond decât sprâncenele, iar obrajii, a căror piele are textura unei coji de portocală, îi atârnă în jos peste falcă. Când vorbeşte cu vocea ei dogită, de fumător, despre Lucy, o goleşte de orice urmă de potenţială sexualitate. Goleşte de fapt lumea întreagă.

Fostul soţ al Barbarei Lang are o fată vitregă care e fotomodel. A divorţat o dată şi apoi a rămas văduvă, dar n-ai cum să-ţi dai seama, pentru că se poartă excepţional. În momentul de faţă scrie o carte despre ce trebuie să faci atunci

când eşti frumoasă, dar oricum are o viaţă jalnică şi locuieşte la Boston, însă în ziua de azi lumea a devenit mult mai mică.

Renee Harper este peţitoare autorizată şi mă sfătuieşte să evit capcanele periculoase ale întâlnirilor online şi să o angajez pe ea să-mi verifice potenţialele pretendente. Mă întreb ce instituţii autorizează peţitoarele, care sunt criteriile lor şi, mai important, cum poate o femeie de şaizeci şi ceva de ani, care la o vizită de shiva, într-o după-amiază de duminică, poartă pantaloni supraelastici cu imprimeu de leopard şi o bluză roz-bombon, să se aştepte să fie luată în serios drept arbitru al bunului-gust.

— Deci, mă suni? zice Renee, îndesându-şi cartea de vizită în palma mea.

— Sigur.

— Vorbeşti serios?

— Nu. De fapt, nu.

Renee mă priveşte cu un aer de nesiguranţă.

— Glumeşte, spune mama.

— Nu, nu glumesc.

— Nu glumeşte, zice şi Wendy.

— E serios ca un atac de cord, adaugă Phillip.

— Mă scuzi, spune Renee, pe un ton mai degrabă înfuriat decât ruşinat. Nu voiam decât să te ajut.

Mă uit la Renee Harper, la Barbara Lang şi la Lois Braun. Sunt pline de ifose, habar nu au de nimic şi mă calcă pe fiecare nerv.

— Oficial, încă sunt căsătorit, spun eu, ridicând vocea suficient pentru ca toate celelalte discuţii care se purtau şoptit în jurul nostru să se stingă instantaneu. Încă sunt căsătorit, aştept un copil, încerc să accept moartea tatălui meu, şi nevoia asta patologică pe care o simţiţi cu toţii de a-mi arunca în braţe toate femeile triste şi singure pe care le cunoaşteţi nu mi-e de nici un ajutor.

— E în ordine, Judd, zice mama.

— Chiar aşa de jalnic vă par tuturor? Vi se pare că n-aş fi în stare să-mi găsesc singur pe cineva? Jumătate din populaţia globului sunt femei. Sunt şanse ca măcar câteva dintre ele să fie dispuse să iasă cu mine.

— Perfect adevărat! se bagă Phillip. Şi să nu vă-nchipuiţi că s-a călugărit de când a plecat de la nevastă-sa. A făcut sex chiar aseară. Asta ca s-o ştiţi!

— Phillip, nu mă ajuta!

— Bine. Scuze.

Lois, Barbara şi Renee se ridică în picioare, toate ca una, cu buzele ţuguiate şi feţele roşii de umilinţă. Îşi fac drum către ieşire, îngăimând în cor, cu voci şoptite şi tensionate, scuze

spăsite. Estimez că vor avea nevoie de aproximativ trei minute pentru a transforma ruşinea în indignare. Vor pune totul pe seama bădărăniei mele, mă vor ierta cu bunăvoinţă, punând totul pe seama durerii care mă încearcă, şi vor continua să se bage în vieţile altora. N-au putut ajunge atât de departe fără să-şi fi construit vreun fel de mecanism de apărare rezistent la ridicol.

— Nu vă necăjiţi, fetelor! strigă mama după ele. Aţi fost foarte amabile. Nu pe voi e furios.

— Ba sunt foarte sigur că pe ele.

Mama mă fixează aspru şi se lasă pe spătarul scaunului.

— Văd că ai început să-ţi descarci toată furia pe care o aveai zăvorâtă în tine, şi ăsta e un lucru sănătos. Cred doar că ai putea să fii ceva mai judicios când alegi cum o faci. Aici sunt o mulţime de spectatori inocenţi.

— Întotdeauna ne-ai încurajat să ne exprimăm sentimentele pe moment. Să ne manifestăm.

— Aşa este, dragule, îmi răspunde. V-am încurajat şi să mergeţi la closet de două ori pe zi. Asta nu înseamnă că vreau să fiu de faţă când se întâmplă, mai spune mama, încuviinţându-şi spusele cu o înclinare a capului. Asta a fost bună, continuă, metafora cu descărcarea intestinelor. Trebuie s-o notez.

Cu aceste vorbe se ridică din scaun, scuzându-se în grabă faţă de cei încă prezenţi, şi părăseşte scena prin stânga, traversând bucătăria spre cabinetul ei.

Capitolul 37

ora 13.45

După mica mea ieşire, sunt considerat nepotrivit pentru shiva, aşa că îi îmbarc pe Ryan şi pe Cole în dubiţa închiriată de Wendy şi-i duc la Wonderland, un parc de distracţii de mâna a doua aflat la câţiva kilometri depărtare pe autostradă. Îmi închipui că lui Wendy i-ar prinde bine o pauză, dat fiind că, în ultimele zile, a făcut mai des decât de obicei remarca nonşalantă că îi vine să-i strângă de gât. Mi-a mai spus şi să fiu cu ochii pe Ryan, pentru că are năravul s-o şteargă aiurea, aşa că o să chem ajutoare.

— Mă duc cu nepoţii la Wonderland. Nu vrei să vii şi tu? spun, când Penny îmi răspunde la telefon.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită să mă implic atât.

Când ajungem, mă aşteaptă deja în faţa casei ei. E delicioasă îmbrăcată aşa, în tricou, pantaloni scurţi şi tenişi. Ai putea crede că are nouăsprezece ani. Că e iubita mea. Că mergem în parcul de distracţii, unde ne vom săruta în timp ce stăm pe la cozi, ne vom ţine de mână când ne dăm în maşinuţe şi vom mânca amândoi din aceeaşi vată de zahăr. Eu voi câştiga pentru ea unul dintre animalele acelea uriaşe din pluş şi îl voi căra prin parc după noi, ca pe o insignă de onoare. După aceea, animalul îşi va găsi locul pe cuvertura ei de pat roz, şi ea va sta tolănită deasupra în timp ce vorbim cu orele la telefon.

Când o văd, inima mi se umple de bucurie şi mi se frânge în acelaşi timp.

— Îmi pare bine că m-ai sunat, zice, urcându-se în dubiţă.

— Şi mie.

Are un zâmbet care umple maşina. Îşi suie picioarele pe bord şi bate darabana pe coapsele-i săltate. Picioarele fătucii ăsteia sunt ceva rar, netede, robuste şi pur şi simplu perfecte. Dacă mă mai uit mult, o să dau cu duba în vreun gard sau ceva. Pe drumul până la parcul de distracţii cântăm împreună în timp ce ascultăm discul lui Cole cu Sesame Street. Penny îşi aminteşte încă toate cuvintele cântecelor.

La intrare cumpăr biletele cele mai scumpe şi pălării cu urechile lui Goofy pentru toată lumea. Pălăriile, nişte şepci de baseball pe care s-au cusut urechile de câine, fac deliciul copiilor. Cei trei sute de dolari pe care i-am furat din portofelul lui Wade sunt la mine şi îmi ard buzunarul, aşa că scopul meu este să plec de aici lefter. Un puştan cu numele lipit de piept şi

cu un aparat de fotografiat digital ne roagă să facem o poză cu palatul kitsch din ipsos în fundal. Există nenumărate fotografii cu familia mea, în exact acelaşi loc. Dacă le-am scoate de prin toate albumele bramburite din biblioteca din living, am putea reconstitui sporirea continuă a familiei noastre, aşa cum semnele de creion de pe tocul uşii arată cât am crescut. Tata nu apare în nici una dintre fotografiile de la Wonderland; întotdeauna el era cel care le făcea, cu vechiul lui aparat Yaschika, pe care îl cumpărase când se căsătorise, pentru că de ce naiba să fi dat bani pe o poză pe care el o putea face mai bine? De fapt, ar fi trebuit să răsfoieşti o mulţime dintre albumele noastre ca să dai peste tata în vreo poză. Rezultatul involuntar al faptului că el era de obicei fotograful este rolul secundar pe care-l joacă în istoria consemnată a familiei noastre. Sunt ani întregi din viaţa noastră în care el nu apare deloc.

Penny îşi pune braţul în jurul meu şi amândoi punem câte o mână pe umerii celor doi băieţi. Când se declanşează blitul, mă ciupeşte de fund. Puştiul îmi dă un bilet şi îmi arată ghereta de unde pot cumpăra mai târziu fotografia. Bag biletul în buzunar, dar ştiu că nu mă voi duce să ridic poza. O fotografie cu noi patru nu are nici un sens.

Cerul e cenuşiu, însă nu ameninţător deocamdată. Adolescenţi cu mutre mahmure şi plictisite, angajaţi ai parcului, se plimbă de colo-colo în costume medievale ponosite şi săbii din aluminiu şi pozează pentru fotografii. Îi ducem pe băieţi la căluşei, la roata cu baloane, la învârtitoare şi avioane, la tot ce se mişcă în cerc. Pe urmă Ryan ne anunţă că el e prea mare pentru maşinuţele de copii mici, aşa că îl duc în partea de parc destinată celor mari şi o las pe Penny să se dea cu Cole în montagne russe. Ryan şi cu mine ne suim în Corabia piraţilor, în Ceaşca ameţită, în Păianjen şi în Dragon, un montagne russe din lemn renumit pentru că a fost primul construit pe Coasta de Est. Undeva, într-un birou, cineva chiar crede că acesta este un punct forte al parcului. Ryan se apucă strâns de braţul meu şi, pentru o clipă, mă prefac că este băiatul meu, că mai târziu o să adormim amândoi la el în pat, citind împreună poveşti. Apoi ne întâlnim cu Penny şi cu Cole şi ne aşezăm toţi la una dintre terase pentru un prânz întârziat, cu pizza şi cartofi prăjiţi. Ketchupul şi Cole sunt o combinaţie mortală şi, când terminăm de mâncat, tricoul lui este aşa de pătat de parcă ar fi scăpat dintr-o bătaie cu cuţite. Îi cumpăr un tricou cu emblema Wonderland şi, drept urmare, Ryan, care nu e deloc prost, îşi toarnă intenţionat ketchup pe tricou. Copiii sunt previzibili, dar îşi ating scopurile.

Mai târziu ne facem tatuaje false. Ryan se alege cu un logo de Superman pe bicepsul lui micuţ. Cole îl alege pe Scooby-Doo. Penny îşi face pe dosul palmei o inimă străpunsă de săgeată. Eu îmi aleg un fenix roşu cu galben, pe care mi-l pun pe partea interioară a braţului. Cole adoarme în căruciorul sport şi eu îl împing prin tot parcul, până la chioşcul de muzică, iar Ryan aleargă înaintea noastră. Fără nici o vorbă, Penny îşi încolăceşte degetele pe cotul meu în timp ce mergem, şi când mă uit la ea îmi întoarce provocator privirea. Ai fi fost oricând, în orice clipă a vieţii tale, gata să ucizi pentru o privire ca asta de la o fată ca Penny. Şi vine momentul când ea ţi-o dăruieşte, şi ceva înăuntrul tău nu mai reacţionează, şi îţi dai seama că nici pe tine însuţi nu te înţelegi mai bine decât pe ceilalţi.

În chioşc, o trupă rock locală cântă tare hituri vechi. Găsim o bancă liberă şi cumpărăm nişte vată de zahăr. Ryan moţăie pe bancă, cu capul în poala lui Penny. Eu m-am aşezat alături şi mă uit la trupă, iar ea îmi dă să mănânc fâşii din vata de zahăr. Mă aplec şi-i sărut buzele lipicioase. Îşi lasă capul pe umărul meu.

— Putem să stăm până se întunecă? mă întreabă.

Penny e frumoasă. Nu are frumuseţea provocatoare a lui Jen, dar e drăguţă, sexy, isteaţă şi nostimă. Şi, în plus, are atuul că pare să-i placă de mine cu adevărat. Uneori, mulţumirea e o chestiune de voinţă. Trebuie să te uiţi la ce ai dinainte şi la ce ai putea să ai şi să încetezi să compari totul cu ceea ce ai pierdut. Ştiu că e adevărat şi înţelept să faci aşa, dar mai ştiu şi că aproape nimeni nu poate să o facă.

Câteva minute mai apoi îmi sună telefonul. E Jen.

— Ceva nu e în regulă, zice.

— Poftim?

— Cu copilul. Judd... sângerez.

— Adică, nişte pete?

— Mai mult.

— Ai sunat la Salvare?

— Am sunat la tine. O să-l pierd şi pe ăsta, Judd. Nu-i aşa?

— Încearcă să nu te panichezi. Mai eşti la hotel?

— Da.

— Bine. Stai întinsă. Sun eu la ambulanţă.

Închid şi sun la 911. Îmi dau seama că Penny mă aude în timp ce le furnizez detaliile semnificative. Femeia de la capătul celălalt al firului pare grasă şi plictisită, dar îi apreciez eficienţa posacă. După ce închid mă uit la Penny, care e tot lângă mine, drăguţă şi cu un aer pierdut.

— Îmi pare rău. Trebuie să plecăm.

— Mi-am dat seama, zice, evitând să mă privească.

Mă ridic de pe bancă şi îmi fac de lucru cu căruciorul lui Cole, în timp ce Penny îl trezeşte încet pe Ryan.

— Deci, soţia ta e însărcinată. E al tău?

— Mda.

— Pare o informaţie suficient de importantă ca să mi-o fi împărtăşit şi mie, poate.

— Ştiu. Îmi pare rău. Nici eu nu m-am obişnuit cu ideea.

Mă întorc spre ieşirea din parc, dar Penny rămâne pe loc.

— Eu cred că mai rămân, zice.

— Poftim?

Ridică din umeri.

— Doar dacă n-ai cumva nevoie să te ajut să-i sui în maşină.

— Ce? Nu. E în ordine, dar cum ai să ajungi acasă?

— Am să chem un taxi, mai târziu. Nu-i nici o problemă.

— Eşti sigură?

— Da. Nu trebuie să ajung undeva anume.

— Ok. Te sun mai târziu.

Scutură din cap şi îmi surâde trist.

— Nu cred că ai s-o faci, Judd Foxman.

Spunând asta, face un pas să mă sărute pe obraz.

— Sper să se rezolve totul cu bine.

O privesc şi mă întreb ce anume la ea mă face să vreau să-i dedic viaţa mea întreagă şi, în acelaşi timp, să fug cât mai departe cu putinţă.

— Penny.

— Trebuie să te grăbeşti.

Ryan se prinde de marginea căruţului şi pornim să ne tăiem drum pe aleea largă, spre ieşirea din parc. Când mă întorc să mă uit în urmă, Penny e din nou pe bancă, ascultă trupa şi bate ritmul din picior, privind spre chioşc sau poate dincolo de el. Mă tot întorc, s-o văd cum dispare în depărtare, dar îmi dau seama acum că tot timpul eu eram cel care se depărta.

Capitolul 38

ora 16.10

Îi las pe copii înapoi la Knob's End şi apoi Phillip mă duce la spital cu Porsche-ul. Mă opreşte la intrarea de la Urgenţe şi se duce să caute un loc de parcare. Jen stă întinsă pe o targă, în spatele unor draperii, iar un medic rezident plimbă o sondă peste burta ei. Îmi amintesc totul ca şi când ar fi fost ieri, am fost ultimul care a ajuns acolo, lacrimile din ochii lui Jen, burta ei dată cu gel, umflată, adăpostul copilului nostru mort. „Nu din nou, Te rog", mă gândesc.

— Nu se aud bătăile inimii, zice Jen şi începe să plângă.

— Fătul e într-o poziţie în care e greu să faci o înregistrare, spune rezidenta, o femeie rotofeie, cu ochi bulbucaţi şi aproape fără buze. Să nu ne lăsăm cuprinşi de panică.

— Iartă-mă, Judd, suspină Jen, întinzând mâna spre mine.

Mă prinde de mână, înainte să apuc să evit acest lucru, şi mi-o duce la gură, plângând deasupra ei.

— Îmi pare aşa de rău, spune.

— Nu-i nimic. Încearcă să te relaxezi.

Mă trezesc că îi mângâi părul cu mâna liberă. Sunt aici, întru totul prezent, dar în acelaşi timp mă gândesc la faptul că în urmă cu patruzeci de minute mă plimbam prin parcul de distracţii împreună cu Penny, o ţineam de mână şi-i culegeam cu un sărut vata de zahăr de pe buze. Trăiesc în universuri separate şi nu am nici cea mai mică idee căruia dintre ele îi aparţin.

— Nu pot să cred că se întâmplă din nou, murmură Jen.

Îi simt lacrimile fierbinţi cu buricele degetelor. Doctoriţa continuă să plimbe sonda încolo şi-ncoace. Nu-mi vine să cred că ni se întâmplă din nou toate astea, că pierdem încă un copil. Soarta ne-a avertizat deja s-o lăsăm baltă. Doar că noi n-am auzit-o la timp.

— Merit să mi se întâmple aşa ceva, zice Jen. Chiar merit.

— Nu mai spune prostii.

— Ce ţi-am făcut ţie..., continuă, privind la mine cu chipul străbătut de regrete. Am distrus căsnicia noastră.

— Ascultaţi! rosteşte deodată rezidenta.

Ne întoarcem spre ea şi atunci auzim şi noi, clar, printre pârâiturile aparatului, un fâşâit iute, ritmat, ca de robot.

— Ce e asta?

— Sunt bătăile inimii copilului vostru.

— Sunt aşa de rapide, zice Jen.

— Poate pentru dumneavoastră, explică rezidenta. Mie mi se par perfecte.

Întinsă pe targă, Jen închide ochii şi plânge uşurată, agăţată în continuare de mâna mea. Cu cealaltă îmi şterg propriile lacrimi înainte ca ea să le poată observa.

— Atunci de la ce au fost sângerările? întreb.

— Pot fi mai multe cauze benigne. L-am anunţat pe ginecologul de serviciu. O să vină imediat. Dar fătul nu pare să aibă nici un fel de probleme.

— Staţi, îi zic atunci când dă să îndepărteze sonda de pe abdomenul lui Jen. Mai putem să ascultăm puţin?

Doctoriţa ne lansează un zâmbet amabil şi, dintr-un sertar, scoate un fel de centură din pânză tare, pe care o trece peste abdomenul lui Jen. Apoi iese din incintă şi eu şi Jen rămânem singuri, ascultând bătăile frenetice şi ritmice ale inimii copilului nostru nenăscut. Ochii lui Jen mă privesc, strălucitori şi umezi, şi ea îmi zâmbeşte.

— Ăsta e copilul nostru, zice, radioasă.

— Pare destul de nervos.

Jen râde.

— Tu n-ai fi, în locul lui?

Mai ascultăm o vreme. Bum, fâşş, bum, fâşş, bum, fâşş.

— Judd, spune Jen, fără să mă privească direct. Nu-i aşa că vom reuşi?

Şi acesta este momentul în care încetez să mai regret felul cum ar fi trebuit să fie lucrurile atunci când aud primele bătăi de inimă ale copilului meu. Acesta e momentul în care mă abandonez frumuseţii clipei, magiei şi potrivirii predestinate a faptului că voi deveni tată exact acum, când tocmai l-am pierdut pe al meu. Şi poate că simt totuşi ceva. Nu e tocmai sigur, pentru că, abia ce am început să probăm această experienţă şi perdelele se dau deoparte, iar Wade păşeşte înăuntru, ucigând fără greş momentul şi pe toate cele care aveau să urmeze.

ora 16.45

Ultima dată când l-am văzut pe Wade l-am atacat cu un scaun de birou. Înainte de asta, îi îndesasem în fund un tort cu cremă şi aproape i-am incinerat boaşele. Aşadar, e de înţeles de ce prima lui reacţie când mă vede e să tresară şi să ia o poziţie defensivă. Stă în pragul intrării şi se uită nesigur la mine, apoi trece stânjenit şi se apropie de targa pe care e Jen.

— Iubi, eşti bine? o întreabă.

Există tipi cărora „iubi“ le iese foarte bine. Eu nu mă număr printre ei. Wade însă este întocmai genul, şi o spun în sensul cel mai rău cu putinţă. Încep să scanez cu privirea rafturile după un obiect contondent.

— Am venit cât am putut de repede. GPS-ul m-a indus în eroare.

— Sunt bine, zice Jen.

— Bun. Bun.

Îi masează uşor umărul şi apoi se opreşte, foarte conştient de prezenţa mea acolo. Nu are încotro şi trebuie să se întoarcă şi să dea ochii cu mine.

— Bună, Judd. Cum îţi merge?

— Îmi merge perfect, Wade.

Se aude o bătaie în uşă şi intră în încăpere un doctor bărbos, cu fişa lui Jen în mână.

— Jennifer Foxman?

— Da, zice Jen.

Numele meu de familie, care e încă şi al ei, acţionează ca o lovitură între picioare.

— Sunt doctor Rausch, de la obstetrică-ginecologie, spune bărbatul, apoi se întoarce spre Wade. Domnul Foxman?

— Nu, răspunde Wade.

— Eu sunt domnul Foxman, zic.

— Îmi pare bine, spune mecanic doctorul Rausch, apoi se uită din nou la Wade. Şi dumneavoastră cine sunteţi? îl întreabă.

— El e iubitul soţiei mele.

— Ce naiba, Judd, spune Jen, ducându-şi mâna la ochi. Nu e momentul.

— Sunt Wade Boulanger, zice Wade, întinzându-i mâna. E o situaţie complicată.

— Sunteţi tipul macho de la radio!?

— Mi-e teamă că da.

— Nevastă-mea vă urăşte, zice doctorul, zâmbind.

— Mai toate nevestele mă urăsc.

— Nu şi a mea, din nefericire, spun eu.

Doctorul Rausch se uită la mine ca şi cum i-aş strica buna dispoziţie.

— Ok, zice, în timp ce-şi scoate din buzunar nişte mânuşi din latex. Am ulcer şi o gardă lungă în noaptea asta. Indiferent de ce se întâmplă aici, asta n-o să devină problema mea. Voi doi aşteptaţi afară.

— Dar eu sunt tatăl, spun.

— Felicitări. Şi-acum ieşi naibii afară din cabinet.

ora 16.55

— Deci, suntem într-o situaţie de toată frumuseţea, zice Wade.

Stăm proptiţi cu spatele de perete, în sala de aşteptare. Observ ceea ce pare a fi o echipă întreagă de copii din Liga mică, împreună cu părinţii lor. Stau de jur-împrejurul sălii şi-şi aşteaptă un coleg accidentat. Doi muncitori în construcţii îl sprijină pe un al treilea, al cărui picior e înfăşurat într-un prosop îmbibat de sânge. La televizorul cocoţat mult prea sus ca să poţi vedea ca lumea cineva pregăteşte un sufleu.

— Situaţia asta de toată frumuseţea, cum îi spui tu, reprezintă viaţa mea. Familia mea.

— Jen e şi familia mea acum.

— Jen e locul unde-ţi parchezi tu scula în momentul de faţă.

— Nu vorbi despre ea în halul ăsta!

— Nici n-o fac, idiotule. Despre tine vorbesc.

— Nu mă cunoşti, nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu că tragi cu gloanţe oarbe.

— Du-te-n mă-ta!

— Hmm, mă scuzaţi, zice unul dintre tăticii din Liga mică, arătând către copiii din sală.

Dar lucrurile nu mai pot fi oprite.

— Ştiu că ţi-o tragi cu toate tipele care îţi cad în mână şi nu zic ba. Ţi-o tragi cu stagiarele, cu reprezentantele de vânzări, cu sponsorii sau, într-un caz de care ştiu sigur, ţi-ai tras-o şi cu fiica sponsorului, care la vremea aceea nu avea optsprezece ani, nu-i aşa? Ştiu că n-o să reziști lângă Jen, pentru că ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este să te încarce careva cu copilul altuia. Ştiu că, din momentul când te-a sunat Jen, te-ai rugat să aibă un avort spontan, ştiu că acum îţi evaluezi alternativele şi cauţi cea mai rapidă ieşire din încurcătura asta. Ştiu că ai vrea să crezi că, dincolo de toate aparenţele, eşti un tip realmente cumsecade, dar nu eşti foarte sigur de asta şi, în cazul în care te interesează, pot să-ţi confirm că, dincolo de toate aparenţele, nu eşti deloc un tip cumsecade. Eşti doar un biet suflet pustiu, golit de orice fel de substanţă. Aşa că o să continui să te fuţi şi să fii plătit drept vocea unui grup dintre cele mai banale până ce, oricât ar putea să pară de imposibil, va apărea cineva şi mai josnic decât tine, şi atunci ai să ajungi bătrân şi uitat de toată lumea şi ai să mori complet singur.

Nu greşesc deloc dacă spun că în momentul acesta am reuşit să captăm atenţia tuturor celor prezenţi. Părinţii de Liga mică sunt oripilaţi. Puştii de-abia dacă îşi pot ascunde

încântarea că un adult rosteşte „ţi-o tragi“ de atâtea ori într-o singură frază. Tipii din construcţii nu se arată impresionaţi.

— Acum te simţi mai bine? întreabă Wade cu un rânjet superior.

— Deloc!

— Păcat. A fost un discurs bun.

— Hai să nu mai discutăm, OK?! Se poate?

— Nu eu am început, Judd, zice Wade. N-am sedus-o eu, nu i-am făcut avansuri, nu m-am dat la ea ori ceva de genul ăsta.

— Când am zis să nu mai vorbim, m-am referit exact la ce faci tu acum.

— Se simţea singură, era furioasă şi confuză, şi nu din cauza mea. Tu ai făcut-o să se simtă aşa. Tu şi numai tu.

— Iar tu ai profitat de ocazie.

— Da, aşa e. Recunosc. Jen e frumoasă şi sunt şi eu om. Am călcat strâmb. Dar nu i-am tras-o eu mai mult decât mi-a tras-o ea mie. Participă doi oameni la chestia asta, prietene. Şi crede-mă, am fost extrem de surprins când lucrurile au devenit serioase. Aşa că, n-ai decât să mă urăşti în continuare – eu aş face la fel dacă aş fi în locul tău. Dar să ştii că ea a fost cea care s-a ţinut de mine, şi nu invers. Ea s-a ţinut de capul meu. Şi tu ştii că aşa e şi ăsta e lucrul peste care nu poţi să treci.

— Oricum îmi doresc la fel de tare să te văd crăpând.

— Ei, atunci stai la rând!

Acesta este momentul când mă hotărăsc să-l pocnesc. L-am mai atacat de două ori până acum, dar niciodată nu am fost tocmai mulţumit. Am nevoie de intimitatea unei agresiuni directe, de forţa oarbă a oaselor ciocnindu-se de oase. Dar a trece de la conversaţie la violenţă e la fel de dificil ca şi a trece de la faza flirtului la cea a sărutului. E nevoie să faci un salt, să-ţi dai la o parte inhibiţiile şi să dai frâu liber impulsurilor nude.

Iată ce fac. Reduc distanţa dintre noi, împungând aerul cu arătătorul şi zicând mereu: „Nu înţelegi, nenorocitule?“, până când degetul meu e gata să-i intre în ochi. Aşa cum e de aşteptat, Wade îmi dă degetul la o parte, şi acesta e gestul care îmi declanşează reacţia. Dar, pentru că mi-am folosit mâna dreaptă ca să-l împung cu degetul, aplic lovitura cu stânga, mai slabă şi mai nesigură. Într-un gest reflex, Wade se întoarce, ferindu-se, şi pumnul meu alunecă neputincios pe lângă umărul lui. „Idiotule!“ strigă şi mă împinge înapoi în perete, fără să răspundă atacului, ci doar încercând să scape de mine. Dar la faza asta apare în sfârşit şi Phillip, care nu vede decât cum Wade mă împinge, se bagă şi el şi-l face knockout cu un upercut pe care l-a învăţat urmărind la televizor competiţiile de

arte marţiale. Pumnul îl loveşte în nas şi Wade se prăbuşeşte la podea. Phillip se aşază deasupra lui, punându-i un picior pe piept, şi zice:

— Să te prind că-l mai faci vreodată pe frate-meu idiot!

Imediat apare un tip gras de la pază şi-i imobilizează lui Phillip braţele la spate. Un al doilea vine pe la spatele meu şi mă apucă viguros de braţ.

— Haideţi, ieşiţi de aici, zice, şi amândoi ne împing spre ieşire.

— Nevastă-mea e înăuntru.

— Ne lămurim afară.

Afară plouă, toarnă cu găleata, şi stropii duruie pe marchiza din fibră de sticlă de la intrarea camerei de gardă. Paznicii ne dau drumul din strânsoare lângă o salvare parcată în faţă. Discută scurt şi în şoaptă şi apoi unul din ei reintră în clădire. Celălalt, un negru masiv, cu capul ras şi antebraţe de şaptezeci şi cinci de centimetri circumferinţă, se întoarce spre noi.

— Ăla dinăuntru e tipul de la Sus cu bărbăţia?

— El.

— Care e ăla de l-a pocnit?

— Nu l-a pocnit nimeni, doar că el a căzut, zice Phillip.

Paznicul zâmbeşte cu toată gura şi-i întinde mâna.

— Frate, dă să-ţi strâng mâna. Nu pot să-l sufăr pe labagiul ăla limbut.

Phillip ridică din umeri şi-i întinde mâna.

— Şi, dacă nu mă smulgeai de lângă el atunci, chiar că-l făceam terci, zice.

ora 17.20

Phillip nu-şi mai aduce aminte exact unde a parcat şi ne udăm până la piele umblând prin parcare. Când în sfârşit îşi găseşte Porsche-ul, vedem că e parcat la doar câteva maşini distanţă de Maserati-ul argintiul al lui Wade, cu numărul lui personalizat, pe care scrie „SUS CU BĂRBĂŢIA“. Înainte să apuc să mă răzgândesc, mă sui pe acoperişul maşinii şi încep să ţopăi pe ea, strigând fel de fel de obscenităţi în ploaie, ca un apucat. Sar cât pot de sus, mă las să cad în genunchi şi simt cu satisfacţie cum se afundă metalul sub mine. Phillip deschide portbagajul maşinii lui şi scoate un levier în formă de L.

— Ţine, zice, şi mi-l aruncă. Fă-ţi de cap!

Numai că eu simt deodată că mi s-au epuizat bateriile. Mă las să alunec în jos pe parbriz şi mă aşez pe capotă. Phillip vine şi el, şi câteva clipe rămânem amândoi în tăcere, sub ropotele ploii care cade peste noi.

— Mi-e dor de tata, zic.

— Şi mie.

— De ce nu-mi era dor de el atunci când trăia? De doi ani trăgea să moară şi eu am venit să-l văd doar de câteva ori. Ce putea fi mai important decât să-mi petrec timpul cu tata?

— N-a vrut să fim lângă el. Mi-a spus-o singur. N-a vrut să-l ţinem minte aşa.

— Şi? Poate că atunci era momentul să-i spunem noi lui: „Asta e, tată. Ghinion!“

Phillip mă aprobă solemn.

— Tata a fost mereu mai tare ca noi.

— Cred că da. Noi cum dracu' am ajuns aşa nişte căcăcioşi?

— Hei, exclamă Phillip. Tocmai l-am pus jos cu un pumn pe Wade Boulanger, corect? Sau nu?

— Ba da.

— A fost tare! mai zice în timp ce se strâmbă uşor de durere şi-şi masează mâna. Cred că mi-am rupt încheietura unui deget. Se poate aşa ceva? Ar trebui să mă duc înapoi şi să-mi fac o radiografie.

Am auzit cum îi bate inima copilului.

Phillip mă priveşte.

— Super. Nu?!

— Mda, spun şi apoi rămân o secundă tăcut. I-am zis lui Wade că el spera ca Jen să piardă sarcina, dar adevărul e că s-ar putea ca, de fapt, eu însumi să fi vrut asta pe undeva prin adâncul sufletului. E cam nasol ca un copil să crească în pântecul mamei, şi tatăl lui să spere că n-o să ajungă să se nască, nu?

— E destul de nasol, spune Phillip, lăsându-se cu spatele pe parbriz, aşa cum stau şi eu.

— Crezi că tata a fost un tată bun?

Phillip se gândeşte o clipă.

— Cred că s-a străduit cât a putut. Era cam de modă veche, am impresia. Nu ne-a înţeles el întotdeauna, nu ne-a apreciat mereu, dar, să fim serioşi, uită-te la noi astăzi, nu?!

— De fapt, cred că aş putea să fiu un tată destul de bun.

— Eu cred că o să fii un tată minunat.

Stropii de ploaie explodează pe capota lucitoare a Maserati-ului.

— Dar o să trebuiască s-o iert, nu-i aşa? O să trebuiască să învăţ să trăiesc cu faptul că Jen şi Wade sunt împreună. De dragul copilului.

— Eu habar n-am cum se creşte un copil, dar am senzaţia că va fi nevoie de sacrificii mult mai mari.

Mă uit la Phillip care prinde picăturile de ploaie cu limba.

— La chestia asta, îi zic, ai vorbit de-a dreptul înţelept.
— În ţara orbilor, îmi rânjeşte el, chiorul e împărat.
Zâmbesc şi mă las iar pe parbriz, cu ochii în ploaie.
— O să fiu tată, spun.
— Felicitări, frate-meu!
— Mulţumesc.
— Acu' eşti gata să mergi acasă?
— Ok.
Apucă unealta din mâna mea şi, în timp ce alunecă de pe capotă, o lansează pe lateral, lovind în geamul şoferului, care se face zob. Alarma maşinii porneşte instantaneu, cu un vaiet, mut şi spăsit. Phillip mă priveşte şi surâde.
— Aoleu!
— Eşti idiot!
— Tocmai ai zis că sunt înţelept.
— Acum văd lucrurile mai limpede.
— Mă bucur să aud asta, zice şi-mi întinde levierul. Una mică, la plecare?
— Încerc să mă ridic deasupra situaţiei. Să iert şi să merg mai departe.
— Aşa o să şi faci. Peste exact treizeci de secunde.
Îmi azvârle bara.
Metalul rece pare aproape viu în mâinile mele. N-ar trebui să port această discuţie. Ce-ar trebui să fac e să mă dau jos de pe capota maşinii lui Wade şi să încerc să-i conving pe cei de la pază să mă lase să intru, ca să mă asigur că Jen e bine. O să fim părinţi şi în contextul acesta nu e loc pentru acte juvenile de vandalism, indiferent câtă satisfacţie ar aduce ele. Dar Wade e deja acolo, lângă ea, probabil că de-acum şi-a revenit şi a preluat comanda, îi vrăjeşte pe doctori şi pune toate întrebările potrivite. Eu sunt intrusul, tatăl biologic şi temperamental, care a trebuit ţinut cu forţa şi înlăturat. Îmi dau seama acum că aşa au să stea lucrurile: Wade o să fie cel dinăuntru, iar eu o să fiu afară, în ploaie, şi nici o bătaie de inimă, oricât de magică, nu va schimba asta. Eu voi fi întotdeauna cel în plus, rămas pe dinafară, tipul despre care toată lumea speră că n-o să apară la petrecere ca să-i stânjenească pe toţi. Iar acum, chiar acum, asta mi se pare o nedreptate mai mare decât orice i s-ar putea cere unui om să înghită. Dacă la asta trebuie să mă aştept pe viitor, nu mai sunt sigur că vreau, la urma urmelor. Ştiu că este un moment de răscruce, dar asta nu m-a împiedicat niciodată până acum.
Şi nu ai nevoie de mai mult de treizeci de secunde când ai în mână un levier bun.

Capitolul 39

ora 18.10

Când ajungem înapoi acasă, mama şi Linda se ceartă. Sunt în bucătărie şi discută în contradictoriu, pe şoptite. Nu sunt sigur, dar se pare că Linda plânge. Se aude un pumn lovind tejgheaua. O uşă de dulap se trânteşte. Nu avem musafiri acum, pentru că e ora cinei, dar nu există nici un fel de cină în momentul de faţă, pentru că nici unul dintre noi nu îndrăzneşte să intre în bucătărie. Apoi Linda se precipită pe hol şi iese pe uşa din faţă, trântind-o după ea, suficient de tare ca să clatine becurile în locaşul lor. Un minut mai târziu apare şi mama, fără să-şi fi venit în fire, şi se prăbuşeşte în scaunul pentru shiva. O privim toţi şi aşteptăm o explicaţie.

— Ce-i? Ne-am certat.

— De ce? întreabă Wendy.

— Nu e treaba voastră de ce, răspunde mama şi se ridică, îndreptându-se către scări. Cred că mă paşte o migrenă. Mă duc să mă întind puţin.

— Ei, strigă Wendy după ea, oprind-o în capătul scărilor. Cum rămâne cu familia fără secrete?

Mama dă din cap, mai mult pentru sine, şi se ţine de balustradă ca să nu cadă. Când se întoarce spre noi, ochii îi sunt în lacrimi.

— Nu mai suntem de mult o familie adevărată, ne spune.

ora 19.50

E o seară a ciorovăielilor între îndrăgostiţi. Alice e supărată pe Paul pentru că şi-a rănit umărul. Îl dojeneşte sus, la etaj, dar totul se aude tare şi clar, prin monitorul pentru bebeluşi. Întorşi în cabinet, Tracy e furioasă pe Phillip pentru că l-a pocnit pe Wade. Eu stau în bucătărie, îmi iau cina şi ascult cele două certuri atât de asemănătoare care se desfăşoară în două locuri diferite din casă. Există şi părţi bune în faptul că sunt burlac.

Dincolo de aparenţe, Alice e de fapt supărată pe Paul pentru că tot nu a rămas însărcinată, iar Tracy e supărată pe Phillip din cauza lui Chelsea, cu care el s-a culcat sau, dacă nu, probabil se va culca. În mod cert plănuieşte asta. Tracy e furioasă pe ea însăşi, pentru că i-a permis lui Phillip să-şi bată joc de ea, pentru că a închis ochii şi a refuzat să vadă anumite lucruri, pentru că are deja mai bine de patruzeci de ani. Dar nu era locul şi nici momentul potrivit pentru a aborda probleme

atât de spinoase, aşa că, din cauza frustrării, cele două femei reacţionează exagerat la întinderile musculare de umăr şi la pumnii răniţi, iar armonia nu se instalează în această seară la Knob's End.

Pe de altă parte, au sosit noi platouri cu mâncare. Lipii cu pui teriyaki, salate cu paste, ouă umplute şi o tavă de fursecuri cu ciocolată albă şi neagră. Nu ştiu când am să mai ajung să mănânc atât de bine. De partea cealaltă a mesei stau cei doi puşti ai lui Wendy, cocoţaţi pe scaune înalte, proaspăt îmbăiaţi şi ferchezuiţi, îmbrăcaţi în pijamale mulate, care stau pe ei ca nişte costume de supereroi. Părul încă ud, perfect pieptănat, le străluceşte în lumina palidă. Parcă ar fi o reclamă pentru şampon de copii sau pentru copii în general. Wendy încearcă să-i facă să mănânce ceva, dar stomăcelele lor sunt încă umflate de la toate porcăriile cu zahăr pe care le-au mâncat azi în parcul de distracţii. Mă gândesc la Penny şi mă apucă un spasm sufocant. Simt că m-am purtat ca un măgar, că am făcut-o să sufere. Aş suna-o dacă aş avea cea mai mică idee ce să-i spun în afară de „Îmi pare rău".

O ploaie torenţială se abate pe ferestre, căutând un loc pe unde să pătrundă înăuntru. Din monitor se aude cum Alice urlă la Paul.

— Ai fi putut să ţi-l paradeşti definitiv. Şi pentru ce? Ca să-l dovedeşti pe Boner Grodner?

— Dacă mi-o trezeşte pe aia mică, îi fac arşice curul ăla grăsan, spune Wendy în timp ce pune pe o farfurie nişte gustări pentru mama.

— Mami, ai spus un cuvânt urât, zice Ryan.

— Nu, dragule, n-am spus.

— Ai spus „cur".

„Cur" e doar o prescurtare de la „curcan".

— Deci, nu e un cuvânt urât?

— Ba este, când e folosit de copii.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunde Wendy, exasperată. Aşa sunt regulile, Ryan. Trebuie să înţelegi.

Tracy strigă la Phillip:

— Suntem aici de nici şapte zile şi te-ai bătut deja de două ori! În mod clar locul ăsta nu e sănătos pentru tine.

Nu mai auzim restul discuţiei la nici una dintre perechi, pentru că, în cel a mai autentic stil Foxman, Paul şi Phillip răspund în şoaptă şi monosilabic. Când suntem atacaţi, ne retragem în fortăreţele noastre răbdătoare, construite pentru o singură persoană. Asta o scotea din minţi pe Jen. Cu cât ţipa ea mai tare, cu atât mai tăcut deveneam eu, uneori fără să mai rostesc o vorbă ore în şir. Poate dacă aş fi ţipat şi eu la ea,

lucrurile ar fi stat altfel acum. Poate că ţipatul reciproc reprezintă vreun fel de diplomaţie maritală pe care eu nu am învăţat-o niciodată.

Într-un final, cineva trânteşte uşa cabinetului, şi luminile din bucătărie clipesc şi apoi se sting. Cu pas apăsat, Phillip apare în încăperea acum obscură şi deschide uşa frigiderului. Apucă o pungă cu gheaţă şi se aşază în faţa mea, strâmbându-se de durere când şi-o pune peste mâna umflată.

— Credeam că, dacă pocneşti lumea aşa de des, ştii mai bine cum se face, zice Wendy.

— Cred că mi-am zdrobit ceva.

— Nu cumva inima lui Tracy?

Phillip se uită urât la Wendy.

— Tu nu oboseşti niciodată să tot fii ghimpele din ochiul tuturor?

La etaj se trânteşte încă o uşă şi lumina se aprinde la loc. Serena începe să ţipe din monitor.

— Căţea umflată! bombăne Wendy.

— Ai zis o înjurătură! strigă Ryan îngrozit, dar încântat.

— O căţea e soţia unui câine, îi explică Wendy.

— Căţea! repetă Cole fericit.

Prima dată când l-am auzit pe tata înjurând îl ajutam să monteze în garaj un temporizator pentru aspersoarele de gazon. Ţinea o şurubelniţă în gură, nişte şuruburi într-o mână, şi i-a căzut o cheie tubulară, care s-a rostogolit prin tot garajul şi a căzut prin grilajul bazinului de scurgere. „Căcat“, a spus el atunci. Eu aveam opt ani. Am râs până m-a apucat durerea de burtă.

Paul intră în bucătărie fără o vorbă şi deschide frigiderul. Phillip a luat singura pungă de gheaţă, aşa că el apucă o halcă de carne congelată şi şi-o strecoară pe sub cămaşă, pe umăr. Se sprijină de frigider şi închide o clipă ochii. Cum stau acolo, între el şi Phillip, mă simt ciudat de sănătos.

— Trebuie să plec de aici, zice Paul şi se îndreaptă spre uşă.

— Nu eşti în stare să conduci cu umărul ăla, spune şi Phillip, ridicându-se în picioare. Te duc eu.

— Norocul meu, răspunde Paul şi dispare pe uşa din faţă.

— Fi-ţi-ar curu' al naibii, bombăne Phillip.

— Cur e prescurtarea de la curcan, zice Ryan.

— Cul, repetă Cole. Căţea. Cul. Elmo.

Phillip îşi priveşte cu gravitate nepotul.

— E plăcut să vedem ce influenţă avem asupra generaţiilor viitoare. Ar trebui să ne gândim serios la alternativa sterilizării.

— Pentru mine e deja prea târziu, zic eu.

— Da, aşa e, am uitat, spune Phillip în picioare, scormonind după cheile maşinii. OK, atunci. Noapte bună la toată lumea.

— Stai aşa! spun eu şi mă iau după el pe holul de la intrare; unde Paul e deja în pragul uşii. Cum rămâne cu shiva?

Ne uităm prin sufragerie, la cele şase scaune de shiva aliniate în faţa şemineului.

— O să te descurci, îmi zice Paul. Doar să dai din cap şi să zâmbeşti.

— Nu puteţi să mă lăsaţi aici singur.

Phillip îşi azvârle o ţigară în gură şi se apleacă deasupra lumânării de shiva, ca să şi-o aprindă, şi asta mi se pare oarecum un sacrilegiu, dar presupun că pe tata nu l-ar deranja.

— Afară parcă a dat musonul, zice Phillip. Pariez că nu mai vine nimeni astă-seară. De ce nu vii şi tu cu noi?

— Şi dacă mai vine lume?

Phillip ia o bucată de hârtie din topul aflat pe măsuţa din hol şi mâzgăleşte în grabă un afiş:

SHIVA ANULATĂ DIN MOTIVE DE PLOAIE. ÎNCERCAŢI DIN NOU MÂINE – CONDUCEREA

Îndeasă hârtia sub ciocanul de pe uşa de la intrare.

— Problema s-a rezolvat, zice.

Capitolul 40

ora 21.15

Sticky Fingers este unul dintre ultimele malluri rămase pe Route 120, cam la un kilometru şi jumătate de hotelul Marriott, unde stă Jen. Sau unde a stat. Fără doar şi poate că acum nu mai e acolo, a plecat cu viteză maximă înapoi la Kingston, cu Wade la volan, care născoceşte bombănind scenarii de răzbunare.

Sticky Fingers. E renumit pentru aripioarele picante şi pentru chelneriţele nubile, îmbrăcate în tricouri negre, mulate, cu decolteuri în V, crestate neglijent cu foarfeca. Locul e plin de femei în fuste mini sau în blugi şi cămăşi strâmte, fără mânecă. Femeile acestea, cu părul lor, cu trupurile lor, cu buzele lor deschise a zâmbet şi lustruite cu luciu. Simt acut prezenţa fiecăreia dintre ele, fiecare coapsă catifelată, fiecare grumaz ivoriu. Deşi mă confrunt cu probleme majore ale existenţei – moarte, divorţ, paternitate – în momentul acesta, aici, în acest loc, nu sunt decât un penis. Nu ştiu de ce se întâmplă aşa, ce mă face să fiu astfel, dar aş minţi dacă aş spune altceva. Stau la o masă înaltă, din acelea de bar, alături de fraţii mei, îmi ling degetele de sosul iute şi încerc să-mi controlez niţel privirea care rătăceşte peste tot. Uite o brunetă cu buzele parcă înţepate de albine, pe care ai vrea să le sugi ca pe o acadea. Sau o blondină cu fustă mini, cu picioare netede şi perfecte şi cu un zâmbet care simţi că ţi se împlântă în piept. Mai e încă una, tot blondă, naturală de data asta, cu ochi care râd, şi pur şi simplu ştii că ar fi nostimă şi blândă la pat. Le-aş trage-o tuturor, încet şi blând, aş vrea să le sărut în ploaie, să le salvez de bărbaţi răi, să le cuceresc inimile şi să-mi fac viaţa alături de ele. Pentru jumătate dintre ele sunt probabil prea bătrân. Poate. Nu ştiu. N-am mai fost burlac de peste zece ani; nu mai ştiu să ghicesc vârsta oamenilor, inclusiv pe a mea.

Aş fi în stare de orice, doar ca să fiu din nou îndrăgostit. Mi-a plăcut enorm să fiu îndrăgostit – sărutările apăsate, sexul fierbinte, declaraţiile pline de pasiune, telefoanele de la miezul nopţii, limbajul codificat şi glumele împărtăşite, felul în care ea îşi lasă degetele să se odihnească posesiv pe braţul tău, în timpul cinelor cu prietenii.

— Băieţii au ieşit să se distreze! zice Phillip cu vădită plăcere. De ce nu facem mai des chestia asta?

— Pentru că nu ne plăcem prea tare între noi, răspunde Paul.

— Asta e o tâmpenie, Paul. Tu eşti prea furios pe toată lumea ca să ştii pe cine placi şi pe cine nu. Eu te plac, Paul. Te iubesc. Vă iubesc pe amândoi. Întotdeauna am fost prea mic pentru ca voi să mă luaţi şi pe mine pe unde mergeaţi. Mereu am vrut să petrecem mai mult timp împreună, ca fraţii.

— Păi atunci ăsta este un moment important pentru tine.

— *The boys are back in town[32*, cântă Phillip.

O chelneriţă vine şi ne aduce băuturile.

— Bună, Philly, zice ea.

— Bună, Tammy. Arăţi super.

Când pleacă, nu putem să nu ne uităm lung la fundul ei. Până şi Dumnezeu se opreşte din lucrarea Sa ca să-i admire posteriorul, în timp ce fata traversează sala plină de lume. Aşa o minunăţie de fund! Genul care te umple concomitent de pofte şi de regret, iar pe urmă, aproape instantaneu, de întristare, căci, la urma urmelor, e doar un fund.

— E vreo femeie în tot oraşul ăsta căreia tu să nu i-o fi pus? bombăne Paul.

— Doar fiindcă s-a arătat bucuroasă să mă vadă nu înseamnă că i-am pus-o.

— Deci nu i-ai pus-o?

— Ăsta nu-i un test cinstit. Toată lumea i-a pus-o lui Tammy Burns.

— Nu şi eu, zic întristat.

— Încă nu-i târziu, seara abia începe. Trebuie doar să fii şarmant şi să laşi bacşişuri grase. Cineva a pus la tonomat Sweet Home Alabama. Phillip începe şi el să cânte şi imită cu degetele pe masă scurtul laitmotiv la pian dintre strofe. Dacă faci sondaj la o sută de tonomate într-o sută de baruri dintr-o sută de oraşe, toate au în arhiva de discuri Sweet Home Alabama. Habar nu am de ce, dar aşa este. Şi fiecare astfel de bar are unul sau doi nenorociţi care cântă şi ei în gura mare, mai ales la partea în care este luat peste picior Neil Young, pentru ca apoi să privească în jur, ca şi cum ar trebui să primească un premiu pentru că au ştiut versurile, ca şi cum nu le-ar şti toată lumea, ca şi cum nu avem cu toţii câte un prieten pasionat de rockul clasic şi care o include în orice mixaj, ca şi cum nu e toată lumea sătulă până peste cap de Sweet Home Alabama.

În ultima vreme devin inexplicabil de furios în preajma fetelor drăguţe.

Fetele din jurul barului se leagănă uşor în ritmul muzicii şi fac mutre, aşa cum fac fetele când dansează, de parcă ar fi experte într-un domeniu pe care noi nu-l vom putea înţelege niciodată. Nu trebuie să mă mai uit la fetele astea. De aici nu poate să iasă nimic bun. Dacă te tot uiţi la fete în felul ăsta,

ajungi într-o bună zi să-ţi vezi o clipă imaginea reflectată în oglinda din spatele barului şi îţi dai seama că, dacă nu ai devenit deja, eşti pe cale să devii prea bătrân, iar a fi boşorogul de la bar e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti. E o treabă absolut nedemnă.

— Ăla nu e Horry? întreb, uitându-mă spre o masă din colţ.

Horry e acolo şi stă la vrăjeală cu o fătucă foarte sexy. Îi prind privirea şi el îmi face un semn nesigur cu mâna. Câteva minute mai târziu, când mă uit din nou, au dispărut, şi el, şi fata. Nu prea pot să-l condamn. Nici eu nu m-aş simţi în largul meu să mă dau la tipe de faţă cu fraţii femeii măritate cu care tocmai m-am culcat. Ar fi nevoie de un GPS ca să poţi urmări viaţa amoroasă a familiei noastre. Mă întreb dacă dragostea este la fel de complicată pentru toată lumea sau dacă nu cumva familia noastră are talentul unic de a o transforma într-o bramureală.

Paul trânteşte pe masă o bancnotă de un dolar.

— Aş vrea să fac un experiment, zice. Phillip, te rog, du-te la tonomat şi alege o melodie.

— Ai două la un dolar.

— Atunci, fă-ţi de cap.

— Ai chef de ceva anume?

— Surprinde-mă!

Phillip sare de pe scaunul lui înalt şi îşi face loc prin sala aglomerată.

— Fii atent, zice Paul.

— La ce?

— N-o să fie în stare să meargă până la tonomat şi înapoi fără să atingă cel puţin trei femei.

La tonomat e o fată într-un mic maiou negru, cu nişte jeanşi cu talia aşa de joasă că te întrebi ce-i mai ţine pe şolduri. Phillip se apleacă spre ea şi-i şopteşte ceva la ureche. Ea îşi ridică privirea la el şi râde. Apoi se clatină puţin, poate e din pricina tocurilor foarte înalte, sau poate din cauza jeleurilor alcoolizate, oferite gratis femeilor, între opt şi zece. Nu ştiu ce le face pe femei să se clatine. Îl apucă pe Phillip de braţ ca să se echilibreze. E simplu, nici nu e nevoie de vreun efort şi e genul de chestie care mie nu mi se întâmplă niciodată. Continuă să-l ţină strâns de cot cu degetele, în timp ce stau de vorbă. Cum se face că o simplă vorbă de duh se transformă într-un contact fizic?

Când revine spre masa noastră, îl opresc două fete care par să-l cunoască. Phillip se înclină ca să primească câte un sărut de la fiecare dintre ele, face conversaţie şi îşi aşază uşor mâinile pe şoldurile lor expuse, exact deasupra blugilor. La

vreo trei metri de noi, se ciocneşte de o altă fată şi, în vreme ce schimbă zâmbete, îi face loc graţios să treacă pe lângă el, ghidând-o cu mâna lipită de spatele ei.

— Patru, zice Paul.

— Patru ce? întreabă Phillip.

— Nimic.

Phillip pare uşor iritat, dar apoi ridică din umeri. Când lumea întreagă e un fel de bufet sexual, nu-ţi mai baţi capul cu nimicurile. Phillip trage o duşcă generoasă de bere.

— Aşa, Paul. Mi se pare minunat că tu şi Alice vreţi să faceţi un copil.

Paul priveşte întâi la el, apoi în jos, la spuma tremurătoare a berii din faţa lui.

— Mă scoate din minţi cu asta. Am făcut praf toate economiile noastre în lupta asta a ei pentru fertilitate.

— Mi se pare interesant că vorbeşti de bătălia ei, şi nu de bătălia voastră.

— Şi mie mi se pare interesant că te culci cu o tipă aflată la două secunde de menopauză, dar cred că e treaba ta.

Phillip pune jos berea, cu un aer rănit.

— Paul, eşti o jigodie. Eşti jigodie cu mine, eşti jigodie cu Judd. Sper din suflet să dovedeşti că eşti mai bun ca tată decât ca frate.

— Adică eu sunt fratele hain, da? întreabă Paul ridicând vocea. Crezi că tata a fost singurul care a dat bani ca să te scape de închisoare, când te-ai hotărât să te apuci de cultivat marijuana? Trei ani mi-a băgat tot profitul în onorariile avocaţilor care te-au reprezentat. Iar tu, Judd. Nu vreau să încep şi cu tine acum.

— Nu-i nevoie, zic eu. Ştiu totul despre uriaşul tău sacrificiu. Nu mă laşi o clipă să-l uit.

— Ce-ai spus? mă întreabă Paul, ridicându-se brusc în picioare şi răsturnând în spatele lui, cu zgomot, scaunul pe care stătea.

Mă ridic şi eu să-l înfrunt.

— Paul, a fost vina ta. Tu m-ai târât acasă la Rusco. Eu ţi-am tot spus că nu vreau să merg, dar tu voiai să le arăţi tuturor ce mare dur eşti. Nu eu ţi-am cerut s-o faci şi sunt sătul până-n gât să plătesc pentru asta. E un preţ mult prea mare.

— Cred că ar trebui să luăm toţi o scurtă pauză, spune Phillip, dar e deja prea târziu.

Paul îşi trânteşte de masă halba cu bere. Fierbe de furie, faţa îi e roşie, pumnii, încleştaţi. În jurul nostru lumea se îndepărtează în grabă, aşteptându-se la o bătaie.

— Mi-am pierdut bursa de studii. Am pierdut totul. Tu ai plecat la facultate şi nu te-ai mai uitat în urma ta, spune Paul,

rostind fiecare vorbă de parcă ar mușca din ea și apoi ar scuipa-o afară, gata mestecată. Și acum, îmi spui că tu ai plătit un preț? Rahat nerecunoscător ce ești!

— Ai fi putut să mergi și tu la facultate. Dar ai ales să rămâi acasă și să umbli beat vreme de doi ani. Trebuia să fi făcut și eu la fel? Să rămân lângă tine și să-mi arunc la gunoi viitorul, din recunoștință față de tine?

— Ok, zice Phillip, asta e bine. Vorbim aici toți și dăm cărțile pe față.

Bodyguardul apare deodată în spatele lui Paul și ne privește dur cu singurul lui ochi adevărat. E un boxer pensionat. În spatele tejghelei de la bar stau înrămate tăieturi din ziare despre meciurile lui. Nu se știe cam ce fel de pumn ar mai putea să-ți livreze în ziua de azi, dar omul impune și chipul lui exprimă un fel de înțelepciune ostenită, specifică acelora care au cunoscut îndeaproape violența. Își pune mâna ca un cârlig de măcelărie pe umărul lui Paul.

— Paul, zice cu o voce dogită, dar surprinzător de blândă. Trebuie ori să stați jos, ori să rezolvați asta afară.

Paul dă din cap, cu privirea încă ațintită asupra mea, apoi îl bate pe tip pe burtă.

— E în ordine, Rod. Oricum aveam de gând să plec.

Rod, boxerul profesionist, se uită cu subînțeles la Phil, apoi la mine, imaginându-și rănile groteşti pe care ni le-ar provoca, dacă ar fi cazul să intervină. Pe urmă se îndreaptă spre bar. Paul azvârle câteva bancnote pe masă.

— Paul, îi spun eu, cuprins de remușcări. Întotdeauna mi-a părut rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Spune-mi doar atât, mă oprește el, cu glasul șoptit, cu furia domolită. Câte operații am făcut?

— Ce?

— Nu alea făcute imediat. Mă refer la cele pe care le-am făcut după ce tu ai plecat de acasă. Câte au fost?

Mă gândesc o clipă.

— Cred că trei. Sau patru, dacă o pui la socoteală și pe cea pe care ai făcut-o imediat după ce m-am însurat eu. Pentru grefa de piele.

Paul clatină lent din cap și spune:

— Opt.

— Cum?

— Am avut opt operații. Grefe de piele și de nervi, grefe de țesuturi, inserții de tije metalice. Și tu de câte ori ai venit la spital să mă vezi sau măcar ai dat un telefon acasă, să întrebi cum mă mai simt?

— Nu știu. De mai multe ori.

Paul ridică două degete în aer.

— De două ori. Ai venit de două ori să mă vezi. Atât!

— Nu se poate.

— Nu se poate, dar e adevărat.

O porneşte spre ieşire.

— Paul, zic. Aşteaptă o clipă.

Paul se întoarce să mă privească şi sunt şocat să văd că pe obraz i se prelinge o lacrimă.

— A fost o tâmpenie că ne-am dus la Rusco acasă, zice. Crede-mă, în fiecare zi îmi petrec ore întregi, dorindu-mi să mă pot întoarce în timp acolo, să mă duc şi să mă opresc pe mine însumi, ore în care îmi imaginez lumea în care aş trăi astăzi dacă nu m-aş fi dus acolo. Dar, c-a fost sau nu o tâmpenie, m-am dus pentru tine. Şi tu îmi spui că sunt un frate hain? Poate aşa sunt. Îmi asum lipsurile. Dar poate şi tu eşti la fel.

Mă las pe spătarul scaunului şi mă uit la el cum se îndepărtează şi iese. Ar trebui să strig după el, să-l opresc, acum că în sfârşit vorbim despre ce s-a întâmplat. Dar noi nu suntem o familie de oameni care comunică. În seara asta a fost nevoie de cinci pahare şi de furia reprimată vreme de zece ani ca să spunem doar puţinul care a fost rostit. Sunt mut, ca şi el.

— Păi cred că voi doi chiar aţi spart gheaţa cu chestia asta, zice Phillip.

— Da? Atunci de ce mă simt atât de nasol?

Phillip mă bate pe spate şi-mi ciufuleşte părul.

— Maturizarea emoţională e dureroasă. Dar nu atât cât să nu poată fi rezolvată cu câteva pahare de tărie.

Dispare în mulţimea din dreptul barului. Eu rămân singur la masă, să scurg picăturile rămase pe fundul paharelor mele cu băutură şi să asimilez noile informaţii. Crezi că ai tot timpul din lume şi îţi moare tatăl. Crezi că ai o căsnicie fericită şi nevastă-ta şi-o trage cu şeful tău. Crezi că fratele tău e o javră şi descoperi că tu eşti acela, că aşa ai fost toată viaţa. A fost cel puţin instructiv.

ora 22.30

Phillip revine cu opt pahare de tărie, îndesate între degetele ambelor mâini, încă unul dintre talentele lui inutile. Cum-necum, le dovedim pe toate. Noaptea devine translucidă şi multicoloră ca un caleidoscop, eu îmi pierd noţiunea timpului şi uneori şi echilibrul. Când mă întorc de la baie, lângă noi a venit şi fosta iubită a lui Phillip, Chelsea.

— Ia uite peste cine am dat, zice Phillip.

Chelsea arată ca ieşită la agăţat, poartă o fustă mini de blugi şi un maiou care oferă o vedere generoasă asupra

decolteului uşor pistruiat când se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Ce chestie, băieţi! Cine şi-ar fi imaginat că vă găsesc aici? spune şi ea, în caz că n-am înţeles din remarca lui Phillip caracterul cu totul întâmplător al întâlnirii noastre.

Degetele lui Chelsea dansează pe braţele lui, ca şi cum el ar fi un instrument la care ea cântă. Încerc să-i prind privirea lui Phillip, dar de fiecare dată întoarce ochii în altă parte. Vreau să-i spun că nu se poate comporta în felul acesta când eu sunt paznicul lui, dar băutura mi-a încălzit sângele şi mi-a pârjolit venele, şi cineva a dat muzica mai tare şi, ca să mă fac auzit, ar trebui să-mi lipesc gura de urechea lui, exact aşa cum face şi Chelsea, chiar în clipa asta.

La următorul drum pe care îl fac la baie îl văd pe Horry cum se giugiuleşte cu o slăbănoagă, în nişa dintre toaleta bărbaţilor şi bucătărie. Fata sărută bălos, scoate limba să-i lingă buzele când gurile lor se despart, dar pe el nu pare să-l deranjeze. „Bravo ţie, Horry!“ mă gândesc. Sunt beat şi zăpăcit şi aş vrea foarte tare să mă fi giugiulit şi eu, chiar acum, cu cineva fără importanţă, să ne încolăcim limbile cu gust de tequila, să-mi strecor degetele pe pielea ei netedă şi încinsă de băutură. Urinez în schimb, timp de jumătate de oră, citind graffitiurile din cabină, simţind încă mirosul de şampon lăsat de Chelsea când m-a pupat.

Când mă întorc la masă, Chelsea şi Phillip au dispărut. Tonomatul cântă din nou nenorocirea aia de Sweet Home Alabama, şi cred că o să dau la boboci. La baie e coadă, aşa că ies în parcare împleticindu-mă şi vomit în spatele unuia dintre containerele de gunoi. După asta mă simt ceva mai bine şi pe jumătate treaz. Ploaia s-a oprit în sfârşit sau, mă rog, nu de tot, dar s-a transformat într-o bură fină şi ceţoasă, care îmi răcoreşte pielea înfierbântată. Mă întreb cum am să ajung acasă.

32 „Băieţii s-au întors în oraş“ (în limba engleză, în original) – vers din melodia cu acelaşi titlu a formaţiei irlandeze de hard rock Thin Lizzy, lansată în 1976 (n.tr.)

Capitolul 41

ora 23.15

Nu-mi pot aminti dacă am achitat nota de plată, dar nu iese nimeni în goană după mine şi numai gândul de a mă întoarce înăuntru îmi agită acidul gastric, aşa că o să presupun că totul a fost reglat. Mă hotărăsc să fac o plimbare. Luminile de neon ale autostrăzii Route 120 se înşiră dinaintea mea de parcă ar fi *Vegas Strip[33. P.F. Chang, Cheseecake Factory, Pitch&Putt, Sushi Palace, Applebee, Rock& Bowl, Szechuan Gardens[34* şi afişul digital al unui multiplex AMC , toate clipesc şi strălucesc şi îmi lasă dâre încinse de roz şi roşu pe pleoape când le închid. Generaţii întregi de cioburi scânteiază pe asfalt ca poleiala. Adolescenţi trec pe trotuar în cârduri gălăgioase, care se formează şi se dispersează pe rând. Celularele sună, cuvinte obscene zboară încolo şi-ncoace. Se administrează partide de sex oral în maşinile ce se leagănă ritmic prin ungherele cele mai întunecate ale parcărilor abandonate. De o veşnicie se lucrează la instalarea unor ţevi pe sub asfalt, şi acum nici nu se mai obosesc să ridice barierele de trafic în weekenduri, aşa că, la fiecare câteva semafoare, traficul ajunge abia să se târască, apoi maşinile sunt ejaculate una câte una din ambuteiaj, cu acceleraţiile călcate doar aşa, de impresie, pentru că nu există practic un loc spre care să merite să te grăbeşti. Maşinile zumzăie pe lângă mine ca racheta, pline cu puştani aşa cum am fost şi eu. Din când în când le distingi râsetele, peste vacarmul reverberant al cauciucurilor care pârjolesc asfaltul ca nişte supersonice de luptă pe pista de decolare.

În faţa restaurantului Sushi Palace e o fântână arteziană care aruncă în înalturi un gheizer luminat ce îşi schimbă culoarea la fiecare câteva secunde. Roşu, galben, verde şi violet. Mă opresc să-l admir o vreme. Un el şi o ea, puşti amândoi, stau pe marginea fântânii şi se sărută cu o aşa manifestă fervoare, încât trebuie să îmi întorc privirea în altă parte.

Continui să mă plimb, şi pe lângă mine trece o maşină argintie, care apoi frânează brusc, obligându-i pe cei din spate să vireze la stânga şi să claxoneze furioşi. În Elmsbrook nu vezi prea multe Maserati argintii. Maşina opreşte într-o alveolă pe marginea şoselei şi Wade coboară. Poartă acelaşi costum cu care era şi mai devreme şi are un bandaj peste puntea nazală, de sub care se întinde pata purpurie a unei vânătăi. Se încruntă în timp ce se apropie de mine cu paşi din ce în ce mai repezi.

— Ce faci? îl întreb.

Pumnul lui mă ajunge – înainte ca apărarea mea jalnică să poată reacţiona – şi-mi aterizează fix în bărbie şi pe buza de jos. Cad la pământ. Există o versiune a aceste bătăi în care un grup de pietoni se adună în număr din ce în ce mai mare în jurul nostru în timp ce noi ne apucăm să ne cărăm pumni unul altuia, până ce îl plachez pe Wade şi cădem amândoi în fântâna de la Sushi, unde continui să-l bumbăcesc până ce îl dovedesc şi stau deasupra lui cu un aer de victorios dezgust, scuipând când şi când în fântână urme de sânge. Dar eu sunt prea beat şi prea obosit ca să mă lupt, aşa că mă ghemuiesc şi închid ochii, gata să primesc şuturile care vor urma. După câteva secunde, mă uit în sus şi-l văd pe Wade stând deasupra mea, trecându-şi degetele greblă prin păr.

— Asta a fost pentru maşina mea, zice.

Mă ridic într-un genunchi şi simt pe buze gustul sărat şi coclit al sângelui.

— Mi se pare corect, zic şi-mi şterg gura cu mâneca, ridicându-mă în picioare.

— Eşti beat.

— Iar tu eşti un nemernic. Vrei să rămânem aici şi să facem schimb de adevăruri?

Clatină din cap şi-mi surâde afectuos.

— Niciodată n-ai ţinut la băutură.

Întinde mâna prin geamul zobit al maşinii şi deschide torpedoul, de unde scoate un prosop alb pe care mi-l aruncă. Ne rezemăm amândoi de maşină, şi eu îmi apăs prosopul pe buze. Când îl iau, e plin de sânge.

Liceeni guralivi şi uşor drogaţi trec pe lângă noi într-un şir compact, gălăgios şi fără sfârşit, ca şi cum ar fi produşi în serie sau expulzaţi dintr-un tub – băieţii, îmbufnaţi, cu tricouri şi pantaloni cargo, fetele, în blugi cu turul lăsat şi şlapi, cu coşuri pe faţă, sâni, tatuaje, ruj, picioare, bretele de sutien şi ţigări; un melanj sexy şi plin de culoare. Mă simt bătrân şi obosit şi tot ce vreau e să fiu din nou ca ei, să fiu tânăr şi prost, plin de nelinişti, de aroganţă şi de pofte dezlănţuite. „Nu s-ar putea s-o luăm din nou de la început, vă rog? Jur pe cele sfinte că de data asta o să mă străduiesc mai mult.“

— Ai avut dreptate, cu ce-ai zis despre mine, zice Wade.

— La ce te referi?

Clatină din cap şi se uită peste umăr, apoi continuă, în timp ce scoate o ţigară şi o aprinde:

— Nu sunt un tip cumsecade. Nu în străfunduri. Cred că mi-am spus mereu că sunt aşa, că la un moment dat o să mă maturizez şi o să încep să mă port cum se cuvine. Întotdeauna mi-am imaginat că mă pot opri oricând vreau.

Îşi freacă ceafa şi expiră fumul în ceaţa din jur.

— Wade, ce vrei?

Se uită în lungul propriului nas, la jarul ţigării.

— Nu ştiu, zice. De fapt, nimic. Te-am zărit când treceam pe aici şi mi-am dat seama că, de fapt, nu ţi-am cerut niciodată iertare.

— Aşa că mi-ai tras una.

— Ei, da. Dar n-am ştiut că voi face asta decât exact atunci când s-a-ntâmplat.

— Am înţeles.

— Ştiu că asta n-o să schimbe nimic, zice Wade privind peste parcare, dar m-am gândit că e mai bine s-o fac decât să n-o fac. Nu-ţi vrei slujba înapoi?

— Du-te-n mă-ta!

— M-am gândit să te întreb.

Azvârle ţigara într-o baltă şi îşi înclină capul spre mine.

— Îmi pare sincer rău pentru tot ce s-a întâmplat. Tu mi-ai fost singurul prieten adevărat şi e nasol că te-am pierdut. O merit, dar tot e nasol. Şi, indiferent că mă crezi sau nu, sper cu toată sinceritatea că voi doi o să puteţi repara lucrurile. Pe bune!

Planeta mi se cască sub picioare.

— Ce mama dracului tot îndrugi acolo?

Wade inspiră adânc şi scutură din cap.

— Mă păcăleam singur. N-o să fiu tată vitreg pentru nici un copil.

— Te-ai despărţit de Jen?

Ridică din umeri, se întoarce, coboară de pe bordură şi ocoleşte Maserati-ul până în dreptul portierei şoferului.

— Cred că aşa e cel mai bine pentru toată lumea.

Mă uit la el cu neîncredere şi în mine creşte furia.

— Aşa e cel mai bine pentru tine!

— Ştiu că aşa pare.

— Aşa este. Ţi-a fost bine câtă vreme Jen era în continuare nevasta mea, câtă vreme nu trebuia să-ţi asumi nici un fel de răspundere.

— N-a fost aşa, Judd. Am iubit-o într-adevăr.

— Şi acum n-o mai iubeşti.

— Iubirea nu e suficientă.

— Şi-a lăsat baltă căsnicia pentru tine.

Mă priveşte pe deasupra acoperişului zgâriat şi afundat al maşinii. Are un zâmbet trist şi strâmb.

— Judd, sunt ticălos de meserie. De aia mă plătesc aşa de gros.

Apasă un buton al brelocului cheii şi portiera se deschide.

Cât de perfect just ar fi acum dacă un şofer de optsprezece ani ar trece pe şoseaua alunecoasă de la ploaie, ar pierde controlul volanului şi l-ar mătura, încastrându-i cadavrul zdrobit în oţelul şi pielăria Maserati-ului. Ar fi nevoiţi să-l îngroape cu tot cu maşină şi s-ar face dreptate într-un mod foarte poetic. Dar acum suntem în realitate, şi în realitate Wade e cel care i-o trage nevestei mele, mi-o trage mie, îmi umple gura de sânge şi pe urmă îmi trimite un ultim rânjet jalnic şi accelerează cu cei doisprezece cilindri italieni ai lui. Cauciucurile se învârt scurt pe loc, pe asfaltul lunecos, apoi prind viteză şi-l aruncă în trafic, unde devine doar un set de lumini roşii de poziţie, care dispar către linia orizontului.

Măcar acum sunt pe deplin treaz.

Mă aşez pe parapetul care înconjoară o parcare şi mintea mi-o ia razna. Jen a fost părăsită. Jen e singură pe lume, pentru prima dată în viaţa ei ca adult – singură, însărcinată, vulnerabilă, spăşită şi probabil speriată de moarte. Nu ştiu ce am de gând să fac, sau poate că ştiu, poate că ştiu exact ce am de gând să fac. Orice ar fi, îmi plac şansele care mi se deschid dinainte.

ora 23.45

Şoferul taxiului meu este domnul Ruffalo, care preda limba engleză şi educaţia auto pe când eu eram elev de liceu; asta până ce s-a îndrăgostit de Lily Tedesco, una dintre elevele lui. În fiecare marţi o porneau în maşina cu care elevii luau ore de condus, Lily ţinea mâinile ferm pe volan, la ora zece şi, la ora două, şi opreau în spatele parcului districtual, unde vorbeau despre planurile lor de a fugi împreună după ce avea ea să termine liceul, şi unde fata se ghemuia între picioarele lui, legănându-se pe frâna dublă, ca să-şi dovedească dragostea pentru el. Probabil că la un moment dat i-a zărit cineva, pentru că, într-o bună zi, doamna Ruffalo a apărut în faţa şcolii şi a încercat să-şi înjunghie soţul cu un cuţit de carne, pe care îl ţinea ascuns în buzunarul halatului ei de casă, din catifea roşie. N-a fost depusă nici o plângere, dar consiliul şcolii a votat în unanimitate în favoarea rezilierii contractului profesorului. Acum e divorţat, face ture de noapte şi probabil că nu reuşeşte să-şi vadă cei doi copii, care sunt deja mult mai mari decât în pozele decolorate pe care şi le-a lipit pe parasolarul taxiului. Viaţa e complexă, dar ţi se poate schimba într-o clipită.

— Te cheamă Foxman, nu-i aşa?

— Da.

— Nu eu te-am învăţat să conduci?

— Ba da. V-am fost elev şi la limba engleză, în primul an de liceu.

— Serios?

— Romeo şi Julieta. Silas Marner. De veghe în lanul de secară.

— Nu-i rău.

— Ne-aţi făcut pe fiecare să memorăm câte una dintre Povestirile din Canterbury în forma originală a englezei de mijloc.

Râde.

— Eram cam ticălos, hmm? Ce ciudat cum ne amintim unele lucruri, zice şi crapă uşor geamul, ca să-şi aprindă o ţigară. Te deranjează?

Prin geamul îngălat al portierei, luminile de pe Route 120 devin o bandă continuă de dungi multicolore. La radio se aude Wonderful Tonight şi nu mai vorbim, ca să putem asculta în tăcere. Vreau să cred că melodia îl face pe Ruffalo la fel de trist şi de confuz cum mă face şi pe mine. Opreşte în dreptul casei exact pe finalul melodiei.

— Tu eşti jucătorul de baseball?

— Nu, acela e frate-meu, Paul.

Dă din cap când îi întind bancnota de douăzeci de dolari.

— Băiatul ăla era dăruit. Mare păcat de ce s-a întâmplat cu el.

— Mulţumesc.

— Moartea vine de sus, zice sumbru. Nimeni nu e în siguranţă.

— Mie îmi spui?!

Îi dau un bacşiş foarte mare, deşi presupun că acei şapte dolari în plus nu vor schimba prea multe în ceea ce azi trece drept viaţa domnului Ruffalo.

ora 23.55

Jos, la subsol, curăţ o parte din spuma întinsă de Boner pe oglindă ca să-mi pot studia mai bine imaginea. Buza de jos îmi e spartă şi umflată, ochii înceţoşaţi, obrajii livizi şi tumefiaţi. Arăt ca un cadavru scos din apă la o săptămână după sinucidere. Este momentul să-mi verific forţele. În sensul strict al cuvântului. Îmi scot cămaşa – atât de îmbibată cu sânge şi vomă, încât sugerează o noapte mult mai furtunoasă decât am trăit în fapt – şi îmi studiez trupul. Efectul general nu rimează cu imaginea pe care o păstrez eu în minte. Stomacul nu a ajuns încă la stadiul de burdihan, dar se poate observa locul unde va avea loc inevitabila expansiune. Nu am un bust în adevăratul sens al cuvântului; nici nu l-ai observa dacă n-ar fi cele două

sfârcuri spâne, parcă lipite ca nişte abţibilduri. Nişte umeri mai laţi ar crea iluzia unui trup atletic, dar şi în privinţa aceasta am lipsuri mari. Impresia generală este că sunt slab, dar fără vână, şi că devin din ce în ce mai molâu. Doamnelor, aceasta este oferta. Poftiţi de luaţi!

Mă întind pe podea să fac vreo câteva flotări şi adorm instantaneu.

33 Zonă faimoasă a bulevardului Las Vegas, din oraşul cu acelaşi nume, de-a lungul căreia se află renumite hoteluri şi cazinouri (n.tr.)

34 Numele unor populare lanţuri de restaurante din SUA (n.tr.)

LUNI

Capitolul 42

ora 6.10

Stau la shiva, gol puşcă. Vinilinul ieftin al scaunelor mi se lipeşte de fund ca o bandă de scoci. Toţi cei pe care îi cunosc sunt aici, se mişcă de colo-colo, absorbiţi în discuţii, dar nu va trece mult şi cineva o să observe. Nu mă pot ridica să plec şi nici nu mă pot ascunde. Sunt cum nu se poate mai expus. Mă întorc spre Phillip, dar nu e el, ci unchiul Stan, care stă lângă mine, plescăie din buze şi se pârţâie un kilometru pe minut. Îi cer blazerul lui. Îmi zâmbeşte, dezgolindu-şi gingiile fără nici un dinte, şi-mi spune că-mi vede boaşele. În spate, peste capetele plecate ale musafirilor fără chip, o zăresc pe Penny, mă priveşte ciudat, şi asta mă face să mă simt trist şi stânjenit. Apoi soseşte Jen, arată de parcă ar fi însărcinată în nouă luni, cu faţa rotofeie şi radioasă. Nu pot să o las să mă vadă în halul ăsta. Lumea o întâmpină cu căldură, face remarci despre burta ei, i-o atinge cu un respect degajat. Jen merge în fundul încăperii şi apoi, chiar în faţa ei, îl văd pe el. Stă pe ultimul rând de scaune şi leagănă un copilaş pe braţul îndoit. Arată aşa cum era când eram eu mult mai tânăr, e lat în spate şi masiv, cu

braţele groase şi pieptul bombat. Privirile ni se întâlnesc şi el îmi face cu ochiul, apoi se ridică să plece. „Stai! Tată!“ Dar nu mă aude. Se îndreaptă spre uşă, ţine strâns la piept copilul, care îi molfăie cusătura cămăşii. Sar să mă iau după el, îmi uit goliciunea, dar de-abia când încerc să fac un pas îmi dau seama că nu am decât un picior şi că nu port proteza. Mă prăbuşesc la pământ, carnea mi se loveşte de podeaua din lemn de stejar cu un plesnet răsunător. Toată lumea se întoarce să mă vadă, cu gurile căscate, iar eu zăresc prin mulţime capul tatei care coboară scările de la intrare şi dispare.

Mă trezesc zdruncinat, încă strigând după el să mă aştepte.

Capitolul 43

ora 6.40

Mă urc pe acoperiş, unde o găsesc deja pe Tracy care fumează o ţigară din pachetul lui Wendy. Se întoarce, surprinsă, şi îmi zâmbeşte slab.

— Ţi-am luat locul?

— Nu-i nimic, zic, şi mă târăsc să mă aşez lângă ea. Întotdeauna e loc pentru mai mulţi.

Îmi întinde pachetul de ţigări. Iau una şi o aprind de la a ei. Apoi rămânem un timp aşa, privind pe deasupra acoperişurilor.

— Ce-ai păţit la gură? întreabă.

— Cineva mi-a cerut iertare.

Râde.

— Şi doare?

— Doar când zâmbesc.

— Nu cred că te-am văzut zâmbind, de fapt.

— Nu m-ai prins tu în zilele mele cele mai bune.

— Ştiu, zice şi se întoarce cu faţa spre mine. Phillip s-a culcat cu fata aia, Chelsea, nu-i aşa?

Nu e nici urmă de furie în vocea ei, doar resemnare.

— Nu ştiu.

— Dar dacă ar trebui să-ţi dai cu părerea?

— Tracy, e frate-meu.

— Înţeleg, spune şi trage încet şi ezitant din ţigară. Judd, sunt complet singură aici. Îmi trebuie un prieten, de cineva care să-mi spună dacă am înnebunit sau nu. Aş vrea să rămână între noi doi şi răsăritul de soare.

Se apleacă spre mine şi-mi ia ţigara din gură. O ţine alături de a ei şi urmăreşte cele două şuviţe de fum cum urcă din cele două ţigări şi se întrepătrund, apoi striveşte amândouă ţigările de o ţiglă. Nu mai are mult până să izbucnească în plâns.

— Nici unul dintre noi nu e fumător, zice.

— Nu.

O privesc îndelung. E mai mare în vârstă decât mine, dar există în ea ceva de copil speriat, o durere veche şi persistentă, care n-a fost niciodată alinată.

— Rămâne între noi doi şi răsăritul de soare, repet.

— Da.

— Nu am dovezi că s-a culcat cu ea. Dar bănuiala mea este că da. Şi, dacă n-a făcut-o, o va face. Şi dacă nu cu ea, va

fi sau a fost deja cineva ca ea. Toate fetele din lume de genul lui Chelsea se simt atrase de el.

Lacrimile îi alunecă încet pe obraz, şi Tracy îşi cuprinde genunchii cu braţele.

— Îţi mulţumesc, zice.

— Îmi pare rău, răspund. Ştiu cât de dureros este.

Se şterge la ochi şi răsuflă încet.

— E doar vina mea, fir-ar al dracului. Pe bune. Oricâte minciuni mi-a îndrugat el, sunt nimic în comparaţie cu alea pe care mi le-am spus singură.

— Meriţi ceva mai bun decât el. Îl iubesc, dar acesta e adevărul.

— Ştii ce e trist?

— Ce?

Surâde un pic şi îşi întoarce chipul spre soare.

— Phillip chiar mă iubeşte. În adâncul sufletului, îşi doreşte să fie bărbatul de care am eu nevoie. Doar că, pur şi simplu, nu-i e în fire.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

Se gândeşte un moment şi ridică din umeri.

— O să aştept până se termină shiva. Aşa mi se pare corect. Pe urmă o să-mi adun rămăşiţele mototolite de demnitate şi am să-i spun adio.

— Phillip o să fie distrus. Ştii asta, nu?

— O să-i las Porsche-ul.

— Uau! Un cadou de despărţire.

— A avut intenţii bune. Am patruzeci şi patru de ani. Nu mai am timp să fiu furioasă.

— E posibil să fii persoana cea mai bună pe care am cunoscut-o vreodată.

— Am gura bogată, zice, zâmbind şi bătându-mă pe genunchi.

— Unde ai fost când viaţa mea se ducea de râpă?

— Sunt întotdeauna disponibilă.

Se caută prin buzunare şi scoate o carte de vizită cu literele în relief. Are scris numele ei, urmat de un şir întreg de acronime. Sub numele ei stă scris PSIHOTERAPEUT CERTIFICAT şi apoi LIFE COACH. Iar mai jos, cu litere îngroşate, scrie FĂ-ŢI UN PLAN.

— Să-mi fac un plan? întreb.

— Ai aşa ceva?

— Ce am eu e contrariul oricărui plan.

— Pot să-ţi ofer un sfat, chiar dacă nu mi l-ai cerut?

— Sigur.

Tracy îşi întoarce chipul spre mine.

— Te-ai însurat imediat ce ai terminat facultatea. Gândul de a fi singur te îngrozeşte. Tot ce faci acum va fi motivat de această teamă. Nu trebuie să te mai preocupi să găseşti din nou iubirea. O să vină când o să vină. Obişnuieşte-te şi simte-te bine că eşti singur. Asta o să-ţi dea putere.

— O să-mi dea putere să ce?

— Să fii un tată aşa cum îţi doreşti, un bărbat aşa cum vrei să fii. Pe urmă o să fii gata să-ţi faci un plan.

Dau afirmativ din cap. Mi-o închipui pe Jen tremurând în patul ei pustiu, sfâşiată de regrete. E singură. Şi eu sunt singur. Niciodată nu m-am simţit atât de apropiat de ea.

— Să fii singur nu-i o treabă pentru toată lumea.

ora 6.55

Tracy a intrat înapoi în casă. Eu sunt tot sus pe acoperiş şi mă uit cum se trezeşte oraşul la viaţă, când observ o fată care iese pe uşa din faţă a casei Callenilor. Poartă o rochiţă neagră şi pantofi cu toc înalt, are părul răvăşit, iar faţa, mânjită de machiajul întins al serii dinainte. E fata cu care se săruta Horry la bar noaptea trecută. Mijeşte ochii sub lumina crescândă şi priveşte în jur, oarecum dezorientată. Nu-i e foarte clar unde se află. Dar avantajul unei fundături este că nu există decât o singură direcţie în care poţi merge. Fata o ia cu paşi grăbiţi în josul străzii. E prea devreme ca să se grăbească la serviciu. Nu fuge înspre ceva, ci ca să scape de ceva.

N-am mai intrat în casa lui Horry de ani de zile. Totul se întâmpla întotdeauna la noi acasă. În holul de la intrare miroase a detergent universal şi a potpuriu de plante uscate. Pardoseala din stejar scârţâie sub paşii mei. Peretele scării este decorat cu fotografii înrămate cu apusuri de soare şi păduri, făcute de Linda în timpul călătoriilor ei.

Pe Horry îl găsesc în apartamentul lui de la subsol; zace întins gol pe jos, în ultimele convulsii ale unei crize. Gura îi e plină de o spumă albă care i se scurge pe bărbie ca spuma de bere. Mirosul dulceag şi greţos al sexului umple dormitorul întunecat. Apuc de pe pat o pernă jilavă şi i-o îndes sub ceafă. Capul i se bâţâie, se loveşte ritmic, în staccato, de pardoseala din lemn de stejar. Azvârl peste el o pătură şi-mi apăs cu putere mâinile pe pieptul şi pe umerii lui, ca să-l fac să înţeleagă că sunt aici. Se zguduie sub mâinile mele ca un animal în agonie, ritmul loviturilor devine mai lent, muşchii i se destind, apoi, treptat, se opreşte. Îi şterg lacrimile şi sudoarea de pe faţă şi, după o vreme, observ în lumina slabă că are ochii deschişi.

— Eşti conştient? îl întreb.

— Mda, mormăie, cu vocea îngălată de salivă; ochii îi sar nervos de colo-colo prin cameră, cu smucituri scurte.

— A plecat, zic.

— O să aibă ce povesti prietenilor, spune Horry, închizând ochii.

— Ar trebui să-ţi anunţăm doctorul.

Clatină din cap.

— Nu am nimic. Sexul poate să declanşeze o criză. Bătăile accelerate ale inimii, endorfinele, adrenalina. Careva din astea.

— Nu există medicamente pe care să le iei?

— Nu poţi avea o erecţie dacă iei medicamente.

— Ei, atunci, sper că tipa a meritat.

Se uită la mine. Albul ochilor lui are o nuanţă vag rozalie, ca atunci când stai prea mult în apă.

— Aş vrea să-mi pot aminti.

După alte câteva momente, se rostogoleşte pe o parte şi se saltă în genunchi. Nu ia în seamă mâna mea întinsă în ajutor şi se ridică singur în picioare. Pătura îi cade de pe trup.

— Ai nişte zgârieturi de unghii de toată frumuseţea pe fese, zic. Ăsta e întotdeauna un semn bun.

Îmi zâmbeşte slab şi se apleacă să-şi înfăşoare pătura în jurul şoldurilor. Horry are un abdomen pe care şi-l doreşte orice bărbat, genul la care muşchii tresaltă şi flexează sub piele fără nici un efort. Când mă uit la el nu pot să nu mă gândesc la cum era înainte, la cum ar fi putut fi acum. Cu toţii începem aşa de siguri pe noi, absolut convinşi că avem lumea întreagă la degetul nostru cel mic. Dacă ne-am fi oprit, fie şi pentru o secundă, să ne gândim la numărul infinit de situaţii care ne pot opri din drum, nu ne-am mai fi părăsit niciodată camerele.

— Să nu-i spui nimic lui Wendy, bine?

— Stai liniştit.

Nu mi-e clar ce anume din ceea ce s-a întâmplat vrea Horry să-i ascundă lui Wendy, dar, oricum, nu e genul de discuţie pe care să o port cu el acum.

— Îţi mulţumesc.

Îşi roteşte capul şi gâtul ca să-şi întindă muşchii, apoi inspiră adânc.

— Încă îi simt mirosul pe piele.

Nu ştiu de ce, dar nu cred că se referă la fata care tocmai a plecat.

ora 7.40

Când ies de sub duş, o găsesc pe Alice stând pe marginea patului meu. Poartă pantaloni de trening şi un tricou şi are expresia disperată a unui căţeluş abandonat.

— Alice..., zic.

— Ştiu.

Apa mi se scurge pe picioare, până la călcâie, şi lasă în urma mea o dâră udă de urme, de tălpi.

Alice încruntă din sprâncene şi îmi evită privirea.

— Am vrut doar să-mi cer scuze pentru... deunăzi.

— E în ordine.

De fapt, nu e, dar aşa se zice, nu?

— Am luat-o niţel razna. Îmi pare rău, spune şi îmi oferă un zâmbet chinuit şi strâmb. E de la atâţia hormoni pe care îi iau.

— OK.

— Nu trebuie să ne simţim aiurea noi doi.

— OK.

— Poţi să mai spui şi altceva în afară de OK?

— Bine.

— Haide, Judd. Dă-mi o mână de ajutor.

— Alice, ieşi de aici.

— Te rog, Judd. Nici măcar nu vrei să mă priveşti.

— Şi poţi spune că n-am motive?

— Nu, presupun că nu.

Alice se uită la propriile degete încleştate, ca şi cum ar îngenunchea în rugăciune, apoi ridică iar ochii la mine.

— Chestia e că tu o să ai un copil din greşeală. Wendy scuipă copiii din ea la comandă şi nici măcar nu pare să-i iubească prea tare. Eu încerc de atâta vreme, şi chiar nu mi se pare cinstit.

Alice stă pe marginea patului, drăguţă, tristă şi resemnată într-un fel tragic. Îmi aduc aminte cum a alergat ieri să-l ajute pe Paul când s-a rănit la umăr şi simt un imbold puternic să-i trag un şut în gură, de să-i sară dinţii.

— Aveţi o căsnicie bună, îi spun.

— Ce?

— Tu şi Paul. Vă iubiţi, nu ştii?

Se înroşeşte la faţă şi ochii i se măresc, gata să se pună pe plâns.

— Ba da.

— Asta e mult mai greu decât să faci un copil. Naiba s-o ia, e aproape imposibil, de fapt. Şi tu pui în pericol exact acest lucru.

Alice cade o clipă pe gânduri, apoi încuviinţează din cap.

— Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate.

— Orice idiot poate să facă un copil, nu?

— Uite că eu nu pot.

Nu se poate discuta cu ea. Iar acum încep şi lacrimile, din senin. Unde au dispărut toate femeile fericite şi echilibrate? Toate cele cu care vorbesc de câteva zile încoace sunt la un pas de o criză de plâns.

— Alice...

Habar nu am ce altceva aş putea spune.

— Nu. Ai dreptate. Iartă-mă, zice suspinând şi îşi şterge lacrimile cu podul palmei, clătinând din cap. Te-am pus într-o ipostază îngrozitoare. Înţeleg. Am doar nevoie să ştiu că lucrurile sunt OK între noi.

În clipa asta nu-mi doresc decât să plece de aici.

— Nu sunt, dar vor fi, zic.

— Promiţi?

— Sigur.

— Îţi mulţumesc.

Se ridică, încă plângând, şi mă ia în braţe. Îi accept îmbrăţişarea, dar îmi ţin mâinile strâns pe talie şi prosopul bine fixat.

— OK. Cred că n-ar fi rău să te las să te îmbraci.

— Ar fi minunat.

— Judd, îmi spune, îţi mulţumesc că mă înţelegi.

Cred că glumeşte, pentru că, Alice, scumpo, m-aş duce până la capătul lumii, aş fi în stare să fac orice, doar ca să pot afla măcar un singur lucru pe care să fiu în stare să-l înţeleg.

Capitolul 44

ora 10.15

N-ai să vezi grup mai jalnic de oameni în doliu. Paul are braţul fixat într-un bandaj dat pe după umăr. Dosul palmei lui Phillip e negru-vineţiu şi mâna îi arată ca o mănuşă, atât de umflată, că nodurile degetelor nici nu i se mai văd. Eu am buza spartă şi tumefiată. Închipuie-ţi cum arătăm acolo, în living, chirciţi inconfortabil pe scaunele noastre joase în a şasea zi de shiva, mahmuri şi chiauni de la analgezicele – eliberate în mod normal doar cu reţetă – pe care mama ni le-a administrat, ca pe bomboane, toată dimineaţa. Ţinem ochii mijiţi, lumina zilei ni se pare agresiv şi răutăcios de strălucitoare. Wendy e extenuată, pentru că Serena n-a reuşit să doarmă nici o noapte întreagă de când au venit, iar mama e istovită şi ţâfnoasă. De la disputa lor de ieri, Linda n-a mai apărut.

Conform foii cu informaţii pe care Boner a lăsat-o pe pian, astăzi este ultima zi întreagă de shiva. Mâine-dimineaţă va veni să oficieze o micuţă ceremonie de încheiere, va stinge lumânarea de shiva, iar apoi ne vom despărţi, ne vom întoarce fiecare la ruinele arzânde ale vieţii sale. În cazul meu, nu am habar ce înseamnă asta. Subsolul închiriat în care stau mi se pare acum un film prost, pe care l-am văzut şi l-am uitat.

Nici unul dintre noi nu se uită în ochii celorlalţi. Am avut destul de-a face unul cu altul. Suntem răniţi şi furioşi, speriaţi şi trişti. Există familii, ca şi cupluri, care devin toxice pentru ceilalţi în cazul expunerii prelungite.

Mama oferă consiliere terapeutică post-partum unor grupuri care se întâlnesc la noi în sufragerie de trei ori pe săptămână, ocazie cu care proaspetele mame îşi împărtăşesc informaţii despre remediile împotriva colicilor şi pregătirea pentru oliţă în timp ce-şi defulează frustrările legate de lipsa somnului, de bărbaţii buni de nimic şi despre cum ultimele urme de grăsime acumulată în timpul sarcinii şi-au făcut sălaş permanent pe fundul lor. Când eram copii, le porecliserăm pe femeile acestea Mămicile Triste şi ne uitam la ele cu un amestec de uimire şi de milă, le spionam printre barele de sus ale scării ca să vedem şi noi adulţi care plâng de-adevăratelea. Unele dintre ele chiar ştiau să se vaite, în aşa hal, că ne făceau s-o tundem înapoi în camerele noastre, unde râdeam isteric, afundaţi cu capul în pernă. Astăzi, probabil în urma unui şir de telefoane sau, şi mai probabil, a unui schimb de emailuri între Mămicile Triste, câteva dintre ele au aranjat să vină să-şi exprime condoleanţele în acelaşi timp. Se întâmplă foarte des,

am observat. Oamenii formează alianţe cu ocazia unei shiva, sosesc împreună ca să elimine riscul unei discuţii „om la om“ cu rudele îndoliate. Unele dintre Mămicile Triste îşi au bebeluşii prinşi cu chingi la pieptul lor încărcat de lapte, în micile hamuri, şi bâţâie fără să-şi dea seama pe scaune, ca să-i ţină adormiţi pe copii.

— Să nu-i legănaţi, insistă mama cu duritate. Dacă îi legănaţi acum, o să-i tot legănaţi în următorii patru ani. Îi lipsiţi de capacitatea naturală de a adormi de unii singuri.

De asta mama e plătită aşa de bine.

— Tu ne-ai legănat pe noi? o întreabă Wendy.

— Doar pe tine, îi răspunde mama. Am învăţat din experienţă. Voi, ceilalţi, v-aţi învăţat să adormiţi singuri.

— Eu aş vrea să încep chiar acum practica, zice Phillip, aplecându-şi capul pe umărul meu.

Mă gândesc la Tracy şi-l zgâlţâi la o parte, poate ceva mai violent decât aş fi vrut, şi Phillip cade de pe scaunul lui.

— Ce naiba faci? îmi şopteşte mirat.

— Scuze.

Sunt şapte mămici, şi trei dintre ele şi-au lăsat bebeluşii acasă, cu bonele. Fac din vizită o zi de relaxare. Mic dejun, vizită la shiva, pedichiură şi apoi un drum la mall.

— Foarte bine faceţi! zice mama. Orice scuză e bună ca să vă faceţi timp să vă îngrijiţi.

Şi aşa se pune de o şedinţă ad-hoc de terapie. Eu, Paul şi Phillip ascultăm uluiţi, în timp ce femeile discută despre toate nedreptăţile pe care le îndură, despre sacrificiile pe care le fac pentru perpetuarea speciei umane. Mama le încurajează să vorbească, le oferă sugestii, sfaturi şi le absolvă, ceea ce, dacă e să te uiţi mai adânc, este exact motivul pentru care, de fapt, o plătesc. Iată câteva dintre nestematele de înţelepciune ale mamei:

„Copiii tânjesc după disciplină.“

„Nu vă feriţi copilul de mânie; maniera asta de a spune „Mama e tristă“ când voi sunteţi, de fapt, furioase, nu e decât o prostie de tip New Age. Dacă vă enervează, spuneţi-i asta.“

„Într-un fel sau altul, trebuie să reîncepeţi să aveţi orgasm. Restabiliţi-vă echilibrul ca femeie.“

„Iubiţi-i până nu mai puteţi, dar cereţi-le să vă respecte.“

Mămicile Triste împărtăşesc poveşti şi fac schimb de surâsuri stresate şi, când vorbesc despre căsătoriile lor, par obosite şi exploatate. Una dintre ele, slabă ca o scândură şi cu ochi trişti ca ai unui căţeluş, spune:

— Când ai copii totul devine altfel.

— Şi când n-ai copii totul devine altfel, zic eu.

Mămicile mă privesc cu respect reţinut, ca şi cum tocmai aş fi spus ceva complex şi profund. Mama radiază şi încuviinţează dând din cap, mândră de fiul ei cel afectat din punct de vedere emoţional.

O mămică blondă, cu rădăcinile părului negre şi o fustă înflorată, îşi descheie fără reţineri bluza şi-şi dezgoleşte sânul mare şi legănat, ca să-şi alăpteze copilul. Are o privire belicoasă, care săgetează de-a lungul şi de-a latul încăperii ca un sonar, înfruntând pe oricine ar avea ceva împotriva gestului ei.

— Ăsta a fost odată un sân frumuşel, bombăne Phillip.

Wendy îi dă una peste ceafă, dar fără prea mare convingere.

ora 11.30

Poţi să spui orice vrei despre Mămicile Triste, dar ştiu când să-şi facă ieşirea. Au un program de respectat, ore de somn şi de alăptare care trebuie coordonate, programări la manichiură / pedichiură şi au cumpărături de făcut. Se ridică toate ca una, îşi saltă jeanşii cu talie foarte joasă, pe care n-ar trebui să-i poarte într-o asemenea situaţie, îşi exprimă stânjenite condoleanţele, totul în timp ce-şi fixează pe umăr genţile de firmă cu scutecele pentru schimbat, scotocesc după cheile maşinilor şi îndeasă neglijent, ca pe nişte dopuri, suzete ortodontice în guriţele copiilor nerăbdători. Tocurile lor răpăie în lungul holului ca un rim shot de jazz, lăsând în urma lor parfumată o linişte palpabilă.

S-au întors şi unii dintre obişnuiţii casei, majoritatea femei, prietene şi vecine care oricum trebuie să-şi ia undeva cafeaua de dimineaţă, dar şi soţi aflaţi deja la pensie. A revenit şi Peter Applebaum, căruia nu poţi să nu-i admiri tenacitatea. De astă dată e ceva mai reţinut, dar o urmăreşte pe mama cu priviri intense, aşteptând momentul potrivit să atace. Mă simt deodată empatic faţă de el. Poţi să faci totul aşa cum trebuie şi să ajungi tot singur, privind cum se scurge timpul pe ceas.

Horry trece să-i aducă lui Paul nişte documente pe care i le ceruse. Nu arată să aibă vreo sechelă în urma crizei de azi-dimineaţă şi se aşază în faţa lui Wendy, să vorbească amândoi. Conversaţia li se epuizează destul de repede, stingheriţi din cauza noastră, a celor din jur, dar Horry nu face nici un gest să plece, iar ea pare fericită să-l vadă acolo.

Femeile discută despre o intersecţie periculoasă din oraş. Nu există bandă pentru virajul la stânga, ci doar semafor intermitent, şi săptămâna trecută a mai avut loc un accident. Lucrurile deviază spre povestiri despre accidente de maşină,

amenzi pentru depăşirea vitezei legale, spre procesul familiei Paley împotriva municipalităţii în legătură cu arţarul care căzuse peste acoperişul lor la ultima ploaie torenţială, spre casele noi şi ostentative care se ridică în jurul cartierului, ignorând legile urbanistice, spre tribunalul din Elmsbrook şi mallul care se construieşte în spatele lui, dar care nu mai avansează de când s-a prăbuşit piaţa imobiliară şi care acum e locul de adunare al celor care se dau cu skateboardul şi al traficanţilor de droguri, şi cum cineva ar trebui să acţioneze într-un fel sau altul. Conversaţia se derulează ca succesiune a unor asociaţii întâmplătoare de subiecte, fără să insiste prea mult asupra unuia anume. Nimeni nu pune întrebări şi nici nu-i ascultă de-adevăratelea pe ceilalţi, ci doar îi aşteaptă să termine ca să arunce în vorbă propriul subiect.

Exact în mijlocul acestui talmeş-balmeş conversaţional, mama se ridică în picioare şi priveşte pe deasupra mulţimii de vizitatori spre holul de la intrare. Ne uităm şi noi într-acolo şi o vedem pe Linda cum închide uşa din faţă în urma ei şi-şi şterge viguros pantofii de covoraş. Mama zâmbeşte timid şi nesigur, lucru complet nefiresc pentru ea. Linda se uită la ea şi bălmăjeşte o scuză ironică. Mama se strecoară printre scaune, din ce în ce mai grăbită, ajunge în hol aproape alergând şi se aruncă în braţele Lindei. Se strâng tare în braţe o clipă, apoi îşi sprijină frunţile una de cealaltă şi vorbesc în şoaptă, cu lacrimile pe obraji. Mama îi cuprinde Lindei faţa în mâini şi, cu nesfârşită tandreţe, o sărută delicat şi îndelung pe buze. Apoi o ia de mână şi ies împreună pe uşă, lăsându-ne pe toţi să ne dăm seama cum am putea respira într-o cameră în care cantitatea de oxigen s-a epuizat brusc şi inexplicabil.

Peter Applebaum reacţionează primul. Îşi drege glasul şi se ridică în picioare.

— Ei, spune el, asta zic şi eu surpriză!

Apoi se întoarce şi se îndreaptă amărât către uşă, învins, cu capul plecat. Era pregătit să facă faţă unui rival, o atare încercare chiar l-ar fi revigorat, poate, dar asta... pentru aşa ceva e prea bătrân. Mă ridic şi-l prind din urmă în dreptul uşii de la intrare.

— Domnule Applebaum.

Se întoarce, surprins.

— Spune-mi Peter.

— Peter, oricum nu aveai nevoie de o aşa bătaie de cap.

Clatină din cap şi-mi zâmbeşte stins.

— Am şaptezeci şi doi de ani. În fiecare dimineaţă îmi beau cafeaua de unul singur şi în fiecare seară adorm cu televizorul deschis. Nu toate durerile de cap sunt la fel, spune surâzând.

— O să mai fie şi alte văduve. Serios, te-ai uitat la unii dintre bărbaţii de aici?

Are ochii albastru-deschis şi zâmbetul ironic al cuiva mult mai tânăr.

— Să te audă Cel de Sus.

— O să cadă ca muştele, ascultă-mă pe mine.

Râde uşor şi mă bate cu palma pe obraz.

— Băiete, să nu îmbătrâneşti niciodată. Aicea am greşit eu.

Îl urmăresc în timp ce merge agale pe stradă. Chiar şi la şaptezeci şi doi de ani, femeile tot pot trece cu tăvălugul peste inima ta. E un lucru care nu mi-a trecut niciodată prin minte şi consider că e îngrozitor, dar şi reconfortant într-un fel ciudat.

Capitolul 45

Părinţii mei au avut o viaţă sexuală activă şi zgomotoasă. Toţi anii aceia în care tata s-a distrat găurind pereţii casei i-au făcut să devină aproape poroşi şi insuficient izolaţi fonic, aşa că noaptea, când stăteam culcaţi în paturile noastre, îi auzeam – loviturile sacadate ale tăbliei patului, gemetele surde ale tatei, ţipetele din rărunchi ale mamei, ca ale unei vedete porno. Le ignoram, la fel ca şi pe celelalte zgomote pe care le scotea casa, zăngănitul vechilor radiatoare cu aburi, scârţâitul scărilor, zumzetul compresorului de la frigider şi gâgâitul ţevilor prin pereţi. Tata nu a stat niciodată de vorbă cu noi despre sex. Presupun că şi-a imaginat că îl vom deprinde prin osmoză.

Aveam şase ani când am dat prima oară peste ei. Mă trezisem cu o durere de cap şi m-am dus lipăind pe hol până în dormitorul lor, cu cipicii ataşaţi ai pijamalei fâşâind pe podeaua din lemn. Mama era deasupra, cu spatele la mine, şi se legăna în sus şi-n jos, iar eu mi-am închipuit că face gimnastică. Uneori mai făcea exerciţii în faţa televizorului, îmbrăcată cu nişte colanţi şi jambiere care o făceau să arate ca o pisică.

— Încerc să arăt la fel de bine ca ea, îmi explica mama, făcând semn cu capul spre femeia de pe ecran, care, la fel ca mama, stătea în patru labe şi-şi ridica un picior spre spate, ca un câine gata să facă pipi.

— Parcă ar fi un câine, am spus eu.

— E Jane Fonda şi nu e câine.

Jane Fonda avea părul ridicat şi strâns cu o bentiţă, şi asta o făcea să arate ca doamna Davenport, educatoarea mea de la grădiniţă. Mama, cu părul prins în coadă la spate şi cu sutienul de sport, arăta ca Jeannie – duhul din sticlă –, pe care eu o consideram cea mai frumoasă femeie de pe planetă şi pe care aveam de gând să o iau de soţie într-o bună zi. Am fi trăit amândoi în sticla ei albastră, care ar fi stat pe raftul din bucătăria mamei, aşa ca să ne putem face în fiecare seară apariţia, învăluiţi într-o pâlnie de fum, să luăm cina cu ai mei. Când am fi terminat de mâncat, Jeannie ar fi clipit şi toate vasele ar fi fost spălate pe dată.

— Eşti mai frumoasă decât Jane Fonda, i-am spus atunci mamei.

— Sigur că sunt, dulceaţă, a zis mama, gemând în timp ce-şi ridica piciorul. Dar ea are fundul mai fain.

Am râs la ideea de fund mai fain şi i-am spus:

— Dar nu-ţi vede nimeni fundul.

— Femeilor le place să aibă fundul frumos, chiar dacă nu-l vede nimeni.

— E o tâmpenie.

— Nu-i aşa?

Pe ecran, Jane îşi ridicase piciorul celălalt. Când a devenit evident că nu avea de gând să facă pipi, curiozitatea mi-a pierit.

Mama se mişca în sus şi-n jos pe pat, dar nu era nici o Jane Fonda la televizor, doar un gâfâit regulat. Şi, în plus, era complet goală. M-am uitat la fundul ei, întrebându-mă dacă era mai frumos ca al lui Jane Fonda.

— Mami?

Când s-a întors spre mine, am zărit capul fără trup al tatei, înghesuit ciudat în tăblia patului, cu părul în dezordine şi fruntea îmbrobonată de transpiraţie. Arăta ca şi cum ar fi fost îngropat în nisip până la gât.

— Bună, Judd, mi-a zis mama, continuând să se legene uşor, fiecare sân clătinându-i-se încet în alt ritm.

— Faci sport?

— Nu, dulceaţă, facem dragoste.

— Iisuse, Hill, a zis tata, încercând s-o determine să se acopere.

— Mă doare capul, am spus.

— Bine. Du-te înapoi în pat. O să-ţi aduc puţină apă şi suc în câteva clipe.

— Pot să vin în pat, lângă voi?

Tata a exclamat „Iisuse“ şi a tras pilota, iar mama a râs, aşa cum râdea uneori de lucruri pe care le spuneam fără vreo intenţie amuzantă. În mod normal nu mă deranja asta – era plăcut s-o fac să râdă –, dar în seara aceea mă durea capul şi eram prost dispus. Aşa că am lipăit înapoi pe hol spre patul meu şi am blocat rapid în memorie evenimentul cu pricina, aşa cum facem cu toţii.

ora 11.50

Poţi să-ţi surprinzi părinţii făcând sex, să-ţi surprinzi nevasta în pat cu şeful, totuşi, nici una dintre aceste experienţe nu seamănă atât cu o lovitură în plex ca atunci când îţi vezi propria mamă sărutând o altă femeie. Wendy îi conduce afară pe musafirii de shiva – „Vă mulţumim de vizită. Sperăm să ne mai întâlnim şi cu ocazii mai fericite“ –, iar Phillip se ocupă, oarecum mai puţin delicat, de cei rămaşi în urmă şi de cei care nu prea înţeleg o aluzie – „E în regulă, doamnă şi domnule Cooper. Mai binele e duşmanul binelui.“ Apoi rămânem numai

noi, Wendy, Phillip, Paul, Horry, Alice, Tracy şi eu. Stăm în living şi încercăm să ne obişnuim cu noua realitate.

Paul deschide discuţia:

— Ce naiba mai e şi asta?

— Nu ştiai? îl întreb.

— Cum adică? Ce, tu ştiai?

— Noi aveam nişte bănuieli, spune Wendy.

— Deci, mama e lesbiană acum? intervine Phillip. Mişto!

— Nu bagateliza lucrurile, zice Tracy. Am fost martori la ceva foarte emoţionant, de fapt.

— Nu poate fi lesbiană, continuă Paul. A fost măritată timp de patruzeci de ani.

— Păi, are o vârstă puţin cam târzie ca să fie vorba despre o fază experimentală, nu crezi? întreabă Wendy.

— Cred că ele ar prefera termenul de „bisexuale“, intervine Horry.

Ne întoarcem cu toţii spre el.

— Şi de unde ştii tu asta ...? îl întreabă Paul.

Horry strânge din umeri şi roşeşte puţin.

— De când? cere Wendy detalii.

— De Qind e chinez? se bagă Phillip în vorbă, repetând mecanic o glumă din copilărie.

— Phillip, du-te şi te joacă, adulţii au de discutat, îl apostrofează Wendy. De când durează, Horry?

— Nu ştiu exact.

— Aproximează.

— Cred că ar trebui să vă spună ele.

— Ce tâmpenie! Mama e lesbiană.

— Bisexuală.

— Mă rog.

— Atunci, mă rog, zice Horry. Şi a mea e la fel.

— Eu cred că e minunat, zice Alice. Vreau să spun că au fost cele mai bune prietene, de când lumea. Cât de profundă trebuie să fie legătura dintre ele!

— Doamne, Alice! Trupul tatei nici nu s-a răcit bine! exclamă Paul, scuturând din cap. Sunt singurul pe care-l deranjează problema asta?

— O problemă e ceva ce necesită rezolvare, spune Phillip. Dacă nu există rezolvare, atunci nu există nici problemă, aşa că încetează s-o mai tratezi ca atare.

Cu toţii ne întoarcem privirile spre Phillip.

— Asta chiar are logică, zice Wendy.

— Am învăţat-o de la Tracy, explică Phillip. Nu-i aşa că tipa e tare?!

Se apleacă s-o sărute, dar Tracy întoarce faţa şi se fereşte.

— Iubi, ce s-a întâmplat?

— Nu acum.

— Ţi-am făcut doar un compliment. De ce eşti aşa cu fundu' în sus?

— Am spus nu acum.

— Şi eu te-am întrebat de ce eşti cu fundu' în sus?

— Nu e acum locul sau momentul cuvenit pentru asta.

— Mama tocmai şi-a vârât limba până-n gâtul celei mai bune prietene, în faţa copiilor ei şi a jumătate dintre vecini. În cazul în care n-ai băgat de seamă, noi nu prea facem ce se cuvine pe aici.

— Plec, spune Tracy, ridicându-se în picioare.

— De când laşi tu baltă o discuţie? Tu trăieşti ca să discuţi. Nu vrei decât să despici firul în patru la orice, până nu mai rămâne nici urmă de el.

Tracy se uită la el şi clatină încet din cap.

— Eşti complet nesimţit, zice, apoi se întoarce şi se îndreaptă către cabinet.

— Da' eu mă implic aici, scumpo! strigă Phillip după ea, furios. Îmi asum sentimentele.

O priveşte cum pleacă, apoi ridică din umeri şi se întoarce spre noi.

— Să nu vă luaţi niciodată partener un psihiatru. E ca şi cum ai încerca să citeşti în limba chineză.

Capitolul 46

ora 13.45

Jen a plecat de la Marriott. Parcurg drumul până la Kingston în mai puţin de nouăzeci de minute şi opresc pe aleea de lângă casă, aşa cum am făcut-o de mii de ori până acum. Jeepul ei alb e parcat, ca de obicei, prea aproape de mijlocul aleii, aşa că trebuie să-mi deschid portiera cu grijă ca să mă pot strecura afară din maşină fără s-o lovesc de parapetul de piatră al aleii.

Iese în uşă îmbrăcată într-o pereche de boxeri şi un vechi tricou de-al meu cu imaginea unei trupe de concert – Elvis Costello and the Attractions. Am fost împreună să-l ascultăm, de câteva ori. Când sunt răcit pot să cânt *Almost Blue[35* şi am exact vocea lui Costello. Întotdeauna o dau pe spate cu asta. Avem o istorie împreună, Jen şi cu mine, o grămadă de obiecte presărate la întâmplare în urma noastră. Are părul desfăcut, mai lung decât îl ştiam, e palidă şi obosită, ochii îi sunt umflaţi de plâns şi e limpede ca lumina zilei că are mare nevoie să fie luată în braţe. Aşa că o îmbrăţişez, şi atunci izbucneşte în plâns, suspină nedomolit pe umărul meu, iar corpul i se zguduie atât de tare, că încep să-mi fac griji pentru sarcina ei.

Dormitorul are mirosul ei. Jen se întinde de-a curmezişul patului şi închide ochii. „O să trebuiască să aruncăm patul ăsta, îmi spun în gând. O să trebuiască să aruncăm o mulţime de chestii.“

— Vrei să-mi pregăteşti baia? mă roagă.

Se aşază în cadă, sub lumina piezişă a soarelui de după-amiază care intră printre jaluzele, iar eu stau pe marginea căzii şi înscriu cu vârful degetului litere pe suprafaţa apei. Vorbim îndelung, aşa de mult, că Jen este nevoită să adauge de două ori apă caldă. Nu ştiu despre ce discutăm – despre copil, trecut, facultate, despre luna noastră de miere. Plânge când pomeneşte în treacăt despre Wade, nu pentru că îi simte lipsa, ci pentru că se simte umilită. Îmi aduc aminte ce a spus Tracy despre cum îşi adună ea resturile de demnitate rămase. Acesta este adevărul – mă simt atras de femei ca Jen, care sunt atrase de bărbaţi ca Wade, şi nu e sănătos pentru nici unul dintre noi, dar asta este situaţia. În lumea asta femeile ca Tracy se vor îndrăgosti de bărbaţi ca Phillip, care întotdeauna poţi fi sigur că şi-o vor trage cu fete gen Chelsea. Şi uite-aşa ne învârtim roată şi iar roată, executăm micul nostru dans demn de milă, negându-ne natura proprie în numele iubirii sau, în lipsa ei, în numele a ceva ce putem lua drept iubire. Simt cum devin din

nou furios. Nu mi-e clar pe cine. Sunt furios de atâta vreme, că acum a devenit un fel de reflex.

Când Jen se ridică din cadă, mă uit cum apa i se scurge în cascadă pe spate. E o priveliște uluitoare și nu-mi amintesc să o fi văzut înainte. Probabil că am făcut baie împreună, dar presupun că întotdeauna există ceva nou de văzut. Ne întoarcem în dormitor și Jen se prăbușește pe pat, înfășurată în prosop.

— Judd.

— Da.

— Vrei să te întinzi lângă mine?

Acesta este dormitorul meu. Ăsta e patul meu. Ea e nevasta mea. Când eram copil îmi încordam privirea ca să estompez totul în jur. Dacă aș putea face la fel și cu mintea mea, doar puțin, să mi-o încordez până când unele gânduri s-ar estompa, atunci asta ar putea redeveni viața mea. Dau la o parte așternutul de pe pat, în dreptul meu și mă așez pe salteaua goală. Jen mă privește și înțelege, se întoarce cu spatele la mine și-mi trage brațele în jurul ei, îmbrăcându-se cu mine ca într-o pelerină.

— Crezi că vom mai putea fi la fel? mă întreabă.

Vocea parcă îi dispare, i se subțiază, devine ca a unei fetițe.

— Nu știu.

— Sau poate nu la fel. Poate altfel, dar buni.

— Poate că da.

Oftează și apoi, străbătută de un fior, își lipește spatele de mine și, încet, respirația i se domolește. Îmi apăs buzele de umărul ei gol și-i inspir mirosul atât de cunoscut. Îmi strecor mâinile pe sânii ei, apoi le las să alunece în jos, peste ombilic, acolo unde abdomenul devine mai tare, chiar deasupra pubisului. Jen îmi ia mâinile și le împinge puțin mai jos, exact deasupra pelvisului, și mi le apasă când într-un loc, când în altul.

— Uite, aici e ea, îmi șoptește și își lasă capul pe spate, cu obrazul lipit ușor de al meu.

— Ea?

— Da. E fetiță.

Nu știu ce motiv am să plâng. Jen se întoarce cu fața la mine și își încolăcește brațele în jurul meu, părul ei ud îmi cade peste față ca un cort, și mă leagănă, exact așa cum i-ar spune mama că nu trebuie legănat un copil dacă nu vrea să-l tot legene apoi până la vârsta de cinci ani. Îmi sărută ochii. Obrazul. Bărbia. Gura, abia atingând-o și cu nesfârșită tandrețe. Îmi simt sarea lacrimilor pe buzele ei. Somnul coboară asupra noastră ca o cortină grea.

ora 16.40

Tresar şi mă trezesc. Camera e scăldată în umbrele amurgului şi, pe moment, sunt dezorientat. Am nevoie de un minut ca să cern faptele şi să decid care sunt reale şi care sunt doar rămăşiţele unor vise. Sunt la mine acasă, în patul meu, şi Jen doarme lângă mine. Pur şi simplu coşmarul s-a încheiat, blestemul e dezlegat. Jen sforăie uşor. Niciodată nu m-a crezut când îi spuneam că sforăie, şi eu o ameninţam mereu că o s-o înregistrez, dar, desigur, nu am făcut-o. Era doar o ciorovăială din acelea făcute în joacă, pe care aveam să le ducem cu noi până la bătrâneţe, fără a ajunge la vreo concluzie. Mă uit pe tavan la vârtejul maroniu lăsat de o inundaţie la etaj. Dacă e posibil să simţi afecţiune faţă de o urmă de inundaţie, atunci acesta este sentimentul pe care îl am eu pentru acel mic vârtej maroniu. Prosopul lui Jen i s-a desfăcut în somn şi din el se iţeşte un sân, ca o santinelă de pază. Îmi plimb degetele încet peste scobitura gâtului, peste umăr şi în jos, pe braţ. În somn, anii s-au dat la o parte de pe trupul ei, cutele de pe frunte i s-au netezit, gura i s-a întredeschis doar puţin, şi seamănă cu o fetiţă care urmăreşte o minunată scamatorie. E atâta vreme de când o iubesc pe Jen. Trecutul nostru ni se ţine pe urme precum coada unei comete, iar viitorul ni se aşterne dinainte ca un întreg univers. Aşa se întâmplă. Oamenii se rătăcesc şi iubirea dispare.

Vreau să o iert şi cred că o pot face, dar nu e ca şi cum aş emite un certificat. Va trebui să continui să o iert, oricât de mult va dura asta, şi, cunoscând-o pe Jen şi cunoscându-mă pe mine, nu va fi întotdeauna prea uşor. Dar în clipa asta, când stă culcată lângă mine, adăpostind-o în pântecele ei pe fetiţa noastră, pot. Mă aplec să o sărut acolo unde pometele i se întâlneşte cu tâmpla, îmi las buzele să se odihnească o clipă în locul acela şi trag în piept mirosul curat al părului ei. Apoi îi şoptesc şi buzele mele îi ating în treacăt carnea moale a lobului urechii. Mă opresc în prag, ca o fantomă, luminat pe jumătate de becurile de pe hol, şi mă uit la ea cum doarme. Apoi o iau la goană, pe hol şi în jos pe scările care scârţâie în toate punctele, atât de bine le cunosc, şi ies pe uşă afară, unde aerul rece al nopţii îmi umple nările ca un drog.

35 Melodie care dă titlul unui album al lui Elvis Costello, scos în 1981, cuprinzând exclusiv vechi melodii country (n.tr.)

Capitolul 47

ora 18.30

Phillip e sus pe acoperiş. Dar nu pe partea mai largă, unde mai stăm uneori, ci cocoţat ca un gargui chiar pe frontonul cel mai de sus, deasupra mansardei. Pe alee e parcată o limuzină neagră, cu portbagajul deschis ca o gură căscată. Un şofer zdravăn, în costum negru, stă sprijinit de maşină şi fumează. Sar din maşină şi mă alătur lui Paul, Alice, Horry şi Wendy, care stau la marginea peluzei. Serena, aburcată pe umărul lui Wendy, trage fericită dintr-o suzetă. Tracy stă în mijlocul peticului de iarbă şi se uită la Phillip.

— Te rog, dă-te jos! strigă ea. O să cazi şi-o să mori!

— Cam asta e şi ideea, strigă şi Phillip la ea, ridicându-se, cu picioarele încălecate de o parte şi de alta a frontonului, cu mâinile desfăcute în laturi, pentru echilibru. Dă drumul limuzinei să plece.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Phillip a cerut-o pe Tracy în căsătorie, explică Wendy. De faţă cu noi toţi.

— Şi Tracy ce-a zis?

— Tu unde-ai fost? rânjeşte Wendy la mine.

— M-am dus s-o văd pe Jen.

— Pe bune? Cum a fost?

Mă uit la Phillip care tremură pe acoperiş, cu braţele răşchirate ca Hristos.

— Totul e relativ, presupun.

— Se poartă ca un bărbat adevărat, zice Paul.

— Mă jur pe ce vrei că, dacă te sui în limuzina aia, mă arunc de aici!

Tracy se întoarce către noi.

— Doar nu credeţi c-o să sară, nu-i aşa?

Wendy se uită la Phillip şi clatină din cap.

— Cred că nu putem afla decât într-un singur fel.

— Te iubesc! răcneşte Phillip.

— Te porţi ca un copil şi încerci să mă păcăleşti!

— Încerc şi eu ce pot.

Mama şi Linda traversează în fugă strada şi se apropie de noi.

— Pentru Dumnezeu, ce se petrece aici? întreabă Linda.

— Tracy nu se mărită cu Phillip, zic.

— Tracy nu e proastă, spune mama şi păşeşte pe peluză, până în dreptul lui Tracy. Există un singur mod în care poţi domoli crizele copiilor, şi anume ignorându-le.

— Să-l ignor?
— Da.
— Dar Phillip nu mai are doar patru ani.
— Scumpo, cu toţii avem doar patru ani.
Tracy pare contrariată.
— Şi dacă sare?
— Atunci va trebui să-mi revizuiesc teoria.
Tracy se uită o clipă la mama şi ochii i se umplu de lacrimi.
— Probabil credeţi că sunt complet tâmpită.
— Nu eşti tâmpită, îi răspunde mama, privind-o cum nu se poate mai tandru. Nu eşti prima femeie care a vrut să aibă încredere în Phillip. Dar tu eşti de departe cea mai bună dintre ele şi-mi pare rău să te văd plecând.
Mai face un pas şi o cuprinde pe Tracy într-o îmbrăţişare plină de căldură.
— Ce se petrece aici? strigă Phillip de deasupra lor.
— Phillip, eu am să plec, spune Tracy uitându-se la el.
— Te rog, nu pleca.
Tracy se întoarce şi ne zâmbeşte.
— Bun. Mi-a făcut multă plăcere să vă cunosc, pe toţi. Îmi pare foarte rău dacă prezenţa mea aici v-a provocat vreun fel de neplăceri.
Se apropie de mine şi mă îmbrăţişează.
— Să-mi spui cum au evoluat lucrurile, îmi şopteşte.
— Nu pleca! ţipă Phillip.
Dar Tracy pleacă. Aruncă o ultimă privire în sus, spre Phillip, şi apoi se urcă graţios în maşină. Şoferul îşi azvârle ţigara ca să-i ia bagajul şi trânteşte capota portbagajului. Ne uităm cum maşina coteşte încet pe Knob's End şi apoi ne întoarcem privirile înapoi spre acoperiş, unde Phillip s-a aşezat acum, cu un aer abătut.
— Nu pot să cred că a plecat cu adevărat, spune.
— Nu vrei să cobori acum? îl întreabă mama.
— Ba cred că da.
Dar, când se saltă ca să-şi dea piciorul peste fronton, pantalonii i se agaţă de unul dintre grilajele parazăpadă. Îşi pierde echilibrul şi alunecă pe una dintre pantele acoperişului, dând în van din mâini ca să se agaţe de o ţiglă. Mai are timp să strige „Ce pana...“ şi alunecă în jos pe acoperiş şi peste jgheab. Pluteşte o clipită, cu braţele fluturând, şi pe urmă aterizează cu o izbitură în tufişurile care mărginesc lateralele casei. Alergăm cu toţii după colţul casei şi îl găsim întins pe spate, deasupra unul tufiş zdrobit, privind în sus spre cer, ca drogat.
— Philly! ţipă mama, căzând în genunchi lângă el. Nu încerca să te mişti.

— Ai băgat de seamă cât de aproape îţi pare cerul când stai întins pe spate? zice Phillip.

— Poţi să-ţi mişti picioarele? îl întreabă Wendy.

— Dacă am chef, răspunde şi-şi închide ochii o secundă. Chiar m-a durut.

— O să sun la 911, zice mama.

Phillip deschide ochii şi se uită la ea.

— Mamă.

— Da, scumpule.

— Adică acum eşti un fel de lesbiană?

ora 19.30

Mama îl îngrijea pe tata nonstop. Când scările au început să devină o problemă, au instalat un pat de spital în oficiu. Seara, mama îl ajuta să se culce şi apoi urca la etaj, unde dormea singură în dormitorul lor. Era obosită şi îndurerată, aşa că Linda a început să-şi petreacă nopţile cu ea. Într-una dintre nopţi, mai mult de distracţie decât din alte motive, Linda i s-a confesat mamei că a avut numeroase iubite în anii care trecuseră de la moartea soţului ei. Mama nu mai sărutase niciodată în viaţa ei o femeie, lucru de care i-a fost instantaneu ruşine. Ce psihiatru celebru e acela care nu a experimentat niciodată? Le era datoare cititorilor ei.

— Eram amândouă triste şi singure, şi private din punct de vedere sexual şi, după câteva minute, ne sărutam ca nişte liceene.

Nimeni nu vrea de-adevăratelea să audă povestea detaliată a modului în care mama lui a devenit lesbiană, nu-i aşa? Nu e vorba de intoleranţă. Nici detaliile vieţii ei heterosexuale nu am vrut să le aud niciodată. Dar mama e pregătită să se descarce. Se aşază pe unul dintre braţele rotunde ale fotoliului de piele din living şi ne spune povestea ei. Din considerente de simetrie, Linda stă pe celălalt braţ. E limpede că şi-au imaginat dinainte acest moment.

— La început a fost ceva de-a dreptul ireal şi fizic, rosteşte mama cu vocea ei de televiziune, ca şi cum ar fi naratorul unui documentar despre descoperirea propriei bisexualităţi. Dar eu şi Linda suntem prietene apropiate de atâta vreme. Era perfect natural ca legătura fizică să se dezvolte şi să devină ceva mai mult.

— Faci ca totul să pară absolut normal, zice Paul.

— Păi da. Presupun că aşa ne-am şi simţit.

— Cu excepţia părţii în care tu îţi înşelai soţul aflat pe patul de moarte.

— Paul, îl dojeneşte Alice.

— Nu, e în ordine, zice mama. Ştia.

— Tata ştia? întreb eu.

— Tatăl vostru era un om luminat, sexual vorbind.

— Tatăl nostru? intervine Phillip.

— Haideţi să vă povestesc ceva despre tatăl vostru.

— Nu, te rog, spune Wendy.

Linda îşi drege glasul.

— Tatăl vostru s-a purtat întotdeauna minunat cu Horry şi cu mine. Ne-a acceptat ca parte din familia lui, a avut grijă de noi financiar. Când Horry a fost rănit şi eu i-am plătit îngrijirea medicală, tatăl vostru ne-a plătit ratele ipotecare timp de un an întreg, ca să nu ne pierdem casa. Nu l-aş fi putut trăda niciodată. Hillary a fost iubirea vieţii lui, şi a murit ştiind că ea nu va rămâne singură. Mi-a spus-o de nenumărate ori, spre sfârşit.

— Deci, pe tata nu-l deranja, zice Phillip.

— Spunea că a simţit întotdeauna că e ceva, adaugă mama.

— Atunci, de ce nu ne-ai spus şi nouă? întreb. Ai fost întotdeauna foarte deschisă în privinţa vieţii tale sexuale.

— N-am vrut să vă amplific durerea. Mort a fost un soţ generos şi iubitor. A fost un tată bun, pentru voi toţi. Merita să fie jelit fără alte complicaţii.

Deodată îmi dau seama de ceva.

— Nu tata a vrut să ţinem shiva, nu-i aşa?

Mama roşeşte şi-şi coboară privirea în poală.

— Isteţ băiat.

Dinspre fraţii mei se aud exclamaţii şi gemete de stupoare.

— Ei, haideţi! exclamă mama. Ştiaţi doar ce părere avea tatăl vostru despre religie. Sau, mai degrabă, ce părere nu avea. Sunt chiar surprinsă că v-aţi lăsat duşi aşa de mult timp.

— Am crezut că este dorinţa lui pe patul de moarte! spune Paul. Iisuse, mamă! Unde ţi-a fost capul?

— Aveţi idee cât de dificil este să vă convingă cineva să rămâneţi toţi patru într-un loc mai mult de câteva ore? Bărbatul meu, tatăl vostru, e mort. Eu aveam nevoie de voi. Şi voi aveaţi nevoie unul de celălalt, chiar dacă nici acum nu vă daţi încă seama de asta.

— Boner a minţit pentru tine, zic.

— Charlie îşi cunoaşte interesul, îmi răspunde mama şi ridică din umeri.

— Tracy nu m-ar fi părăsit dacă nu veneam încoace, spune Phillip, clătinând din cap.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, scumpule.

— Mi-ai distrus viaţa.

— Of, Phillip, rosteşte mama drăgăstos. S-ar putea să fi fost prea mămoasă cu tine şi să te fi stricat considerabil, în multe privinţe, mai mult sau mai puţin importante, dar cred că a venit vremea să-ţi asumi un anume grad de responsabilitate apropo de locul unde alegi să-ţi pui penisul.

— Vezi? Exact asta. Te rog să nu vorbeşti despre penisul meu. E în afara jurisdicţiei tale. Mamele nu stau şi discută despre penisurile băieţilor lor ajunşi la maturitate.

— Atunci maturizează-te, şi o să încetez.

— Ne-ai minţit, şopteşte Wendy.

— Da. V-am minţit.

— Dar tu nu ne minţi niciodată. Asta te defineşte.

— Nici dragoste cu o femeie n-am mai făcut înainte, rosteşte mama cu mândrie. Oamenii se schimbă. Nu prea des, şi arareori în bine, dar se întâmplă.

Trebuie subliniat aici faptul că mamei îi place la nebunie ce se întâmplă. Copiii ei sunt în stare de şoc şi oripilaţi şi se agaţă de fiecare vorbă a ei. Aceasta, în rezumat, a fost copilăria noastră. Parcă n-am fi plecat niciodată de acasă.

Phillip se rostogoleşte jos de pe canapea şi se chirceşte de durere, apoi se ridică în picioare.

— Ok. Te iert pentru minciună şi pentru trădare, zice, apoi se îndreaptă spre mama şi spre Linda şi le cuprinde într-o îmbrăţişare de grup. Eu mă bucur pentru voi, gagici, mai spune, prăbuşindu-se între ele, pe fotoliu. Are cineva o codeină? Cred că am hemoragie internă.

Capitolul 48

ora 20.15

Mama şi Linda sunt acasă la Linda, sărbătoresc ieşirea lor oficială la rampă ca lesbiene. Paul şi Alice sunt în fosta mea cameră, cu uşa închisă, procreează sub afişul meu cu The Cure. Baftă şi vânt din pupa! Eu le fac baie lui Cole şi lui Ryan, în timp ce Wendy o culcă pe Serena. Asta înseamnă că stă în dreptul uşii închise a camerei şi o ascultă cum jeleşte. Îl frec bine pe Ryan cu prosopul, în timp ce Cole se bălăceşte şi stropeşte apa în toată cada, jucându-se cu nişte delfini de cauciuc care scuipă apă când îi strângi.

— Defini, zice puştiul.

— Cole, fi-ţi-ar curu' al naibii, zice Ryan.

— Hei!

— Înseamnă „curcan", îmi explică Ryan, chicotind.

— Tu încetează să mai faci pe isteţul, îi zic.

Se gândeşte puţin la chestiune şi apoi zice:

— Fi-ţi-ar curcanul al naibii.

— Ai grijă cum vorbeşti sau îţi trag una peste curcan.

Îi ia o secundă să înţeleagă, apoi hohoteşte de râs, aşa de tare că îi văd coastele vibrându-i în piept.

— Îţi tlag una în culcan, repetă Cole din cadă, îşi ridică delfinii deasupra capului şi-i prăvale cu viteză în apă, stropindu-ne. „Futu-i!"

— Cole! şuieră Wendy din pragul uşii, zâmbindu-mi chinuit. Încă lucrăm la asta, îmi explică.

— Se pare că s-a perfecţionat.

— Futu-i de defin! zice Cole, fericit.

„O să fiu tată", îmi spun în gând.

ora 20.45

Suntem în camera de odinioară a lui Wendy. Ea stă pe marginea patului lui Cole, iar eu m-am aşezat pe al lui Ryan.

— Parcă am fi în ultima zi de tabără, spune Wendy. Mâine o luăm fiecare pe alt drum.

— O să te descurci în avion singură cu ăştia trei? o întreb.

Parează emoţiile cu logistica. Asta e tactica noastră. Tata trăieşte mai departe în fiecare dintre noi. Părinţii noştri pot continua să ne distrugă vieţile chiar şi după ce nu mai sunt şi în felul acesta nu dispar niciodată, de fapt. Fraţii mei şi cu mine ne vom chinui mereu în încercarea de a face faţă unei emoţii adevărate. Vom reuşi, în diferite măsuri, să o facem când va fi

vorba despre străini, dar vom eşua constant, uneori chiar spectaculos, între noi. Cablarea e pur şi simplu încastrată prea adânc, ca şi firele din pereţii casei acesteia; siguranţe care sar şi de la un fir de păr.

— Mă descurc.

— Şi Barry?

— Ce-i cu Barry?

— Nimic. Nu mă lua în seamă.

Wendy suspină şi se uită în jos la băieţelul ei adormit, iar pe chip i se citeşte un amalgam de iubire, durere şi teamă. Sentimentul îmi este încă străin, dar îl voi cunoaşte foarte curând.

— Am o viaţă foarte frumoasă lângă un bărbat foarte bun, zice Wendy. Îl iubesc aşa cum este. Uneori nu mi-e destul cum este, dar în majoritatea timpului, da. Sunt femei care ar pleca să caute ceva mai bun. Le invidiez, dar ştiu că eu nu sunt în stare. Şi câte dintre ele ajung să găsească un bărbat mai bun? ridică ea din umeri. În domeniul ăsta nu s-au făcut cercetări.

— Şi Horry?

— Nu există nici un Horry. Horry e o fantezie. Şi nici eu nu sunt mai mult pentru el. Timpul nu stă în loc. Facem sex împreună ca pe o favoare făcută copiilor care am fost odinioară, nu pentru că ar mai exista ceva dincolo de istorie şi de o iubire complet lipsită de sens.

Se ridică de pe pat şi, în genunchi, sărută fruntea fiecăruia din puştii adormiţi. Wendy m-a învăţat pe mine să înjur, mi-a asortat îmbrăcămintea, mi-a periat părul când plecam la şcoală şi m-a lăsat să dorm cu ea în pat când mă trezeam din cauza unor vise rele. Se îndrăgostea des şi cu mare tam-tam, se arunca în fiecare idilă cu dedicarea unui sportiv olimpic. Acum e o mamă şi o soţie care încearcă să-şi adoarmă copilul care plânge, încearcă să-şi oprească băieţii să înveţe cuvinte obscene şi spune că dragostea romantică este lipsită de sens. Uneori ţi se rupe inima să-ţi vezi propriii fraţi ajungând adulţi. Poate tocmai de aceea în mod normal ne ţinem la distanţă unii de alţii.

ora 20.55

Cobor scările la subsol şi-l găsesc pe Phillip aşezat pe patul meu, în braţe cu sacul meu de voiaj plin cu bani.

— E o grămadă de parale aici, zice.

— Mda.

— Îmi dai şi mie ceva?

— Defineşte ce înseamnă ceva.

Phillip se gândeşte un moment.

— Un miar?
— Ai de gând să-i joci la cazinou?
— Nu.
— Ai de gând să-ţi cumperi droguri?
— Iisuse, Judd, zice şi-mi aruncă sacul pe podea, îndreptându-se spre scări. Uită că ţi-am cerut.
— Phillip.
— N-am nimic, Judd, zice el, întorcându-se pe călcâie. N-am nici casă, nici slujbă, nimic. De un an încoace sunt chelner şi împrumut bani de la Tracy. Nu vreau decât s-o pot lua de la capăt. Planul meu era să lucrez cu Paul, dar văd că el a reacţionat foarte urât.
— Păi, poate că înainte de a lucra cu el ar trebui să lucrezi o vreme pentru el.
Cântăreşte un timp ce i-am spus şi apoi se saltă cu fundul pe masa de ping-pong.
— Dacă ar avea cine să mă convingă să o fac...
— O să vorbesc eu cu Paul, zic.
— Da, sigur. Că voi doi sunteţi prieteni la cataramă!
— Se mai schimbă omul.
Phillip râde şi se aşază iar pe pat.
— A fost fain aici, în săptămâna asta, să fim iar fraţi.
— N-am încetat niciodată să fim fraţi.
— Mie aşa mi s-a părut.
— Da, presupun că aşa ţi s-a părut.
— Păi, o să trebuiască să stau mai mult pe aici, ca să-mi văd noul nepoţel, nu?
— Nepoţică. E fată.
Phillip surâde.
— O fetiţă. Ce drăguţ!
— Da.
— Fac eforturi susţinute să devin considerabil mai puţin ratat.
— Ştiu.
Se dă jos şi se îndreaptă spre scări.
— Hai, te las să dormi puţin.
— Phillip.
— Da.
— Ia un miar.
Şaisprezece mii de dolari într-o sacoşă par mult mai multe decât şaisprezece mii în bancă.
— Mulţam, frate.
O ia pe scări în sus.
— Vorbesc serios. Vino şi ia-l.
Phillip rânjeşte şi se bate peste buzunarul de la spate al jeanşilor, unde acum văd că se profilează un pacheţel de formă

dreptunghiulară.

— Ţi-am luat-o cu mult înainte, frate-meu.

Capitolul 49

ora 21.25

Când îmi deschide uşa, Penny se spală pe dinţi. E îmbrăcată cu colanţi şi un maiou.

— Bună, îi zic.

— Bună.

— Sper că nu e prea târziu.

— Prea târziu ca să ce?

— Corect. Bună întrebare. Păi, ca să-mi cer scuze mai întâi de toate.

Penny mă priveşte ca şi cum ar încerca să vadă prin ceaţă. În spatele ei zăresc un crâmpei din apartamentul înghesuit şi singuratic. Mă simt de parcă eu aş fi de vină pentru el.

— Nu e prea târziu, spune.

— Îmi pare bine.

— Asta a fost tot?

— Cum adică?

— Astea ţi-au fost scuzele? Nu eram sigură. Uneori oamenii zic: „Aş vrea să-mi cer scuze“ şi cam asta e tot, astea se presupune că au fost scuzele. De fapt, spunând că vor să-şi ceară scuze, reuşesc să evite tocmai acest lucru.

— Ah.

— Mi s-au cerut des scuze, zice, ridicând din umeri.

— Penny.

— Vrei să-mi spui ceva, Judd? Atunci spune-mi! Sunt cel mai tolerant ascultător pe care o să-l ai vreodată.

— Nu m-am gândit de-adevăratelea la asta, zic. Doar am venit încoace.

— Ei, deci nu există pericolul ca scuzele să sune prea elaborat.

La colţul gurii i-a rămas o bucată de pastă de dinţi. Mă gândesc dacă să întind mâna şi să i-o şterg, dar decid să nu.

— Sincer, îmi pare foarte rău că te-am lăsat baltă la Wonderland.

Scutură din cap.

— Nu de asta îţi pare rău.

— Nu?

— Îţi pare rău că nu mi-ai spus că Jen e însărcinată. Îţi pare rău că ai fost atât de groaznic de rupt în două în legătură cu asta, că încă eşti îndrăgostit de ea şi că, pentru mine, ai fost probabil tipul cel mai nepotrivit cu care să mă bag în pat.

— Da, îmi pare foarte rău pentru astea. Îmi e ruşine, de fapt. Am avut nevoie de zece minute ca să-mi adun curajul să

apăs pe butonul soneriei.

— Ştiu. Te-am urmărit de la fereastră.

— Îmi pare foarte rău, serios. Meritai ceva mai bun.

— Te iert.

— Pe bune? Aşa, pur şi simplu?

— Da, pur şi simplu.

— Tot mi se pare că eşti supărată.

— Ţi se pare că sunt distantă. Pentru că aşa sunt. Pentru că, oricât de mult apreciez faptul că ai venit aici, mi-am petrecut o zi întreagă ca să ridic un zid între tine şi mine şi am de gând să rămân aici, de partea asta a lui.

— Cred că pot să înţeleg asta.

— Nu e nimic personal.

Rămânem amândoi în tăcere, o clipă. Nu ştiu la ce mă aşteptam.

— Deci, s-a terminat shiva?

— Da. Aşa cred. Mâine-dimineaţă.

— Şi ce urmează?

Clatin din cap.

— Nu prea ştiu.

— Păi, nu există nici o lege care să-ţi interzică să te gândeşti în linişte ca să-ţi dai seama.

— Presupun că nu.

— Fă paşi mici, de copil, zice şi-mi zâmbeşte fără bucurie. Iartă-mă, mi-am ales prost cuvintele.

— Nu-i nimic.

— Deci, continuă Penny, am ajuns iar la momentul de stânjeneală şi ştii că nu mă dau în vânt după stânjeneală. Aşa că o să te îmbrăţişez...

Face un pas în faţă şi mă ia în braţe. E caldă şi uşoară în braţele mele, părul ei îmi gâdilă degetele şi mă inundă un sentiment profund de regret.

— Acum cred că ar trebui să pleci, zice.

— La revedere, Penny. Sper să ne mai vedem.

Zâmbetul ei nu are cine ştie ce forţă, dar e sincer în felul lui.

— Ai grijă, Judd Foxman.

ora 21.35

Mă îndrept spre maşină, când aud zgomot de paşi în urma mea.

— Judd.

Mă întorc şi Penny se aruncă în braţele mele – aproape zburând o clipă, înainte să o prind – şi mă lasă pur şi simplu fără suflare. Îşi încolăceşte picioarele în jurul meu şi o susţin

cât mă îmbrăţişează. Când se desprinde, zâmbeşte senină printre lacrimi.

— Niciodată n-am fost bună la construit ziduri.

— Nu, n-ai fost.

— Vreau să ştii că tot am de gând să te pun să respecţi pactul nostru.

— Da?

— Da. Mai avem fiecare câte cinci ani ca să inventăm un plan mai bun. Dacă nu, vom fi eu şi tu, dragule.

Înclin din cap.

— Eu şi tu.

— Eşti de acord cu asta?

— Sunt de acord cu asta.

Pe urmă, pentru că lucirea lampadarului de pe stradă aruncă asupra noastră o lumină ca de film şi pentru că în clipa aceea o iubesc cât am iubit vreodată, o trag spre mine şi îi sărut buzele. Când deschide gura, îi simt pe limbă gustul pastei de dinţi.

— Mentă fresh, zic.

Râde cu hohote muzicale ca nişte clopoţei sunători, genul de râs care face un bărbat să se simtă puţin mai întreg.

MARŢI

Capitolul 50

ora 8.15

Boner soseşte ca să încheie oficial shiva. Tâmpla stângă îi e încă destul de umflată acolo unde l-a izbit Paul cu mingea şi nu pare din cale afară de fericit să ne vadă din nou pe nici unul dintre noi. În săptămâna de când suntem aici i-am devastat templul, i-am reînviat porecla jenantă şi l-am vătămat corporal. Ne cere tuturor celor care suntem rude apropiate cu defunctul să ne aşezăm în scaunele noastre pitice, pentru o ultimă oară. Când ne vede pe toţi stând jos, se aşază şi el pe unul dintre scaunele pliante şi cuvântă, ca şi cum ar citi un text dinainte pregătit.

— Timp de o săptămână, casa aceasta a fost o casă îndoliată, zice. V-aţi găsit consolarea unul în celălalt şi în comunitate. Desigur, durerea voastră nu se va sfârşi odată cu shiva. De fapt, partea cea mai grea abia acum începe – vă întoarceţi la traiul vostru de fiecare zi, la o lume în care soţul şi tatăl vostru nu mai este. Dar, aşa cum v-aţi consolat unul pe altul în această săptămână, trebuie să continuaţi să vă vizitaţi între voi, mai ales să o vizitaţi pe mama voastră, să vorbiţi despre Mort, să-i păstraţi vie amintirea, să înţelegeţi că nu sunteţi singuri.

Boner se ridică acum în picioare şi continuă:

— Următoarele două pasaje sunt din Cartea lui Isaia: „Soarele tău nu va mai asfinţi şi luna nu va mai descreşte; că Domnul va fi pentru tine lumina veşnică şi zilele întristării tale se vor sfârşi. După cum mama îşi mângâie pe fiul ei, şi Eu vă voi mângâia pe voi, şi voi veţi fi mângâiaţi în Ierusalim“.

— Ce bine ar fi să credem în Dumnezeu, murmură Phillip, mai mult pentru sine.

Ne uităm la Boner, nerăbdători ca nişte absolvenţi care abia aşteaptă să-şi arunce în aer tocile.

— Şi acum, spune el, alungând cu un zâmbet larg atmosfera oficială de până atunci, vă rog să vă ridicaţi în picioare.

Ne ridicăm toţi şi shiva se încheie. Ne pare bine că s-a terminat, şi rău că nu mai este. Ne iubim unii pe alţii, doar că nu suportăm să fim împreună prea mult timp. Faptul că am reuşit să trecem peste aceste şapte zile şi să rămânem intacţi reprezintă o mică minune. Chiar şi acum ne zâmbim unul altuia, dar zâmbetele noastre sunt stângace şi nu ne privim în ochi decât pasager. Deja am început să ne înstrăinăm din nou.

— Acum, obiceiul spune că toţi cei înrudiţi îndeaproape trebuie să iasă împreună din casă, explică Boner.

— Şi unde să se ducă? întreabă Paul.

— Faceţi câţiva paşi prin împrejurimi.

— Pentru ce? intervin şi eu.

— Pentru că în ultimele şapte zile aţi fost rupţi de lume şi aţi fost preocupaţi de moarte. Plimbarea în aer liber vă restabileşte legăturile cu viaţa.

— Deci, doar ne plimbăm pe aici?

— Da, răspunde Boner, enervat. Ar fi perfect.

Afară e mai rece decât te-ai aştepta, soarele străluceşte şi primul vânt de toamnă şuieră cu forţă printre frunze. Mama, flancată de Phillip şi de Wendy, îi ţine pe amândoi de mâini şi înlănţuirea lor dă plimbării noastre un aer de procesiune. Stângaci, eu şi Paul îi urmăm şi încercăm să ţinem pasul cu ritmul lor, cu mâinile îndesate în buzunare, ca să ne încălzim.

— Aşa, zice Paul. Tu ce ai de gând să faci?

— Nu prea ştiu.

— Păi, dacă pot să fac ceva pentru tine... zice, cu vocea din ce în ce mai stinsă.

— Dar Phillip? întreb cu ochii ţintă înainte, fără să mă uit spre el.

— Ce-i cu Phillip?

— Are nevoie de o slujbă.

— Tu ai nevoie de o slujbă.

— Dacă îl angajezi pe el, eu renunţ la partea mea din afacere.

Paul îmi aruncă o privire tăioasă, apoi oftează.

— Sunt absolut convins că asta n-a fost ultima oară când Phillip şi-a bătut joc de viaţa lui.

— S-ar putea să ai dreptate.

Un timp păşim în tăcere. Dau cu piciorul unei pietricele din drum. Când ajungem din nou la ea, e rândul lui Paul s-o lovească şi jocul continuă.

— A fost mereu febleţea tatei, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap.

— E absolut opusul lui.

— E nebun, vrei să spui.

— E zgomotos. Cald. Emoţional. Pe noi tata ne plăcea pentru că eram oarecum la fel ca el, iar pe Phillip îl plăcea pentru că nu era deloc la fel ca el.

— Deci, oftează Paul, despre ce vorbim noi aici?

— Tata nu mai este, spun eu. Şi, pe lângă afacere, moştenim şi datoria să-l scoatem pe Phillip din belele.

Paul loveşte piatra puţin prea tare şi aceasta se rostogoleşte cu zgomot de pe trotuar în stradă.

— OK. Uite cum facem. Îţi păstrezi partea ta. Eu îl iau pe Phillip în afacere, de probă. Dar, dacă o mai încurcă iar, ne băgăm amândoi parteneri. Jumi-juma. Batem palma?

— Batem palma, răspund.

E plăcut să stăm de vorbă aşa, ca fraţii. Dăm colţul pe Lansing, o stradă scurtă, curbată ca o seceră, care face o buclă ocolitoare în jurul lui Knob's End.

Paul se opreşte pe loc şi-şi drege glasul.

— Vreau să-ţi mai spun ceva.

— Da?

— Despre ce s-a întâmplat alaltăseară. Am spus nişte chestii.

— Amândoi am spus.

— Da. Ideea e că am fost supărat pe tine foarte mult timp şi asta nu ne-a priit nici unuia. Am pierdut o mulţime de timp cu furia mea, un timp pe care nu-l mai pot recupera. Acum te văd pe tine furios pentru ceea ce s-a întâmplat cu mariajul tău şi vreau doar să-ţi spun că, de la un punct încolo, nu mai contează cine a avut dreptate şi cine nu. De la un moment încolo supărarea devine doar un nărav, aşa ca fumatul, şi continui să te otrăveşti singur, fără să-ţi dai seama.

— Am înţeles. Mulţumesc.

— Fă ce-ţi spune popa, zice şi mă bate cu palma pe spate, nu ce face popa. Corect?

— Corect. Îţi mulţumesc, Paul.

O ia din nou la pas, cu un cap înaintea mea.

— N-ai pentru ce, frăţioare.

Cât despre reconcilierea noastră, e stângace şi vagă, dar avantajul faptului că suntem atât de bâlbâiţi din punct de vedere emoţional este că reuşim să o facem. Aşa că mergem mai departe, mai uşuraţi decât atunci când am pornit, în timp ce tocurile cui ale mamei ţăcănesc pe asfalt în staccato, ca un cod morse, conducându-ne înapoi acasă.

ora 9.10

Când o sărută pe Wendy şi-şi ia la revedere, mama plânge. Poate să fie atât de dramatică în chestiunile de rutină, încât atunci când intervin emoţiile fireşti, totul devine ireal. Dar suntem copiii ei şi o părăsim din nou cu toţii. Îmi sărut cei doi nepoţi şi le fixez centurile de siguranţă.

— Băieţi, să vă distraţi bine în avion. Să fiţi cuminţi!

— Io stau în Caifolnia, mă informează Cole, solemn.

— Da, corect.

— La revedere, unchiule Judd, zice Ryan.

Data viitoare când am să-i revăd, Cole se va exprima deja în fraze complete, iar Ryan va fi un adolescent ursuz, pasionat de sport, cu primul puf de păr pe picioare. Probabil că nu mă

va mai lăsa să-l sărut pe obraz. Gândul acesta mă umple de tristeţe, aşa că îl mai sărut o dată.

— Fi-ţi-ar curcanul al naibii, spune şi râdem amândoi, conspirativ. Cole nu e sigur că e ceva amuzant, dar râde şi el cu noi, pentru că are doi ani şi de ce Dumnezeu să n-o facă!?

Wendy mă îmbrăţişează.

— Dă-i drumu' la distracţie, zice, cât încă mai poţi. Fă sex fără nici un suflet. Zdrobeşte femeile ca pe dozele de bere. Puţin misoginism o să-ţi prindă bine.

— Călătorie plăcută.

— Eşti un papă-lapte, Judd. Dar te iubesc. O să vin şi eu când se naşte copilul.

Mă sărută repede şi trece la Phillip, apoi la Paul şi Alice. La urmă o saltă pe Serena, adormită în scăunelul ei de maşină, şi se urcă în spatele dubiţei. Când maşina o porneşte pe Knob's End, îl zăresc pe Horry, în veranda casei lui, ţinând o mână ridicată şi nemişcată, în semn de „la revedere". Dubiţa se opreşte în dreptul lui cu o frână bruscă şi Horry coboară treptele verandei. Geamurile fumurii rămân închise. Horry îşi lipeşte mâna de geam şi priveşte intens dincolo de el. Nu se vede în interiorul maşinii, dar mi-o închipui pe Wendy punându-şi şi ea mâna pe geam, în dreptul mâinii lui, şi rămânând amândoi aşa un lung moment, înainte ca ea să se lase din nou pe spătarul banchetei şi să-i spună şoferului să calce acceleraţia pentru că pierde avionul.

ora 9.25

În sertarul de sus al scrinului vechi de mahon care a fost al tatei sunt o grămadă de lucruri păstrate amintire. Un paşaport expirat; inelul cu emblema liceului unde a învăţat tata; un briceag cu monogramă; un portofel uzat; nişte butoniere desperecheate; vechiul lui ceas, marca Tag Heuer, pe care a tot vrut să-l repare; un maldăr de carnete de note de-ale noastre, prinse cu elastic; brelocuri de chei suvenir, de tot felul; un stilou care pare scump; o brichetă din aur, tot cu monogramă; o adunătură de tot felul de şuruburi, nituri şi conectori de cablu din plastic; un cleşte şfic; şi, într-o ramă mică din argint, un portret alb-negru, nud, al mamei în floarea tinereţii, înainte ca naşterea copiilor şi implanturile mamare să-i schimbe topografia trupului. E slabă, cu chipul proaspăt şi are ceva stângaci în felul cum pozează, ca şi cum încă nu s-a descoperit complet pe sine. Îmi dau seama după zâmbetul ei că de partea cealaltă a aparatului se afla tata. Rama luceşte, fără urmă de negreală. Tata avea mare grijă de fotografia asta.

Las briceagul pentru Paul şi bricheta pentru Phillip. Eu îmi scot de la mână Rolexul, îl bag în buzunar şi iau vechiul Tag Heuer al tatei. Când eram copil obişnuiam să-l ţin pe tata de încheietură şi roteam cadranul, amuzat de felul în care clicăia în jurul sticlei ceasului. Rotesc şi acum cadranul de câteva ori. Clicăitul nu mai sună la fel, fără mâna tatei pe care să stea ceasul. Îl întorc şi văd că pe spate are ceva gravat. M-AI GĂSIT. Sunt cuvintele mamei, expresia iubirii ei necondiţionate, gravată în oţel. E greu să-ţi imaginezi că s-a simţit vreodată pierdută, dar nu e posibil să-ţi cunoşti părinţii aşa cum erau înainte de a-ţi deveni părinţi. Totuşi ai mei chiar aveau ceva special. Nu cred că am apreciat vreodată pe deplin acest lucru până acum. La început îl simt rece pe încheietura mâinii mele, dar oţelul ia repede căldura pielii, ca şi cum ar fi viu. Închid sertarul şi mă aşez un minut pe partea lui de pat, cu ochii pe ceas. Mâna mea nu este la fel de groasă ca a tatei şi va trebui să scot câteva zale de la brăţară când o să-l dau la reparat. Deocamdată limbile stau nemişcate pe ecranul alb – ceasul nu mai merge de ani de zile –, dar nici eu nu am zilele acestea cine ştie ce program pe care trebuie să-l respect.

ora 9.40

Mama, Phillip, Paul, Alice şi Horry stau la masă şi iau un mic dejun copios din toate cele rămase de la shiva. Phillip le istoriseşte ceva care când îi lasă cu gura căscată, când îi face să hohotească de râs. Are multe istorii care pot provoca asemenea efecte şi unele s-ar putea să fie adevărate. Îi privesc o clipă şi apoi mă îndrept în tăcere spre uşa de la intrare. Din motive pe care încă nu le înţeleg pe deplin în momentul de faţă, încă un talmeş-balmeş de îmbrăţişări şi urări de bine ar fi mai mult decât pot suporta, dacă eu aş deveni subiectul central. Alice s-ar purta ciudat, Paul ar fi stânjenit, Phillip, exuberant, iar mama ar plânge – ceea ce m-ar face şi pe mine să plâng, iar eu am plâns destul.

— Îţi iei tălpăşiţa frumuşel, bag de seamă.

Mă întorc şi o văd pe Linda la baza scării, urmărindu-mă.

— Nu, tocmai...

— Nu-i nici o problemă, îmi zice în şoaptă. Şapte zile înseamnă o grămadă de timp de stat împreună. Hai, vino şi mă îmbrăţişează.

Îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi mă sărută pe fiecare obraz.

— Îmi pare bine de tine şi de mama, zic.

— Chiar? Nu ţi se pare aiurea?

Roşeşte puţin şi pare mai tânără şi mai vulnerabilă, şi o văd întru câtva aşa cum o vede mama.

— E aiurea, dar într-un fel bun.

— Ăsta e modul perfect de a descrie situaţia, spune şi mă strânge iar în braţe. Îţi mulţumesc.

— Deci, te muţi aici?

— Vom vedea, zice şi-mi zâmbeşte discret şi mucalit. O luăm cât mai cu încetul. Mama ta n-a mai avut o relaţie de foarte mult timp. Totul este nou pentru ea.

— Cred şi eu.

— Ei, da. Şi asta.

Mă priveşte cu drag şi mă măsoară din cap până-n picioare.

— Arăţi mai bine decât atunci când ai sosit.

— Atunci eram un soţ încornorat. Acum sunt un viitor tată.

Îmi zâmbeşte larg.

— Judd, să mai vii pe aici, zice.

— Aşa am să fac.

Afară, lumina soarelui înflăcărează frunzele roşietice ale tufişurilor de corn şi aruncă peste curte umbre dulci, de culoarea ambrei. Peste drum, doi grădinari cu gălăgioasele lor suflătoare de frunze iscă un vârtej de frunze multicolore, le rotesc pe deasupra peluzei şi le împing, într-o graţioasă procesiune, înspre rigolă. O femeie face jogging împingând un cărucior cu un copil. E uluitor cât de paşnic poate să pară uneori tot ce ne înconjoară.

ora 9.55

Stau şi pierd vremea într-o staţie de benzină, chiar înainte de intrarea pe autostrada interstatală, şi îmi trasez în minte posibile rute. Aş putea ajunge la patinoar în zece minute. Înapoi la Kingston aş ajunge în nouăzeci de minute. Conform GPS-ului, aş putea fi în Maine în şapte ore şi şapte minute. Maşina mea nu are GPS, dar Porsche-ul lui Phillip are, şi eu asta conduc în momentul de faţă. I-am lăsat lui Phillip un bilet şi cheile maşinii mele. Azi-dimineaţă, dintr-o bănuială, mi-am numărat banii din sacoşă şi am descoperit că lipsesc două miare, nu unul, aşa că m-am gândit că nu e o problemă să-mi iau o mică garanţie.

Penny. Jen. Maine. Nici una. Vreau să spun că există mai multe opţiuni.

Fata care îşi face plinul la maşină, o Toyota albastră, are o claie de păr castaniu şi ondulat prins într-o bentiţă neagră, ca să-i elibereze faţa. Are un ten superb şi nişte ochelari negri

foarte la modă, care dovedesc că e inteligentă şi sexy. E redactor la o revistă sau poate fotograf. Când se uită la mine cum o privesc, îi zâmbesc. Îmi zâmbeşte şi ea şi, pentru o clipă, mă îndrăgostesc nebuneşte ea.

Opţiuni.

Vreau foarte tare să fiu iar îndrăgostit, tocmai de aceea nu sunt în stare să caut dragostea. Dar sper că o voi recunoaşte când va veni. Ceasul tatei îmi joacă lejer pe mână şi cuvintele mamei rămân ascunse, lipite de pielea mea. M-AI GĂSIT. Mă fac să sper.

O iau pe autostradă, hârşâind transmisia de două ori până ajung în viteza a patra. Tata ne-a pus să învăţăm să conducem pe o maşină cu schimbător manual de viteze. Braţele lui musculoase se încordau pe schimbător. „Ambreiaj, schimbător, ridică, accelerează. Ambreiaj, schimbător, ridică, accelerează.“ Îl aud în minte şi zâmbesc. Toţi ştim să conducem o maşină cu schimbător manual. Toţi ştim să schimbăm un cauciuc. Toţi ştim să ne reprimăm sentimentele, până ajung să ne otrăvească. E o moştenire complicată.

Nu sunt un amator de muzică country, dar nu există gen mai potrivit atunci când conduci. Dacă dai melodia potrivită suficient de tare pe combina Porsche-ului, te înghite cu totul. Trecutul e un preludiu, viitorul e o gaură neagră, dar în clipa aceasta, când mă îndrept în viteză spre nord fără nici un motiv anume, traversând graniţele statelor, mă simt bine să fiu eu însumi. Diseară am să dorm în Maine. Mâine, cine ştie?! Am o fetiţă care urmează să se nască, un Porsche împrumutat şi paisprezece mii de dolari într-o sacoşă de cumpărături.

Orice se poate întâmpla.